

ISTINA POSTOJI OBMANA SE IZMIŠLJA

PRIREDIO:
PAVLE SIMOVIĆ

Naziv djela: Istina postoji – obmana se izmišlja

Priredivač: Pavle Simović

Izdavač: Institut za izučavanje religije
www.religija.me

*Grafičko rješenje korica
i priprema za štampu:* Pavle Simović

Štampa: „Donat Graf“ Beograd

Drugo izdanje, Cetinje 2022.

CIP – Каталогизација у публикацији
Национална библиотека Црне Горе, Цетиње

ISBN 978-9940-696-04-7
COBISS.CG-ID 30681360

Sadržaj

1. DA LI POSTOJI BOG?	5
2. EVOLUCIJA ILI STVARANJE?	21
3. TRADICIJA ILI BIBLIJA?	132
4. AKO POSTOJI BOG, ZAŠTO NEVINI STRADAJU?	152
5. KAKO MESIJA USPOSTAVLJA BOŽJE KRALJEVSTVO?	176
6. DA LI JE USKRSENJE REALNO?	189
7. ZAŠTO SMO GOLI?	201
8. ŠTA SE DOGAĐA SA ČOVJEKOM KADA UMRE?	210
9. SMIJEMO LI SE IGRATI SA DUHOVIMA?	234
10. ZAŠTO LJUDI VJERUJU U REINKARNACIJU?	251
11. ASTROLOGIJA – ISTINA ILI LAŽ?	265
12. PREDODREĐENJE I SUDBINA	276
13. ŠTA JE SLOBODA?	295
14. ŠTA JE NAJAVAŽNIJE DAZNAMO O SUKOBU IZMEĐU DOBRA I ZLA?	302
15. DRUGI HRISTOV DOLAZAK – BIBLIJSKI MIT?	314
16. KOJI JE BOŽJI DAN OD ODMORA?	323

Istina postoji – obmana se izmišlja

Zašto uopšte postavljamo ovo pitanje? Naravno, najvažniji razlog je da saznamo istinu da li Bog postoji. Nije svejedno kako ćemo živjeti ako nismo raščistili s tim pitanjem. Možemo cio život da budemo usmjereni na pogrešan cilj ako Bog ne postoji. Isto tako, ako Bog postoji a mi negiramo njegovo postojanje, naš život neće imati čvrst temelj pa ćemo živjeti isprazno i završiti kao ljudi promašenog života. S druge strane, ako vjerujemo da Boga ima a On ne postoji, živjeli bismo u iluziji. Zato, prije nego što bilo šta ozbiljno krenemo da radimo u životu, moramo prvo da raščistimo sa pitanjem da li Bog postoji.

Zašto bi se čovjek koji već vjeruje ili ne vjeruje bavio ovim pitanjem? Jednostavno, vjernik bi našao čvrste argumente za svoje povjerenje u Boga, otklonio bi sumnje, i mogao bi da kaže i drugima da Bog postoji. Pošto smjer života svih ljudi zavisi od pitanja da li vjerujemo u Boga, tačnije, da li imam povjerenje u Boga, onda moramo da otklonimo bar najveće sumnje oko postojanja Boga.

Ateistička filozofija života je svuda prisutna i vrlo popularna među ljudima, pa nema razloga da je objašnjavamo. Čak i ateisti ozbiljno razmatraju pitanje postojanja Boga. Postoje dvije vrste ateizma: 1) svjesni ateizam, gdje ljudi najčešće ne žele ni da čuju argumente za Božje postojanje, kao da se boje odgovora koje bi dobili; i 2) nesvjesni ateizam, koji se dobija ateističkim obrazovanjem, odrastanjem u okolini gdje je religija ocrnjena.

I religiozne ljude bi takođe mogli da podijelimo na dvije grupe: 1) iskreni vjernici koji cijelim srcem traže Boga; i 2) lažni vjernici koji religiju koriste za svoje sebične ciljeve (bogaćenje, vladanje ljudima, zadovoljavanje izopačenih želja, i sl.).

Praktično svi ljudi na svijetu se u svom životu stalno sreću sa pitanjem postojanja Boga. To je pitanje našeg identiteta: Ko smo mi? Odakle smo? Da li smo slučajno tu ili imamo Oca, Stvoritelja? I kuda uopšte idemo,

kakav nam je kraj? Bez odgovora na ova pitanja čovjek živi u strahu i nemiru za sebe. S druge strane, odgovori na ova pitanja mogu donijeti unutrašnji mir i radost življenja.

Ko je Bog?

Bog je jedan od termina koji opisuje savršeno biće, iznad stvorenja i tvorevine, za koje se vjeruje da je stvoritelj svega. Ljudi različito definišu Božje osobine. Mi ćemo pod pojmom Bog podrazumijevati ono što je Bog objavio o sebi u Svetom Pismu.

Bog je apsolutan, savršen, vječan, sveznajuć, svemoćan, jedini takav, ličnost, koji sve voli, brine o svemu, milostiv i pravedan, istinit, Tvorac univerzuma, Otkupitelj i Spasitelj, savršeni dizajner, umjetnik, od koga sve zavisi a On ne zavisi ni od koga, beskrajno čisto biće – Onaj Koji Jeste. Bog je biće bez uzroka svog postojanja (samopostojeći entitet). Njegova bit je postojanje. On je vječan. Bog ne može da se uporedi ni sa čim, jer je On jedini takav. Ne postoji nijedno slično biće. Bog sve pokreće, a da pri tome ništa ne utiče na Njega.

Porijeklo ideje o Bogu

Niko ne zna tačno porijeklo ideje o Bogu u ljudskom umu. Gdje god postoji ljudsko naselje, oduvijek je postojao i neki vid religije. Čovjek je neizlečivo religiozno biće. Svest o postojanju Boga duboko je utkana u ljude širom svijeta. Zašto je to tako? Postoje dvije mogućnosti:

- i) ili su Boga izmislili ljudi;
- ii) ili Boga ima.

Ako su ljudi izmislili Boga, onda bismo približno znali kada se ideja o Bogu prvi put pojavila. Tada religija ne bi bila odjednom raširena po cijelom ljudskom rodu, nego bi se pojavila lokalno na jednom mjestu pa bi se postepeno širila, što nije bio slučaj.

S druge strane, ideja o postojanju Boga je usađena u svakog čovjeka. Svaki stanovnik planete ima neku predstavu o Bogu. Čak postoje i pisani dokumenti za koje se tvrdi da predstavljaju poruku koju je Bog objavio

Ijudima. Zapisani su da se Božje poruke ne bi izvrtale.

Ako Bog ne postoji, zašto ga ljudi do današnjeg dana stalno spominju? I kad ljudi ne bi govorili o Bogu, to ne bi značilo da Boga nema. Ali to što svaki čovjek, bar ponekad, makar i negativno spomene Boga, upravo to pokazuje da je misao o Bogu toliko duboko utisnuta u naš um, da ne možemo da je potisnemo bez obzira koliko pokušavali.

Ateizam

Da li je za čovjeka 21.-og vijeka nerazumno da vjeruje u postojanje Boga? Ateizam stalno napada religiju, i to vrlo oštro. Na primjer, Frojd kaže da je religija želja za plemenitim porijeklom, a nastala je zbog strahova od prirodnih fenomena, straha od roditelja, i slično. Ali religiozni psiholozi su napravili psihoanalizu Frojda, i zaključili da je Frojd imao loš odnos prema svom ocu, pa je umjesto namjere da ubije svog zemaljskog oca, odlučio da se „osveti“ nebeskom Ocu. Možemo reći da je to bar jednako vrijedan argument.

Frojd, Fojerbah, Marks i Niče su kritikovali pogrešne motive za religioznost nekih ljudi. Neki ljudi zaista vjeruju u Boga zbog krivice, straha od kazne, zbog nesposobnosti za rješavanje svojih problema, zbog nerazumjevanja prirodnih nepogoda i pojava, zato što su ih neki ljudi izmanipulisali da bi se obogatili na njihov račun, ili su izmislili bogove sa ljudskim osobinama. Međutim, to što neki ljudi vjeruju u postojanje Boga iz pogrešnih motiva ne znači da Bog ne postoji i ne znači da svi ljudi imaju pogrešne motive vjere u Boga. Bog može postojati iako postoje ljudi koji ga shvataju na pogrešan način. Ako neko dokaže da je neki čovjek mogao da izvrši pljačku banke, i dokaže da je imao motiv da opljačka banku, to još uvijek ne znači da je on stvarno opljačkao banku. Sve ove kritike se ne dotiču Božjeg postojanja, nego ljudskih izopačenja religije.

Mi bi mogli da tumačimo psihološke motive zašto ljudi vjeruju u Boga samo ako bi bili 100% sigurni da Boga nema. Psihološka objašnjenja se ne daju za neke istinite tvrdnje, na primjer: $2+2=4$, ili Sunce je okruglo. Niko nema podsvjesne pogrešne motive zašto vjeruje u ove izjave, jer su ova

tvrđenja istinita. Dakle, ako ljudi vjeruju u Boga zato što Bog stvarno postoji, onda psihološka objašnjenja nisu potrebna.

Karl Marks je rekao da je religija „opijum za narod koji nas sprječava da uživamo u životu ovdje i sada.“ Po njemu „to je moćna igra dvoličnog sveštenstva da bi nas lažno tješili ili pokretali za svoje ciljeve, to je neuspjeh da se izade iz dječije zavisnosti od druge osobe.“ Danas vidimo da Marksove ideje u praksi ne funkcionišu: sva društva zasnovana na komunističkim idejama su propala i tragaju za drugim idejama. Ipak, Marksov ateizam je i danas preživio. Svi mi znamo da takve zloupotrebe religije koje je Marks kritikovao zaista postoje. Ali ako postoji iskrena religija koja u praksi sprovodi doktrine koje je Bog objavio, onda Marksove kritike ne stoje.

Marks je predvidio da će religija kao lažni fenomen nestati (jer Boga po Marksu nema), a crkve će postati muzeji. Svi vidimo koliko se broj crkava u svijetu povećava, a crkve postaju sve popunjene vjernicima. Međutim, svijet je odbacio Marks, a ipak zadržao njegovo nevjerovanje u Boga.

Čak je i nekadašnji prvi čovjek katoličke crkve, papa Jovan Pavle II, napadao religiju koju bi trebalo da brani. Papa je izjavio da je čovjek mogao da nastane, kako kažu evolucionisti, iz nežive materije, ali je Bog morao da mu da dušu. Papa kao teistički evolucionista upada u istu zamku kao i svi evolucionisti. Na primjer, po fizičkom zakonu korisna energija se u prirodi smanjuje, a ne povećava. Poredak u prirodi se smanjuje, a entropija, nered, se povećava, iako je za ideju o evoluciji neophodno obrnuto: da se red povećava, a organizmi postaju sve složeniji i bolji. Spontani razvoj u prirodnim uslovima je nemoguć. Ovo će biti detaljnije objašnjeno kasnije.

Kako biti siguran da li zaista postoji Bog?

Svaki vjernik može da priča o svojim iskustvima kako mu je Bog pomogao, usmjerio ga na pravu stranu, i slično. Za ateistu je to slučajnost. Život je po ateistima nastao slučajno, pa vjernici po njima slučajne događaje (mada veoma neobične) pripisuju intervencijama Boga. Po vjernicima sve

se dešava po sistemu uzrok-posljedica, nema slučajnosti, nego je svaki događaj pokrenulo neko svjesno biće. Logično je da sve što postoji ima uzrok svoga postojanja. Ljudsko iskustvo ne poznaje činjenicu da ni iz čega samo po sebi može nešto postati. Svijet postoji, dakle mora postojati Stvoritelj svijeta. Sam Bog je bez uzroka, samopostopeć, vječan.

Ateisti kažu: nije dokazano da Bog postoji, to je vjerovanje, a potrebne su činjenice. Međutim, Božje postojanje ne može da se dokaže kao neka matematička formula. Niko ne može da dovede Boga i pokaže nam ga, jer mi kao stvorenja ne možemo da utičemo na Božje postupke. Čak i kada bi nam neko pokazao Boga, tada bi se samo povećao broj vjernika iz straha od kazne, a broj iskrenih vjernika ostao bi isti. Isto tako, nijedan ateista ne može da dokaže da Boga nema.

S druge strane, nijedan ateista ne može da dokaže da se dogodio „Big Bang“, jer ga niko nije vidio, a eksperimentom, naravno, ne može da se ponovi. Osim toga, kako je nastala materija koja je u „Velikom prasku“ eksplodirala, kad materija ne može sama od sebe ni da se stvori ni da se uništi? Ateista dakle mora da vjeruje da je materija nastala iz ničega i ni od koga, a ne može to da dokaže. Dakle, život ateiste je takođe zasnovan na vjerovanjima, a ne na dokazima.

Moramo da imamo u vidu da je čovjek ograničeno biće jer naša čula ne registruju sve pojave oko nas. Zato i naš mozak nema sve potrebne podatke da bi donio ispravan zaključak. Naša čula imaju ograničenu osjetljivost, pa je tako i naše znanje o svijetu oko nas ograničeno. Daltonista ne može da razlikuje boje, iako boje postoje. Slijep i gluv čovjek ne može da uživa u pejzažu i u muzici, iako su prelijepi. Čovjek može da vidi neki spiritistički fenomen, da povjeruje da je to istina, a da se to kasnije pokaže kao prevara. Bilo koje tvrđenje koje daje ograničeni čovjek nije pouzdano zbog naše ograničenosti razumijevanja.

Pošto ne možemo da dokažemo sa absolutnom sigurnošću da li Bog postoji ili ne postoji, onda možemo samo da razmatramo koji od ova dva koncepta bolje obuhvata činjenice, ili čije vjerovanje je bolje argumentovano, vjerovanje ateiste ili vjernika. Ako se nađe jedna slaba tačka ateizmu (negiranju Boga) ili teizmu (vjerovanju u Boga), to nije absolutni

dokaz da je druga strana ispravna, nego treba vidjeti u koju teoriju se uklapa više činjenica.

Šta misli većina?

Da li možemo demokratski da odlučujemo o postojanju Boga? Ateisti, pošto su u manjini, odmah kažu da je većina ljudi neobrazovana, pa zato vjeruje u Boga, dok po njihovom mišljenju, većina visoko obrazovanih ljudi ne vjeruje u Boga. Međutim, ni visoko obrazovani čovjek ne zna sve, i može da bude u zabludi. Zato kriterijum mora da nam bude šta je istina, a ne šta neki ljudi misle da je istina. Istorija je pokazala da je većina ljudi često imala pogrešne stavove.

Kako je svijet nastao?

Ako sve što postoji (materija) mora da ima uzrok svog postojanja, onda je ne samo potreban, nego je i neophodan inteligentni Stvoritelj, sveznajući i svemoćan, vječan i apsolutan. Kako bi bezlična priroda koja nema intelekt, emocije ni volju, mogla da stvori čovjeka koji ima intelekt, emocije i volju? Kako to da čovjek, koji ima razum, ne može da stvori život, a ljudi tvrde da slijepa slučajnost može da stvori život? Onaj ko je stvorio čovjeka mora da ima sve pozitivne osobine svojih stvorenja i to maksimalno izražene.

Ljepota

Estetika, ljepota u prirodi, predstavlja jak argument protiv ateizma, jer u prirodi postoji ljepota koja nema svrhu opstanka u prirodi, nego je tu samo da bi ugodila našim čulima.

Neki ljudi su rekli: „Postoji Bahova muzika, dakle mora postojati Bog.“ Čemu služi ljepota, umjetnost? Za opstanak čovjeka sigurno ne. Ali pokušajte da zamislite svijet bez muzike. Takav svijet bi bio vrlo siromašan, jer čovjek ima potrebu za estetskim doživljajem muzike i umjetnosti uopšte. Život nije samo puko preživljavanje, nego čovjek ima i duhovne potrebe.

Takođe, postoje otrovne pečurke prekrasnih boja. Te pečurke nisu jestive. Otrvne su zbog teških metala koje sadrže, ne mirišu lijepo, ali je lijepo vidjeti ih. Pečurke ne moraju biti lijepe da bi se razmnožile obzirom da se razmnožavaju sporama. Pečurkama nije potrebno da šarenilom privlače insekte jer se razmnožavaju polenom. Jedini logičan odgovor jeste da su pečurke stvorene da bi ugodile estetskim potrebama bića koja imaju emocije i intelekt.

Ni najveća dostignuća ljudske tehnike ne mogu da se uporede sa estetikom u prirodi. Ljudi toliko mentalnih napora ulože da bi stvorili nešto lijepo, a neki navodno slučajni događaj napravi nešto neuporedivo ljepše i svršishodnije. Bilo bi vrlo obeshrabrujuće za razumnog čovjeka da nije u stanju da nadmaši slučajne procese u prirodi. Nijedan kompjuter nije tako dobar kao ljudski um, a istovremeno i u tako lijepom dizajnu, otporan na potrese, potapanje u vodu i živ. Bilo bi potrebno puno vjere da bi se vjeovalo da je sva ljepota prirode oko nas nastala sasvim slučajno.

Odakle red u svemiru?

Dizajn koji postoji u prirodi u mnogim sferama svojim savršenim funkcionalanjem ukazuje da je morao neko da unese red, poredak u svemir. Kartu zvjezdanog neba, koja je kopija stvarnog stanja na nebu, astronom ne bi mogao da napravi slučajnim stavljanjem tačkica na papir. Zato je logično zaključiti da ni same zvijezde na nebu nisu mogle ni iz čega da se poređaju u skladan raspored. Od atoma do beskraja, svuda postoji red. Ako postoji časovnik koji pokazuje tačno vrijeme, to ukazuje pa postoji časovničar koji ga je napravio, a ne da je časovnik koji pokazuje tačno vrijeme nastao slučajnim procesima. Na osnovu ove analogije možemo da zaključimo da sklad koji postoji u svemiru dokazuje da postoji Stvoritelj svemira koji je materiju doveo u red.

Slučajnost?

Ako nije Bog taj koji je stvorio i organizovao milijarde ćelija u ljudskom organizmu, onda je to uradila slučajnost. Na primjer, kako je nastao

genetski kod, čitava serija gena u kojima su zapisane naše osobine? Egi-patski hijeroglifi dugo nisu mogli da budu protumačeni. Međutim, Ž.F. Šampolian je uspio da pronikne u njihovu tajnu jer su ti znaci imali neki smisao. Imaju smisao jer su ih napisala inteligentna bića, nisu nastali slučajno. Ako je porijeklo svemira i života puka slučajnost, onda ne možemo da očekujemo da ćemo ikada išta razumjeti, a mi ipak razumijemo. Kako onda neko tvrdi da je genetski kod nastao slučajno kad je svaki njegov dio na svom mjestu i ima svoj zadivljujući smisao?

Čeliju možemo da uporedimo sa elektronskom mašinom koja može sama sebe da umnožava da bi stvorila dvije nove mašine slične sebi, koje se posle same razmnožavaju i tako proces ide u beskonačnost. Kad se mašina malo pokvari, u određenoj mjeri može sama da se popravlja. Ljudi nikada neće moći da proizvedu televizor koji se sam popravlja, a nijedan čovjek ne vjeruje da bi televizor mogao da nastane slučajno. Ako neko strano tijelo napadne čeliju, oruđa za odbranu i protivnapad se automatski uključuju. U organizmu je sve spremno za momentalno odupiranje gladi, žeđi, hladnoći, toplosti... To je izvanredna mašina, zar ne?! Kralj David, koji nije znao za čeliju, ipak je prepoznao ovu činjenicu: „Hvalim te što sam tako divno sazdan. Divna su tvoja djela i duša moja to zna dobro.“ (Psalam 139:14)

Ako sve oko mene nastaje slučajno, onda je i moj um nastao slučajno. Onda i moje misli nisu istinite, jer ja onda samo slučajno mislim baš ovako. Ako je moj um nastao slučajno, onda ni u šta više ne bih bio siguran. Dakle, možemo da zaključimo da je neko razumniji od mene morao da unese sklad u moj mozak.

Zamislite da vozite auto i vidite saobraćajni znak na kome je kraj puta, iza čega slijedi provalija. Ali pomislite: „Mora da je vjetar slučajno postavio znak na to mjesto.“ I nastavite da vozite. Ako je prirodu doveo u ovo stanje slučajni neinteligentni proces, onda nema razloga vjerovati da su slučajne informacije tačne. Problem ateista je što je upozorenje kraj puta stavljeno na pravo mjesto sa namjerom, i što se za ljudi koji vjeruju u slučajnost na kraju puta nalazi ambis.

Odakle zlo?

Najčešći prigovor ateista je: ako postoji potpuno dobar, svemoćni Bog, odakle onda zlo? Ovo pitanje možemo da okrenemo: ako ne postoji Bog, zašto ljudi čine zlo? Ako đavo ne postoji, ko to onda danas radi Sotonin posao? Kriminal je u stalnom porastu, ratovi, nemoral, SIDA, bar 90% TV programa prikazuje bezbožne postupke ljudi. Kad đavo ne bi postojao, zar ne bi ljudi živjeli bar 50% po Božjim uputstvima (poštuj oca i majku, ne ubij, ne čini preljube, ne svjedoči lažno, ne poželi ništa što pripada tvom bližnjem...)?

Odakle onda čovjeku ideja o savršenstvu ako nikad nismo vidjeli savršeni svijet niti znamo da savršeni svijet postoji? Zašto težimo savršenstvu ako ne postoji savršeni Bog?

Što se rješenja problema zla tiče, svi dosadašnji pokušaji su pokazali da ateizam nema rješenje za zlo. S druge strane, Bog je obećao da će suditi svijetu i ukloniti zlo u nama bliskoj budućnosti, kada se vrate Bogu ljudi koji to žele. Grijeh se nalazi u ljudima. Ako bi Bog rješavao problem zla sada, niko od nas više ne bi postojao, jer svako od nas nosi zlo u sebi. Jasno je da Biće koje nas voli savršenom ljubavlju „jer ne želi da iko propadne, već da svi dođu do pokajanja“ (2. Petrova 3:9).¹ Kada više ne bude bilo ljudi koji žele da se vrate Bogu, Bog je rekao da će problem naše propadljive prirode riješiti „u tren oka“ (1. Korinćanima 15:52).

Da li možemo sve da znamo o Bogu?

Sami vjernici kažu da o Bogu ne znaju sve. Ateisti na to prigovaraju da ne možemo ni vjerovati u nekoga ko je za nas misterija, koga ne razumijemo. Međutim kada me boli glava, ja ne moram da znam cijelu anatomiju glave da bih znao da me glava boli. Ne znam koji fizički i biohemijski procesi se dešavaju u mojoj glavi, ali znam šta je glavobolja.

Isto tako, ako iskustvo govori da Bog postoji, nije neophodno da

---

¹ Svi biblijski citati dati su iz Biblije – Novi revidirani prevod, u izdanju Instituta za izučavanje religije, osim ako nije drugačije navedeno.

znamo sve što Bog zna da bismo znali da Bog postoji. Ne znamo ni kako djeluje gravitacija, nismo nikad vidjeli magnetno polje, energiju, elektrone, ali vidimo da djeluju. Ne znamo ni da precizno opišemo pojam „ljubav“, a ipak koristimo riječ ljubav i možemo da procijenimo da li negdje ljubavi ima ili nema.

Ljudi bi željeli da Boga u laboratoriji stave pod mikroskop i posmatraju. Ateisti bi željeli da Boga koji je superiornije biće od nas u svakom pogledu posmatraju ne kao biće jednako sebi, nego kao biće koje je ispod nas, koje mi osmatramo i proučavamo. Naučnik koji u laboratoriji osmatra predmet svog interesovanja koji je niži od njega ne može biti čovjek koji proučava Boga, nego bog koji gleda niže biće od sebe.

Osim toga, čovjekov glavni problem nije intelektualne prirode, nije problem znanja ili neznanja. Sa porastom znanja iz neke oblasti, čovjeku najčešće raste i ponos, mišljenje da je postao „veliki“ čovjek. Ali taj „veliki“ čovjek puši duvan i piye alkohol iako mu njegovo stručno znanje govori da je to nezdravo, da ga to ubija. Čovjekov problem nije da li zna, nego da li hoće da posluša kada sazna.

Mnogi su vidjeli Hristovu dobrotu, pomaganje neizlečivim bolesnicima, odbačenim ljudima, uskršavanje mrtvih, premudrost i život u skladu sa znanjem koje ima. Međutim, ljudi koji su tvrdili da imaju veliko znanje o svemu, pa i o Bogu, odbacili su ga jer nisu željeli da žive u skladu sa saznanjima o Bogu koja su dobili. Ljudima često nije važna činjenica da Bog može da ih izliječi ili da ih uskrsne, nego im je važnije to što Bog ugrožava njihov ugled i položaj među ljudima.

Dakle, ne moramo da o Bogu znamo sve, dovoljno je da o Bogu znamo ono što nam je On objavio o sebi u Bibliji. Bog zna šta je važno da znamo o njemu a šta nije. Neće nam pomoći mudrovanja o Bogu da li je On i kako svuda prisutan ako smo i dalje oholi, ako smo hedonisti, bolesni i sutra možemo umrijeti. Mnogo nam je važnije da saznamo koji lijek Bog ima za nas da ne budemo oholi, bolesni i da ne umremo.

Negativnosti u religiji

Ateisti kažu da ne samo što Bog ne postoji, nego i religija ima loše posledice u praksi. Inkvizicija je mučila ljude, spaljivala ih na lomači, vodili su se i vode se još uvijek „sveti“ krstaški ratovi ili džihad. Fundamentalizam odnosi sve više žrtava, a postoje i religije koje odobravaju nemoral, narkomaniju, kolektivna samoubistva... Spoj crkve i države uvijek je u istoriji donosio zlo.

Ali ova primjedba stoji i za ateizam, čija je filozofija pokrenula krvave revolucije, poslužila kao opravdanje za kolonijalizam, fašizam, evolucioni (ne)moral u borbi za opstanak, i sl.

Česterton je rekao: „Postoji samo jedan stvarno ubjedljiv argument protiv hrišćanstva (religije), a to su vjernici.“ Međutim, postoji i jedan stvarno ubjedljiv argument za religiju, a to su iskreni vjernici, posvećeni ljudi u kojima se vidi odraz Božjeg karaktera. Život Isusa Hrista, njegovih apostola, i drugih Bogu vjernih ljudi, donio je veliku potvrdu o postojanju Boga koji mijenja ljude do idealnog karaktera za kojim čovjek traga i vapi.

Ateisti kažu: „Kad bi Bog postojao, ne bi bilo ovoliko mnoštvo vjerskih zajednica nego samo jedna religija. Svi ljudi bi vjerovali isto.“ Vjernik odgovara: „To što postoji mnogo vjerskih zajednica dokazuje da je Bog ljudima dao slobodnu volju. Ljudi mogu da biraju da li će da vjeruju istinu koju je Bog objavio ili će da vjeruju poluistine i laži koje stalno neko izmišlja. Postoji jedna prava religija koju je Bog opisao u Svetom Pismu, i mnoštvo lažiranih religija.“

Falsifikatori štampaju lažni lovac baš zato što postoji pravi. Postojanje lažnih vjernika i lažnih bogova ne može da ospori postojanje pravih vjernika i pravog Boga, kao što ni lažne novčanice ne mogu da ospore postojanje pravog novca.

Kakav je Bog?

Pod pojmom Bog, različiti ljudi misle na različite stvari. Neki misle da je Bog kosmička energija, neki da je to priroda, a neki da je On ličnost. I svi oni kažu: „Ja vjerujem u Boga.“ Zašto ljudi izmišljaju (ili prihvataju)

bogove koji ratuju, svađaju se, otimaju se za žene, rade sve što rade ljudi, pa čak podstiču i ljude da čine isto tako?

Po mnogim istočnjačkim religijama đavo ne postoji, nego je Bog istovremeno i dobar i zao. Ali nama koji sami činimo i dobro i zlo nije potreban Bog koji ni sebe ne može da promijeni da ne bude zao. Potreban nam je Bog koji može da ukloni naše zle karakterne osobine, Bog koji je i na početku stvorio savršeni svijet.

Šta mislite kome je u interesu da izmisli ovakvu ideju da je Bog zao? Koliko u mitologiji ima bogova koji imaju savršene osobine? Nijedan! Pravi Bog nije antropomorfan, nije čovjek izmislio Boga po svojim osobinama, nego je čovjek teomorfan, to jest Bog je stvorio čovjeka da teži ka savršenoj pravdi, istini i ljubavi, i pravi Bog će obnoviti čovjeka da bude takav.

Čovjek koji voli da krade, laže, čini preljubu i ubija, nikad ne bi izmislio Boga koji nas voli, pravedan je, uvijek govori istinu i opominje nas da i mi budemo takvi. Zašto bi ljudi koji su zli uopšte prihvatali da vjeruju u izmišljenog dobrog Boga? Čovjek bi takvog Boga koji opominje njegovu savjest baš zato htio da izbriše, da ne postoji. Zato Bog koji je savršen u pravdi, dobroti i svim drugim pozitivnim osobinama nije izmišljen, nego stvaran Bog koji nam se objavio, i svima utisnuo u um svijest o Njegovom postojanju, i svijest o pravednim, dobrim principima. Ako postoji takav Bog onda smo pozvani na pozitivan odnos prema Bogu, prema ljudima i prema sebi. Takav Bog ne postoji u istočnjačkim i drugim religijama, nego nam se objavio preko Svetog Pisma.

Većina populacije antičkih naroda vjerovali su da postoji mnoštvo bogova a ne jedan Bog. Istorija Izraela bi bila nerazumljiva da ne postoji jedan pravi Bog. Izrael je bio stalno u okruženju mnogobožačkih naroda, i ni od koga nije mogao da čuje da postoji samo jedan Bog. Ideju o mono-teizmu, postojanju samo jednog Boga, mogli su da slijede samo ako im se zaista javio pravi Bog i otkrio im istinu o sebi. Da je to tačno, dokazuje činjenica da su i Izraelci stalno otpadali od življenja po otkrivenoj Božjoj volji i vraćali se na mnogobožačke nemoralne običaje. Božji proroci su ih stalno opominjali zbog toga. Sve to je dokumentovano u Svetom Pismu.

Kako su ta nomadska plemena Jakovljevih sinova još prije 35 vjekova imala ispravnu sliku o stvaranju svijeta? Jedino otkrivenjem koje su dobili od pravog Boga. Kako su izbjegli zamku panteizma? U svijetu u kome su svi obožavali elemente prirode: Sunce, Mjesec, životinje, ili su kralja uzdizali do božanskog nivoa, jedan mali narod je izjavljivao da je sve to idolo-poklonstvo. Nikada u prošlosti religiozne etike nije postojalo ništa slično. Umjesto da se klanjaju idolima od drveta, kamena ili metala, koji ne vide i ne čuju, oni kažu za svoj hram: „Ali da li će Bog zaista prebivati na zemlji? Gle, ni nebesa ni nebo nad nebesima ne mogu te obuhvatiti, a kamoli ovaj dom koji sam sagradio!“ (1. Kraljevima 8:27)

Jevreji su bili drugačiji od ostalih naroda, iako oni to često nisu željeli da budu. Posle Izlaska iz Egipatskog ropstva, živjeli su pod teokratskim uređenjem, tj. Bog im je bio vladar. Zbog čega su tražili kralja? Rekli su: „Da budemo i mi kao svi narodi.“ (1. Samuelova 8:20) Bili su drugačiji zato što su bili nosioci otkrivenja koje su dobili od Boga, a uporno su htjeli da budu isti.

Osim Izraela, nije postojao nijedan antički narod, niti religija, ni ljudska misao koja nije bila prožeta mitom o besmrtnosti duše. To je još jedan dokaz da su imali otkrivenje s neba. Živjeli su u Egiptu koji je bio sav prožet vjerovanjem da duša živi posle smrti, a oni su ipak zapisali da „mrtvi ne znaju ništa. I ljubavi njihove i mržnje njihove i ljubomore njihove nestalo je, i više nemaju udijela ni u čemu što se čini pod suncem.... jer nema ni rada, ni razmišljanja, ni znanja, ni mudrosti u grobu u koji ideš.“ (Propovjednik 9:5,6,10) „Koja duša zgriješi, ona će poginuti.“ (Ezekiel 18:4) Odatile potiče originalnost njihove religije koju su preuzeli hrišćani.

Zato je jasno da Bog nije bezlična priroda, nego ličnost koja ima osjećaj za estetiku koju je stvorio u prirodi, ima dobrotu, i djeluje smisaono i razumno, a ne nasumice. Danas su popularne religije koje čovjeku dopuštaju da živi u zlu koje voli. Bez obzira na popularne „religije“, bilo bi mnogo mudrije izabrati pravog Boga, i prihvatići da nas On promijeni u savršene ljude.

Čini se da na pitanje „Da li postoji Bog?“, prvo treba pitati: „Da li ti to zaista želiš da znaš?“

Šta ako Bog ne postoji?

Postojanje Boga donosi određene moralne norme. Ateizam takođe donosi svoj moral. Ako ne postoji Bog, zašto bih se brinuo za druge ljudi? Sve bi bilo dopušteno. Ljudi bi mi bili rivali, konkurenti koje moram da istisnem i pobijedim da bih opstao. Ako niko ne bi vjerovao Bogu, čini se da bi svijet bio mnogo lošiji.

Ako nema Boga, naš život bi bio besmislen. Sve što radimo bilo bi užaljivo jer se naš život na kraju ipak završava smrću, našim nestankom. Nema teže kazne od nepotrebnog i beznadežnog rada. Ratni zatvorenici se prisjećaju groznih kazni koje su njihovi neprijatelji izmislili. Morali su da kopaju rupe krampovima i lopatama, posle čega su morali da ih zatravljaju. Primoravali su ih da bez potrebe prenose kamenje sa jednog mjesto na drugo i to se tako ponavlja iz dana u dan. Da bi naš život imao smisla, nije dovoljna snaga i napor. Čovjek ima potrebu da vjeruje da ono što radi ima smisla. On je spreman na bilo kakav napor ako u tome vidi smisao. Svaki trud koji se bez Boga završava smrću je besmislen.

Da li bi čovjek mogao da bude dobar bez Boga?

Ljudi se trude da budu dobri, ali ne uspijevaju. Nema nijednog čovjeka kome je uspjelo da u svemu bude dobar bez Boga. (Jedino ako iskrivi značenje riječi dobar.) Komunizam nije ostvaren baš zato što ljudi nisu sposobni da se odvoje od svojih sebičnih interesa i zla. Ako ljudi pokušaju da naprave lažno religiozni društveni poredak, koji koristi drugačije termine (na primjer raj umjesto utopija), a ima iste principe kao i društvo ljudi bez Boga, kraj takvog društva biće kao i kraj ateističkog društva.

Ako prepostavimo da Bog nije postavio određene moralne norme u čovjekovu ličnost kao što tvrde ateisti, onda griž savjesti ne bi postojala. Svijet materije ne može da stvori savjest, kao ni apstraktne pojmove kao što su pravda, istina, ljubav. Ipak, unutar nas mi zapažamo da postoje apsolutna moralna načela koja traže od nas da budemo savršeni.

Ateisti često pod riječju dobar podrazumijevaju nešto drugo. Za neke ateiste je Staljin bio dobar čovjek, ali jednom prosječnom čovjeku je jasno

da je riječ o masovnom ubici.

A da li bi neko mogao za Isusa Hrista da kaže da nije bio dobar? Zar savršeni život Isusa Hrista nije dokaz o postojanju Boga? Ljudi se žrtvuju za pare, iz koristi, ali ne kao Hrist za svoje neprijatelje, pa čak i za ateiste koji odluče da se vrate Bogu. Tako visoki moral i takva dobrota ne postoji među ljudima. Sam Isus je rekao da ljudi ne bi povjerovali Bogu ni kad bi im poslao uskrslog čovjeka (Luka 16:27-31). Da bi čovjek stekao povjerenje u Boga, Isus kaže da je dovoljno da poslušaju „Mojsija i proroke“ čije su riječi zapisane u Bibliji. Život Isusa Hrista je dokaz da Bog postoji.

Šta ako Bog postoji?

Ateisti kažu da su Boga izmislili ljudi da bi im bilo lakše. Ali ljudi su izmislili i Djeda Mraza da bi ih usrećio poklonima, pa ipak niko ne vjeruje u Djeda Mraza, iako nas je činio srećnim dok smo bili djeca. To je zato što je Djeda Mraza mit, izmišljotina, a Bog nije mit nego stvarnost, jer Bog stvarno djeluje, mijenja ljude na bolje, i čini ih srećnim za vječnost. Ništa u Bibliji nije pisano kao mit, nego kao istorijski podaci, kao svjedočanstvo.

Svaki čovjek se u vrijeme zemljotresa ili poplave uplaši za svoj život. Međutim, ljudi nisu izmislili Boga zato što se plaše prirodnih nepogoda. Apostoli su se za vrijeme oluje na Galilejskom jezeru uplašili da će izginuti, ali su se obratili za pomoć Hristu a ne „bogu oluje.“ Kada je Hrist trenutno utišao oluju rekavši riječ, apostoli su se još više uplašili. (Marko 4:36-41) Nisu se uplašili zbog čuda koje su vidjeli, nego od svetosti Božje ličnosti pred njima. Božje osobine su takve da mi ograničeni ljudi, bez obzira koliko za sebe mislimo da smo veliki, možemo samo da pred Bogom kleknemo na koljena.

Dakle, postoje samo 4 mogućnosti:

- 1) Bog ne postoji i ti ne vjeruješ;
- 2) Bog ne postoji i ti vjeruješ;
- 3) Bog postoji a ti ne vjeruješ;
- 4) Bog postoji i ti vjeruješ.

Samo jedna od ove 4 mogućnosti nosi vjerovatnoću da se dobije

ogromna nagrada: vječni život. Ko vjeruje ne može da je izgubi, a ko ne vjeruje ne može da je dobije. Prije nego što skočimo u ponor, moramo da znamo da li će spasilačka mreže biti razapeta ispod nas.

Bog ne zavisi od mog postojanja niti od postojanja nekog drugog čovjeka, ali moj život i te kako zavisi od Božjeg postojanja. Besmisao života bez Boga jasno govori u prilog ne samo postojanja Boga, nego i neophodnosti da čovjek izgradi povjerenje u Boga. Zato je potrebno da čovjek bude pošten pred sobom, i da iskreno potraži pravog, istinitog Boga da bi mu život dobio smisao i temelj koji se ne može srušiti.

Šta Bog kaže o sebi u Bibliji?

Isajia 45:5, 6, 18, 19, 21, 22: „Ja sam Gospod i nema drugog. Osim mene nema Boga... da bi se od istoka do zapada znalo da nema drugog osim mene... Jer ovako kaže Gospod, Stvoritelj nebesa, istiniti Bog, onaj koji je oblikovao i načinio zemlju, onaj koji ju je učvrstio i koji je nije stvorio uzalud, već ju je oblikovao da bude nastanjena: ‘Ja sam Gospod i nema drugog... Nisam govorio u tajnosti, u mračnom ugлу zemlje, niti sam rekao Jakovljevom potomstvu: ‘Tražite me, ali biće vam uzalud.’ Ja, Gospod, govorim ono što je pravedno, objavljujem ono što je ispravno... Objavite šta imate, iznesite svoje dokaze. Neka se složno posavjetuju. Ko je to rekao još davnih dana? Ko je to još davno objavio? Zar nisam ja, Gospod? Osim mene nema drugog Boga. Ja sam pravedan Bog i Spasitelj, i nema drugog osim mene. Obratite se k meni i spasite se, vi koji živite po svim krajevima zemaljskim, jer sam ja Bog i nema drugog.“

2. Mojsijeva 3:14: „Tada Bog reče Mojsiju: ‘Ja sam Onaj koji jeste.’“

Jovan 1:18: „Nijedan čovjek nikada nije video Boga. Jedinorođeni Sin, koji je blizak Ocu, on ga je obznanio.“

1. Timoteju 6:16: „...jedini koji ima besmrtnost, koji prebiva u nedostupnoj svjetlosti, koga nikо od ljudi nije video niti ga može vidjeti.“

Jovan 14:9: „Kо je video mene, video je i Oca.“

Kako je nastao svemir? Kako je nastala planeta Zemlja? Kako je nastao čovjek? Na ova pitanja do danas su data samo dva odgovora: 1) evolucija, i 2) stvaranje. I danas u školi i na fakultetu mladi uče evoluciju, a u crkvi i ponegdje kod kuće djeca slušaju o stvaranju. Negdje se ljudi zaklinju nad Biblijom da će govoriti istinu, a ipak vjeruju u evoluciju. Danas vlada mišljenje da je evolucija dokazana teorija, a da stvaranje svijeta od strane Boga predstavlja mit.

Dokaz je konačno svjedočanstvo da je neka izjava istinita. U nauci se istina dokazuje posmatranjem ili eksperimentom. Evoluciju niko nije posmatrao kroz istoriju, niti je iko eksperimentalno pokazao kako životinje evoluiraju jedna u drugu.

Naučnim metodima ne može da se dokaže ni evolucija ni stvaranje. Eksperimentalno ne može da se dokaže porijeklo svijeta ni po jednoj teoriji. Niko od ljudi nije posmatrao ni tok evolucije, ni čin stvaranja. Pošto ne mogu naučno da se dokažu, moramo da testiramo koji je koncept vjerojatniji, koji se bolje uklapa u činjenice iz prirode koje mogu da se testiraju.

PRETPOSTAVKE

EVOLUCIJA	STVARANJE
Živa bića: su se razvila iz nežive materije.	Sve je stvorio Bog.
Život je nastao: Spontano.	namjerom Boga.
Redosled: Prvo su nastali jednostavni, pa složeniji organizmi. Od životinja evolucionim razvojem nastao je čovjek.	Sva živa bića stvorena su istovremeno po svojim vrstama. Savršeni čovjek je degradirao do životinjskih osobina.

Trajanje: Evolucija traje milijardama godina.	Svijet je stvoren prije oko 6000 godina.
Zakoni: Sve se dogodilo po prirodnim zakonima kakvi su i danas, bez natprirodнog djelovanja.	Bog je pri stvaranju uspostavio današnje zakone. Prirodni zakoni mijenjani su prilikom pada u grijeh i Potopa.

Skup svih osnovnih ideja o nekom pojmu, na primjer o nastanku svijeta, čini jednu paradigmu. Evolucioni paradigma se dosta razvijala u poslednjih 150 godina, ali još uvijek nije dala odgovore na osnovna životna pitanja. Stvaranje svijeta koje je pokrenuo inteligentni Stvoritelj je druga paradigma suprotstavljenja evoluciji. Nemoguće je da se objasni cijela paradigma u jednom predavanju, ali uvijek vrijedi početi, vrijedi biti otvoren za istraživanje novih ideja. Koja od ove dvije paradigme bolje objašnjava pojave u prirodi, evolucija ili stvaranje?

EVOLUCIONISTI OPOVRGAVAJU EVOLUCIJU

Rašireno je mišljenje da svi naučnici vjeruju u teoriju evolucije i da je ta teorija opšteprihvaćena. To je daleko od istine. Postoje i naučnici koji ne vjeruju u evoluciju, nego smatraju da pojave u prirodi ukazuju na intelligentnog Stvoritelja. S druge strane, nasuprot raširenom konceptu ove teorije, ne postoji samo jedna usklađena naučna teorija evolucije, nego mnogo suprotstavljenih teorija.

ATEIZAM JE VJEROVANJE DA NIJE BILO NIČEGA I DA SE NIŠTA DOGODILO U NIČEMU I ZATIM JE NIŠTA MAGIČNO EKSPLODIRALO BEZ RAZLOGA STVORIVŠI SVE, I ONDA SE OGRANAK SVEGA MAGIČNO PREUREDIO BEZ RAZLOGA U SAMOREPRODUKTIVNE ČESTICE KOJE SU SE POTOM PRETVORILE U DINOSAURUSE. SAVRŠENO SMISLENO, ZAR NE?

Teoriji evolucije nikada ne nedostaju kritike. Mnoge najoštrijе kritike došle su baš od evolucionista. Postoji lista od preko 50 suprotnih teorija

evolucije. Kad god se ponudi nova teorija, njen autor ukazuje na greške ranijih teorija.

Sam Darwin je u „Porijeklu vrsta“ posvetio cijelo poglavlje teškoćama koje je on sam vidoz za svoju verziju ove teorije. Njegova knjiga sadrži preko 800 nagađanja, koja su u suštini potpuno nenaučna. Mnogo puta je upotrijebio fraze kao što su „smatramo“, „ako prepostavimo“, „možda“, „moglo je biti“. Ovo nisu izrazi za naučno ustanovljene činjenice. Darwin je priznao da „kada uđemo u detalje, ne možemo da dokazemo da se jedna vrsta promijenila“. Darwin je vjerovao u danas opovrgnutu Lamarkovu teoriju koja tvrdi da stečene osobine mogu da se naslijede. A ipak, ljudi su prihvatali njegove ideje.

„Pažljivi čitalac naučnih časopisa ne može da ne bude upozoren na sve raširenija govorkanja da je nešto trulo u državi darvinizma.“ (*Niles Eldredge, Nature 22.8.1985, p.683*). Izrazito pro-evolucionistički časopis *Nature*, objavio je članak „Razvoj evolucionih teorija“ gdje konstatiše da je „teorija darvinizma neprikladna da objasni evoluciju u toku ogromnog perioda vremena“ (2. nov. 1984., str. 386). Isti časopis kaže da „glavno pitanje evoluciji danas ostaje isto kao i u Darwinove dane: da pokaže porijeklo i zajedničkog pretka, kako je došlo do nevjerovatne raznolikosti života?“ (20. jul 1988., str. 206).

I pored svih opovrgnutih teorija, evolucionisti i dalje vjeruju u evoluciju. „Spontane generacije živih organizama su nemoguće, ali mi ipak postojimo, kao rezultat, kako ja vjerujem, spontane generacije.“² On uviđa da život ne može da nastane sam po sebi, ali ipak prihvata teoriju evolucije.

„Mi nemamo apsolutni dokaz za teoriju evolucije... i teorija evolucije bi trebalo da bude odbačena ako bi se pojavila bolja ideja.“ „Veliki dio opšte publike je skeptičan prema darvinizmu. Darwinizam se može na kraju pokazati kao pogrešan.“ – naučnici Britanskog muzeja (12. mart 1981, str. 82) Pošto ovi komentari dolaze od urednika časopisa koji je

---

² C. Ponnamperuma „Chemical Studies in the Origin of Life“, Space Life Science I, 1968, p.64.

osnovan da promoviše evoluciju, oni su sigurno značajni.

Molekularni biolog Dr Majkl Denton napisao je knjigu „Evolucija – teorija u krizi“ (Burnet, London, 1985) gdje kaže: „Darvinova teorija evolucije nije ni manje ni više nego veliki mit 20-og vijeka o nastanku svemira.“ I pored toga, on ostaje evolucionista!

„Teorija evolucije prirodnom selekcijom čini se neodgovarajućom, neuvjerljivom i definitivno pogrešnom.“ G. Tajlor „Velika misterija evolucije“ (1983., str.137) Koncept prirodne selekcije ili „opstanka najsposobnijih“ predstavlja nepravilnu tautologiju, zaključivanje: Ko opstaje? Pa, najsposobniji. A ko je najsposobniji? Pa, oni koji opstaju! Poznati astronom Ser J.F.V. Heršel, nazvao je Darvinovu teoriju prirodne selekcije „zakon nagađanja“.

„Objašnjavalачke doktrine biološke evolucije ne mogu da izdrže objektivnu, duboku kritiku. One dokazuju da su u sukobu sa realnošću, i da su nemoćne da riješe velike probleme.“ P.P. Gras, „Evolucija živih organizama“ (1977., str.202)

Ričard Goldšmit je 1940. objavio svoju „Epigenetičku evoluciju“ gdje on sugerire da se evolucija dogodila serijom velikih koraka unaprijed. Na primjer, iz jajeta dinosaurusa izlegla se primitivna ptica ili na primjer, majmun je rođio pračovjeka. Ova teorija je poznata kao „Čudovište koje obećava“. Mnogi su odbacili ovu nenaučnu ideju. Gdje bi pripadnik te potpuno nove vrste našao supružnika? Darwin je predviđao ovu ideju i odbacio je kao suprotnu prirodi, frazom „*Natura non saltum*“ – „Priroda ne pravi skokove“.

Na predavanju o Darwinu u *British Association*, dr Džon Djurant, *University College, Svonsi*, rekao je: „Darvinovo evoluciono objašnjenje porijekla čovjeka pretvorilo se u moderni mit, na štetu nauke i društvenog napretka.“³

Teorija evolucije se još uvijek prepravlja, prilagođava i mijenja nizom novih verzija, koje nude naučnici koji nisu bili ubijeđeni u raniji oblik te teorije. Evolucionisti su sami obrađujući teoriju evolucije pokazali da je to

---

³ New Scientist, 11 Sep. 1980, p. 765

nesigurna prepostavka. Vjerovanje da se evolucija dogodila negdje, nekada i nekako je vjera u nepoznato. Teorija evolucije je dogma u koju njeni „sveštenici“ više ne vjeruju, ali je brane zato što joj je jedina alternativa Bog koji je stvorio svijet.

Stavovi se mijenjaju

U vrijeme kada je Alfred Vegener objavio teoriju da su kontinenti bili ranije spojeni u jedan kontinent, ondašnji naučnici su ga ismijali. Ko bi prihvatio ovu teoriju, bio bi isključen iz naučne zajednice. Tada se vjerovalo da se zemlja u prošlosti sakupljala jer se hladila, a planinski vijenci su nastali bočnim skupljanjem površinskih slojeva.

Posle Vegenerove smrti, tek kad je postavljena teorija tektonike ploča po kojima navodno klize kontinenti, prihvaćena je Vegenerova ideja razdvajanja kontinenata. Zašto ideja o razdvajanju kontinenata nije odmah prihvaćena? 1) Zvučala je suviše revolucionarno, a ljudi ne žele lako da odbace ono što su ranije vjerovali, bez obzira koliko to bilo pogrešno; 2) tada nije bilo dovoljno dokaza; 3) tada je tektonika ploča podrazumijevala katastrofu (Potop). Tek kada se pronašla teoretska mogućnost da u evoluciji može tako nešto da se dogodi, tek tada je prihvaćena ova ideja.

Isto tako, ko god danas ne vjeruje u evoluciju, isključuju ga iz naučne zajednice. U vrijeme kad su naučnici imali podršku vlasti, na primjer u nacističkoj Njemačkoj ili Staljinovoj Rusiji, pokazali su istu svirepost ne manju od inkvizitora.

Postoje i evolucionisti i kreacionisti koji u svom razmišljanju ne polaze od naučnih činjenica, nego pokušavaju da za svoje prepostavke nađu činjenice koje ih potvrđuju. Zato je velik broj naučnih tvrđenja koji je danas odbačen kao pogrešan.

SLOŽENOST ŽIVOTA

I najmanji oblik života je složeniji od bilo čega što je čovjek stvorio. Protein sadrži 50 do 10.000 aminokiselina poređanih po tačnom redosledu. Mogućnost slučajnog formiranja jednostavnog proteina od samo

50 aminokiselina je $1:10^{65}$ (65 nula iza jedinice!), a pritom je samo jedna kombinacija ispravna. To je praktično nemoguće, a svaka ćelija sadrži 10^{14} proteina! Jednostavan gen u ćeliji sadrži oko 400 aminokiselina poređanih po određenom redu. Kolika je vjerovatnoća da će gen nastati slučajno? Kao kad bi majmun sjeo za pisaču mašinu i pokušao da otkuca kombinaciju od 400 slova. Vjerovatnoća je $1:10^{130}$, ali i za taku malu vjerovatnoću potrebno je živo biće – majmun. Sama mašina to nikad ne bi otkucala sama. Vjerovatnoća da kompletan čovjek nastane slučajno manja je nego da majmun slučajno otkuca na pisaćoj mašini sve knjige u biblioteci.

Aminokiseline → proteini → ćelija → tkivo → organi → organski
sistemi → čovjek

DNK u ćeliji sadrži informacije kao 1000 knjiga od po 600 strana. Svaka ćelija sadrži 2000 triliona molekula, a molekul je grupa atoma. Jedna oplođena jajna ćelija sadrži potpune informacije za izgradnju cijelog čovjeka. A koliko tek ćelija sadrži cijeli čovjek! Da li vrijedi rizikovati život za beskonačno malu vjerovatnoću slučajnog nastanka života kada postoji razumna alternativa – intelligentni Stvoritelj?

Kako je mogla slučajno da nastane ćelija kojoj je istovremeno neophodan sistem za razmnožavanje, sistem za varenje, imuni sistem, sistem za disanje, bez čega ne bi mogla da živi niti da stvara potomke? Ako bi slučajno nastao sistem za varenje, kako bi ćelija mogla da diše bez sistema za disanje, kako bi stvorila potomke bez sistema za razmnožavanje? Sistemi organa nisu mogli da nastanu jedan po jedan, nego svi odjednom.

Ako je život nastao abiogeno (iz nežive materije), zašto se to danas ne događa? Zato što život dolazi samo od živog, kao što je Luj Paster dokazao.

Danas ateisti uglavnom izbjegavaju pitanja kako je nastala materija i kako je nastao život. Oni stvaraju dogme koje nisu dokazane a zabranjeno je reći da možda nisu istinite. Umjesto nauke nudi se filozofija koja sadrži logičke greške. Deviza jednog oholog ateista je: „Bog zna sve, ali ja znam

još više.“ Ljude danas interesuje jedino kako da za sebe iskoriste današnji dan da jedu i piju i da se razmnožavaju. Taj način života je karakterističan za amebe, a razumni, duhovni čovjek zasluzuje bolje i više.

Kada smo bili mali pričali su nam bajku u kojoj se žaba pretvorila u princa (čovjeka). U tu bajku je mogao da povjeruje samo dječiji um. Desetak godina kasnije, nastavnici su nas u školi ubjeđivali da žaba ipak može da se pretvori u princa, samo posle više milijardi godina. Mnogi ljudi još uvijek vjeruju u ovu bajku za odrasle.

Logika koju čovjek ima kao poklon od Stvoritelja, govori da postoji samo jedno biće u svemiru koje stvara život: Bog. Stvorena bića prenose iskru života koju smo dobili od Boga, ali samo je Bog u stanju da oživi ono što je mrtvo.

Slučajnost

Prema teoriji evolucije, slučajnost je svemoguća sila koja je dala sve oko nas. Međutim, u prirodi postoji zakon vjerovatnoće po kojoj će se neki događaj desiti ili se neće desiti. Da li se teorija evolucije uklapa u zakon vjerovatnoće?

Zamislite da iz aviona bacite na hiljade papirića iznad svoje kuće. Kolika je vjerovatnoća da dio papirića padne u vaše dvorište i da se poređaju tako da ispišu vaše ime i prezime? Čak i kad biste papiriće poređali u avionu u obliku vašeg imena i bacili, opet bi došlo do haotičnog rasporeda papirića, a ne do smisaonog rasporeda. Takve stvari se ne događaju slučajno. Ma koliko bilo vremena i ma koliko pokušaja, slučajno raspoređivanje materije neće dati poredak, a kamoli visoko uređenu ćeliju ili organizam. Vrijeme ne pomaže evoluciji da se slučajno dogodi. Potrebna je inteligentna osoba koja ima namjeru da poređa sve elemente, osoba koja mora da bude moćnija od prirodnih zakona koji teže stvaranju nereda a ne poretku.

Ako se i desi jedan fenomen slučajnosti, taj slučajni fenomen ne može da se ponavlja, a za evoluciju je neophodno stalno događanje slučajnosti. To bi bio zakon, pravilo dešavanja, a ne slučajnost. Zamislite da se slučajno u jednoj godini u cijelom svijetu rode djeca istog pola. Po zakonu

vjerovatnoće prije će se dogoditi da se u cijelom svijetu godinu dana rađaju samo djeca istog pola nego da slučajno nastane čelija ili čovjek. Ipak niko ne vjeruje da će ikada na svijetu u toku jedne godine biti rađana samo djeca istog pola.

Zamislite da milijardu puta prospete mastilo po papiru. Kolika je vjerovatnoća da se mastilo razlije u neki smisaoni tekst? Teoretski je moguće, ali se to praktično nikad ne događa.

Bila bi tragedija kad bi zemljoradnici vjerovali u evoluciju, da se živi svijet sam po sebi razvija. Onda oni ništa ne bi sijali, nego bi godinama čekali da korov koji sam niče postane jestiv. Ono što slučajno samo izraste nije jestivo i teško ga je iskorijeniti. Da bi dobili hranu, moramo naporno da radimo.

Da bi napisali riječ „evolucija“ slučajnim izborom od 26 slova, vjerovatnoća je 1 prema $5 \text{ triliona } 429 \text{ milijardi } 503 \text{ miliona } 679 \text{ hiljada!}$ Vjerovatnoća da će slučajno nastati jedan molekul DNK u periodu od 4 milijardi godina je 10^{-585} . To je tako mala vjerovatnoća da je prosto nemoguća.

Darvinova teorija zahtijeva više nego trilione srećnih okolnosti (slučajnosti) koje se nikad nisu odigrale. Svako ima pravo da sanja, ali stvaran život je mnogo drugačiji od snova. Čuda slučajnosti su mnogo čudnija od Božjih čuda.

Da li pjesma nastaje slučajnim slaganjem slova? Naravno da ne nastaje tako. Ni građevina ne nastaje slučajnim ređanjem cigala. Za pjesmu je potreban pjesnik, a za zgradu arhitekta. Tako je i za postojanja svijeta potreban Stvoritelj. Paskal je rekao: „Nevjernik mora vjerovati u hiljadu nevjерovatnih slučajnosti da bi ostao nevjernik.“ Misliti da je svijet nastao slučajno je nenaučno, i zahtijeva slijepu vjeru. Ni najstrasniji kockar u Las Vegasu ne bi se kladio na tako malu vjerovatnoću, gdje je ulog život. Nije mudro kockati se sa tako malom vjerovatnoćom za dobitak. Ulog je život ili smrt. Ništa u prirodi ne nastaje slučajno, sve je proizvod nečeg živog. Racionalnije bi bilo da zaključimo ovako: „Davno si položio temelje zemlji, i nebesa su djelo ruku tvojih.“ (Psalam 102:25)

Zašto su naučnici kao što su Njutn, Faradej, Maksvel, Kelvin i Paster vjerovali u Boga? Možda zato što je potrebno više vjere da bi prihvatali da

je život slučajan proizvod nežive prirode, nego da je namjeren proizvod beskrajno mudrog Stvoritelja.

Zašto su evolucionisti izmislili ideju da sve može slučajno da nastane ako mu se da neograničeno vrijeme? Pošto nema racionalnih dokaza za evoluciju, data je ideja o slučajnom nastanku svijeta u toku ogromnog perioda vremena, zato što niko ne može da provjeri da li je ta ideja istinita. Niko ne živi toliko dugo da bi posmatrao slučajan nastanak života i svijeta, čak ni cijelo čovječanstvo. To je potpuno neprovjerljiva ideja, a takve ideje spadaju u maštu, fantastiku, a ne u naučne istine.

Kako vjerovati u slučajnost u svijetu u kome vlada zakon uzroka i posledica? U prirodi postoji uzročnost (kauzalitet) – sve što postoji mora imati uzrok svog postojanja, nekog živog ko ga je stvorio. Niz uzroka ne može biti beskrajan. Zato mora da postoji prvi uzrok svih uzroka bez uzroka. Uzrok svijeta može biti samo neko ko je svemoguć. Prva živa bića pokrenulo je Biće koje ima život samo po sebi. To je Bog, vječan je, nema uzrok svog postojanja, a On je sve stvorio.

Da je čovjek nastao slučajno, kao i svi procesi u prirodi, bilo bi apsurdno da se naučnim metodima bavimo pitanjima svog porijekla. Nauka se bavi pravilnostima u prirodi, a ne slučajnim, nasumičnim pojavama. Upravo to što uočavamo pravilnost dešavanja u prirodi, to nam ukazuje da se ne radi o nasumičnim procesima, nego su oni osmišljeni.

Kada je jedan ateista pitao prirodnjaka Atanasijusa Kiršera: „Ko je napravio maketu sunčevog sistema na tvom stolu?“ – on je odgovorio: „Niko, postala je slučajno, sama od sebe.“ „Kako niko, morao je neko da je napravi?“ Kiršer je odgovorio: „Ako ti vjeruješ da ova maketa nije mogla da nastane slučajno, kako možeš da vjeruješ da veliki original sunčevog sistema niko nije stvorio?“

Koliko god da je vjere potrebno da bi prihvatili postojanje Boga, neuporedivo više vjere je potrebno da bi vjerovali u slučajan, spontani razvoj svijeta bez Boga.

PORIJEKLO ŽIVOTA

Važnije je ispravno odgovoriti na pitanje porijekla i suštine života, nego na 1000 drugih naučnih pitanja. Od toga zavisi čitav naš život.

Po evolucionistima život se začeо sam, bez natprirodne intervencije, samozametanjem. Raniјe se vjerovalo da živa materija nastaje iz nežive tako što spontano u truloj organskoj materiji nastaju živi organizmi (npr. crvi u trulom mesu). Međutim, Luj Paster je eksperimentalno dokazao da živo nastaje samo od živog.

Kako se materija sama oformila i organizovala? Kako je neživa nesvetsna materija mogla da stvori svjesna živa bića? Kako je priroda mogla dati ono što sama nije imala?

Milerov eksperiment

U svim udžbenicima biologije možemo da pročitamo kako je Stenli Miler 1953. godine dokazao da život može da nastane slučajno, evolutivnim putem. Miler je u laboratoriji bez prisustva kiseonika, uz pomoć elektriciteta, od smješe gasova stvorio 4 aminokiseline, i puno katrana. Tako se rodila ideja da je prije 3,5 miliona godina u praokeanima nastala živa materija prirodnim, slučajnim procesima (tzv. prvobitna ili primordijalna supa). Ali...

Niko u udžbenicima biologije ne iznosi ogromne nedostatke ovih zaključaka. Na planeti Zemlji nikad nisu viđeni ovakvi uslovi života, niti je dokazano da su mogući, osim u laboratoriji uz pomoć čovjeka. Zato Miler nije dokazao da aminokiseline mogu da nastanu spontano, nego da je potrebna intervencija inteligentne osobe za njihov nastanak.

Zamislite da automehaničar rastavlja vaš auto i pritom vam objašnjava kako vaš auto radi. Na kraju, majstor zaključuje da to što on zna sve dje-love auta i kako oni rade, predstavlja dokaz da je vaš auto nastao slučajnim prirodnim procesima u toku miliona godina i da nije bio potreban automehaničar da ga sastavi.

U Milerovoј aparaturi nije bio prisutan kiseonik, jer bi odmah razgradio novonastalo jedinjenje. Međutim, čak i prekambrijumske stijene, gdje

su nađeni najstariji oblici života, sadrže kiseonik. Ako praatmosfera nije sadržala kiseonik, jer bi kiseonik oksidirao stvorena jedinjenja, kako je onda nastala ćelija u atmosferi bez kiseonika kad joj je već u sledećoj sekundi kiseonik neophodan za disanje? Ako nije bilo ozonskog omotača (O_3) ultra ljubičasto zračenje bi uništilo organske molekule.

Atmosfera sa kiseonikom → Nema aminokiseline → Nema života!

Atmosfera bez kiseonika → Nema ozonskog omotača → Nema života!

Evolucionisti vjeruju da su prirodni zakoni uvijek bili jednaki, uniformni, ali ovdje kad im to odgovara, oni vjeruju da nisu svi zakoni bili uniformni. Ovdje se oslanjaju na veru. Oni vjeruju u mrtvu materiju i nadaju se da je ona ipak bila nekako sposobna da uskrne.

Čak i da su aminokiseline čudom nastale u tim uslovima, elektricitet bi ih odmah spržio. Osim toga, 4 aminokiseline koje je Miler dobio još uvijek ne predstavljaju život. Za život je potrebno minimum 20 lijevorotirajućih aminokiselina. Slučajnim nastankom u laboratoriji dobijaju se lijevo i desnorotirajuće aminokiseline, a živi oblici sadrže samo lijevorotirajuće aminokiseline, što nikakva slučajnost ne bi mogla da proizvede. Desnorotirajuće aminokiseline onesposobljavaju život, a često su i otrovne.

Šta u stvari dokazuje Milerov eksperiment? Pretpostavimo da neki naučnik A uspije da sintetiše lijek protiv side. Zatim naučnik A objavi svoje otkriće i opiše načela kako je to uradio, ali ne opiše sve detalje (kao što je i u Bibliji objavljeno ko je stvorio život i kako, ali to nije opisano detaljno). Međutim, pojavi se naučnik Š, pročita o otkriću naučnika A i ponovi mali dio njegovog eksperimenta. Uspio je da sintetiše dio lijeka protiv side, ali ta materija i dalje ne lječi, nego je čak i otrovna. Šta će naučna javnost da zaključi? Po evolucionističkom načinu zaključivanja, naučnici bi rekli: 1) naučnik A nije otkrio lijek protiv side, pošto je u laboratoriji ponovljen dio njegovog eksperimenta, nego je ovaj lijek nastao sam od sebe, spontano; 2) eksperiment naučnika Š dokazao je da naučnik A uopšte ne postoji, jer je dio njegovog patenta ponovljen u eksperimentu. Dakle,

zaključci iz Milerovog eksperimenta su nelogični.

To što je Miler sintetisao u laboratoriji nešto što nije život, upravo je evolucioniste dovelo do zaključka da je život nastao slučajno, iako je Miler imao jasne namjere, i nije slučajno mućkao hemikalije, nego je upotrijebio svoje znanje. Drugi zaključak im je bio: Bog ne postoji. Za svakog *homo sapiensa* (razumnog čovjeka) ovi zaključci ne mogu da slijede iz Milerovog eksperimenta. Nije pošteno da naš ograničeni razum postavljamo kao apsolutnog sudiju za sve. Mi živimo u svijetu koji ima 3 dimenzije. Ako Bog, na primjer, barata sa 7 dimenzija, da li mi možemo da ga shvatimo? Besmisleno je da ljudi otkriju mikro djeliće čuda kojim je Bog stvarao, pa da onda tvrde da ne postoji Tvorac tih čuda, nego da su ona nastala slučajno, sama od sebe.

PROBLEMI „VELIKOG PRASKA“

Veliki Prasak (Big Beng) je teorija po kojoj se prije oko 15 milijardi godina desila katastrofa u svemiru, eksplozija posle koje je iz stanja haosa nastao poredak. O ovoj teoriji nastanka Svemira govori se kao da je zasnovana na utvrđenim činjenicama. Međutim, Big Beng teorija ne objašnjava odakle postoji materija koja je eksplodirala na početku. Pitanje porijekla materije za evolucioniste i dalje je zagonetka.

Na osnovu nekih posmatranja smatra se da se svemir širi. Astronom Edvin Habi (Hubble) otkrio je da što su galaksije udaljenije, to su sve crvenije. Zaključio je da je to dokaz da se svemir širi. To bi značilo da ako se vraćamo u prošlost, svemir bi bio sve uži i uži. Zato neki naučnici misle da je prije oko 15 milijardi godina sva materija i energija koja sačinjava Svemir bila koncentrisana u jednom sićušnom, super-gustum jezgru veličine tačke na kraju rečenice. A pošto po zakonu održanja materije ona ne može da se stvori sama od sebe prirodnim procesima, to znači da bi i to super gusto jezgro morao neko da stvori natprirodnim putem.

Postoji mišljenje da se svemir širi zbog smanjivanja brzine svjetlosti posle stvaranja. Ranija istraživanja Berija Seterfilda u Australiji nedavno su dobili podršku iz neočekivanog izvora – Radiofizičkog Istraživačkog

Instituta, u Gorkom, Rusija. Tamo je naučnik po imenu V.S. Troicki, zaključio da je brzina svjetlosti prvobitno bila 10^{10} puta veća nego danas. Ovo bi značilo da živimo u svemiru koji se skuplja.

Postoje neki ozbiljni problemi za pobornike „Velikog praska“, od kojih ćemo neke razmotriti.

1. ZAKON ENTROPIJE: Ovaj dobro poznati naučni zakon tvrdi da protokom vremena dolazi do pogoršanja poretka. Procesi u prirodi teku od poretka ka neredu i haosu. Na primjer, od automobila posle 40 godina neće nastati najnoviji i najbolji model auta, nego staro gvožđe. Od sobe koja se 20 godina ne čisti neće nastati apartman, nego ruševina. Međutim, oni koji vjeruju u Veliki Prasak moraju da vjeruju da se desilo suprotno – da se iz stanja nereda poredak stalno povećava! Međutim, u praktičnom životu, mi vidimo da u prirodi eksplozije proizvode nered, a ne poredak. Prvobitna supereksplozija sigurno bi stvorila potpuni haos i krajnji nered, stvorila bi smrt a ne život. Ako je Svet mir zaista zatvoreni sistem, kao što evolucijski kosmogoničari potvrđuju, kako onda može biti moguće da prvobitni haotični nered stvori prelijepo organizovan i složeno uređen Svet mir koji danas postoji? Oni koji vjeruju u Veliki Prasak moraju da vjeruju da zakon entropije iz nekih razloga, nije važio prilikom stvaranja svemira.

2. STRUKTURA SVEMIRA: Ako je zamišljena prvobitna eksplozija nekako stvorila svemir, zašto postoje uređene galaksije, zvijezde i planete u našem Svet miru? Jednoliko širenje rezultovalo bi ravnomernom raspodjelom materije kroz Svet mir. Umjesto toga mi nalazimo velike koncentracije materije u nekim djelovima svemira i ogroman prazan prostor u drugim. Ovo je primoralo neke naučnike da predlože da je prvobitni atom imao „grudve“. Jedan naučnik koji vjeruje u Veliki Prasak, Robert Scherrer, je to ovako opisao: „Svet mir nije mogao da prvobitno bude potpuno ravnomjeran, jer mi ne bi na kraju završili sa galaksijama, zvijezdama, planetama i ljudima. S druge strane, ako je svemir u početku bio previše grudvast, ove grudve bi do sada porasle do ogromnih razmjera i

vjerovatno bi se pretvorile u masovne crne rupe koje bi progutale svu materiju i naše šanse za postanak.“ Koje nam je rješenje ponuđeno u ovom čorsokaku? Rasподjela materije u početku nije bila sasvim jednolika. Postojala je veoma mala neuravnoteženost, dovoljna da dopusti potrebnou gravitaciono privlačenje za formiranje galaksija, ali nedovoljna da formira crne rupe; morala je da bude baš tolika. Kako bi takvo stanje stvari moglo da se dogodi, Scherrer priznaje da je „misterija“. Tako imamo drugi akt vjere koji prihvataju evolucioni kosmogonisti.

3. MATERIJA I ANTIMATERIJA: Teoretičari Velikog Praska vjeruju da je ova hipotetička prvobitna eksplozija proizvela materiju i antimateriju. Teoretski njih bi trebalo da bude i danas u jednakoj količini. Problem je to što kada ove čestice i antičestice sjedinimo, kao što su morale biti prije Big Benga, one poništavaju jedna drugu. Gary Bennett iz *U.S. Dept. of Energy* piše: „Današnji materijalni Svemir će vrlo skoro nestati zauvijek u trenutku.“ Kako onda to spriječiti? „Samo neznatna prednost čestica u odnosu na antičestice je dopustila da čestice pobjeđuju, i da naš sadašnji Svemir postoji.“ Opet, naučnici koji vjeruju u Veliki Prasak moraju da vjeruju da je postojalo više materije od antimaterije, inače mi ne bi postojali! Još jedan akt vjere.

4. FORMIRANJE TEŠKIH ELEMENATA: U početku, prema evolucionim kosmogonistima, postojao je samo vodonik – najjednostavniji i najlakši od svih elemenata. Teži elementi su stvoreni korak po korak, spajanjem i kombinovanjem atoma do stvaranja sve težih i težih „masenih brojeva“. Gerry Bennett piše: „Stvaranje sve složenijih elemenata bilo je veoma teško pod uslovima koji su vladali na kraju Velikog Praska. Nekoliko nuklearnih uskih grla je zaustavilo napredovanje.“ Jedan od problema je to što se u prirodi ne pojavljuju određene kombinacije čestica. Maseni brojevi 5 i 8 su nestabilni. Ako jezgro helijuma-4 primi jedan neutron, on postaje helijum-5 koji se trenutno raspada, a isto se dešava ako se dva jezgra helijuma-4 pokušaju da vežu da bi formirali maseni broj 8. Geri Benet kaže: „Ova dva nestabilna masena broja stoje kao zid na putu stvaranja

složenijih elemenata.“ Pa, kako je naš sadašnji Svet nastao? Zašto nije ostao mješavina vodonika i helijuma? Još jednom evolucionistička vjera dolazi kao spasenje. Predloženo je da su ovi nestabilni maseni brojevi ne-kako preskočeni; da kada su brojevi 5 i 8 dostignuti, druga jezgra su se trenutno sjedinila sa njima stvarajući mnogo stabilnije masene brojeve prije nego što su oni imali vremena da se raspadnu!

1> 2> 3> 4>???? > 6> 7>???? > 9> 10...

Kako su nastala ova dva nestabilna masena broja?

Big Beng uopšte ne objašnjava kako je nastala prvobitna materija koja je navodno eksplodirala. Kako je nastalo to „kosmičko jaje“ koje je eksplodiralo? Evolucija nema rješenje na pitanje porijekla materije.

Pouzdanih dokaza za Veliki Prasak nema, niko nije posmatrao kako se Big Beng dogodio, i ovu teoriju je nemoguće testirati. Očigledno da ova teorija nije zasnovana na naučnom posmatranju i ne može se provjeriti, što je diskvalificuje kao validnu naučnu teoriju. Životno iskustvo nam govori da eksplozije ne stvaraju poredak nego haos i nered. Posle tornada nikad nije nastao džambo džet avion, već samo ruševine i nered. Posle eksplozije u fabričkim satovima nikad nije nastao časovnik sa zgodnom narušenicom. Da bi sat nastao, potreban je sajdžija.

Da bi nastao svemir sa tačno uređenim planetama, zvijezdama i galaksijama neophodno je postojanje moćnog bića punog inteligencije i ljubavi koje stvara. To biće zovemo Tvorac ili Bog.

Čudno je što se o Velikom Prasku govori kao o dokumentovanoj, dokazanoj činjenici. Zar ne zahtijeva manje vere vjerovati da „Riječju Gospodnjom nebesa su stvorena, i duhom usta njegovih sva vojska njihova. Jer on reče, i postade; on uredi, i pokaza se.“ (Psalom 33:6, 9) „U početku stvari Bog nebesa i zemlju...“ (Postanje 1:1)

TEHNOLOGIJA

Tehnologija je pojам koji ukazuje da iza nekog proizvoda postoji razumno biće koje ga je konstruisalo. Kada u prirodi vidimo da nesvesna

bića koriste „alate“, pitamo se odakle im tehnologija koju koriste?

Ljudi se dive svom umeću da naprave robote koji se kreću na četiri noge. Međutim hod na dvije noge za bilo kog robota je nevjerojatno težak zadatak, jer vrlo lako gubi ravnotežu i pada. Robot koji trapavo hoda na dvije noge je čudo moderne nauke. Međutim, čovjek neuporedivo spretnije hoda na dvije noge od robota i pravi pokrete koje nijedan robot ne može da napravi. Pitamo se ko je smislio tehnologiju kojom čovjek neuporedivo spretnije od robota hoda na dvije noge i pravi pokrete koje nijedan robot ne može da napravi?

Čovjeku je uz svu svoju inteligenciju jako teško da napravi robota čija ruka će da uhvati staklenu čašu dovoljno kako da je ne ispusti, a da je ne stegne prejako da je ne bi polomio. Ipak, čovjek tvrdi da svako živo biće ovu tehnologiju u rukama ima sasvim slučajno.

Sva živa stvorena predstavljaju čudo svemirske tehnologije koja najrječitije govori o postojanju Boga. Kvalitet tehnologije u prirodi je neuporedivo veći od tehnologije koju je stvorio čovjek. To nas navodi da zaključimo da je tehnologiju u prirodi stvorio mnogo intelligentniji razum od čovečijeg. Za postojanje tehnologije i razuma potrebno je intelligentno biće, a priroda nije biće.

Da bi neki sistem funkcionišao, potrebno je da svi njegovi djelovi skladno funkcionišu. Na primjer, kućni alarm zahtijeva: 1) senzore za vrata i prozore; 2) žicu do centrale; 3) komplikovanu centralu; 4) izvor energije; 5) zvono. Ako samo jedan dio alarma nastane u nekoj „mutaciji“, bićemo opljačkani, jer ostali ne rade. A ljudski organizam ima neuporedivo složenije djelove koji moraju da rade sinhronizovano i maksimalno precizno. Najmanja greška onesposobljava život. Čulo ukusa je beskorisno ako nema nerava koji ga povezuju sa mozgom.

SVRHOVITOST

U prirodi postoji svrhovitost, cilj, smisao u ponašanju životinja i biljaka, koji ukazuje da je neko biće van bezlične, neintelligentne prirode moralno da unese svrhu u ponašanje živih bića. Mnoge neintelligentne životinje

čine nešto što zahtijeva znanje koje nisu mogle same da razviju.

U Bibliji piše: „Ali pitaj, molim te, stoku, i poučiće te, i ptice nebeske, i reći će ti. Za zemlju se zanimaj, i poučiće te, ribe morske ispričaće ti. Ko ne zna da je sve to ruka Gospodnja načinila?“ (Jov 12:7-9) Pogledajmo životinjski svijet da vidimo šta možemo da zaključimo iz njega.

Recimo, kod socijalnih insekata (mravi, pčele, ose) zapažamo kolektivnu inteligenciju. Kolektivnom inteligencijom se postiže neki zajednički cilj, neka svrha. Odakle sklad u mravinjaku i košnici? Socijalno ponašanje mrava i pčela je problem za evoluciju. Zašto su se od usamljeničkog života borbe za opstanak udružili u koloniju? Umjesto da se bore za svoj opstanak, u stanju su da žrtvuju svoj život za odbranu košnice. Odakle ova kolektivna svijest? Zašto pčele i mravi ginu za dobrobit kolonije, kad bi po evoluciji trebalo da se bore za svoj opstanak?

Zamislite šahovsku tablu, i jednu figuru koja se nalazi na njoj. Ako dijete obori šahovsku figuru, to je neosmišljena pojавa. Međutim, ako velmajstor povuče smisaoni potez, jasno nam je da dijete to ne može da uradi, jer ono ne shvata pravila igre. Kad vidimo da je baš taj potez učinio da jedan protivnik matira drugog, mi znamo da iza te pojave stoji inteligencija. Naš svijet izgleda kao šahovska tabla na kojoj s jedne strane velmajstor povlači mudre poteze, a sa druge strane ljudi ruše figure i kvare smisao koji u svijetu postoji. U svemu oko nas se vidi namjera a ne slučajnost.

Zemlja je udaljena od Sunca 150 miliona kilometara. Da je Sunce bliže ispeklo bi nas, a da je dalje zaledili bismo se.

Sjeme svake biljke istovremeno raste i na gore i na dole, u suprotnim smjerovima. Korijen da bi crpio vodu i hranu, stablo da bi upijalo sunce i kiseonik. Bez obzira kako okrenete sjeme, korijen uvijek ide na dolje a stablo prema gore.

Slijepi miš može u stotom dijelu sekunde da napravi razliku između biljke i insekta, jer pušta zvuke koje mi ne čujemo, a zatim na osnovu odjeka prepoznaje osobine predmeta od kojeg se zvuk odbio. On u svojoj glavi ima veoma složeni analizator zvukova mikro veličine, čiju tehnologiju su ljudi blijedo iskopirali u vidu radara. Slika koju njegov mozak stvara

u djeliću sekunde je tehnologija koja sigurno ima intelligentni izvor.

Biljka juka, ili „Španski bajonet“ ima tučak sakriven duboko unutar jednog tubusa. Dio koji treba da primi polenov prah sakriven je unutar tubusa, tako da juka ne može da bude opršena vjetrom ni insektima (osim jednog). Čak i studenti biologije nekad ne mogu da pronađu tučak juke.

Ako je tačna teorija o evoluciji, onda pred sobom imamo nešto čudno – da jedna biljka čini vrlo rizičnom i teškom svoju egzistenciju, svoje širenje i svoj opstanak. Ona prosto otežava svoje oplođenje time što sakriva dio za opršivanje.

Međutim, za njen opstanak nema nikakvih problema, zato što postoji specijalni insekt koji se zove *pronuba yuccasella*. Ovaj mali leptirić se poнаша kao da je učio morfologiju biljaka. On doleti na cvijet, uđe unutra i iz prašničkih kesica skupi polen i od njega formira lopticu. Onda on sa ove biljke preleti na cvijet druge juke. Dakle, kao da zna genetiku, da nije dobro da vrši oplođenje iste biljke sopstvenim polenom, on leti na drugu biljku, ulazi ponovo u cvijet i polaže jaja u plodnik ovog cvijeta. Zašto ne položi jaja, recimo u listove perianta, u krunične listove? Otkud ona zna da baš tamo treba da položi svoja jaja? Sve njene radnje podrazumijevaju određena znanja. Ona polaže jaja u plodnik zato što se tu nalaze sjemeni zamaci.

Da bi postigli određenu svrhu (opršivanje jedne specifične biljke), mora da postoji izvjesno znanje. U ovom slučaju mora postojati znanje da se u tubusu ove biljke nalazi dio na kome polenov prah može da proklijia i da se izvrši oplođenje. Dakle, krajnji cilj koji podrazumijeva određena znanja. A, znanja, jasno, nema bez razuma. Međutim, opršivanje vrši nesvesni organizam koji nema znanja.

Kako da objasnimo ovu pojavu? Kako je ovaj proces nastao? Kako su juki sazrijevala sjemena dok se nije pojavio ovaj leptirić? Da pogledamo ovo iz ugla evolucije. Recimo da je juka nastala od biljke koja je imala prost cvijet koji opstaje bez problema. Zašto da se on sad mijenja? Zašto da rizikuje? Zašto da oteža opršivanje i svoj opstanak? Vrlo je teško, prosti nemoguće, izbjegći zaključak da je sve ovo uredio Stvoritelj.

Insekt „pčelovuk“ napada pčelu, tako što je ubode tačno u poždrijelnu

gangliju i ubrizga joj „anestetik“, tako da ostane nesposobna za bilo kakav pokret. To je nevjerovatno, kao da jedan insekt poznaje anatomiju drugog insekta! Prije nego što pčelovuk odnese pčelu da bude hrana njegovim larvama, on izvuče sav med iz pčele. On nije sebičan, nego „zna“ da je med otrovan za njegovu larvu! Otkud on to zna? Jasno je da pčelovuk to ne čini svjesno i da se on nije „prilagodio“ evolucijom. Prosto je nemoguće zamisliti realne mehanizme kojima bi došlo do izgradnje takvog poнаšanja.

Riba granon se ponaša kao da zna mjeseceve mijene. Postoje dvije plime. Jedna za vrijeme punog mjeseca i jedna za vrijeme mladog mjeseca, u razmaku od 14 dana. Plima za vrijeme mladog mjeseca je kraća, a ona za vrijeme punog mjeseca je duža. Jata ovih riba 2 dana posle punog mjeseca, to jest posle velike plime, kad počne osjeka polože svoja jaja i sa osjekom se vrate u more. Birajući baš ovo vrijeme, (govoreći ljudskim rječnikom) one su sigurne da voda neće odneti ikru, jer je svakim sledećim danom plima sve kraća. Za dvije nedjelje, kad nastupi sledeća plima, ona dosegne larve tačno u vrijeme kad se izlegu i ponese ih u more. Ovo opet podrazumijeva određena znanja. Recimo ako bi ova riba položila svoja jaja kada je maksimum plime, larva bi uginula jer bi ih plima dosegnula prekasno. Tako ne bi bio postignut cilj, ne bi bila ostvarena svrha. Ipak, ova riba radi kao da dobro poznaje Mjeseceve mijene.

Da li je ona to mogla da nauči putem slučajnih pokušaja i pogrešaka? Nikakva evolucionistička teorija „pokušaja i pogrešaka“, ne može zadovoljavajuće da objasni smisaono, svrhovito ponašanje nesvjesnih, neinteligencijalnih životinja. Svaki slučajan pokušaj donosi smrt. Ako bi riba slučajno uspjela da pronađe tačan dan za polaganje jaja, svoj uspjeh ne bi mogla da prenese sledećoj generaciji, jer se stečene osobine ne nasleđuju.

Mimikrija je pojava da jedna vrsta „imitira“ osobine druge vrste kako bi joj bio olakšan opstanak. Tako neke bube zbog svog „opasnog“ izgleda mogu da neotkrivene žive usred svojih neprijatelja. Postoji pauk koji imitira mrave. Pošto ima 6 nogu a mravi 4, pauk podigne prednje dvije noge da bi izgledale kao „antene“ na glavi mrava. Kad jedan pustinjski gušter otvorí usta, on izgleda kao mali pustinjski cvijet. Neke životinje imitiraju

neprijatelje svojih neprijatelja.

U prirodi, naročito u biljnem i životinjskom svijetu, postoji beskrajno mnoštvo osmišljenih planova i projekata. Postojanje plana ukazuje na planera, projektanta koji je to zamislio i ostvario. Nasumično, slučajno kombinovanje atoma ili ćelija ne može da stvori uređeno, organizovano živo biće.

Suprotno borbi za održanje, postoji udruživanje životinja. Npr. šareni rak čistač u Bahamima čisti ribice od parazita. Ribe staju u red za čekanje, i puštaju da im rak čisti čak i škrge, iako ih to dovodi u životnu opasnost. Kako je rod miroljubivih, plašljivih i slabih srna, ovaca ili zečeva uspio da preživi evoluciju, dok su mnoge vrste agresivnih i opasnih gmizavaca i zvjeri nestale? Kako slijepa slučajnost može da stvori oko koje vidi, prilagođava fokus za daljinu i količinu svjetlosti?

Čovjek svojim ponašanjem ostvaruje neku svrhu. Uvijek iza svrhe i cilja stoji razum. Kada vidimo da su crepovi poređani na krovu, mi tačno znamo da iza toga стоји određena logika inteligentne osobe. To je zato da krov ne bi prokišnjavao. A kad vidimo kod neke ribe, kako su isto tako smisaono, hidrodinamično poređane krljušti, ko je kod njih to uradio? I tu postoji logika, namjera. U ljudsku tvorevinu, logiku je unio čovjek. To je jasno. Ali ko je unio logiku u prirodu?

Za 7 godina svaki dio mog organizma biće obnovljen novom materijom, dok će stari biti izbačeni. Ipak, ja sam ostao ja, zahvaljujući informaciji u genima, koji grade uvijek moju strukturu, a ne neku drugu osobu.

Organi u tijelu obavljaju neku funkciju. Obavljanje funkcije ukazuje na postojanje namjere, na svjesno projektovanje.

Kako je slučajnost mogla da stvori suprotne polove i seksualnost? Međusobna privlačnost i način razmnožavanja živih bića ukazuje na planirano konstruisanje, a ne na slučajan raspored hemijskih elemenata.

Ljudsko tijelo je sklop funkcionalnosti i savršenstva. Hlorovodonična kiselina koja je toliko jaka da može da probuši tepih, ipak ne ošteće naš želudac ako se zdravo hranimo. Jetra je mini fabrika, koja između ostalog luči fibrinogen i protrombin koji izazivaju zgrušavanje krvi u ranama. A da ne bi došlo do zgrušavanja krvi u krvnim sudovima, jetra luči i heparin koji

to sprječava. Genijalno, zar ne? Jetra je laboratorija koja automatski trenutno analizira hemikalije, skladišti ih i transformiše prema potrebi.

Čulo dodira je jako važno za naš opstanak i funkcionisanje. Ruka ima oko 200 nervnih završetaka po cm². Vrhovi prstiju su osjetljiviji od bilo kog drugog dijela tijela, osim usana i jezika. Ko je predvidio takav raspored nervnih završetaka na mjestima koja su nam najneophodnija? Mozak u sekundi prevodi mirisne signale da bi znali da li je nešto zagorjelo ili miriše ljubičica, da li da brzo sklonimo tiganj ili da uživamo u mirisu. Kakav je to Genije smislio receptore koji prepoznaju mirise i ukuse, i selektivno ih odabiru da bi zaštitali naš život?

Naše oko je čudesni fotoaparat natprirodne tehnologije, koji je povezan na drugi „aparat“ koji pamti ono što je „uslikano“. Snažni mišići automatski modifikuju sočivo oka više hiljada puta dnevno iako mi nismo ni svjesni. Slika se „razvija“ trenutno, skoro čim je viđena, pa je naša reakcija trenutna. Čovjek se hvali tehnologijom fotoaparata, a zaboravlja Genija koji nam je na poklon podario ova dva nevjeroyatna objektiva i super brzu laboratoriju za analizu vizuelnih draži. Ljudi treba stalno da zahvaljuju svom Stvoritelju na pažnji i kreativnosti kojom nas je stvarao.

Šta tek da kažemo za mozak koji primi i pošalje bar 100.000 poruka u minuti? On vrši selekciju tih informacija, upoređuje ih, analizira, dešifruje, izvlači zaključke iz njih i šalje ih na skladištenje u memoriju. On obavlja taj veliki posao u tišini i samo se naizgled odmarajući za vrijeme našeg sna. Da li je moguće da mozak nastane sam od sebe?

Kad posmatramo embrionalni razvoj čovjeka, superbrze procese koji se odvijaju bez naše svijesti i volje, kad vidimo da svaka ćelija ljudskog organizma, hromozomi i sve ostalo, ima određeni cilj, jasno nam je da je u nas cilj i smisao unio Stvoritelj.

Samo neki ljudi dopuštaju da njihov život nema cilj, uprkos tome što cijeli njihov organizam i svaka ćelija ima određeni cilj.

Postoje ljudi koji govore da u prirodi postoje pojave koje nemaju svrhu. Zašto postoje pustinje i polarni predjeli? Pogrešno je to što ljudi misle da je njihova lična korist jedina svrha u prirodi. Ljudi bi voljeli da na Antarktiku siju pšenicu, pa zato kažu da Antarktik nema svrhu. Nered u

prirodi može postojati samo zato što su ljudi unijeli nerед u ono što je bilo savršeno stvoreno.

Zamislite kompozitora koji napiše muzičko remek-djelo. Ako njegovu kompoziciju orkestar loše odsvira, da li je za to kriv kompozitor? Tako ni Bog nije kriv što mi ljudi loše rukovodimo planetom koja nam je povjerenia.

Postoji priča o lenjivcu koji je ležao pod velikim hrastom i razmišljao o svrsi života: „Ovaj svijet je skroz nakaradno postavljen. Evo, čemu služi ovaj veliki hrast? Proizvodi ovako mali žir, a ovoliki hrast. Trebalo bi da proizvodi plod velik barem kao bundeva“. U tom momentu padne mu jedan žir pravo na glavu. Lenjivac je tada priznao kako je priroda fantastično uređena. Zamislite da mu je na glavu pao žir veličine bundeve. On više ne bi razmišljao o svrsi života.

Prije nego što krenemo da kritikujemo Boga koji je stvorio svijet, treba dobro da razmislimo šta mi radimo u tom svijetu, da li naš život ima smisao i ispravan cilj.

Pošto životinje nemaju inteligenciju da osmisle svoje ponašanje da im svrhu nego se ponašaju onako kako im je zacrtano u genima, to znači da je morala da postoji osoba koja je taj smisao unijela u životinju i programirala je da joj ponašanje bude logično. Jedino čovjek ima inteligenciju i slobodnu volju, pa zato često izabere loš cilj i besmisao, nasuprot volje njegovog Tvorca. Nesvesne biljke i životinje koje ostvaruju neki cilj, upozoravaju čovjeka na Boga koji nas je stvorio. Svaka ćelija ostvaruje svrhu svog postojanja čak i u čovjeku čiji je život besciljan. Evoluciona teorija pokušaja i pogrešaka ne može da objasni ovu 100% preciznost.

INSTINKTI

Da li instinkti mogu da ukažu na pitanje našeg porijekla? Da li smo nastali „srećnom slučajnošću“ kako tvrde evolucionisti, ili je neophodna osoba da stvori svijet, život, prirodu i da unese poredak u zakone (pravila ponašanja)? Nije svejedno kako ćemo planirati našu budućnost ako ne znamo da li smo siročad bezlične prirode, ili imamo Stvoritelja koji želi da

nam pomogne.

INSTINKTI su nenaučeno, urođeno ponašanje kod živih bića. Zasnovani su na genetskoj informaciji, koja je vrlo komplikovana, vrlo precizna i neophodna za preživljavanje. Kako to da instinkti funkcionišu savršeno, bez greške, ako su nastali slučajno?

Živa bića ne kontrolišu instinkte svojim razumom, kao što čovjek ne kontroliše svoj vegetativni sistem (rad srca, disanje, lučenje enzima i hormona). Da li razmišljamo kako da pokrenemo srce da kuca 60-90 puta u minutu, a da istovremeno udahnemo 20-ak puta? Ako uzimamo pri tom i hranu, moramo aktivirati odgovarajući enzim, a da pri tom ne zaboravimo na srce i pluća. Sve ovo se dešava automatski, po programu, bez uticanja svijesti. Pošto mi ne utičemo na taj program, ne može se reći ni da smo ga mi sami razvili. Pošto razum i svijest nemaju udjela u funkcionisanju instinkata, logično je da biće koje ima instinkt nije samo stvorilo, ili razvilo taj instinkt. Npr., ako ne možete da kontrolišete lučenje enzima, ne možete ni da stvorite program po kome će enzim da se luči.

To znači da je informaciju za instinkтивno ponašanje morala da unese neka druga razumna osoba van bića koje ima instinkt. Ta osoba mora biti mnogo inteligentnija od čovjeka. Među živim bićima koja pozajmimo, nema bića koje to može da uradi.

Autor instinkata mora biti osoba. Neki kažu da to može biti i „majka priroda“, ali ne mogu ni da definišu šta je to majka priroda. Priroda nije osoba, nema mozak, nema osjećanja. Osim toga, priroda se i sama ponaša automatski, po programu, nesvesno slijedi zacrtanu šemu. Iz toga proizilazi da je neko morao da unese zakone u prirodu, NEKO veoma intelligentan. Stvoritelj mora biti osoba, Bog, apsolutan u svim osobinama.

Opisaćemo nekoliko vrsta instinkata: migracijski, graditeljski, materinski i instinkti sparivanja.

Migracijski instinkti

U većem ili manjem obimu, migriraju mnoge životinjske vrste (lososi, jegulje, slonovi, slijepi miš, kornjača, plankton, kit,...). Neke životinje prelaze i do 23.000 km (Arktička lasta). Pritom se svake godine, ili perioda,

vraćaju na isto mjesto odakle su krenuli. Postavlja se pitanje: odakle im preciznost da pogode isto mjesto i kako ga pronalaze?

Mnoge činjenice kod migracije ne uklapaju se u teoriju evolucije. Životinje se ponašaju kao da su stvorene sa znanjima i sposobnostima koje same ne mogu da razviju. Važan primjer za to je: Carski leptir. On izleže jaja na jugu SAD. Roditelji uginu čim izlegu jaja, i larva tako odrasta bez roditelja. A kad dođe vrijeme migracije, ko će mladima da pokaže put kojim treba da idu? Roditelji su uginuli, čitava prethodna generacija ne postoji, a mladi odnekud imaju osjećaj da moraju da lete na sjever SAD. Odakle im taj osjećaj i ko će da ih odvede? Ipak, mladi leptiri prolaze istim putem kao i roditelji, čak se odmaraju na istom drveću. Pitanje je kako se ova informacija prenosi na potomke. Mladi nisu mogli da je nauče, jer nisu imali od koga, a čak i da nauče određeno ponašanje, ne mogu da ga prenesu na potomstvo (jer se stečene osobine ne nasleđuju; nasleđuju se samo urođene osobine).

Dakle, instinkti su urođeni, ali nisu nastali slučajnim evolutivnim razvojem. Kod ovog leptira let nije slučajan, nego je precizna trasa na mapi SAD tačno zacrtana u genima, i savršeno tačno prenesena na potomke. Ovakve primjere evolucionisti ne mogu da objasne svojom teorijom. Izjave kao što su „dalja istraživanja će to otkriti“, ne stoje, jer se kontroverze nalaze na ključnim mjestima.

Ptice

Što je ptica, koja migrira, manje veličine, više čudi ogromna udaljenost koju preleti. Ptica slična albatrosu (Great Shearwater) migrira sa malog ostrva usred Atlantika (Tristan da Cuhna), do Sjevernog Atlantika i prešavši 11.000 km, nepogrešivo nađe tu malu tačku – ostrvo u ogromnom okeanu. Na otvorenom moru je teško snalaziti se. Ljudi često plivaju, ili veslaju u krug, ali ptica tačno dolijeće na ovo ostrvo. Po teoriji evolucije, ova sposobnost se razvila slučajnim pokušajima i pogreškama. Da li slučajni pokušaji i pogreške mogu da izgrade 100% preciznost? To je kao pogodak iz vatrenog oružja u vrh čiode sa ogromne udaljenosti.

Ptica zlatna zviždovka (Golden Plover) je veliki problem za

evolucioniste. Ona odgaja mlade tokom surove zimske sezone u sjevernoj Kanadi, a kad dođe toplije vrijeme, kada je hrana obilnija, uslovi podnošljiviji od zimskih, zlatna zviždovka odlazi u Južnu Ameriku (Brazil, Argentina). Ona izabira stanište suprotno evolucionim pravilima. Takođe, izabira i različitu rutu odlaska i dolaska. Čemu različita ruta?

Aljaska zlatna zviždovka stalno leti od Aljaske do Havaja (put od 4.000 km). Za taj put joj treba 250.000 zamaha krilima i 88 časova letenja. Kada pođe na put zviždovka ima oko 200 g težine, od čega 70 g čini salo koje služi kao rezerva koja se usput troši (neka vrsta „goriva“). Po proračunu, za svaki sat leta zlatna zviždovka potroši 0,6% tjelesne težine, tako da postaje sve lakša, i za 88 h treba joj 82g sala, a ona ima samo 70g. To znači da će pasti u more posle 72 h, jer na putu od Aljaske do Havaja nema ostrva, nego samo okean.

Ipak zviždovke stižu na cilj. Kako? Tajna je u tome što ne leti sama, nego u klin formaciji.

Tako ona uštedi 22% goriva, tj. sala. Prva ptica zamahom svojih krila stvara turbulenciju, koja blago podiže pticu iza nje i tako redom. Fascinantno je to što lete na tačnoj udaljenosti jedna od druge da bi koristile talas vazduha prethodne ptice. Naravno, smjenjuju se u vođstvu. Tako po proračunu posle 88 h zviždovki ostaje višak od 6,8 g sala.

Evolucionisti tvrde da životinje uče putem pokušaja i pogrešaka. Zamislite prvu zlatnu zviždovku koja pokuša da preleti do Havaja preko okeana i – padne u more. Evo šta bi njeno potomstvo naučilo: nikada ne idi tamo! Zašto bi se i prva Zlatna zviždovka odlučila na avanturu opasnu po život? Ako bi se kojim čudom i vratila, kako bi ubedila ostale da rizikuju život? Kako bi naučile da lete u formaciji? Evolucionisti kažu da kreacionisti (oni koji vjeruju da je Bog uzrokovao nastanak svijeta) grade na kontroverzama, na neodgovorenim naučnim pitanjima. Ali ta neodgovorena pitanja su na ključnim mjestima i nauka sa evolucionističkom filozofijom ne može ni da nasluti odgovor, dok kreacionizam bez problema rješava ta pitanja. Zlatnoj zviždovki je Bog Stvoritelj ugradio sve ove informacije prilikom stvaranja.

Arktička lasta leti neobičnom rutom. Gnjezde se u sjevernoj Kanadi,

ili blizu Boston-a (istočna obala SAD). Ova južnija migrira od Boston-a, preko Atlantika do Španije, duž zapadne Afrike, ponovo preko Atlantika i slijede na Antarktik. Čitavih 23.000 km i to zaobilaznim putem. Zašto toliko zaobilazi? U nju je ugrađena informacija koju mora da posluša.

Instinkti za navigaciju

Kako objasniti preciznost koju imaju životinje koje migriraju? Naučnici kažu da ptice, pri navigaciji, koriste zvijezde, sunce, zemljino magnetno polje, a neke osluškuju talase koji se odbijaju o obale mora, ili okeana. Ptice imaju kristal u nosu koji je veoma osjetljiv na magnetne linije sila. Napravljen je ovakav test: ptica sa malog morskog ostrva odnesena je 1.368 km daleko od doma. Kada je puštena, vratila se kući. Zatim su neke ptice omamili, a druge tokom puta stalno okretali sa kavezom da bi ih dezorientisali. I jedne i druge su se vratile. Zaključeno je da te ptice imaju osjećaj za geografsku poziciju i da tačno znaju gdje su na globusu i gdje treba dalete. One imaju instinkt, njihov mozak automatski radi. Kada su pticu selicu stavili u kavez u vrijeme seobe, ona je poskakivala i podrhtava u kavezu, čak se i okretala u pravcu u kome bi letjela da je slobodna.

Izveden je eksperiment da bi se utvrdilo da li se instinkt nasleđuje genetski. Postoje dva srodnja evropska crnokapa slavuja. Njemački da bi izbjegao Alpe, leti jugozapadno, a austrijski da bi takođe izbjegao Alpe, leti jugoistočno. Ukrštanjem, potomstvo je naslijedilo dio „navigacione mape“ od oba roditelja, pa su letjeli pravo na jug. Uginuli su iznad Alpa.

Ako se ove informacije genetski nasleđuju, onda je to novi problem za evolucioniste. Informacije su morale da budu 100% precizne. Kako da slučajnim događajima u prirodi objasnimo apsolutnu preciznost? Ne smije da dođe do pokušaja i pogrešaka. Instinkti su morali da budu savršeno precizni, inače bi životinja uginula. Po teoriji evolucije ostaje tajna kako su životinje došle do instinkata, pošto se stečene osobine ne nasleđuju. Kako je prvi par dobio urođene sposobnosti? To je morao biti pogodak iz prvog pokušaja, savršen od početka, kao što je opisano u Bibliji kada je Bog stvarao: „Sve je bilo dobro veoma“ (1. Mojsijeva 1:31).

Ipak, u prirodi postoje i greške koje su obično fatalne za pojedinca koji

ih ima. Za greške je odgovoran čovjek i zato čovjek pokušava da negira postojanje Tvorca, ili mu daje izopačene osobine. Kao što kaže prorok Jeremija: „I roda pod nebom zna svoje vrijeme; grlica, ždral i lasta paze na vrijeme kad dolaze, a narod moj ne zna suda Gospodnjega“ (Jeremija 8:7), tj. životinje slijede instinkte koje im je Stvoritelj ugradio, a čovjek zloupotrebljava darove koje je dobio stvaranjem. Čovjek čak nerazumno više: „Nema Boga, niko me nije stvorio, nastao sam slučajno – sam od sebe“. Zato je Planer nad planerima ostavio migrirajuće životinje da budu očigledno svjedočanstvo i ukor ateistima.

Instinkt gniježđenja

Životinje, između ostalog, grade specifična gnijezda, tipske stanove karakteristične za vrstu. Roda uvijek traži visoko mjesto gdje će složiti građe, lasta uvijek zida uz bok zgrade od blata... Po tipu gnijezda možemo i da pogodimo o kojoj se vrsti radi. Lisica će uvijek da iskopa jamu, dabar će da napravi branu, a djetlić da nađe šupljinu u drvetu. Jedino čovjek razmišlja dok gradi. Zato su svi ljudski stanovi različiti. Čovjek kreira, dok životinje grade po programu koji im je zacrtan u genima – instinkтивno, čak i složene konstrukcije.

Ornitolog Douglas Djuer prihvatao je teoriju evolucije bez provjere, dok nije proučio gnijezda nekih ptica stanarica u Indiji. Ptica krojač probuši niz rupa uz ivicu lista, spoji ih vlaknima paučine i pamuka, privuče ih i veže u čvor. Ako šavovi nisu dobri, jaja bi ispala i mладunci bi uginuli. Dakle, već prvi pokušaj građenja mora biti savršeno uspješan.

Ptica tkač čupa niti iz grubih trava, omota ih oko dvije grane u obliku omče i širi je u obliku zvona, prekrivajući dio dna. Ptica ulazi u gnijezdo kroz savijenu cijev do vrha, a zatim se spušta na dno gnijezda. Ova struktura je veoma složena i daleko je od slučajnog građenja koje bi nastalo u nizu generacija.

Lastavica gradi gnijezdo od blata tako što ujutro donese blato sa potoka, i pljuvačkom ga lijepi na zid u jednom sloju. Zatim čeka da se osuši da bi sjutra ponovo krenula i tako gradi sloj po sloj.

Poznat je slučaj sa osom koja popravlja gnijezdo ako joj je oštećen neki

od poslednje izgrađenih slojeva, ali ako je kvar načinjen u sredini glijezda, tada ga ona napušta. U njenom programu koji joj je dat pri stvaranju, nije predviđen takav slučaj. Ona instinktivno gradi gnijezdo od vrha do dna, a ne vrši popravke nakon što ga je napravila.

I kukavica je neobičan primjer. Ona ne gradi gnijezdo i uglavnom ne odgaja svoje mlade, već svoja jaja podmeće drugim pticama. Ptica domaćin hrani mladu kukavicu insektima koje jede njena vrsta, ali čim kukavica počne sama da se hrani, ona odbacuje roditeljsku ishranu i jede hranu karakterističnu za kukavice. Ona jede gusjenice i crvene moljce koji sadrže cijanid i alkohol pa ih zato druge ptice izbjegavaju. I ona sama odlazi na jug putem kojim nikad nije išla. Kukavica nije mogla da nauči od svojih pravih roditelja, ali slijedi program po kojem je stvorena.

Dabar za svoju porodicu gradi čitav kompleks. On napravi čitavu branu na rječici, da bi sebi napravio podvodnu pećinu. Brana ne može da se gradi bilo gdje. Dabar stručno odabire ravan ili blago ukošen teren kojim potok teče. Na velikoj kosini ne bi mogao da napravi dovoljno akumulirane vode za branu i kuću. On procjenjuje i da li pored rijeke ima dovoljno drveća, jer on ne nosi drveće, nego obara ona koja mogu da dođu do vode. Dabar „zna“ da procijeni kako da gricka stablo da bi ga oborio tako da padne prema rijeci. Sve bi bilo uzalud ako deblo padne suprotno od rijeke. Brana je lučnog oblika, a ne horizontalna u odnosu na obalu. Time optimalno raspoređuje pritisak vode na branu. Čovjek gradi brane na istom principu, ali je za razliku od dabra, morao da završi arhitektonski fakultet. Gdje je dabar naučio da gradi brane?

Drveće u brani dabar stavlja šiljkom nasuprot riječnog toka. Prvo napravi kostur brane od krupnih stabala, kroz koji vode teče i nanosi materijal kojim popuni rupe u brani. Dabar ostavlja rupu u sredini brane koju zatvara tek kad napravi branu, isto kao što radi i čovjek, da mu voda ne bi smetala u gradnji.

Brana je neophodna da bi regulisala vodostaj, da mu jazbina ne bi ostala na suvom, ili da je ne odnese bujica. U vrijeme proljećnih bujica, dabar sam provali branu da bi smanjili pritisak vode na nju. Ako brana popusti, oni sagrade još jednu. Ne samo da znaju da grade, nego imaju

rješenja i za „kvarove“ na brani.

Kad je brana gotova, treba napraviti jazbinu. Dabar prvo napravi vještačko ostrvce kružnog oblika, kao pod svoje jazbine. Na sredinu napravi stub od blata kao podupirač za grane koje stavlja spolja oko ostrvca kao krov. Dabar pravi ulaz i rezervni izlaz u slučaju napada predatora. Tako je napravio suvi kutak usred jezera!

Kako su dabrovi tako vješti kad ni čovjek bez znanja ne može da napravi branu? Dabar nije „Castor sapiens“ – razumni dabar. Svrishodnost dabrovih postupaka unio je u njega Stvoritelj. Dabrove brane nisu egzotični izuzetak biološke organizacije. Umjetnik se prepoznaće po stilu, a svrhovitost stvorenog je Božji stil.

Instinkt sparivanja

Svaka vrsta pari se bez greške sa pripadnikom iste vrste, suprotnog pola. Kod nekih vrsta mužjak i ženka se razlikuju po spoljašnjosti. Postavlja se pitanje: kako se prepoznaju međusobno npr. fazan i fazanka kada su po spoljašnjosti različiti? Kako mladi kos bez iskustva zna što treba da radi sa jajima, koliko dugo treba da leži na njima (dužina perioda inkubacije), kada treba da ih okreće... Kako zna oblik i materijal za gnijezdo koji koriste svi kosovi? Svi (i mlade i odrasle ptice) se ponašaju kao da je to njihovo sasvim normalno ponašanje.

Lososi su čuveni po svojim uzvodnim skokovima u periodu mriješćenja. On živi u moru, ali se mrijesti u gornjim tokovima reka. Prilikom migriranja je lak plijen čovjeka, medvjeda,... Koja to evolutivna sila može da natjera lososa da krene uzvodno na tako opasan put? Losos, dakle, rizikuje život da bi poslušao informaciju koju mu je Stvoritelj ugradio prilikom stvaranja.

Materinski instinkt

Lososi prave rovove za polaganje jaja i to rade i mužjaci i ženke zajedno. Neke ribe polažu jaja unutar praznih školjki i tako ih čuvaju od neprijatelja. Riba grunion leže ikru u Kaliforniji. Ona to čini u vrijeme najviše plime, a jaja polaže u pijesak. Kada se more povuče nastaje period

inkubacije, a mladunci se izležu u vrijeme sledeće najduže plime i bivaju talasima vraćeni u more. Postavlja se pitanje: šta te ribe uopšte znaju o plimi? Ako bi nasumice pokušale da polože jaja, mladunci bi uginuli. Samo 100% precizno vrijeme polaganja donosi uspjeh. Kod morskog konjica, mužjak ima kesu sa prednje strane i ženka baš tu polaže jaja. Nosi ih neko vrijeme, a zatim se mladi izlegu. Žabe babice: mužjak naniže jaja na uzicu od sluzi koju priveže oko nogu. Zatim se povlači na sigurno mjesto, s tim da povremeno umače jaja u vodu da ne bi izgubila vlažnost (žaba poznaje zakon isparavanja!?). Kada dođe vrijeme da se mladi izlegu, mužjak odlazi u vodu i iz jaja izlaze mali punogradci. Postoje i drugi brojni primjeri.

Zaključci:

1. Instinkti su životno važni za OPSTANAK: ko ih nema, umire.
2. Oni moraju biti savršeno precizni već u prvoj generaciji, a to se slučajno ne događa, nego je precizno kodirano u genima.
3. Slučajne promjene u genima kvare, ili brišu postojeću informaciju.
4. Svaka vrsta ima svoj identitet, koji je odvaja od ostalih vrsta.
5. Sve je to dio jednog sveopštег plana koji je neko napravio.
6. Informacija mora doći od inteligentnog izvora, a slučajan nastanak inteligencije je suprotan logici.
7. Logično je da postoji Tvorac – Bog, čiji rad karakterišu poredak i preciznost.

ZAKONI U PRIRODI

Zakon je pojava u prirodi koja funkcioniše uvijek na isti način. Ako je svijet nastao slučajno, pojave u prirodi bi se povremeno slučajno događale, a nekad ne bi. Kada se nešto dešava uvijek na isti način, to zahtijeva um, to jest osobu koja je to uredila. Naučnici samo objašnjavaju kako neki zakon funkcioniše, ali ne mogu da objasne kako puka slučajnost u prirodi stvara zakone. Kad neko kaže da je svijet nastao slučajno, to je vjera, religija, a ne naučno tvrđenje.

Nastanak svijeta ne može da se objasni današnjim prirodnim

zakonima. Prirodni zakoni danas ne dozvoljavaju spontani, slučajni nastanak života, niti novih vrsta. Ako život, nove vrste i organizovana materija ne nastaju u današnjim uslovima, onda je sve to nastalo na natprirodan način. Sve je stvorio neko ko je iznad prirodnih zakona, ko im ne podliježe nego ih je postavio.

Samo 1 gram materije sadrži energiju od 21,5 bilijardi kalorija. Da bi peć potrošila toliku energiju, pri potrošnji od 6000 Kcal /h mogla bi da grije 409 godina neprekidno. A to je samo 1 gram materije! Koliko je materije na Zemlji, Suncu? Naša galaksija Mliječni Put ima 120 milijardi sunaca. Neke galaksije se kreću brzinom od 60.000 km/s. Nama najbliža zvezda Alfa Kentauri daleko je 5 svjetlosnih godina, 4 mjeseca, 19 dana ako putujemo brzinom od 300.000 km/s. Broj zvijezda je procijenjen na 10^{28} , a još uvijek u kapi vode žive milioni mikroorganizama. Kolika je energija potrebna za sve ovo? Odakle neživa energija uređena na tako osmišljen način? U Bibliji piše: „Nebesa objavljuju slavu Božju, o djelu ruku njegovih nebeska sfera govori.“ (Psalam 19:1)

Zemlja je jedinstvena planeta. Sve na njoj je stvoreno za život. Npr. prečnik joj je 8.000 milja. Ako bi bio 10% manji (7.200), atmosfera bi nestala zbog male gravitacije. Ako bi prečnik bio 10% veći (8.800), povećala bi se ukupna količina vode, pa bi planeta bila poplavljena. Idealna udaljenost od Sunca, njena rotacija, 21% kiseonika, ozonski omotač, sve je osmišljeno da bi postojao život na Zemlji. „Jer ovako kaže Gospod, Stvoritelj nebesa, istiniti Bog, onaj koji je oblikovao i načinio zemlju, onaj koji ju je učvrstio i koji je nije stvorio uzalud, već ju je oblikovao da bude nastanjena: ‘Ja sam Gospod i nema drugog.’“ (Isajia 45:18)

Ne postoji uređena materija bez tvorca. Mozak je najsloženije uređena materija na Zemlji. Čovjek ne može svojim umom da obuhvati svog Tvorca, kao što nijedna ljudska tvorevina ne može da shvati čovjeka. Ali razumom možemo da shvatimo osobine Boga koje su važne za nas: da nas voli, prašta nam, želi da nam pomogne, i sl. Mozak ima funkcije koje nemaju svrhu borbe za opstanak. Na primjer, smisao za estetiku, kulturu, muziku...

Za red u svemiru potrebna je živa, moćna ličnost – Bog. Vrijeme i

slučajnost nikad neće stvoriti red i oblik. Teorija Big Beng je suprotna ovom zakonu. Eksplozija i haos ne mogu da stvore red. Ljudi bezličnoj prirodi pripisuju epite koje može da ima samo ličnost, zato što pred prirodom ljudi ne osjećaju odgovornost i krivicu za zlo koje čine, a pred ličnošću, pred Bogom krivica je očigledna. Umjesto bježanja od Boga, bolje je doći Bogu, priznati krivicu i tražiti oproštenje i snagu da dalje ne stvaramo nered u stvorenom savršenstvu, nego red i smisao.

Kvantna mehanika kaže da ništa ne može stvarno postojati ako nema razumnog posmatrača čije posmatranje čini objekat stvarnim. Postojanje svemira je neraskidivo vezano za postojanje razumnih bića. Ova tvrdnja Nilsa Bora za eksperimentatora koji posmatra elektrone ukazuje da naš svemir kao zatvoren sistem mora imati finalnog posmatrača van tog sistema.

„Podignite gore oči svoje i vidite; ko je to stvorio?“ (Isajia 40:26) „Poznaješ li zakone nebeske, i možeš li im dati vlast nad zemljom?“ (Jov 38:33)

Zakoni termodinamike

U prirodi postoje zakoni koji se suprote načelima teorije evolucije.

Prvi zakon termodinamike je u stvari poseban slučaj zakona održanja energije. Količina toplice koja se preda sistemu troši se na povećanje unutrašnje energije tog sistema i na rad koji taj sistem vrši na okolna tijela (dejstva spoljašnjih sila). To znači da *perpetuum mobile* prve vrste nije moguć. Nije moguće napraviti mašinu koja će raditi sama a da joj se ne dovodi energija sa strane. Ovo u stvari znači da energija ne može da se stvara niotkud, već se transformiše iz jednog oblika u drugi.

I Biblija govori o tome ali malo preciznije: „Shvatio sam da će sve što Bog čini trajati zauvijek. Tome se ništa ne može dodati niti se išta može oduzeti.“ (Prop. 3:14). U naučnom i biblijskom tvrđenju razlika je samo u porijeklu materije i energije. Oni se ne mogu stvoriti ni uništiti, ali nisu vječni, nisu nastali slučajno, nego djelovanjem Boga.

Drugi zakon termodinamike: Toplotna energija ima osobinu da se u nju ostali oblici energije veoma lako transformišu, ali ona ne može u potpunosti da se transformiše u druge oblike energije. Na primjer, jedna

kvarcna električna grijalica koristi električnu energiju i pretvara je u toplotnu. Sva električna energija se pretvara u toplotu. Kada bi pokušali da učinimo obrnuto, da svu toplotnu energiju koju smo dobili pretvorimo ponovo u električnu nikada ne bi uspjeli. Uvijek bi jedan dio energije ostao neiskorišten zbog toga što bi mehanizam koji vrši transformaciju energije trošio dio energije koji bi ostajao u obliku toplote (npr. procesi trenja).

Entropija je mjera transformacije toplotne energije, tj. mjera za neuređenost nekog sistema. Ona karakteriše neiskorištenu energiju u jednom procesu. To znači da je to jednosmjerna promjena energije, jer se uvijek jedan dio energije bespovratno gubi na ostvarivanje rada i postaje nekorisna energija, pa neuređenost postaje sve veća (na primjer: voda na vrhu brda može da se iskoristi za dobijanje struje, ali kad voda oteče u dolinu više ne može da se iskoristi u tu svrhu). Entropija izolovanog sistema ne može da se smanjuje, nego nered u njemu postaje sve veći.

To znači da procesi u prirodi teku od poretku ka neredu i haosu. Na primjer, od automobila posle 40 godina neće nastati najnoviji i najbolji model auta, nego staro gvožđe. Od sobe koja se 20 godina ne čisti neće nastati apartman, nego ruševina.

Izolovani sistem je onaj koji sa svojom okolinom ne razmjenjuje ni materiju ni energiju. Zatvoren sistem je onaj koji sa svojom okolinom može da razmjenjuje samo energiju. Otvoreni sistem je onaj koji sa svojom okolinom može da razmjenjuje i energiju i materiju.

Povratni procesi su oni koji mogu da sistem vrate u prethodno stanje, a nepovratni procesi su oni koji ne mogu da vrate sistem u prethodno stanje. Na primjer, jedna cigla će se kretati naniže niz strmu ravan pod uticajem sile teže. Pritom se oslobađa energija u vidu toplote usled trenja, dok se cigla ne nađe u dnu strme ravni. Kada bi posle toga pokušali obrnut proces, da na račun hlađenja cigle i strme ravni spontano podigne nemo ciglu na istu visinu sa koje je počela da se kreće, već iz iskustva znamo da se to nikada ne bi dogodilo. Prvi zakon termodinamike to dozvoljava, ali po drugom zakonu termodinamike to nije moguće.

Toplotna energija se ne pretvara potpuno u drugu vrstu energije, zato

što se tim procesom transformacije uporedo događaju i drugi procesi na koje odlazi dio toplice. To znači da u prirodi ne postoje povratni procesi, već su svi procesi nepovratni.

Primjer: Ako posmatramo prostoriju $5\text{m} \times 5\text{m} \times 5\text{m}$ koja je hermetički zatvorena i izolovana od većine spoljašnjih uticaja, i u kojoj je vazduh ravnomerno raspoređen, koja je vjerovatnoća da sav taj vazduh pređe u zapreminu $5\text{mm} \times 5\text{mm} \times 5\text{mm}$? Prvo stanje je mnogo vjerovatnije u termodinamičkom smislu od ovog drugog. Sasvim je jasno da vjerovatnoća da se to spontano desi ne postoji. Ne postoji vjerovatnoća da se hlađenjem strme ravni i cigle, cigla spontano popne uz strmu ravan. Sva ova stanja su manje vjerovatna, ali iako se tako zovu ne postoji vjerovatnoća za njihovo odvijanje.

Entropija jednog izolovanog sistema ne može da se smanjuje, već ona obavezno raste, jer se uvijek jedan dio energije gubi nepovratno, kao onaj koji ne možemo više da koristimo u obliku korisnog rada.

Za evoluciju je neophodno da materija postaje sve složenija i bolje organizovana. Međutim, u prirodi procesi idu od uređenijeg ka neuređenijem.

Drugi zakon termodinamike i pitanje porijekla

Postoje samo dvije koncepcije o porijeklu Univerzuma, a sa njim i materije i energije, kao i života. Svijet oko nas morao je da nastane ili 1) slučajno (spontano), ili 2) nečijim namjernim djelovanjem. Dakle, ili evolucijom ili stvaranjem.

Evolucionistička predviđanja:	Kreacionistička predviđanja:
Materija i energija, a samim tim i procesi koji se odigravaju u univerzumu su vječni i spontani.	Materija i energija, kao i sami procesi su stvoreni i pokrenuti od Stvoritelja u određenom trenutku.
Procesi u prirodi su vječni i oni će i uvjek postojati.	Procesi nisu vječni već zavise od Stvoritelja i njihovo dalje odvijanje zavisi od Stvoritelja.
Materija i energija su morali sami da	Svi oblici organizovane materije, a

se organizuju da bi doveli do ovih oblika koji danas postoje (pa i života i razuma kao najsavršenijh).	pogotovo život nastali su kao dio plana i razuma jednog inteligentnog bića.
--	---

Ako je univerzum vječan, idući u prošlost morali bi u jednom trenutku da dođemo do stanja izuzetno male termodinamičke vjerovatnoće (u stvari apsolutno male) kada je entropija cijelog Univerzuma bila jednaka nuli (drugim riječima, kada je sve savršeno funkcionalo). To savršeno stanje nije moglo da nastane samo od sebe, jer se procesi u prirodi ne odvijaju u smjeru povećanja poretka, nego povećanja nereda. To znači da ako je postojao savršeni poredak, „neko“ spola je morao da ga stvorи. Stanje savršenog poretka na početku postojanja naše planete opisano je u 1. Mojsijevoj 1. glavi. Kada je Bog pogledao sve što je stvorio, „sve je bilo dobro veoma.“

Materija nije u stanju da se samoorganizuje jer prirodni zakoni idu u suprotnom smjeru, ka povećanju neuređenosti a ne ka usložnjavanju materije. Osim toga, otkud korisna energija na početku kada je sve stvoreno, kad korisna energija zahtijeva izvor energije koji će da je učini korisnom? To znači da ni život nije mogao da nastane spontano, sam po sebi.

Nema nereda = nema Velikog praska

Ako se iz sadašnjeg vremena krećemo prema budućnosti, možemo lako da predvidimo da će doći do trenutka kada će entropija ili neuređenost na Zemlji biti maksimalna, to jest kada će u prirodi sve biti u stanju haosa, u stanju potpune neuređenosti. Ovo stanje se još naziva „toplotna smrt vasione“. Ono podrazumijeva da će jednog trenutka kao rezultat spontanih procesa koji dovode do povećanja entropije nastupiti stanje kada će se temperatura cijelog univerzuma izjednačiti, a samim tim vršenje bilo kakvog rada biće nemoguće. Dakle, planeta na kojoj živimo troši se i stari, i ovakva kakva je ne može da postoji vječno.

U Bibliji je opisan i ovaj trenutak. Ljudi će zbog življenja suprotnom Božjim uputstvima da dovedu planetu Zemlju na rub uništenja, pa će Bog morati da reaguje da spase ljude koji su mu vjerovali.

Vidimo da je nemoguće vječno postojanje uređene materije same po sebi jer će jednog dana entropija (neuređenost) biti maksimalna.

Drugi zakon termodinamike u stvari je zakon „propadljivosti“. Po Bibliji proces propadanja je počeo padom ljudi u grijeh, odvajanjem od Stvoritelja koji je stvorio savršene zakone u prirodi (kada je entropija bila minimalna), ali pod uslovom poslušnosti Tvorcu. Drugim riječima, trebalo je da se pridržavamo „uputstva za upotrebu“ svijeta u kojem živimo, koji nam je Tvorac dao u Svetom Pismu. Pošto smo pokvarili sistem u kome živimo, počelo je povećanje nereda i umiranje.

Organizacija živog svijeta je tako velika da je absurdno govoriti o samoorganizaciji ni iz čega, naročito kada znamo činjenicu da se neuređenost u prirodi stalno povećava, umjesto da se smanjuje kako teorija evolucije zahtijeva.

Materija nije u stanju da se samoorganizuje jer prirodni zakoni idu u suprotnom smjeru, ka povećanju neuređenosti a ne ka usložnjavanju materije. Osim toga, otkud korisna energija na početku kada je sve stvarano, kad korisna energija zahtijeva izvor energije koji će da je učini korisnom? To znači da ni život nije mogao da nastane spontano, sam po sebi.

Dakle, kreacionistički model se uklapa u Drugi zakon termodinamike, dok je evolucija u suprotnosti sa njim.

Drugi zakon termodinamike i porijeklo života

Što se tiče porijekla života na Zemlji odbrana evolucionog gledišta se ponekad zasniva na tome da Zemlja nije zatvoren sistem, tj. da dobija energiju spolja, od Sunca, koja je pokrenula životne procese. Energija Sunca dovoljna je samo za održavanje života, a ne i za njegovo pokretanje. Kada bi i bila dovoljna za njegovo pokretanje morala bi da djeluje strogo usmjereni da bi to ostvarila. Bilo bi to slično kao kada bi nuklearna bomba stvorila Njujork.

„Jer materija iščekuje otkrivanje Božjih sinova. Jer materija je podložna ništavosti – ne svojom voljom, nego preko onoga koji ju je pokorio u iščekivanju; jer i sama materija će biti oslobođena iz ropstva raspadljivosti u slavnoj slobodi Božje djece. Jer znamo da sva tvorevina

stenje, naprežući se u patnji zajedno s nama.“ (Rimljanima 8:19-22) Sa nestankom grijeha nestaće i raspadljivosti, to jest drugog zakona termo-dinamike.

DOKAZI ZA MLADU PLANETU

Ovo je lista prirodnih fenomena koji su u sukobu sa evolucionom idejom da su Zemlja i Svetmir stari više milijardi godina. Svaki ukazuje na maksimalnu moguću starost koja je ipak mnogo manja od prepostavljene evolucione starosti. Postoji mnogo više dokaza da naša planeta nije toliko stara koliko evolucionisti očekuju na osnovu svojih prepostavki, ali su ovi nabrojani zbog kratkoće i jednostavnosti.

Rezultati upućuju na maksimalnu moguću starost, a ne na stvarnu starost. Prema tome, ove „gornje granice“: (a) negiraju evolucionu vremensku skalu milijardi godina i (b) podudaraju se sa biblijskom vremenskom skalom od 6.000 – 10.000 godina.

1. *Zemljini kontinenti prebrzo erodiraju:* Svake godine, voda i vjetrovi i vulkani erodiraju oko 25 milijardi tona prašine i stijena kontinenata i odnesu ih u okean. Po toj stopi, za samo 14 miliona godina svi kontinenti bi erodirali do nivoa mora. Ipak se prepostavlja da je većina kopna bila iznad nivoa mora hiljadama miliona godina. S druge strane, ako se kopno stalno uzdiže i eroduje, to bi uklonilo sve sedimentne stijene. Ipak, danas postoje mnoge navodno „prastare“ sedimentne stijene, datirane na milijarde godina. Za toliko navodno vrijeme, kopno bi erodovalo više puta, a ipak svuda nalazimo „stare“ sedimentne stijene. Neki kažu da je ranije klima bila daleko suvlja, pa je i erozija bila sporija. Međutim, u velikom dijelu fosilnog zapisa nađena je biljna vegetacija koja ukazuje na vlažne uslove koji su postojali u prošlosti.

2. *Nema dovoljno sedimenata na morskom dnu:* Poslednje geološke teorije (pločaste tektonike) kažu da su okeanska dna stara 200 miliona godina. Po sadašnjoj stopi sediment ulazi u okean sa kontinenata stopom od 27,5 milijardi tona godišnje. Na dnu ima 410 miliona milijardi tona sedimenta. To znači da okeansko dno ne može da bude starije od 15 miliona

godina, ako na početku uopšte nije imalo sedimenta i ako je stopa sedimentacije uvihek bila ista. Neki evolucionisti bi da ovo objasne teorijom subdukcije (velike oblasti morskog dna gurnute duboko u zemlju) koja bi mogla da savlada problem. Međutim, niska stopa subdukcije podrazumijeva da se u „200 miliona godina“ gore spomenutih nije moglo premjestiti više od 10% dolazećeg sedimenta, što je premalo da bi se riješila ova protivrečnost. Takođe postoje velike zone morskog dna (npr. Tasmanijsko more kod Australije) koje ne mogu biti dio takvih „zona subdukcije“. Iz ovih razloga, argument za mlado morsko dno je opravdan. U prosjeku, okeansko dno ima samo oko 250 metara sedimenata.

3. *Okean prebrzo akumulira natrijum*: Svake godine reke i drugi izvori donesu više od 450 miliona tona natrijuma u okean. Samo 27% ovog natrijuma uspijeva da napusti okean svake godine. Kako je sada poznato, ostatak se jednostavno akumulira u okean, ali okeani ipak nisu preslani. Ako more uopšte nije imalo natrijuma na početku kada je nastalo, što je malo vjerovatno, sadašnja količina natrijuma bi se akumulirala za manje od 32 miliona godina po današnjoj ulaznoj i izlaznoj stopi. To je mnogo manje od zamišljene evolucione starosti okeana od 3-4 milijarde godina.

Ne tvrdimo da je okean star 32 miliona godina, nego da ne može da bude stariji od toga, a evolucionistima je potrebno da okean bude 100 puta stariji. Dakle, okeani nisu dovoljno slani (nemaju dovoljno NaCl) da bi potvrdili evoluciju.

4. *Zemljino magnetno polje slabí suviše brzo*: Planeta Zemlja ima geomagnetski omotač koji nas štiti od kosmičkog zračenja. Jačina geo-magnetskog omotača 1835. godine bila je $85,6 \times 10^{21}$ A/m; a do danas je kontinuirano slabilo do $80,1 \times 10^{21}$ A/m. To znači da je vrijeme poluraspada geo-magnetskog polja 1.400 godina. To znači da će ovaj magnetni omotač planete Zemlje nestati za oko 9.000 godina, a mnogo prije toga će prestati efikasno da nas štiti. A s druge strane, ako bi Zemlja bila stara 8000 godina, imala bi geo-magnetno polje jačine 98 gausa, što bi odgovaralo magnetnoj zvijezdi! Prije 52.000 godina bila bi pulsar. Život bi bio nemoguć na magnetnoj zvijezdi, što znači da Zemlja ne može da bude toliko stara, nego je mlada planeta. Po izmjerenoj stopi raspadanja,

magnetno polje Zemlje ne može biti starije od 10.000 godina.

Vrijeme poluraspada Zemljinog magnetnog polja je 1.400 godina, a mjeri se već 25% vremena od 1.400 godina. S druge strane, vrijeme poluraspada urana-238 je 4,5 milijardi godina i mjeri se svega 0,000002% od vremena njegovog poluraspada. To znači da je mjerjenje vremena smanjenja jačine Zemljinog magnetnog polja preciznije od mjerjenja radioaktivnog raspada.

5. Fosili drveća koji prolaze kroz više slojeva: Evolucionija tvrdi da se gornji sloj nataložio sporom akumulacijom milionima godina posle donjeg sloja. „Polistratski“ (višeslojni) fosili drveća, koji prolaze kroz više od jednog geološkog sloja, opisani su u prihvaćenoj geološkoj literaturi. Npr. u Jogginsu, Nova Škotska, mnoga uspravna fosilna stabla prolaze kroz 760 m geološkog sloja, prolazeći 20 geoloških ležajeva. Ovo drveće je sahranjeno brže nego što je stiglo da istruli. To ukazuje da se cijela formacija, za koju evolucionisti tvrde da se taložila milionima godina, u stvari nataložila naglo, najviše za nekoliko godina. Svuda po svijetu u tlu ima mnogo polistratskog drveća. U rudnicima uglja, ona su sasvim uobičajena pojava. Takođe i fosilizovana životinjska tijela presijecaju više slojeva ili lamina u stijeni. Nađene su čak i krhke biljke prečnika od 3-15 cm, što znači da nisu zatravljane sporim evolucionim procesom, nego u katastrofi kao što je Potop. Da su lagano zatravljane, istruilile bi, bakterije bi ih razložile ili bi bile pojedene od predadora.

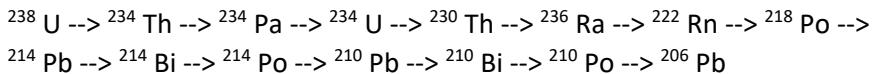
6. Mnogi slojevi su suviše savijeni: U mnogim planinskim oblastima, slojevi debljine više stotina metara iskrivljeni su i savijeni u obliku ukojnica (šnale za kosu). Uobičajena geološka vremenska skala govori da su ove formacije bile duboko sahranjene i očvrsle tokom hiljada miliona godina PRIJE nego što su savijene. Ipak savijanje se dogodilo bez lomljenja, sa tako malim poluprečnikom da je cijela formacija trebalo još uvijek da bude vlažna i neočvrsla kada se savijanje dešavalо. Ovo ukazuje da je vremenski interval između taloženja i savijanja manji od nekoliko hiljada godina.

7. Fosili van redosleda remete vremensku tabelu: Prema evolucionoj vremenskoj skali, borovi se nisu mogli pojaviti ranije od prije 350 miliona

godina. Ali fosil borovog polena je nađen u prekambrijumskom Hakatai škriljcu Velikog Kanjona, za koji se prepostavlja da je star oko 1,5 milijardi godina i nedvosmisleno prije nego što se prepostavlja da se bilo koji kopneni organizma pojавio. Istraživanja su pažljivo ponovljena i provjerena pod striktno kontrolisanim uslovima od komisije naučnika koji su istraživali fosil borovog polena skeniranjem elektronskim mikroskopom i dobijenom nezavisnom procjenom drugih stručnjaka. Ovakvi nalazi bacaju sumnju na metode određivanja starosti, pa prema tome i na evolucionu vremensku tabelu.

8. Bezroditeljski radio-oreoli polonijuma nisu mogli da nastanu spontano u poznatim prirodnim uslovima:

Kada se atomi raspadaju, atomi različitih elemenata oslobađaju različitu količinu energije. Ova energija oštećuje strukturu minerala u kome se atom nalazi, a prečnik oštećenog dijela pokazuje nivo oslobođene energije. Ta oštećenja su sfernog oblika oko centra i izgledaju kao oreoli svetaca. Ovi krugovi su postali poznati kao „pleohroični (obojeni) oreoli“ ili radio oreoli.

Lanac raspada urana 238

Uran (U) se raspada do olova (Pb) kroz seriju međustepenih koraka, od kojih svaki ima svoj vlastiti karakteristični iznos energije raspadanja. Svaki element ima svoj vlastiti koncentrični oreol. Posmatranjem određenog niza oreola, može se odrediti sastav prvobitnog umetnuća (ili tip roditeljskog elementa koji je bio prisutan kada je mineral nastao).

Međutim, neki od ovih međustepenih raspadajućih koraka imaju veoma kratko vrijeme poluraspada. Na primjer, kada se radon-222 (vrijeme poluraspada $t_{1/2} = 3,82$ dana) raspada u polonijum-218 ($t_{1/2} = 3,05$ minuta), on se odmah zatim, vrlo brzo raspada u oovo-214. Isto tako, kada se bizmut-214 ($t_{1/2} = 29,7$ minuta) raspada u polonijum-214 ($t_{1/2} = 0,00016$ sekundi), on se odmah zatim, vrlo brzo raspada u oovo-210.

Očigledno, atom se ne zadržava dugo u stanju polonijuma, nego se raspada u sledeći izotop u lancu raspada.

Začuđujuće je da se grupa oreola karakterističnih polonijumovih izotopa nekada nalazi bez uranijumovih oreola koji mnogo sporije nastaju, pokazujući da nema dokaza o postojanju roditeljskih atoma uranijuma – već samo polonijuma. Očigledno, na ovom mjestu nikada nisu postojali atomi uranijuma, i prvobitni atomi morali su biti samo polonijumski.

Za granit se smatra da mu je potrebno više godina hlađenja od prvočitnog usijanog stanja, da bi se formiralo nekoliko tipova kristala minerala. Čak i pegmatit, krupnozrna vrsta granina, koji se često pojavljuje u obliku žila u granitu, zahtijeva za očvršćavanje vrijeme koje se može mjeriti. Pošto izotopi polonijuma imaju veoma kratko vrijeme poluraspada, izgleda nevjerojatno da se polonijumovi oreoli pojavljuju sami bez dokaza o njihovim roditeljskim elementima. To nas navodi na zaključak da su ovi graniti bili trenutno stvoreni u očvrslim uslovima uz prisustvo polonijumovih umetnuća, koji su se zatim raspadali.

Bezroditeljski radiooreoli polonijuma-218, koji nemaju dokaze za svoje majčinske elemente, ukazuju na kratko stvaranje naše planete ili drastične promjene u stopi radioaktivnog raspada.

Polonijumovi efekti, izazvani od njih samih, nisu mogli da nastanu u polagano hlađenom granitu, niti su mogli da migriraju na sadašnju lokaciju pošto je njihovo raspadanje prebrzo. Granit je trebalo da bude najprije u tečnom stanju, tako da je polonijum mogao da se koncentriše na određenom mjestu, a zatim je morao biti čvrst kada se polonijum raspadao, da bi zone oštećenja bile sačuvane. Ali granit se hlađi suviše sporo, a polonijum se raspada suviše brzo da bi se zadovoljio bilo koji scenario osim trenutnog stvaranja. Evolucionisti su ovo nazvali „mala misterija“.

Ova činjenica se jedino uklapa u ideju da je Bog stvorio polonijum, sa njegovim kratkim vremenom poluraspada, i dopustio da se trenutno raspadne tokom sedmice stvaranja, ili kada su stvorena bića pala u grijeh, ako je radioaktivnost posljedica grijeha.

Bog je ostavio oreole polonijuma kao znak da je On stvorio svijet. Oni nose otiske Božjih prstiju.

9. Nema dovoljno helijuma u Zemljinoj atmosferi: Sve familije radioaktivnih elemenata koje se prirodno dešavaju, stvaraju helijum kada se raspadaju. Atom helijuma je lako isparljiv i pokretljiv, pa migrira kroz stijenu i odlazi u atmosferu.

Poznata je količina helijuma u atmosferi, kao i stopa povećanja količine helijuma u atmosferi. Ako bi radioaktivni raspad trajao milijardama godina, kao što tvrde evolucionisti, trebalo bi da se pronađe mnogo helijuma na njegovom putu u Zemljinu atmosferu. Helijuma u atmosferi ima $3,5 \times 10^9$ tona. Godišnje se osloboodi iz urana i torijuma 300.000 tona helijuma. Stopa izlaska helijuma iz atmosfere u svemir je mala. Ako pri stvaranju Zemlje uopšte nije bilo helijuma, onda je po sadašnjoj količini helijuma Zemlja stara manje od 10.000 godina. Ako je Bog prilikom stvaranja stvorio i određenu količinu helijuma, onda je Zemlja još mlađa.

Naravno, prilikom Potopa produkcija Helijuma je bila mnogo veća od današnje. To znači da je atmosfera Zemlje mnogo mlađa od evolucionih 5 milijardi godina, jer u atmosferi nema dovoljno helijuma.

10. Previše helijuma u vrućim stijenama: Studija objavljena u *Geophysical Research Letters* pokazuje da helijum proizveden radioaktivnim raspadom u dubokim, vrelim stijenama još nije otišao u atmosferu. Po brzini migracije helijuma kroz stijene, kad bi stijene bile milijarde godina stare, trebalo bi da sadrže mnogo manje helijuma nego što je otkriveno.

11. Nema dovoljno skeleta iz kamenog doba: Evolucioni antropolozi kažu da je kameno doba trajalo najmanje 100.000 godina, tokom kojih je svjetska populacija Neandertalaca i Kromanjonaca bila približno konstantna, između 1 miliona i 10 miliona. Sve ovo vrijeme su sahranjivali svoje mrtve sa umjetničkim predmetima. Po ovom scenariju, trebalo bi da su sahranili najmanje 4 milijarde ljudi. Ako je evoluciona vremenska skala tačna, zakopane kosti ostaće mnogo duže od 100.000 godina. Trebalo bi da postoji još mnogo skeleta, od pretpostavljenih 4 milijarde skeleta iz Kamenog Doba (i izvjesni zakopani umjetnički predmeti). Ipak, samo mali dio od ovog broja je nađen. Ovo ukazuje da je Kameno Doba bilo mnogo kraće nego što evolucionisti misle, nekoliko stotina godina u mnogim oblastima.

12. Poljoprivreda je previše mlada: Uobičajena evoluciona slika je čovjek koji opstaje kao lovac i sakupljač 100.000 godina tokom Kamenog Doba prije nego što je otkrio poljoprivredu prije 10.000 godina. Ipak, arheološki dokazi pokazuju da je čovjek Kamenog Doba bio inteligentan kao i mi. Prilično je nevjerovatno da niko od pomenutih 4 milijarde ljudi, nije otkrio da biljke rastu iz sjemena. Vjerovatnije je da je čovjek bio bez poljoprivrede manje od nekoliko stotina godina, ako je i bio ikada bez nje.

13. Pisana istorija je suviše kratka: Prema evolucionistima, čovjek Kamenog doba postojao je 100.000 godina prije prvog pisanog zapisa starog oko 4.000 do 5.000 godina. Praistorijski čovjek je gradio megalitne spomenike, lijepo je slikao po pećinama i vodio zapise o mjesecевim mijenjanima. Zašto bi čekao hiljadu vekova prije nego što bi iskoristio iste vještine da zapiše istoriju?

14. Galaksijski vjetrovi su prebrzi: Zvijezde u našoj galaksiji, Mliječnom putu, kruže oko centra galaksije razliitim brzinama. Kruženje unutrašnjih zvijezda je brže od spoljašnjih. Zabilježene brzine rotacije su tako velike, da kada bi naša galaksija bila starija od nekoliko stotina miliona godina, bila bi bezoblična mrlja umjesto sadašnjeg spiralnog oblika. Ipak se pretpostavlja da je naša galaksija stara najmanje 10 milijardi godina. Evolucionisti to zovu „dilema vrtloženja (uvrtanja)“ i pokušavaju da je riješe složenom teorijom „gustih talasa“. Ova talasna teorija ima konceptualni problem i nije potvrđena posmatranjem. Ta dilema ne postoji ako se prihvati da su galaksije nedavno stvorene.

Iz svega ovog možemo da zaključimo da je starost planete Zemlje mnogo manja od starosti koju zahtijeva evolucija. Jedini način pomoću koga bi sigurno mogli da znamo koliko su stari neki procesi jeste kada bi neko (ili Neko) ko je posmatrao te procese napravio precizne zapise i ostavio ih nama. Tada i jedino tada, mi bi imali istiniti empirijski dokaz. A to je upravo ono što imamo u Bibliji. Posmatrač (u stvari, Učesnik tih događaja) opisao nam je u Svetom Pismu kako se sve to odigralo.

ODREĐIVANJE STAROSTI STIJENA I FOSILA

Arheologija i istorija imaju probleme da otkriju šta se događalo u poslednjih 1.000 godina, a geologija i biologija tvrde da znaju pouzdano šta se dešavalo milionima i milijardama godina unazad!

Za evoluciju je potrebna materija, ogromno vrijeme i slučajnost, kažu evolucionisti. U Big Bang teoriji nije opisano kako je materija nastala. Slučajni procesi ne mogu da stvore bića koja se svrhovito ponašaju. Jedino je ostalo pitanje ogromnog vremena. Ako metode određivanja starosti stijena i fosila nisu vjerodostojne, onda ne može da se dokaže da je proteklo toliko vremena da bi evolucija mogla slučajno da se dogodi.

Da bi odredili starost sedimentnih stijena, evolucionisti uopšte ne proučavaju samu stijenu. Oni prvo nađu koje fosile stijena sadrži, zatim pogledaju u knjigu „Paleontologija beskičmenjaka“, nađu najsličniji fosil i pročitaju natpis u knjizi koliko je fosil star. Starost je procijenjena na osnovu pretpostavke o evolucionom razvoju tokom vremena, a ne proučavanjem nađenog materijala. Ova krečnjačka stijena može biti potpuno ista sa krečnjačkom stijenom bilo koje starosti, ali ovu stijenu evolucionisti ne koriste za određivanje starosti nje same. Fosili određuju starost stijene, a evolucija određuje starost fosila. Pošto sitnozrne stijene ne sadrže fosile, njihova starost se određuje na osnovu starosti slojeva koji sadrže fosile. Donji su stariji a gornji su mlađi.

Dakle, umjesto da se na osnovu posmatranja doneše zaključak, ovdje se na osnovu unaprijed donesenih „zaključaka“ objašnjava ono što se posmatra. Fosili bi trebalo da budu glavni dokaz za evoluciju, a vidimo da se starost stijena u stvari određuje na osnovu evolucionističke pretpostavke koliko bi neki indeks fosil trebalo da bude star, a ti fosili su datirani na osnovu starosti stijena. Stijene određuju starost fosila, a fosili određuju starost stijena. To je primjer neispravne tautologije, pogrešnog zaključivanja.

Određivanje starosti prema radioaktivnom raspadu

Metode određivanja starosti (datiranja) radioaktivnim izotopima koristi se samo za magmatske stijene. Prepostavlja se da topljenje resetuje sat za određivanje starosti stijene na nulu, i da ovako možemo da dobijemo podatak koliko je proteklo vremena od hlađenja stijene do danas.

Postoji nekoliko prepostavki koje uslovjavaju tačnost određivanje starosti putem radioaktivnih elemenata. Radioaktivni elementi su nestabilni (na primjer uran) i lako se raspadaju na druge elemente, sve do elementa koji je stabilan (na primjer olovo). Smatra se da su magmatske stijene nastale laganim hlađenjem usijane mase. Kada su očvrsle, zadržavale su radioaktivne elemente.

U stijeni se izmjeri koliko ima radioaktivnog roditeljskog elementa, na primjer urana (U-238) i koliko ima elemenata koji su proizvodi raspada, a zatim se izmjeri brzina procesa raspadanja (vrijeme poluraspada) do stabilnog olova (Pb-206). Ovi podaci su pouzdani. Zatim se prepostavi da je u toku istorije koju niko nije posmatrao brzina ovog procesa uvek bila ista. Iz ovih podataka se izračuna koliko vremena je potrebno da bi se dobio sadašnji odnos urana i olova. Vrijeme poluraspada ($t_{1/2}$) je vrijeme potrebno za određenu količinu elementa da se raspade na polovinu svoje težine.

Da ilustrujemo ovo jednim lako shvatljivim primjerom. Prepostavimo da vi uđete u sobu gdje ja stojim ispred jedne korpe, ljuštim krompir i oljušteni krompir vraćam u korpu. U tom trenutku bilo je 12 sati. Ja stalno ponavljam ovaj proces, i za 10 minuta oljuštio sam 10 krompira. Na kraju, vi sebi postavljate pitanje: „Koliko dugo ovaj čovjek ljušti krompir?“

To je potpuno isto pitanje kao ono koje naučnici postavljaju kada određuju starost stijene ili sistema: „Koliko je stara ova stijena?“ Kako možete da odredite koliko dugo ja ljuštim krompire? Naravno, vi ćete prići i izbrojati oljuštene krompire u korpi. Prepostavimo da ste izbrojali 35 krompira. Tako ste odredili sadašnje stanje sistema (broj oljuštenih krompira = 35). A takođe ste odredili stopu procesa (brzinu ljuštenja krompira – jedan u minutu). Oba ova posmatranja su pouzdana. Vi ćete vjerovalno zaključiti da se ovaj proces odvijao 35 minuta.

Da li je to korektna starost ovog sistema? Pa, možda. Hajde da razmislimo za trenutak. Da bi ste izveli takav zaključak, vi morate napraviti izvrsne prepostavke o neposmatranoj prošlosti. Te prepostavke ugrožavaju vaš zaključak.

Prva stvar koju morate da prepostavite o prošlosti, jeste da je brzina ljuštenja krompira bila konstantna tokom cele istorije ove korpe sa krompirima. Naučno gledajući, vi zaista znate da sam ja ljuštil jedan krompir u minuti tokom zadnjih 10 minuta. Ali vi jednostavno ne znate kolikom sam brzinom ljuštil krompire prije nego što ste vi došli. Možda sam sada vještiji pa radim brže, i u ovom trenutku ljuštim jedan krompir u minuti, dok mi je ranije trebalo više vremena. Ili, možda sam se ja umorio i sada radim sporije. Posmatranjem sadašnje stope, vi ne možete obavezno znati i stopu u prošlosti, i nemate čvrst temelj na osnovu kojeg biste mogli da prepostavite da je stopa ljuštenja krompira bila konstantna. Možda je vaša prepostavka o konstantnoj stopi ljuštenja krompira razumna, ali da li je tačna?

Sledeća prepostavka koju morate napraviti jeste: „Da li je neki oljušteni krompir bio dodat ili oduzet iz korpe tokom cijele njene istorije?“ Ako jeste, onda je vaš proračun pogrešan. Ne možete da znate da li je neko dodao nekoliko svojih oljuštenih krompira u korpu, ili je odnio dio oljuštenih krompira. Ni to ne možete apsolutno ni na jedan način da saznate samo posmatrajući korpu sa krompirima.

Postoji još jedno pitanje na koje morate da odgovorite, a to je: „Da li je u početku bilo oljuštenih krompira u korpi?“ Možda kada sam ja došao sa korpom u njoj je već bilo dosta oljuštenih krompira, i tako određivanje vremena ljuštenja nije tačno. Ponovo, vi nemate način da to saznate samo posmatranjem procesa ljuštenja krompira. Tako vi ne možete da znate koliko tačno vremena ja ljuštim krompir.

Dakle, tri prepostavke ugrožavaju tačnost određivanja starosti putem raspada radioaktivnih elemenata : (1) konstantna stopa procesa, (2) izolovanost sistema od okoline, i (3) kakvi su bili početni uslovi? Ove informacije o prošlosti su nam nepoznate.

Prepostavlja se: 1) da stijena na početku uopšte ne sadrži atome

potomaka radioaktivnog elementa, nego samo atome roditelja; 2) da atomi roditeljskog elementa i potomaka ne napuštaju stijenu, niti u stijenu ulaze nove količine ovih elemenata; 3) da je stopa raspada radioaktivnih elemenata uvihek ista. Ako je bilo koja od ovih prepostavki pogrešna, rezultat starosti je pogrešan. Pošto je tačnost prepostavki nepoznata, možemo da zaključimo da izračunata vrijednost nije mjerjenje vremena, nego mjerjenje stope raspadanja u određenim zamišljenim uslovima.

Niko ne može da bude apsolutno siguran da su sve ove prepostavke tačne u „ogromnom“ vremenu u prošlosti. Ako bilo koja prepostavka nije tačna, dobio bi se drastično pogrešan rezultat.

Prepostavka konstantne stopе prije raspada

Da li je stopa raspada bila konstantna kroz istoriju? Naučnici je mјere samo poslednjih nekoliko decenija. Ali pošto je vrijeme poluraspada t $1/2$ U-238 = 4,51 milijardi godina, kako možemo biti sigurni šta se događalo sa stopom raspada u toku milijardi godina? Možda se ranije elementi uopšte nisu raspadali? Možda su neki događaji u istoriji imali veoma brzu stopu raspada radioaktivnih elemenata, pa je tek kasnije vrijeme poluraspada postalo konstantno? (Na primjer, prilikom pada Lucifera u grijeh, pada čovjeka u grijeh i prilikom Potopa.) Uniformizam prirodnih procesa je samo prepostavka, a ne utvrđena činjenica.

Prepostavka da je stijena bila izolovana od sredine

Da li se koncentracija roditeljskog elementa (U) i potomka (Pb) mijenjala u stijeni? Naučnici pokušavaju da nađu primjerke koji nisu bili pod uticajem prirodnih procesa koji bi poremetili ovaj odnos. Međutim, mnogo puta, kada su datirani nekontaminirani primjeri stijena, dobijeni podaci se nisu slagali jedni sa drugim, ili sa bilo kojim drugim procjenama dobijenim na osnovu fosila ili na osnovu stratigrafskih analiza. U raspodu U/Pb, međuprodukti (potomci) radijum i radon lako napuštaju stijenu što dodatno remeti rezultat starosti stijene. Tako se često dobiju različite starosti na istoj stijeni. Ako i nekontaminirani primjeri stijena daju pogrešnu starost, onda je jasno da ova metoda nije vjerodostojna. To znači da

odnos U/Pb nema nikakve veze sa starošću stijene.

Čak i lokalne katastrofe narušavaju uniformnost geoloških procesa u područjima svog djelovanja. Ako imamo u vidu Potop, opštu katastrofu koja je stijene drastično izložila uticaju sredine, tako da je voda stalno unosila i iznosila elemente iz stijena, onda nema ni govora o tačnosti datiranja radioaktivnim metodama.

Pretpostavka da na početku nije bilo nimalo krajnjih produkata

Ako je pri stvaranju stijene u njoj postojala izvesna količina elemenata potomaka radioaktivnog elementa, stijena je izgledala stara u trenutku kad je tek stvorena. Kada je određivana starost stijena koje su nastale u nedavnim erupcijama, umjesto da im starost bude skoro jednaka nuli, starost im je bila prekomjerno velika, što znači da su ove metode netačne. Na primjer, vulkan „Zalazak sunca“ u Arizoni bio je aktivran prije oko 900 godina. Godovi drveća ukazuju da je to bilo 1065. godine naše ere. Dva toka lave su bila datirana kalijum-argon metodom, dajući starost od 210.000 i 230.000 godina! Tako vidimo da čak ni usijane stijene ne rese-tuju svoj sat na nulu.

Stijene iz toka Kaupelehu vulkana Hualalai na Havajima, za koji se zna da je imao erupciju u toku 1800-1801. godine, bile su datirane različitim metodama na nekoliko različitih minerala i primjesa. Na osnovu objavljenih istraživanja 12 datiranja, dobijena je starost u rasponu od 140 miliona do 2,96 milijardi godina! Nema ni traga od tačnosti. Kada su datirani nalazi iz kratera Slanog Jezera na Oahu, jedna od ovih metoda je odredila starost „manju od 400.000 godina“, koja je nazvana „prava“ starost, ali ostalih 16 rezultata je dalo starost u rasponu od 2,6 do 3,3 milijarde godina, sa prosjekom od 845 miliona godina!

Kada je Bog stvorio Zemlju, da li je tada bilo prisutno olovo-206? Olovo je koristan i dobar element, pa nema razloga da ne bude stvoren kad i sve ostalo. Ako jeste, stijena je pokazivala vještački privid starosti od samog početka. Stijene su izgledale stare iako su tek bile stvorene. Neki će reći da to što vidimo zvijezde koje su udaljene od nas više milijardi svjetlosnih godina, znači da je svemir najmanje star toliko milijardi godina koliko je

svjetlosti bilo potrebno da dođe od te zvijezde do nas. Međutim, Bog je prilikom stvaranja mogao da trenutno rasprši svjetlost po svemiru, tako da bi svjetlost odmah po stvaranju mogla da izgleda prividno mnogo starija nego što jeste. I drugi objekti u svemiru mogli su da budu stvoreni sa prividnom starošću. Na primjer, kada je Adam stvoren, nije stvoren kao beba nego kao odrastao čovjek. Bio je star par sati, a izgledao je kao mlađić od 25 godina. Tako je Bog prilikom stvaranja i u ostali živi i neživi svijet mogao da ugradi određenu prividnu starost koja nije realna. Stijene i fosili mogu da imaju ugrađenu starost, zbog koje svi proračuni o njihovoj starosti padaju u vodu, jer ne znamo početno stanje u prirodi kakvo je bilo prilikom stvaranja.

Obzirom da su u pitanju veoma male količine elemenata koje se mjere da bi se odredila starost stijene, mikro prliv ili odliv elemenata koji se mjere doveo bi do greške u starosti od više stotina hiljada godina. To znači da su ove metode neprecizne i nepouzdane.

Kada bi ove metode bile ispravne, mogli bi da mjerimo starost iste stijene različitim metodama koje su zasnovane na radioaktivnom raspadu elemenata. Kada se mjeri starost stijene različitim metodama, dobijaju se velika neslaganja u rezultatima. Jedna metoda utvrđi jednu starost, a druga utvrđi mnogo veću ili manju starost. Svaka metoda pokazuje drugačiju starost! Nekad su razlike u starosti ogromne. Dešava se da se jednom istom metodom utvrđi ogromna vremenska razlika u starosti jednog istog sloja stijena, koji bi trebalo da ima istu starost.

Na primjer, za jednu stijenu metoda uranijum-olovo dala je starost od 500-20 miliona godina; metoda kalijum-argon je dala starost od 100^{-2} miliona godina; metoda rubidijum-stroncijum je dala starost od 325^{-25} miliona godina; Rubidijum-stroncijum izohrona metoda je dala starost od 375^{-35} miliona godina!

Šta se radi kada su kod mjerjenje iste stijene rezultati drastično različiti? Onda evolucionisti pogledaju da li u susjednim stijenama ima fosila, pa se na osnovu navodne (prepostavljene) starosti fosila uporedi koja radioaktivna metoda je dala najpribližniji rezultat. Opet fosili određuju starost stijena, a starost fosila određuje se zamišljenom evolucijom. Kako

vjerovati radioaktivnim metodima za određivanje starosti ako svaka daje drastično različitu starost?

Metodom Kalijum – Argon, naučnici su pokušali da odrede starost stijena za koje se zna da su nastale prije 200 godina izlivom lave na Hava-jima. Umjesto da starost bude određena na 200 godina, rezultat navodne starosti bio je 3 milijarde godina! Dakle, ove metode su u praksi potpuno neprecizne.

Erupcija planine Rangitoto na Novom Zelandu, datirana je radiokarbon metodom (C-14) i dobijena je starost iščupanog drveća manja od 300 godina. Ali kalijum-argon metoda je dala starost od 485.000 godina.

Međutim, evolucionisti tvrde da ove metode, iako nisu precizne ni na par stotina godina, ni za današnju starost, ipak su nekako precizne na milione i milijarde godina! To je zaista teško povjerovati. Stijene čiju starost znamo dokazuju da su radioaktivne metode neprecizne, a evolucionisti tvrde da su te iste metode precizne za starost koju ne znamo.

C-14

Metoda C-14 koristi se samo za organske materijale, a ne za stijene i fosile jer su okamenjeni. Za metodu C-14 neophodne su sve prepostavke kao i kod ostalih datiranja radioaktivnim metodama: 1) stopa raspada C-14 mora da bude konstantna; 2) nije bilo dodavanja ni oduzimanja elemenata roditelja ni potomaka; 3) nije bilo elemenata potomaka na početku raspada.

U ovoj metodi, na organskoj materiji mjeri se odnos između običnog C-12 i radiaktivnog C-14, da bi se odredilo kad je došlo do uginuća živog bića ili biljke.

Svako ispiranje podzemnim vodama, ili aktivnost bakterija, može da promjeni koncentraciju mjerenih elemenata. Zato se datiraju samo primjeri koji ne pokazuju da su pretrpjeli ovakve promjene.

Eksperimenti su pokazali da ni ova metoda nije ispravna za određivanje starosti. Metodom C-14 utvrđeno je da su živi puževi navodno stari čak 2.300 godina, a komad polomljenog drveta čak 10.000 godina! Neke žive vodene mahovine na Islandu, pokazale su navodnu starost od 6-8000

godina! Jasno je da njihova životna sredina sadrži mnogo manje C-14, a dolazi i do razmene atoma C-14 sa drugim C atomima, pa izgledaju mnogo stariji. Očigledna netačnost ove metode vidi se iz toga što je mišić skalpa zaleđenog mošusnog govečeta sa Aljaske procijenjen kao 24.140 godina star, a njegova dlaka na 17.210 godina.

Danas je poznato da odnos C-12 / C-14 nije konstantan. Na Zemlji se za 35% više proizvede ugljenika C 14 nego što se raspade, i njegova koncentracija se stalno povećava. Ravnoteža proizvedenog i raspadnutog C-14 bi se postigla posle samo 30.000 godina, a mi vidimo da ta ravnoteža još nije uspostavljena. Da je Zemlja stara milijarde godina morala bi da postoji ravnoteža stvorenog i razgrađenog C 14. Prema sadašnjoj stopi produkcije izračunato je da prije samo 10.000 godina C-14 uopšte nije postojao. Moramo da imamo u vidu da je Potop sigurno drastično izmijenio količinu ugljenika u svijetu.

Zašto onda neki naučnici još uvijek koriste ovu metodu za određivanje starosti? Ako se rezultati slažu sa onim što naučnik vjeruje (dugo trajanje evolucionog razvoja), onda on objavljuje rezultate. Ako se ne slažu, rezultati se ignorisu. Sve zavisi od toga u šta naučnik vjeruje, a ne da li su rezultati tačni.

Svaka tehnika datiranja je zasnovana na preciznim mjeranjima i jasnoj teoriji, ali one pokazuju zajedničku slabost u tome, da sve one koriste iste uniformističke, naturalističke pretpostavke uključene i u radioaktivne šeme, i zato daju netačne rezultate.

Naš mladi Sunčev sistem

Da li naš Sunčev sistem potiče od oblaka hladne prašine i gasa od prije oko 4,6 milijardi godina ili je nastao nedavno kao dio šestodnevног stvaranja opisanog u Bibliji? Teorija „hladne magline“, kako je nazvana, prihvaćena je od evolucionista ne zato što može biti dokazana, već zato što je to najbolje objašnjenje koje može da se nađe za postojanje Sunčevog sistema bez vjerovanja u specijalno stvaranje od strane Boga. Međutim, ta teorija potpuno počiva na špekulacijama, a postoje brojni dokazi da je naš Sunčev sistem sasvim mlad, što jednostavno znači da nije bilo

dovoljno vremena za evoluciju. Pogledaćemo neke od njih:

1. Mjesec: Pošto vjeruju da je Mjesec star 4,6 milijardi godina, kada je izmjerен njegov priliv praštine, obzirom da na Mjesecu nema kiše, vjetra i vode, naučnici su očekivali da nađu duboke naslage mikrometeorske praštine na njemu. Isak Asimov je rekao da ako Mjesec prima toliko mnogo praštine kao Zemlja, onda bi debljina praštine na njemu mogla biti nekoliko metara. Naučni pisac, Frenklin Branli, je komentarisao: „Neki astronomi misle da Mjesečeva meteorska prašina ima više desetina metara u dubinu, pa i više. Takođe, bilo bi pogubno poslati svemirski brod da potone u nju i nikad se više ne vrati.“ Naučnici NASA su ozbiljno prihvatili ova upozorenja i opremili Apolo koji se spuštao na Mjesec velikim nogarama u obliku tanjira, sa termo sondama od 1,5 metara ispod nogara. Posle slijetanja, ove sonde su se slomile, a Nil Armstrong je zakoračio u oko 2,5 cm praštine! Nakon otkrivanja istine o sloju praštine, NASA je na sledeću misiju poslala „Mjesečeve vozilo“, koje se lako kretalo preko ovog tankog sloja praštine. Količina praštine na Mjesecu ukazuje da je on star manje od 10.000 godina! Slijetanje na Mjesec pribavilo je druge dokaze za malu Mjesečevu starost, uključujući seizmičku aktivnost i mjerjenja „klizanja stijena“.

2. Komete se dezintegrišu vrlo brzo: Komete imaju veoma izdužene putanje, približavaju se Suncu, a onda nestaju daleko iza granica Sunčevog sistema. Kratkoperiodične komete, kao što je Halejeva, imaju period manji od 150 godina. Komete su opisane kao „prljave snježne lopte“ koje sadrže čestice leda, praštine i otpatke. Kad god se približe Suncu, emisija energije sa Sunca „oduva“ djelove glave komete. Zbog ovoga se rep uvijek udaljava od Sunca. Prema evolucionoj teoriji, pretpostavlja se da komete imaju istu starost kao i Sunčev sistem, oko 5 milijardi godina. Ako je naš Sunčev sistem stvarno 4,6 milijardi godina star, od ovih kratkoperiodičnih kometa ništa ne bi ostalo zbog njihove brze razgradnje. Evolucionisti objašnjavaju ovu protivrečnost pretpostavkom da postoji hipotetičko (čitaj izmišljeno) skladište materijala za komete negdje izvan Sunčevog

sistema, koje je toliko udaljeno da se ne može vidjeti teleskopom, niti mjeriti uređajima. Na ovom izmišljenom mjestu komete navodno stalno dopunjavaju materijal od kojeg su sastavljene. To mjesto je nazvano „Ortov oblak“ prema autoru koji ga je izmislio. Dakle, oni su izmislili mjesto u svemiru koje niko nije video, samo zato što im je ono potrebno da bi objasnili kako komete sa kratkim periodom pojavljivanja još uvijek postoje.

Evo logike evolucionista. Pretpostavka: Sunčev sistem je star. Posmatranje: Komete mogu da postoje samo veoma kratko vrijeme. Zaključak: Mlade komete kontinuirano pristižu iz dalekog i nevidljivog izvora. Za evolucioniste ono što vidimo postalo je manje važno u odnosu na pretpostavku da se evolucija dogodila. Pretpostavka da se evolucija dogodila važnija im je od dokaza koji su nam pred očima.

Britanski astronom R.A. Lilton srušio je Ortu teoriju u članku jednog naučnog časopisa. Rapidno uništenje kratkoperiodičnih kometa ukazuju da je starost Sunčevog sistema manja od 10.000 godina. Da je naša galaksija stara 15 milijardi godina, komete ne bi postojale, sve bi sagorele.

3. Sunce: Većina naučnika vjeruje da se Sunčeva energija stvara nuklearnom fuzijom, ali ova teorija ima ozbiljan problem, zato što nuklearna fuzija proizvodi čestice zvane neutrino koje polako napuštaju Sunce i trebalo bi da budu primećene. Ipak, naročita oprema za detekciju je pokazala da je broj dolazećih neutrina sa Sunca samo djelić od onog pretpostavljenog broja ako se Sunčeva energija dobija nuklearnom fuzijom. Prof. Džon N. Bahkol iz *American Astronomical Society*, komentariše: „Izgleda da smo se upleli u zagonetku koja zahtijeva promjenu nekih osnovnih stavova.“ Mi sugeriramo da ova „promjena osnovnih stavova“ uzme u obzir mogućnost da je naučnik iz 19. vijeka, Herman fon Helmholtz, bio u pravu kada je ukazao da se Sunčeva energija dobija gravitacionim kolapsom, teorija koju je podržao Lord Kelvin. Razlog zašto mnogi naučnici odbijaju ovu teoriju je zato što bi ona uveliko smanjila starost Sunca, tj. Sunce koje se stalno smanjuje ne bi moglo da traje milione godina, jer njegova veličina mora da odgovara stvaranju životu na Zemlji, a

onda bi to bilo prije nevjeroatno malo vremena u evolucionim terminima. 1979. dva američka naučnika objavila su dokaz zasnovan na preko 200 godina solarnih mjerjenja koja pokazuju da se Sunce smanjuje za 1/10 procenta u jednom vijeku. Ovo bi značilo da je Sunčev sistem star manje od 100.000 godina, a tada bi Sunce bilo dva puta veće nego danas. Drugi naučnici osporavaju mjerjenja na kojima je zasnovan ovaj zaključak i kažu da ovaj predmet traži dalja istraživanja. Međutim, u procjeni problema nedostajućih Sunčevih neutrina, izgleda da je gravitacioni kolaps najvjeroatniji izvor Sunčeve energije, što ukazuje da je Sunce kao i ostatak Sunčevog sistema, mnogo mlađe nego što se obično vjeruje.

Ovi dokazi da je naš Sunčev sistem mlad znače da nije bilo vremena da se evolucija dogodi! Jedina alternativa je stvaranje Božjom Riječju, kao što je zapisano u Bibliji.

PORIJEKLO VRSTA

Da li varijacije imaju granice?

Darvinova knjiga sa ovim naslovom dala je veliku žestinu drevnoj teoriji evolucije koju su zagovarali još Tales (640-546 prije Hrista), Anaksimandar (611-547 prije Hrista) i Demokrit (460-362 prije Hrista). Učenje Aristotela preživjelo je mnoge vjekove, jer je on kao i botaničar Teofrast upotrebljavao grčke riječi *genos* i *eidos* za klasifikaciju grupa. Rimljani Ciceron koristio je latinske riječi *specia* i forma za grčku riječ *eidos*. Njihovo značenje pojma „vrsta“ odnosi se na izgled vrste, sorte (od riječi *specere* = izgledati).

U Jeronimovom prevodu *Vulgata* nespretno je upotrijebljena riječ *species* za jevrejsku riječ „min“ kod stvaranja, stalno ponavljajući „*secundum speciem suam*“ (po svojim vrstama). Tako je riječ *species* (vrsta) počela da se upotrebljava kao jednaka sa prototipovima, arhetipovima, koje je Bog stvorio na početku. Nažalost, zbog Jeronimovog izbora riječi u prevodu, nastala je nelogična ljudska doktrina izjednačavanja koncepta vrste sa prototipovima koji su stvorenii po prvoj Mojsijevoj knjizi.

Pobožni Lineus, osnivač moderne klasifikacije, rekao je: „Mi smatramo

da vrsta ima toliko koliko je različitih oblika stvoreno na početku.“ U njegovo vrijeme to je izgledalo tako. Ali 1970. godine postojao je spisak od 1,5 miliona vrsta i taj spisak je sve veći, a filološka greška sve jasnija. Već 1742. Lineus je promijenio svoj stav, ali se njegova prvobitna greška još uvijek ponavlja u Oksfordskom Sažetom Naučnom Rječniku, gdje se stvaranje vrsta definiše kao: „vjerovanje, prema prvoj Mojsijevoj knjizi, da je svaku vrstu individualno stvorio Bog, u obliku u kojem ona postoji i danas, a do danas nije podložna bilo kakvoj promjeni...“ Ova definicija je izmišljena i pogrešna i kreacionisti je ne prihvataju. Bog je u genetsku strukturu svakog prototipa stavio veliku mogućnost varijacija u zavisnosti od sredine u kojoj žive, ali i granicu unutar vrste koju varijacije ne mogu da pređu.

Složenicu „baramin“ predložio je Frenk L. Marš 1944. da bi riješio problem ljudskog koncepta vrsta, rođova i familija. Ta riječ je kombinacija jevrejskih riječi „bara“ (stvoriti) i „min“ (tip) – stvoreni tip.

Neophodno je klasifikovati ogroman broj živih stvorenja na licu zemlje. Na najnižem nivou ovo ne predstavlja teškoću. Nijedno dijete neće nazvati psa mačkom. To možemo da razvrstamo od malena. Isto tako, i dijete može da poveže vuka sa psom, i magarca sa ponijem. Da li nam to daje ključ za prototipove?

U knjizi „Činjenice života“ Ričarda Miltona dati su mnogi primjeri prepreka koje imaju ukrštavaoci biljaka i životinja. On kaže: „Broj varijacija koji se može pojaviti unutar vrste ima prirodnu granicu, i činjenica je da nigdje u životinjskom ili biljnном carstvu ne postoji vrsta koja je sposobna za beskrajnu biološku rastegljivost koju zahtijeva teorija evolucije, tj. da je sposobna za neograničeno prilagođavanje različitim sredinama i modusima života. Živi organizmi su sistemi sa ograničenim potencijalom za promjene...“

Šta je vrsta?

Moramo da upotrebljavamo riječ vrsta sa oprezom. Mnoge prihvocene vrste su u stvari stopljene različite rase.

Kinsi (Klotz, str. 51) očajnički kaže: „Vrsta je nešto nejasno što svi zovu vrsta, ali niko ne može da je definiše, opiše i prepozna na način koji bi bio

potpuno prihvatljiv drugim naučnicima u tom polju.“ Pojam vrsta nije konično određen. Taksonomi znaju da koncept vrsta ima puno prepreka. J. W. Klotz daje nekoliko definicija vrste:

Darvinova: „u razlučivanju da li je neki oblik vrsta ili varijanta, mišljenje naturalista je da treba odlučiti na osnovu širokog iskustva, koje je izgleda jedini vodič.“ To znači: vrsta je ono što kompetentni sistematičar odluči da bude vrsta! Ovo je naravno odbačeno.

Haksli je utvrdio 4 kriterijuma: 1) konačni geološki položaj; 2) grupa koja ukrštanjem ponavlja svoj oblik; 3) različitost u obliku i izgledu u odnosu na druge slične grupe; 4) ukrštanjem ne daje plodno potomstvo sa drugim grupama.

Paterson kaže: „Poznavanje genetike nas primorava da ne mislimo da je vrsta skup sličnih jedinki, nego da su to genetski bazeni.“ Ovo je danas najčešće upotrebljavana definicija. Ona još tačnije označava biblijski stvoren prototip.

Kriterijum da su pripadnici vrsta sposobni da se ukrštaju i stvaraju plodno potomstvo je opšte prihvaćen i podložan eksperimentalnoj provjeri, ali se ne može primijeniti na bespolno razmnožavanje (partenogenезу), i nije primjenljiv na Monera i mnoge druge protiste (jednostavne mikro-organizme).

Varijacije

Od varijacija jedinki očekuje se da učine da izgled vrste bude promjenljiv. U cvjetnom polju postoje makovi visoki 45 cm, sa brojnim crvenim cvjetovima i velikim zelenim lišćem. Ali u procjepu pločnika na 4cm prostora nalazi se primjerak maka sa malim, dlakavim, plavkastim lišćem, i jednom sićušnom sjemenom kutijicom iz koje izlazi blijedi cvijet. I makovi u cvjetnom polju i sićušni makovi sa pločnika, koji cvjetaju 3 sedmice prije drugih, iznikli su iz istog sjemena maka koje je prošle godine trotoar spriječio u razvoju! Genetska informacija dopušta široko prilagođavanje, tako da varijacije izgledaju kao odvojene vrste. Ali ne postoji trajna promjena.

Francuski botaničar Bonje podijelio je veliki broj višegodišnjih biljaka,

zasadivši pola svakog tipa u baštu blizu Pariza, a pola u Alpima. Nekoliko biljaka na velikoj visini je uvenulo, ali su mnoge opstale. Prilagodile su se tako što im je korjenov sistem postao deblji, kraći i dlakaviji, a lišće imalo više hlorofila, kraće internode i sve veće cvjetove, sve dok se ovih 17 prilagođenih jedinki te vrste nisu približili već poznatoj alpskoj vrsti. Varijacije su bile moguće zato što su već bile omogućene postojećim genetskim materijalom, ali ni jedan gen nije bio izgubljen niti dodat. Da li onda primjeri u nižim predelima pripadaju istoj vrsti kao i primjeri u Alpima? Naravno da jesu.

Selektivno ukrštanje od strane čovjeka ili u prirodi predstavlja eliminiranje gena, i to nije povratni proces dok se ne izvrši povratno ukrštanje. Otud nedavni očajnički napor za zaštitu divljih vrsta koje su od opasnosti od istrebljenja, a usmjereni su na čuvanje karakteristika zapisanih u genima, koje će biti potrebne u budućnosti.

Pripitomljavanje i odgajanje pokazuje da divlje vrste imaju ogroman potencijal za nasledne varijacije. Često se upotrebljava primjer psa, ukrštenog da se dobije visina, brzina, agresija, i dr. Informacije se pažljivo eliminaju stalnim odabiranjem, ali nije stvorena ni jedna nova informacija. Džek Rasel je ukrštanjem dobio manje informacija u genetskom bazenu u potomstvu, nego kod psa meleza od kojeg je počeo.

Varijacije predstavljaju raznovrsnost fizičkih osobina unutar jedne vrste. Na primjer, psi imaju puno rasa, spolja vrlo različitih: bernardinac, vučjak, pudla, čivava, ali sve su to psi. Od njih ne nastaju ni mačke, a pogotovo ne nastaju međuvrste. Iz sjemena ruže nikad neće nići ljiljan, bez obzira koliko ljudi vjeruju da je to moguće. Bog nije stvorio sve vrste pasa, nego jednu sa svim mogućim varijantama zapisanim u genima. Vrsta može da se prilagođava klimatskim uslovima, ali nikad neće nastati nova vrsta.

Vještačkim selektivnim uzgajanjem stvorena je stoka bez rogova, narandže bez sjemena, i sl. Međutim, to nisu nove vrste. Ove varijante u prirodi ne postoje jer bi ih selekcija uništila.

Ukršteno oplodjivanje

Stvoreni tipovi reprodukuju se „po svojim vrstama“ (prototipovima) sa njihovim sjemenom unutar njih. Ali da li su vrste nepromjenljive? Postoji ukrštanje lav – tigar. Dva hrasta, *Quercus robur* i *Quercus ilex*, u prirodi žive razdvojeni, i dat im je status vrste, ali oni mogu da se ukrste i stvore varijantu.

Olerenšo je dao sledeći primjer za ukrštenu oplodnju u taksonu koji je rangiran iznad vrste: Rod: domaći pas sa vukom i šakalom; Familija: Indijski gajal sa Brama kravom; Red: domaća kokoška (familija *Phasianidae*) sa čuranom (familija *Meleagrididae*) i sa gvinejskim pijetlom (familija *Nymididae*).

Moramo da naglasimo da smještanje živih bića u takse predstavlja izmišljenu klasifikaciju onako kako to ljudima odgovara, a ne na osnovu stvarne situacije u prirodi, gdje srećemo stvorene prototipove.

Karpečenko je ukrstio rotkvicu sa kupusom, stvorivši uglavnom sterilne hibride, ali i nekoliko sjemenki. Tako je dobio drugu generaciju koja uglavnom liči na hibrid, ali mnogo više liči na rotkvicu. Otkriveno je da je to tetraploid, tj. svaki u jezgru ima 4 kompleta hromozoma koji dupliraju istu informaciju. Da li su rotkvica i kupus isti tip?

Muentzing je ukrstio dvije konopljaste koprive, veliku cvjetnu konopljastu koprivu i zrelu konoplju. Skoro svi hibridi su bili sterilni, ali je izrasla i jedna triploidna biljka. Ona je ukrštena sa zrelom konopljom, i kao rezultat nastala je biljka koja se ne može razlikovati od *galeopsis tetrahit*, obične konopljaste koprive. Ako se na ovaj način *galeopsis tetrahit* prvi put pojavila u prirodi, da li je to posebna vrsta ili su sve konopljaste koprive jedan prototip? Nikakva nova genetska informacija nije uvedena. Da bi joj bio dat status nove vrste, njenoj genetičkoj strukturi bi morala da bude dodata nova informacija.

Mutacije

Mutacije su oštećenja genetskog materijala, pri čemu dolazi do mijenjanja karakteristika biljaka ili životinja. Mutacije mogu nastati ozračenjem, ili mutagenim hemikalijama koje dovode na primjer do nastanka

raka. Mutacije dovode do promjene genetičke strukture. U toku mnogih decenija voćne mušice, koje imaju ciklus razmnožavanja od samo tri sedmice, podvrgnute su mutiranju gena. To je prouzrokovalo čudovišna oštećenja na njima, npr. noge su izrasle tamo gdje bi trebalo da budu oči, i sl. Niko nije nikad napravio poboljšanje njihove strukture, niti ih promijenio u nešto što nije voćna mušica. Ovi eksperimenti su propali, pokazujući da mutacije nisu mehanizam za evoluciju kao što misle neodarvinisti. Mutacije su štetne, pa čak i smrtonosne. Mutirane jedinke teže opstaju, pa ih selekcija eliminiše umjesto da ih favorizuje. Da bi mutacija bila neškodljiva, mora da bude površna, a ako je površna, onda nema evolucijski značaj. Mutacije su samo sporedne, štetne promjene unutar vrste.

Evolucionisti kao primjer pozitivne mutacije navode srpastu anemiju. Radi se o mutaciji koja crvena krvna zrnca umjesto okruglim, čini srpastim. Zapaženo je da bolesnici koji imaju ovaj oblik anemije ne oboljevaju od malarije. Tako su evolucionisti zaključili da ljudi napreduju na evolucijskoj skali kada se razbole od srpaste anemije. Međutim, ako dijete naslijedi ovu bolest i od oca i od majke, umrijeće prije vremena polne zrelosti. Zamislite sada situaciju da svi ljudi naslijede ovaj genetski „napredak“. Cijela generacija ljudskog roda nestala bi sa lica Zemlje. Prema tome, mutacije su bolest.

Zdrava osoba eliminiše mutacije koliko god može, pa na taj način produžava svoj život. Čim vidimo zdravu i jaku jedinku, znamo da na njoj ima daleko manje mutacija nego na drugima.

Atomske bombe bačene na Hirošimu i Nagasaki, kao i ozračeni u Černobilju, pokazali su na krajnje surov način da mutacije nisu sredstvo kojim ljudi evoluiraju u nešto bolje. Niko od ozračenih nije dobio veću moždanu masu, jače mišiće ili bolji karakter. Ono što su dobili, poželjeli su da niko drugi ne dobije, da nikad ne prenesu na svoje potomstvo.

Mutacije su motor za izumiranje života, a ne za evoluciju života.

Kopiranje gena

Čak i van laboratorije događaju se slučajne mutacije u toku kopiranja DNK. DNK predstavlja duplu traku nukleotida. Ovi nukleotidi rade kao

slovne šifre koje diktiraju stvaranje proteina. Šifrovana poruka mora biti prenesena precizno u toku svake deobe ćelije.

Radman i Wagner su opisali ovaj zadivljujući podvig u preciznosti kopiranja genetske informacije : „Za složene organizme kao što su ljudi, postizanje dovoljne tačnosti je značajan podvig. Skup genetskih instrukcija čovjeka je niz od oko 3 milijarde slova. Ako bi greške bile rijetke (jedna u milion), bilo bi 3000 grešaka u toku svake duplikacije ljudskog genoma. Pošto se genom kopira oko milion milijardi puta u toku građenja ljudskog bića od jedne oplođene jajne ćelije, bilo bi nevjerojatno da ljudski organizam može da toleriše tako mnogo grešaka. Činjenica je da je sadašnji nivo grešaka jedna u 10 milijardi. Kako ćelije postižu toliku preciznost u kopiranju?“

Ovaj članak nam govori o eksperimentima koji pokazuju da u toku replikacije hromozoma (koji su sačinjeni od DNK) jedni enzimi izabiru ispravne nukleotide. Drugi enzimi provjeravaju ili vrše probno čitanje novog vlakna, i izbacuju netačne nukleotide. Tako nastane pukotina, ali treći enzim iza toga provjerava i popravlja svaki propust koji su napravila prva dva čuvara.

Iako se ove aktivnosti stalno odvijaju, neke greške se ipak dogode. Srpska anemija i talasemija su bolesti nastale zbog zamjene samo jednog pogrešnog slova u genetskoj poruci.

Ovi enzimi za odabiranje, probno čitanje i zamjenu DNK su odgovorni za čudesnu tačnost prenošenja genetske informacije iz jedne generacije u drugu, a to podržava stabilnost prototipova – vrsta.

Kada se desi ozbiljna greška, proces održanja prirodne selekcije teži da iskorijeni mutiranu nesposobnu jedinku. Vrste (stvoreni tipovi) ostaju stalne tokom generacija, razmnožavajući se „po svojim vrstama (prototipovima)“. Ovo vrlo dobro ilustriraju insekti zarobljeni u cilibaru prije više hiljada godina, koji su identični današnjim primjercima.

Drugi članak na ovu temu s naslovom „Prirodno sredstvo za čuvanje gena“ od dr R. Halliday ovako govori o ovim enzimima: „DNK polimeraza je očigledno evoluirala do ovog veoma mudrog, visoko funkcionalnog stanja, kao da ima razum.“ Tačno je da informacija mora biti proizvod

razuma, ali je jasno da priroda nema razum, nego je prototipove stvorio uzvišeni Mikrobiolog koji je odlučio da se sve živo razmnožava po svojim prototipovima.

Postoji variranje na nivou vrsta u konceptu koji je stvorio čovjek, ali nikad ne postoji na nivou klase ili filuma koji je neophodan za evoluciju od molekula do čovjeka. Klasifikacionisti nisu dali zadovoljavajuću definiciju šta oni podrazumijevaju pod pojmom „vrsta“. Cio genom za stvoreni tip – vrstu uključuje velike mogućnosti za varijacije, kao na primjer u vrsti pasa. Ali ukrštavaoci se uvijek sreću sa granicama za varijacije. Ponašanje enzima nas uvjerava da će greške u kopiranju naslednog materijala biti popravljene. Prirodna selekcija teži da iskorijeni ove greške. Evolucionisti od Talesa do Darvina pravili su grešku što su primjenjivali varijacije unutar vrste na sanjarsku ideju da jedna vrsta može evoluirati u drugu. Riba ni danas ne može da se pretvara u vodozemca, a svi fosilni i genetički dokazi govore nam da se to nije događalo ni u prošlosti. Ovi dokazi podržavaju stvaranje, pri čemu su biljke i životinje stvorene po svojim vrstama (tipovima) sa sjemenom koje nosi podatke o svim potomcima.

Opšte je poznata činjenica da se stečene osobine ne nasleđuju. Geni nose samo urođene osobine karakteristične za vrstu. Genetski je nemoguće da od amebe postane bilo šta drugo osim amebe. Mutirana ameba (ili druga životinja) postaće bolesna ili mrtva ameba. Eksperimentalno je dokazano da se odsijecanjem repa pacovima u više uzastopnih generacija nikad nije pojavio pacov bez repa u potomstvu. Takođe već 3500 godina Jevreji obrezuju svoju djecu, i nikad se nije rodio obrezani Jevrej. Jedno pleme vezivalo je novorođenom djetetu daščicu oko čela čime su mu deformisali glavu (bila bi pljosnata). Ali i ta djeca su imali potomke normalnog čela. To znači da se stečene osobine ne nasleđuju.

To što su neke vrste spolja slične nije dokaz da su nastale jedna od druge, jer se genetski razlikuju. U genetici nije poznat mehanizam kojim niže vrste postaju više vrste. Prirodna selekcija ne može da stvori novi genetski materijal. Mehanizmi za određivanje naslednih osobina ne teže da mijenjaju osobine živih bića, nego teže da nasledne osobine održe ravnomjernim. Dakle, vrste su postojane i genetski odvojene oštrim

granicama.

Svaka vrsta ima različit broj i raspored hromozoma kao ličnu kartu. Ukrštanjem vrsta dobija se sterilan potomak koji prirodnim putem nikad ne bi ni nastao (mazga, mula). Čovjek ima 46 hromozoma; kunić=44; magarac=62; konj=64; majmun=54; paradajz=24; a protozoon aulokanta= 1600! Jednoćelijski organizam ima mnogo više hromozoma od čovjeka, iako bi broj hromozoma i količina DNK trebalo da raste što su vrste složenije. Najviše hromozoma imaju organizmi koji se smatraju primitivnim.

Svaki bolji matematičar može da izračuna koliko je nemoguće da se slučajno aminokiseline slože u bjelančevinu. Ako bakterije *Esherichia Coli* poređamo po cijeloj površini Zemlje u 2 cm debelom sloju, 1000 bakterija stane jedna na drugu u tih 2 cm. Ipak, za 5 milijardi godina postoji šansa da samo 2 njena gena dođu na svoje mjesto. A šta je sa ostalim genima? A da bi bakterija funkcionsala, potrebno je da svaki gen bude tačno na svom mjestu.

PRIRODNA SELEKCIJA

U prirodi postoji borba za opstanak i postoji prirodna selekcija u kojoj određene jedinke lakše preživljavaju, dok druge umiru. Na primjer, jedna vrsta leptira koja živi u Engleskoj ima svjetlu i tamnu formu. Ona uglavnom živi na drveću obrasлом lišajevima svijetle boje. Zato su tamne jedinke bile malobrojne jer su na svjetloj podlozi bile lako uočljive. Sa razvojem industrije sa drveća su nestajali lišajevi, tako da su na tamnoj podlozi lakše uočljive bile svijetle jedinke, pa su bile malobrojne jer su ih predatori pojeli.

Očigledno je da neke vrste izumiru. Međutim, za evoluciju je potrebno da nastaju nove vrste, bez obzira da li stare odumiru, a to se u prirodi ne događa.

Postojanje prirodne selekcije nije dokaz da postoji evolucija. Mi samo saznajemo da neke jedinke lakše preživljavaju a druge nestaju, ali time nije stvorena nijedna nova vrsta. Prirodna selekcija ne stvara nove vrste i ne objašnjava kako su nastale vrste koje već postoje. Za stvaranje novih

vrsta potrebno je nešto drugo, jer spontano same od sebe vrste nikad ne nastaju. Potreban je Stvoritelj.

Letjenje

Konstrukcija aviona koje je čovjek uspio da napravi nevjerojatno je složena i precizna. Dužina krila, njihova zakrivljenost, struktura repa i motora, a naročito težina cijelog aviona, sve to mora da bude precizno napravljeno da bi avion letio.

Međutim, vrabac koga srećemo na svakom koraku ima takvu strukturu tijela da ima bolje manevarske sposobnosti od bilo kog aviona. Vertikalno polijeće i slijeve, munjevito mijenja pravac i kvari se mnogo rjeđe od aviona. Čak sam nalazi gorivo. Čovjek koji je upotrijebio svoje znanje i inteligenciju da bi konstruisao mašinu koja leti, morao bi da se upita ko je upotrijebio svoje znanje i inteligenciju da bi konstruisao vrapce? Ta napredna tehnologija koju ima konstruktor vrabaca daje nam osnov da vjerujemo da smo i mi konstruisani od strane tog istog konstruktora.

Čovjek jednostavno nije stvoren da leti bez pomagala. Grudni mišići čovjeka čine manje od 1% ukupne težine tijela, a kod nekih ptica grudni mišići čine čak 30% tjelesne težine! Takođe, kosti ptica su veoma lagane i šuplje. Na primjer, jedna ptica čiji je raspon krila 2m ima kosti teške samo 120-150 grama. Zamislite ovo: njihovo perje je teže od skeleta, a samo perje je nevjerojatno lagano. I pored toga, kosti su im čvrste i savitljive.

Svaka ptica, bio vrabac ili soko, rođen je da leti, i potpuno opremljen za let. Svaki dio ptice fantastično je dizajniran i svrshodan. Ptica izgleda kao stvorena za letjenje, a Tvorac letačkih sposobnosti ptica je mnogo inventivniji od najboljih konstruktora aviona. Pogledajte providno krilo muve, veliko krilo orla, radarski sistem slijepog miša, super brzo mahanje krila kolibrija...

Letjenje je po evoluciji moralo da se razvija 4 puta posebno: kod insekata, ptica, reptila i sisara (slijepi miš).

Promjene od gmizavca do ptice nisu mogle da se dogode postepeno, malo po malo. Da bi ptica mogla da leti, sve promjene su morale da se

dogode istovremeno, a ne jedna po jedna. Šta vrijedi gmizavcu ako mu izraste perje, ako mu kosti nisu lagane i ako nema odgovarajuću mišićnu masu? Šta vrijedi gmizavcu ako je nekim neviđenim čudom imao mutaciju da mu kraljušt postane perje (a za to je vjerovatnoča nevjerovatno mikroskopska mala, to jest ne postoji), da su mu kosti u isto vrijeme postale lagane (što je isto vrlo malo vjerovatno), ako su mu čak i mišići raspoređeni kao za letača, šta sve to vrijedi ako mutacijama nisu u isto vrijeme nastali centri u mozgu koji će da upravljaju ovom živom letilicom. Ptica nije završila pilotsku školu, ona se rađa sa urođenim letačkim znanjem.

Vjerovatnoča da slučajno nastane nešto što ne mogu da konstruišu ni najveći umovi na Zemlji je toliko mala da se prije može reći da je to nemoguće. Osloniti se na tako nevjerovatnu ideju kao što je evolucija gmizavaca u ptice prije se može nazvati praznovjerjem nego naukom.

Ptica je odmah morala da bude ptica da bi preživjela, a za trenutni nastanak ptica evolucija nije sposobna. Ptice, kao savršeni letači, morale su da budu stvorene odjednom sa svim osobinama koje su im neophodne za letenje. Za takav savršeni stvaralački gest potrebna je inteligentna, moćna ličnost, a ne slučajnost. Ta ličnost može biti samo Bog koji je stvorio i nas ljude.

Zato i u Bibliji piše: „Ali pitaj, molim te, stoku, i poučiće te, i ptice nebeske, i reći će ti. Za zemlju se zanimaj, i poučiće te, ribe morske ispričaće ti. Ko ne zna da je sve to ruka Gospodnja načinila?“ (Jov 12:7-9)

Prelazni oblici između vrsta – karika koja nedostaje

Pod evolucijom se smatra proces stalnih morfoloških promjena, kojim nastaju međuvrste, a posle i nove vrste. Iz iskustva znamo da prelaznih oblika nema, jer niko nikada nije vidio u prirodi nijedan živi primjerak međuvrste. Danas bi Zemlja trebala da vri od međuoblika, ali međuoblika čak nema ni u fosilima. Kako to da je preživela „početna“ vrsta koja je bila slabija i imala „potrebu“ da se mijenja, i gotova „nova“ vrsta, a da nije preživela nijedna prelazna forma? Ako je prelazna forma bila bolja od početne vrste od koje je nastala, zašto onda nije opstala? Ako su prelazne forme toliko slabe da su izumrle, kako su mogle da žive toliko dugo

vremena koliko je potrebno da se transformišu u još bolju vrstu? Kako je moguće da od lošije međuvrste nastane još bolja vrsta? Zašto bi potpuno prilagođeni oblici života uopšte imali potrebu da se mijenjaju? Naučna fantastika se previše uvukla u današnju nauku.

Kako se sa bespolnog razmnožavanja prešlo na polno razmnožavanje?

Kada evolucionisti žele da kažu da postoje prelazne forme, oni pokažu crtež, a ne živi primjerak ili fosil.

Kada se uporede današnji primjerci živih oblika sa primnjercima koji su navodno stari milionima godina, vidimo da su skoro istovjetni. Kako to da nisu evoluirali? Na primjer, fosil drveta Ginko, star navodno 200 miliona godina, isti je kao i danas. Mravi od prije 100 miliona godina isti su kao danas. Reptil tuatara nađen je fosilizovan u stijeni navodno staroj 135 miliona godina. U mlađim stijenama ga nema, pa se vjerovalo da je izumro. Onda je nađen živi primjerak na Novom Zelandu. Kako su sva ova bića nepromjenjena prošla kroz evoluciju?

Da li sličnost među vrstama ukazuje na razvoj jedne vrste od druge, ili ukazuje na istog Stvoritelja? Postoji sličnost i između organizama za koje evolucionisti tvrde da su daleki srodnici. Npr. kičmenjaci i sipe imaju upadljivo iste oči, ali su drastično različiti u svim drugim stvarima. Draštive razlike postoje i između „bliskih srodnika“.

Sve navodne prelazne forme danas su opovrgнуте.

Prema evolucionistima, jedan od najvažnijih događaja u istoriji života jeste kada je riba evoluirala u vodozemce. Kako je bilo moguće prouzrokovati da se neke ribe izlože opasnosti i krenu na kopno? Popularna teorija kaže, da su se za vrijeme suše isušile bare u kojima su živjele neke ribe, primoravajući ih da se izlože opasnosti u traženju alternativnih staništa na kopnu. To je zahtijevalo trenutno rješenje, a evoluciji je potrebno ogromno vrijeme da bi se slučajno dogodile promjene koje ni najinteligentniji čovjek ne bi mogao namjerno da izazove.

Ova teorija ima mnoge nepremostive probleme: Ribe su prilagođene za život u vodi; one imaju peraja za plivanje, i škrge za izvlačenje kiseonika iz vode. Riba izvađena iz vode bila bi bespomoćna i vrlo brzo bi uginula. Sa druge strane, vodozemci su prilagođeni da udišu vazduh, imaju pluća,

i posjeduju noge (osim sesilija, kod kojih niko nema udove).

Ribe koje izađu na kopno uginu jer nemaju pluća, a vodozemci su stvorenii da dišu i hodaju. Pošto škrge nisu mogle naglo da postanu pluća, što bi bila pogodnost za ribe čije su se bare isušile, evolucionisti prepostavljaju da su se pluća razvila prije nego što su ribe napustile vodu. Razlika između škrge i pluća je ogromna, pa je teško zamisliti nešto što je između škrge i pluća.

Tokom mnogo miliona godina, kod određenih tipova riba, peraja su se navodno pretvorila u noge, i tako su nastali prvi vodozemci. Da bi objasnili evoluciju peraja u noge, evolucionisti su pregledali različite fosile riba i izdvojili ribu šakoperku (*Crossopterygia*) kao pretka vodozemaca. Zašto? Zato što su one imale peraja sa koščicama, koja su prepostavili da mogu da se preobrazu u noge. Međutim, peraja nisu vezane za kičmu nego su utkana u mišiće, tako da ne bi mogla da nose tijelo ribe. Noge vodozemaca su vezane za kičmu i zato oni mogu da hodaju.

Izumrli vodozemac, ihtiostega, izdvojen je kao predak modernih vodozemaca. Glavni problem evolucionista ogleda se u navodnim prelaznim oblicima, jer je fosilni zapis skroz nepotpun. Evolucionista Adler kaže: „Mada se ovaj prelaz, bez sumnje, odigrao u periodu od miliona godina, ne postoji fosilni zapis tih etapa.“

Razlike između ribe šakoperke i ihtiostege su ogromne. Ud i pojas uđa kod ihtiostege već je vodozemačkog tipa. Nema dokaza da su se četiri peraja šakoperke preobrazila u noge, kompletno sa zglobovima i vezala za kičmu, dok su ostala peraja vjerovatno otpala. Šta je moglo da prouzrokuje razvoj vrata i odvajanje lobanje od grudnih kostiju? Takve ogromne promjene trebalo bi da ostave mnogobrojne prelazne forme u fosilnom zapisu, a ipak nema ni jedne! Evolucionisti nemaju ništa osim vjere na kojoj se bazira njihovo ubjedjenje da su vodozemci evoluirali od riba.

Čudno je i to što se su neki vodozemci sa kopna navodno vratili da žive u vodi, iako su njihovi „preci“ upravo odatle pobegli. Dr Djuen Giš kaže: „Ekstremno veliki jaz između riba i vodozemaca i naglo pojavljivanje, u stvari, svih paleozoičkih redova i tri živa reda, čine apsolutno nemogućim

vjerovanje da su ove forme evoluirale.“

Riba Latimerija navodno stara 70 miliona godina, predstavljena je kao međuoblik mada je 100% riba. U naše vrijeme nađen je primjerak ove ribe koji je identičan onoj koja je navodno stara 70 miliona godina. Kako je 70 miliona godina ostala nepromjenjena kao međuvrst?

Sve činjenice vezane za vodozemce, nekadašnje i današnje, ukazuju da nijedna od njih nije nikada evoluirala. Neki su izumrli, kao što je ihtio-stega, dok drugi i danas žive, i mada nesumnjivo postoji raznolikost i varijabilnost, vodozemci su uvijek bili vodozemci – i uvijek će biti. Vodozemce je Bog stvorio u početku.

Ptice su po evoluciji nastale od gmizavaca. Dokaza nema, pa čak ni spoljašnje sličnosti. Dovoljno je da pogledamo razliku između krljušti gmizavaca i perja ptica. Kakvo bi to čudo bilo da se četvrti prst prednjih nogu gmizavca izduži, da mu se koža na tim prstima preobrazi u krila i perja, a kosti odjednom postanu lagane? Zamišljena preteča ptica bila bi tako trapava da bi odmah bila pojedena. Takvih životinja nema ni među fosilima, a nema ni živih primjeraka. Arheopteriks je ptica a ne međuoblik. Zašto bi se uopšte potpuno prilagođene vrste mijenjale u nesavršena bića?

Neke izumrle ptice su imale zube. Da li to znači da su nastale od reptila, ili to znači samo da neke ptice imaju zube? I neki vodozemci imaju zube a neki nemaju. Istina je ovo: „I stvori Bog... sva krilata stvorenja po svojim vrstama.“ (1. Mojsijeva 1:21)

Insekti su najbrojnija živa bića, 85% svih vrsta, a ipak nemaju prelazne oblike. Svaki fosil 100% pripada svojoj vrsti.

Nađen je fosil vilinog konjica istovjetan današnjem, a i fosil slijepog miša iz eocena, navodno star 50 miliona godina potpuno je isti kao današnji.

PORIJEKLO SISARA

Sisari žive skoro na svakom dijelu naše planete, na kopnu i u vodi. Raspont veličine im je od 80mm veličine malih rovčica, do plavih kitova koji dostižu 33m dužine. Postoje 3 potklase sisara: monotremati (sisari koji se

legu iz jaja), marsupialni i placentalni sisari. Ali koje je njihovo porijeklo? Popularno se vjeruje da su sisari evoluirali od gmizavaca, ali postoji puno problema oko te teorije.

RAZLIKE: Mada njihove struktura skeleta pokazuju dosta sličnosti, postoje zaista značajne razlike između gmizavaca i sisara. Puno tih razlika je u mekim anatomskim djelovima, koji nisu sačuvani u fosilnom zapisu. Na primjer, svi sisari imaju dijafragmu, a gmizavci je nemaju. Od čega je evoluirala dijafragma sisara? Svi sisari posjeduju važan organ u srednjem uhu – Kortijev organ – kojeg sačinjava 3.000 susjednih lukova koji formiraju tunel. Gmizavci nemaju Kortijev organ, ili nešto slično njemu, i kako je on dospeo kod sisara? Sledeća karakteristika jedinstvena za sisare jesu mlijecne žljezde, koje obezbjeđuju mlijeko za mладунце. Odakle potiču mlijecne žljezde kad ih niko prije sisara nije imao? Neki predlažu da su mlijecne žljezde nastale od znojnih žljezda, ali znoj je otpadni produkt, dok je mlijeko bogato hranljivim sastojcima. Svi sisari, uključujući i monotremate, hrane svoje mладунце mlijekom, koje im je neophodno za opstanak.

VILIČNI I UŠNI PROBLEMI: Svi gmizavci, živi i fosilizovani, imaju nekoliko viličnih kostiju i samo jednu ušnu kost, dok svi sisari, živi i fosilizovani, imaju samo jednu viličnu kost i tri ušne kosti. Prema evolucionistima, prilikom prelaska gmizavca u sisara, dvije vilične kosti su se same odvojile od vilice i postepeno krenule ka uhu, gdje su se povezale sa postojećom kosti i formirale tipično sisarsko uho. Fosilni zapis ne otkriva ovu vrstu prelaza. Zaista, teško je zamisliti kosti koje migriraju za vrijeme toka evolucije, i čudo je kako je neko stvorenje koje je trpjelo ovu vrstu promjene moglo ili da jede ili da čuje kako treba.

SISAROLIKI GMIZAVCI: Tvrđnja evolucionista jeste, da je grupa izumrlih životinja, poznatih kao „sisaroliki gmizavci“, bila prelazna, naročito dva primjerka, *Morganucodon* i *Kuehneotherium*, koji su bili oko 10 cm dugi. Ali čak i ovi imaju normalne gmizavačke kosti uređene u vilice i uši. Oni mogu biti „slični sisarima“, ali su i pored toga bili gmizavci. *Dimetrodon* imao je na leđima strukturu nalik na jedro. Ne postoji bilo kakav dokaz odakle je on evoluirao, ili u šta.

Prema evolucionom računanju vremena, sisaroliki gmizavci su se pojavili u permu, prije 280 miliona godina, u isto vrijeme kada i pravi gmizavci. Vjeruje se da su oni izumrli u juri, prije 160 miliona godina, ali današnji fosilni ostaci sisarolikih reptila pronađeni su u gornjem paleocenu (vrijeme prije 60 miliona godina). Tako, prema evolucionoj vremenskoj skali, oni su živjeli u isto vrijeme sa njihovim pretpostavljenim sisarskim potomcima oko 120 miliona godina – 100 miliona godina duže nego što se prethodno mislilo! Pošto u stijenama ovog međuperioda nisu pronađeni fosili, mi smatramo da ovih 100 miliona godina nikada nije postojalo.

PORIJEKLO POTKLASA: Sve tri potklase sisara – monotrenati, marsupialni i placentalni sisari, pojavili su se u fosilnom zapisu naglo. Evolucionista Rodžer Levin piše: „Evolucijski prelaz ka sisarima, koji se vjerovatno dogodio u samo jednom ili najviše dva pravca, još uvjek je zagonetka.“ Mada su monotremati (sisari koji se legu iz jaja), kao što su bodljikavi mravojed i kljunar (platipus), često opisivani kao „primitivni“, ne postoji dokaz koji bi ih povezao sa nekim gmizavačkim pretkom. Kljunar je zaista nevjerovatan primjer. On ima plovne kožice između prstiju kao patka, nosi jaja kao kornjača, ima dlaku i rep kao dabar, ali su mu mladunci sisari kao i slijepom mišu. Ko mu je onda predak?

Marsupialni ili torbarski sisari su sada ograničeni na Australiju (sa jednim izuzetkom – oposumi u Južnoj Americi), ali njihovi fosili su nalaženi na mnogim lokacijama. Međutim, najstariji fosili su čisto marsupialni. Placentalni sisari su najraznovrsniji, sastoje se od 18 odvojenih redova, ali svaki od tih redova je poseban u odnosu na njegovo najranije pojavljivanje u fosilnom zapisu. Prije pola vijeka Džordž Gejlord Simpson napisao je: „Najstariji i najprimitivniji poznati članovi svakog reda već imaju bazične orinarne karakteristike, i nema slučaja približnog nastavljanja sekvenci jednog reda sa nekim poznatim. U većini slučajeva prekid je tako oštar i jaz tako veliki da je porijeklo redova spekulativno i veoma osporavano.“

Kada mi razmatramo velike razlike između kitova i žirafa, slonova i slijepih miševa, čini se nevjerovatnim da neko povjeruje da su oni mogli da evoluiraju od stvorenja sličnog rovčici u periodu od 200 miliona godina,

bez ostavljanja tragova u fosilnom zapisu. Činjenice se, međutim, kompletno slažu sa Biblijskim izvještajem o stvaranju. „I Bog je načinio divlje životinje zemaljske po njihovim vrstama, stoku po njenim vrstama i sve druge životinje što se miču na zemlji po njihovim vrstama. I Bog je video da je to dobro.“ (1. Mojsijeva 1:25)

Morski sisari

Postoji oko 118 vrsta morskih sisara, uključujući *cetacee* (kitove i delfine), *sirene* (morske krave i dugonge), i *pinipede* (tuljane i morževe). Činjenica oko koje se slažu i kreacionisti i evolucionisti, jeste da su svi morski sisari savršeno građeni za njihov morski način života. Međutim, savršenost građe morskih sisara ukazuje na inteligentno projektovanje i nemogućnost da su postepeno evoluirali. Postavlja se pitanje: zašto su se sisari vratili u vodu kad su njihovi „preci“ odatle odavno otišli?

„Mi imamo nesigurno znanje o njihovom porijeklu (*cetacea*), jer su najstariji poznati fosili iz eocena već očigledno kitovi.“⁴

Naučnik Filip Gingerič je tvrdio da je pronašao fosilne ostatke „hodajućeg kita“ i naučni časopis je pratio njegovu rekonstrukciju tog stvorenja. Šta je on u stvari otkrio? Samo lobanju i nekoliko zuba! Kako je, onda, opravdao naziv „hodajući kit“? Gingerič je tvrdio da su ti fosili pronađeni u sedimentima koji su jednom bili dio morske obale ili riječne obale, i da je ovo stvorenje živjelo na ivici vode. Zaključak: to mora da je bio hodajući kit! A kosti noge? „Moguće je da smo pronašli nešto“, kaže Gingerič, „ali bićemo srećni ako jesmo.“ To je pre malo za „hodajućeg kita“!

U pogledu kompletног nedostatka fosilnog dokaza za ogromne promjene potrebne za prelazak stvorenja sa kopnenog na vodenim način života, čini se vrlo naivnom tvrdnjom da su specifičnosti pronađene kod morskih sisara stečene posredstvom postepene evolucije. Razmatrajući neke od zadržavajućih karakteristika pronađenih kod kitova, tvrdilo se da su oni dostigli najviši stepen evolucije od morskih sisara. Očigledno je kompletno odsustvo zadnjih udova. Mada se nekada tvrdilo da kitovi imaju

---

⁴ L. Harrison: Natural History of the Whale, p.23.

ostatak zadnje nožne kosti, jedino pravi kit ima takvu kost, koja nikako nije kost uđa. (Vrijedno pažnje je da niko od sirena, koje su navodno evo-luirale kasnije nego kitovi, nema nikakav trag takvih kostiju.) Postojanje nozdrva kod kitova omogućava vrlo pogodan način disanja za ove morske sisare kada žele da izađu iznad površine vode. Evolucionisti tvrde da su nozdrve „migrirale“ na vrh glave. Glavna modifikacija lobanje zahtijevala bi neophodnost pomijeranja nozdrva, iz normalne pozicije sa njuške – na vrh glave, a najstariji fosili kita pokazuju da su nozdrve već u toj poziciji.

Moramo spomenuti postojanje genijalne aparature sa kojom je ženka kita opremljena da omogući svom mladuncu sisanje bez upijanja morske vode. Majka zaista pumpa mlijeko u usta mladunca, koristeći specijalni mišić u svojoj sisi. Osim toga, kitovi imaju nešto što su evolucionisti opisali kao „specijalna uređenost“, pomoću čega se grkljan produžio u cijev koja je umetnuta u nosni prolaz, što sprječava ulaznjenje morske vode u dušnik kada kit otvara svoja usta da jede. Naposletku, cetacee posjeduju zadivljajući sonarni sistem koji im omogućava komunikaciju i lociranje objekata na osnovu zvučnih talasa i echoa. Za slanje i primanje ovih signala, kitovi i delfini imaju specijalno građene sinuse i slušne organe.

U pogledu ovih i drugih činjenica vezanih za morske sisare, zajedno sa kompletnim nedostatkom fosilnog dokaza za njihovu evoluciju, sigurno da je najlogičnije zaključiti da je „Bog stvorio velike morske životinje.“ (1. Mojsijeva 1:21)

Prelazni oblici, čak i da je moguće da nastanu, ne bi izdržali borbu za opstanak. Uginuli bi ili bi bili pojedeni. Umjesto obilja prelaznih oblika u fosilima i u živom svijetu, nedostatak prelaznih oblika dokazuje da je evolucija nemoguća. Evoluciono drvo života spaja samo teorija.

Nekada se vjerovalo u „Hekelov biogenetski zakon“ da embrionalni razvoj predstavlja ponavljanje evolutivnog razvoja vrsta. Danas se zna da je sam Hekel falsifikovao svoje radove. Kada je embrionalni razvoj ozbiljnije istražen, utvrđeno je da nikako ne odgovara zamišljenom evolutivnom razvoju. „Bliski rođaci“ nemaju slične embrione, a „daleki rođaci“ imaju slične embrione.

Rudimenti su navodno organi bez funkcije, zaostali od evolucionih

predaka. Čak i da su zakržljali, to ne dokazuje evolucioni razvoj ka boljim vrstama nego degeneraciju postojećih vrsta. Kada je anatomija bolje proučena, utvrđeno je da je svaki dio tijela važan. Slijepo crijevo je dio limfnog sistema. Ono stvara antitijela koja su važna za odbranu tijela naročito u djetinjstvu. Bori se protiv infekcija kao stomačni „krajnik“. Neke vrste majmuna i mačke nemaju slijepo crijevo. Da li to znači da je čovjek primitivniji od mačke i majmuna koji su se otarasili „nepotrebnog“ crijeva? Krajnici takođe imaju imunološku ulogu. Možemo da živimo bez njih kao i bez ruke i noge, ali je tijelu teže da se odbrani od infekcije. Djeca rođena bez krajnika ostaju vrlo mala. *Coccyx* je trtična kost, koja je smatrana ostatkom repa bez funkcije. Međutim, za nju se vezuje nekoliko mišića važnih za razmnožavanje, rađanje i kontrolisanje bešike. Ona pomaže da kad se čovjek uspravi, organi trbuha čvrsto stoje. Sljepoočnica podržava očnu jabučicu, omogućava da ne vidimo duple vizije. Podupire suznu kesu i zadržava prljavštinu da ne uđe u oko. Svi „rudimenti“ su i danas u upotrebi, a evolucionisti i dalje nemaju rješenje kako su nastali novi organi.

Čovjek-majmun

Ako je nekom slučajnom mutacijom nastao čovjek, kako je u isto vrijeme nastala i žena? Da li to znači da su u isto vrijeme, kod grupe majmuna, mutirali isti geni? Pošto mutacije nasumično oštećuju genetski materijal, kako to da su izazvale takva oštećenja gena majmuna da su stvorenii muškarac i žena koji mogu da se razmnožavaju međusobno, a ne mogu da se razmnožavaju sa majmunima? Kako to da slučajnim oštećenjem gena, u isto vrijeme nastanu bića iste nove vrste, a različitog pola? Kako to da se danas ne dešavaju takve slučajnosti?

Čak i da je nekim čudom stvoren jedan ili više ljudskih parova, međusobnim ukrštanjem u srodstvu, ljudski rod bi se brzo degenerisao. Degenerisane ljude bi prirodna selekcija odmah uklonila.

S druge strane, ako je Bog stvorio Adama i Eve savršene, oni su imali savršeni genotip, bez mutacija. Zato je potomstvo Adama i Eve moglo da stupa u brak u srodstvu, jer zbog savršenog naslednog materijala nije

dolazilo do naslednih bolesti. Posle Potopa, kada je nestao vodenim omočak oko Zemlje, došlo je do jačeg uticaja zračenja i radioaktivnosti pa je mnogo više dolazilo do mutacija. Zato je Bog kasnije rekao da se ne stupa u brak u srodstvu.

Evolucionisti prepostavljaju da su se ljudi razvili od majmunolikih predaka, prije nekih tri miliona godina. Međutim, arheolozi su pronašli na raznim mjestima širom svijeta, veoma napredne, moderne kulture koje se naglo pojavljuju, a živjeli su skoro istovremeno. To su bile kompletne civilizacije, koje su posjedovale kompleksan jezik, prefinjenu kulturu, poljoprivredna znanja, impresivnu tehnologiju, i u mnogo slučajeva pisani jezik. Ove kulture su bile u stanju da naprave kalendar, da sagrade piramide, impresivne zgrade i morske lađe. Većina od njih je na kraju izgubila svoju naprednu tehnologiju, i samo u zadnjih nekoliko hiljada godina ljudsko društvo je počelo ponovo da je stiče.

Nijedan majmun ne ispunjava anatomske i fiziološke zahtjeve da bi smo ga smatrali pretkom čovjeka.

Kako su nastale rekonstrukcije dlakavog, pogurenog „čovjeka-majmuna“? Da li ga je neko video? Ili našao skelet? Iznenadenje: od 2 košćice i puno mašte umjetnika saznali smo njegov izgled, građu, dlakavost, čak i da ima nakazno lice. Kad nema dokaza dobar je i crtež. Kako umjetnik može da nacrta osobu koju niko nikad nije video?

Tako je 1922. od jednog zuba „rekonstruisan“ čovjek-majmun iz Nebraske, dok nije utvrđeno da je Zub pripadao jednoj svinji. Piltdaunski čovjek je 41. godinu varao svijet dok nije utvrđeno da je nalazač spojio ljudsku lobanju i majmunsku vilicu. Slikari su tada već bili rekonstruisali ovo „neuredno“, „dlakavo“ biće. 1891. je Eugen Duboa našao lobanju majmuna, i 45m dalje dio kosti ljudske noge. Pošto je tvrdio da kosti pripadaju istoj osobi, rodio se Javanski čovjek-majmun.

Danas se pokazalo da su *Ramapitekus* i *Australopitekus* obični majmuni a ne prelazne forme. To su izumrli tipovi stvorenih primata. Neandertalac je hodao uspravno i bio čovjek degenerisanog izgleda, a ne evoluirani majmun. Kada bi prošao gradom u modernoj odjeći, obrijan i ošišan (za razliku od evolucionističkih crteža), niko ne bi obratio pažnju na

njega. Na nižem stratigrafskom nivou od Neandertalca otkrivene su loba-nje izrazito savremenog čovjeka.

Razlike između čovjeka i majmuna su drastične u hromozomima, ge-nima i krvi. Čovjek je intelligentno biće svjesno sebe, i ima apstraktno miš-ljenje. Majmuni nikad nisu progovorili, jer samo čovjek ima centar za go-vor. Jezici starih naroda čak su i komplikovaniji od modernih. Majmuni nemaju ove osobine ni u blagom obliku. Majmuni nisu religiozni, a naj-starija ljudska civilizacija imala je religiju. Zašto je čovjek-majmun izumro, a majmun opstao? Da li je majmun bolja vrsta od čovjeka-majmuna?

Čovjek je specifično biće u odnosu na sve životinje, ima osobine koje ne postoje u ostalom živom svijetu. Čovjek analizira, smišlja matematičke teoreme, logički misli, argumentuje, govori, ima kulturu, komponuje sim-ponije, bilježi svoju istoriju, ima uređen društveni život, ekonomičan je (odgovorno upravlja dobrima), estetičar je (vrednuje ljepotu), ima pravnu svijest (sud, pravda, kazna), ima etiku (razlikuje dobro i zlo), ima moć iz-bora i može da vjeruje u Boga, da bude duhovan. Religija je ono po čemu se čovjek potpuno razlikuje od životinja. Karike koje nedostaju opovrga-vaju evoluciju. Karika koja čovjeku stvarno nedostaje je Isus Hrist. Jedino on može da ponovo spoji buntovnog čovjeka i Boga. On je to učinio zato što voli stvorenja koja je stvorio iako su mu neprijatelji. Možeš da prihva-tiš ili odbaciš ovu kariku života. Izbor je na tebi.

FOSILI

Evolucionisti tvrde da su evolucijski procesi suviše spori da bi ih mi za-pazili. Čak ni posle 150 godina nismo vidjeli stvaranje prelaznog oblika između vrsta, a kamoli stvaranje nove vrste. Ako danas ne vidimo pre-lazne oblike, oni bi ipak morali da se nađu fosilizovani u naslagama tla koje je navodno staro milionima godina. Ako ni među fosilima koji su tako stari nema prelaznih oblika, onda je evolucija u škripcu.

Fosili su okamenjeni ostaci biljaka, životinja ili tragova. Evolucionisti vjeruju da su fosili nastali u toku dugog vremenskog perioda, laganim ta-loženjem mulja preko nekih ostataka života. Pretpostavljali su da će se u

najdubljim slojevima naći jednostavni organizmi, a u gornjim slojevima sve složeniji organizmi, sa obiljem prelaznih oblika između vrsta.

Kreacionisti vjeruju da fosili nastaju u uslovima katastrofe kao što je Biblijski Potop. Tada su organizmi bili živi sahranjeni, bez prisustva kiseonika i mikroorganizama, pa nisu mogli da se raspadnu. Zato će u fosilnom zapisu vrste da se pojave odjednom, izmiješane, bez postepenog razvoja i bez prelaznih oblika.

Kad riba ugine, odmah biva pojedena od predadora. Ako nekim slučajem padne na dno, kosti joj budu razbacane bez reda. Sediment zato ne bi mogao da postepenim taloženjem stvori fosil. Nađeni fosili ribe imali su poređane kosti, čak i očuvane mišiće i otvorena peraja. Mrtva riba skupi peraja kad ugine, a ove ribe su žive sahranjene. Postoji fosil velike ribe koja guta manju ribu, i baš u tom trenutku ih je katastrofa obje zatrpana. Školjke pred smrt otvaraju svoje kapke, a nađeno je mnoštvo fosila školjki zatvorenih kapaka, što znači da su žive zatrpane.

Meduza koja ima tijelo sa 2% suve materije i 98% vode, koja se na suvom sasuši i od nje ostane neprepoznatljiva bela skrama, ipak je nađena fosilizovana! Kao da je živa sahranjena i okamenjena u katastrofi.

Nađeni su fosili pčela otvorenih krila, listova sa hlorofilom (list nije uvenuo, nego je zatrpan prije no što se hlorofil povukao), čak i okamenjeni tragovi zmija i ptica. Fosilizovane su nježne strukture providnih krila opnokrilaca, pa čak i pigment koji inače iščezne kad insekt ugine. Trag može da ostane samo u blatu, i morao je da bude trenutno zatrpan i ubrzo okamenjen katastrofom. Činjenice iz prirode govore same.

Neke fosilne jednostavne forme izgledaju naprednije od današnjih složenijih vrsta. Npr. trilobite su imale komplikovani optički sistem, kalcitna sočiva.

Sve nađene vrste u fosilnom obliku su i danas prepoznatljive, jer se nisu promijenile za sve te navodne hiljade i milione godina. U fosilnom zapisu nema prelaznih oblika između vrsta. Kako su očuvane samo lako prepoznatljive vrste a nijedan intermedijer, prelazni oblik između vrsta?

Fosili konja u Njujorškom muzeju poređani od najmanjeg do najvećeg ne dokazuju da su nastali jedan od drugog. Pokazalo se da ovi konji nisu

živjeli po redosledu kako su poređani po veličini, po njihovoј navodnoј evoluciji. Ova zbirka pokazuje samo koliko varijacija ima konj, a ne pokazuje prelaz između konja u drugu vrstu.

Neki fosili sačuvani su u uspravnom položaju, jer ih je tako zatekla potopna katastrofa.

Neki fosili prolaze kroz više geoloških slojeva koji po evolucionistima imaju drastično različitu starost. Kada bi ti slojevi međusobno imali toliku vremensku razliku, onda ne bi nastao fosil, nego bi organska materija istrunula. To znači da je proces naslojavanja i fosilizacije bio jako brz, pa nije došlo do raspadanja.

Fosili morskih životinja nađeni su i u najvišim planinskim predelima gdje nema mora. Jedino razumno objašnjenje je da se morsko dno prilikom neke katastrofe podiglo na tu visinu. Po današnjoj brzini erodiranja tla, fosili koji su navodno stari više miliona godina uopšte ne bi postojali, jer bi ih erozija odavno uništila.

Geološki stub

Standardni „geološki stub“ slojeva tla koji se pojavljuje u mnogim knjigama evolucije i geologije, izgleda vrlo uredno složen u teoriji, ali ipak nigdje na Zemlji nisu nađene stijene poređane po ovom redosledu. Ovaj zamišljeni stub zasnovan je na prepostavci da se evolucija dogodila, i da su „jednostavna“ stvorenja evoluirala u sve složenije oblike u toku više miliona godina.

Ako bi se našao samo jedan fosil van svog mesta, cijela teorija evolucije bi bila u nevolji. A ako bi bilo nađeno mnogo fosila van svog mesta, to bi bilo fatalno za evoluciju. Dokaz o prisutnosti pravih ljudskih bića u stjenovitom sloju koji bi trebalo da bude hiljade miliona godina stariji od čovjeka, bio bi dokaz da čovjek nije evoluirao.

Fosili riba u „najstarijim“ stijenama dokazuju da ribe nisu polako evoluirale od jednostavnijih organizama. Postojanju cvjetnih biljaka u prekambrijumskim stijenama je dokaz da se te biljke nisu prvi put pojavile u kretaceusu, preko 400 miliona godina kasnije.

Po evoluciji, moderni čovjek se pojavio prije oko milion godina.

Međutim, u sloju iz miocena, starom navodno 25 miliona godina, nađen je moderni ljudski skelet (Guadeloupe), ljudska vilica u uglju (Italija) glijene figure koje su pravili ljudi (Idaho, USA). U karboniferu, prije navodno 345 miliona godina, nađeni su ljudski tragovi (USA) ljudski predmeti u uglju, zlatni lančić i gvozdeni ionac. Po evoluciji tada bi trebalo da postoje najviše vodozemci i reptili, a nikako čovjek.

U ordovicijumu, prije navodno 500 miliona godina, po evoluciji trebalo bi da postoje samo prvi kičmenjaci i morski život. Ipak, u Teksasu je nađen dječji Zub. U kambrijumu, prije 570 miliona godina, po evoluciji je trebalo da postoje samo „primitivna“ morska stvorenja (trilobiti i ljudskari). Međutim, nađena su u istom sloju otisci ljudskih stopala zajedno sa fosilima trilobita (Juta, SAD) kao i fosili svakog većeg živog filuma, uključujući i kičmenjake (ribe). U prekambrijumu, prije 4.600 miliona godina, kada su po evoluciji postojale samo alge i mikroorganizmi, nađeni su fosili polenovih zrna cvjetajućih biljaka (Veliki Kanjon, SAD, i na drugim mjestima).

Neki organizmi posle davljenja potonu, a neki plutaju po površini. Zbog toga su se posle Potopa i grupisali fosili određenih vrsta na određenom nivou. Dakle, ne radi se o njihovom evolucionom razvoju, nego o brzini taloženja u poslepotopnom slijeganju tla.

Zašto su u najdubljim stijenama nađeni samo mikroorganizmi, a ne krupnija i složenija živa bića? Otkriveno je da i danas postoje živi mikroorganizmi u svim sedimentnim stijenama, koji podzemnim vodama dospijevaju u stijene na dubinama od 6km! Na toj dubini u stijenama naravno nikad i nije živjelo nijedno drugo živo biće, pa onda ne možemo ni da ih nađemo iskopavanjima. Zato je logično da će u dubokim stijenama biti nađeni mikroorganizmi, a da će sisari, ptice ili gmizavci biti nađeni samo u gornjim slojevima, jer je to njihovo stanište, a ne vrijeme pojавljivanja u istoriji. Redosled pojavitvivanja fosila u geološkim slojevima više je u vezi sa njihovim staništem (mjestom življenja) i ponašanjem pri utapanju, nego sa vremenom njihovog pojavitvivanja na Zemlji.

Takođe je moguće da su se površinski mikroorganizmi infiltrirali u duroke stijene u toku katastrofičnih događaja.

Dakle, u geološkom stubu fosili su grupisani na osnovu ovih faktora

koji značajno utiču na njihov razmještaj: 1) pokretljivosti; 2) plovnosti; 3) ekoloških faktora.

Pokretljivost: Životinje su na različite načine pokušavale da izbjegnu posledice Potopa. Na primjer, ptice su rijetke u fosilnom zapisu jer su letenjem mogle da odu u tada najviše krajeve. Zato fosili ptica nisu nađeni ispod slojeva jure, a fosilni tragovi ptica nađeni su u trijasu, bez njihovih kostiju. Takođe su fosilni tragovi vodozemaca i gmizavaca uglavnom nađeni u nižim slojevima nego što su nađene njihove kosti, što znači da su bježali od nadolazeće vode. Krupnije životinje su tako uspješnije bježale nego sitne životinje.

Plovnost: Mnogi naučnici ukazuju da su fosili sortirani na osnovu njihove gustine. Na primjer, većina prostijih organizama (korali, puževi, školjke, brahiopodi, i drugi morski organizmi) ima veću gustinu nego kičmenjaci kao što su žabe ili mačke, pa su zato češći u donjim djelovima geostuba. U toku poplave, efekat gustine odgovoran je za ovakav raspored organizama. Međutim, životinje sa težim skeletima javljaju se i u višim djelovima geostuba. Za to može biti odgovorna plovnost leševa koji mogu da plutaju daleko duže nego druge leševi vrste. Ptice plutaju u prosjeku 76 dana, sisari 56 dana, gmizavci 32 dana, vodozemci 5 dana.

Teorija ekološke zonacije: Jasno je da mjesto i dubina na kojem se pojavljuju fosili, zavisi i od njihovog staništa. Biljke i životinje u visokim planinama značajno se razlikuju od onih na nivou mora. Tako su žabe i zmije rijetki u planinama, kao i sisari. Tako je moguće da su dinosauri i ljudi živjeli u isto vrijeme, ali u različitim oblastima. Jasno je da su pretpotpuni ekosistemi različiti od današnjih, pa je onda takav i raspored fosila.

Čuveni „geološki stub“ je vremenski prevelik, jer ogromna vremenska skala u milionima godina u stvarnosti nije ni postojala. Jedina logična alternativa tumačenja zapisa života na Zemlji je šestodnevno stvaranje prije nekoliko hiljada godina, iza kojeg je posle nekog vremena slijedio veliki opšti Potop po cijeloj planeti. Posle Potopa su za kratko vrijeme fosilizovani ostaci života, prije no što su stigli da se raspadnu. Zato u fosilnom zapisu ne nalazimo redosled od jednostavnih oblika života ka složenijim, nego je sve ispreturnano.

KATASTROFE

Većina geologa prije oko 160 godina vjerovalo je da su sedimentne stijene nastale u katastrofi. Međutim, posle pojave ideje o evoluciji, većina savremenih geologa vjeruje da su sedimentne stijene formirane počelo tokom miliona godina. Evolucija je plasirala ideju o uniformizmu: „sadašnjost je ključ za prošlost“. Međutim...

Fosilna groblja

Postoje masovna groblja fosila svuda po svijetu. U njima se nalazi na milijarde riba, čiji fosili ne bi bili sačuvani u normalnim uslovima, jer mrtva riba ispliva na površinu, raspadne se ili je pojedu strvožderi. Postoje takođe brojna groblja dinosaurusa. 1878 godine otkriveni su kosturi 31-nog gigantskog iguanodona na 300 m dubine u rudniku uglja u Fosse St. Barbe, Belgija. Svi su oni naglo zatrpani sedimentom od blata.

Fosili koji probijaju više stratuma (slojeva)

Evolucionisti tvrde da su sedimentne stijene nastale taloženjem materijala u toku miliona godina. Međutim, nađeni su fosili stabala drveta koji se protežu kroz veći broj stjenovitih naslaga – poznati kao polistratski fosili. Tu ne može biti sumnje da su te stjenovite naslage nataložene naglo, veoma brzo. U Džoginsu (Nova Škotska, Kanada) mnoga uspravna stabla protežu se kroz 760 m naslaga, probijajući 20 vodoravnih geoloških slojeva! Ovo drveće moralo je biti sahranjeno u toku nekoliko godina, jer bi se inače raspalo.

Postoji veoma jak dokaz da ova fosilizovana stabla drveća nisu nađena na mjestu gdje inače rastu, nego su doplovila do njihove sadašnje pozicije. Neka stabla su nađena sa korjenjem okrenutim na gore. Nedavna istraživanja na planini Sveta Helena u SAD, pribavila su dokaze da su stabla mogla da plutaju u vertikalnom položaju (a ne u horizontalnom), i da su veoma naglo zatrpana. Milioni stabala sasjećeno je erupcijom 1980-e godine, i kasnije sprano u jezero Spirit, pa tako sada mnoga stoje uspravno u sedimentu na dnu jezera. Naravno, ove naslage nisu nastale

taloženjem u toku miliona godina nego za kratko vrijeme, čemu smo mi svjedoci. Kad geolozi ne bi znali da se ova katastrofa desila 1980., sigurno bi tvrdili da ima mnogo veću starost.

Fosili nježnih struktura

Sada su već uobičajena otkrića nježnih fosilnih struktura, kao što su tragovi talasa ili kišnih kapi, primjeri letećih insekata, lišća i cvjetova sačuvanih u stijenama. To ukazuje na njihovo naglo zatrpanjanje, jer se oni nikad ne bi sačuvali pod „normalnim“ uslovima.

POTOP

Površina zemlje nosi obilje dokaza za katastrofu koja se dogodila istovremeno na cijeloj planeti. To nisu bile brojne lokalne katastrofe, nego jedan univerzalni Potop, kako i piše u Bibliji: „Gospod je vidio da čovjek čini veliko zlo na zemlji i da je svaka misao njegovog srca uvijek usmjerena ka zlu.... A ja će pustiti vode potopa na zemlju da unište svako stvorene pod nebesima u kome je duh života...“ 1. Mojsijeva 6:5, 17 Dakle, po Bibliji dogodio se Potop na cijeloj planeti, koji je uništio sva tjelesna bića osim onih u Nojevoj barci.

Evolucionisti negiraju postojanje Potopa u prošlosti. Neki evolucionisti vjeruju da su se događale manje katastrofe, ali se po njima nikad nije dogodila planetarna katastrofa. Tako stvaraju sebi nerješive probleme: Kako su nastala fosilna goriva (nafta, ugalj) na cijeloj planeti, a naročito na polovima gdje je sve pod ledom? Kako su nastala fosilna groblja školjki koje se nisu otvorile kao što rade pred smrt, i ribe koje nisu spustile peraja? Zašto su izumrli dinosauri? Kako je nastalo ledeno doba? Kako su nastale sedimentne stijene svuda po Zemljinoj kugli, pa i na Himalajima? Odgovor koji nam je otkrio Bog u Svetom Pismu je Potop.

Prije Potopa

Kada je stvorena planeta Zemlja, na cijeloj njenoj površini bila je voda. Bog je drugog dana stvaranja atmosferom odvojio vodu na površini

planete od vodenog omotača iznad atmosfere (svod). Dakle, postojao je voden omotač oko naše planete iznad atmosfere. Veliki dio današnjih okeana bio je iznad našeg vazdušnog omotača.

Taj omotač je stvarao efekat staklene bašte, tako da je temperatura na Zemlji bila ujednačena i prijatna na cijeloj planeti. Dakle, klima je bila ujednačena, tako da nije bilo ekstremnih temperatura na sjevernom i južnom polu, i na ekvatoru. Grenland je zato i danas zadržao ime Zelena Zemlja, jer je u naslagama leda na polovima nađena gigantska fosilizovana suptropska vegetacija. Postoje dokazi da je tropska klima bila i na polovima: nalazišta uglja u polarnim regionima pokazuju da su bujne šume nekada rasle tamo gdje je sada samo snijeg i led. Nađeni su fosili tropskog bilja i životinja. Na Aljasci je nađen fosil palme, a na Novosibirskim ostrvima nađeno je voćno drvo visine 30m, sa zrelim plodovima i zelenim lišćem, gdje sada rastu samo 2,5 m visoke vrbe. To drvo je zatrpano prije nego što je povuklo hlorofil iz lišća, i prije nego što su plodovi opali sa njega. Nađeni su smrznuti mamuti koji imaju u ustima i želucu bilje koje raste u suptropskim uslovima, kojeg sigurno nema u snijegu i ledu na polovima. U Arktičkom tlu nađeni su ostaci preko 60 životinjskih vrsta (nosorog, kamila, konji, tigrovi, antilope) pomiješani sa korjenjem drveća. Tamo gdje je nekad bujao život, danas je snijeg i led, kao što je i opisano u Bibliji.

Prije Potopa zbog ujednačene temperature nije bilo vazdušnih kretanja (vjetra), prašine, ni kondenzacije u atmosferi, pa nije padala kiša nego je rosa natapala zemlju. Vlažnost je bila velika pa je vegetacija bila bujna. Voden svod je štitio od ultraljubičastih zraka Sunca, pa vjerovatno nije bilo radijacije, ni C_{14} , bar ne u današnjem obliku. Atmosferski pritisak bio je viši nego danas, smatra se oko 2,18 Atm, što je dodatni faktor za ondašnju dugovječnost ljudi (oko 900 godina). Danas se u hiperbaričnim komorama visoki pritisak koristi za liječenje senilnosti i moždane kapi. Razvijena je Hiperbarična hirurgija, jer je otkriveno da rane zacijele mnogo brže pod visokim pritiskom i većom količinom kiseonika, kao što je bilo prije Potopa. Istoričar Josif Flavije tvrdi da su naši preci živjeli oko 1000 godina (Jevrejske starine, str. 88). Samo pod visokim pritiskom i obiljem

kiseonika ogromni reptil pteranodon sa rasponom krila od 17m mogao je da leti. U današnjim uslovima ne bi mogao ni da se podigne sa zemlje.

Uzrok i efekti Potopa

Zbog moralne izopačenosti pretpotpornih ljudi i namjernog negiranja Boga kao Stvoritelja (2. Petrova 3:5, 6), Bog koji održava život na Zemlji dopustio je da voda iznad svoda padne na površinu Zemlje. Tako se dogodio Potop. Vodeni omotač se obrušio na Zemlju: „Otvorile su se brane na nebesima“. (1. Mojsijeva 7:11)

Zbog sve veće razdvojenosti ljudi od Stvoritelja, i zbog zla među ljudima koje je raslo, vodeni omotač koji je bio oko Zemlje pao je na njenu površinu. U toku 40 dana i noći, padavine su bile neprekidne. Padavine su pokrenule vazdušne mase, vjetrove velike jačine, što je hladilo vazduh. Površina tla je bila topla pa je popucala, a iz dubine zemlje izbili su gejziri („provalili su svi izvori velikog bezdana“), a vulkani su izbacivali lavu i pepel. Zbog izbijanja vode i lave iz zemlje, stvorila se praznina u unutrašnjosti zemlje, pa je slijeganjem tla došlo do tektonskih poremećaja i do stvaranja planina. Visoke planine koje su sačinjene od sedimentnih stijena predstavljaju ilustraciju veličine katastrofe koja je zadesila našu planetu, kad je morsko dno moglo da se izdigne čak na 8.000 metara. Tlo je prilikom Potopa potpuno erodiralo, podigao se mulj i blato, čijim su kasnijim slijeganjem i očvršćivanjem nastale sedimentne stijene. Jake vazdušne struje, uz velika isparavanja sa tople površine Zemlje, donijele su obilne snježne padavine i efekat ledenog doba.

Posle Potopa

Posle Potopa, klimatski uslovi su se drastično izmijenili. Počela su da se smjenjuju godišnja doba, hladnoća i vrućina, počela je da pada kiša. Životni vijek čovjeka drastično se smanjio, a bića koja nisu mogla da održavaju temperaturu tela, uginula su (na primjer dinosaurusi). Mnoge životinske vrste su izumrle. Voda je sahranila skoro sav živi svijet, fosilizovala je pretpotpone šume i stvorila naftu i ugalj. Danas fosilna goriva više ne nastaju u većoj mjeri.

Smirivanjem vode i vjetra, taloženjem materijala nastale su sedimentne stijene pune fosila, i to po površini cijele planete. Zbog drastičnog izdizanja potopljenog tla u ovoj katastrofi, fosili morskih životinja dospjeli su i na najviše planinske vrhove.

Zbog nestanka zaštitnog vodenog omotača, kosmičko zračenje je posle Potopa bilo pojačano, a mutacije su postale sve razornije za živi svijet (što je uzrok drastičnog smanjenja životnog vijeka). Tek posle Potopa počelo je stvaranje C₁₄, tako da je prepotopni materijal izgleda mnogo stariji nego što jeste, jer prije Potopa nije bilo stvaranja C₁₄ zbog vodenog omotača.

Dokazi da se Potop stvarno dogodio

Fosili su dokaz za katastrofu u kojoj su stvorena živa sahranjena. Groblja morskih fosila širom svijeta, koja su negdje velika i desetine km², govore o globalnoj katastrofi. Fosili se danas ne formiraju, jer se organizmi raspadnu prije nego što sediment može da ih zatrpa. Fosili i velike životinje protežu se kroz 6-16m sedimenta, pa čak postoje i okamenjene šume sa drvećem zatrpanim u vertikalnom stanju sa visinom sloja od oko 750 metara, na primjer Joggings, Nova Škotska, što govori o kratkom vremenu taloženja. Ako su uniformističke ideje tačne, gornji dio ovog drveća raspao bi se dok bi čekalo stotine hiljada godina da se sediment nataloži preko njega. Lokalne katastrofe, kao na planini Sveta Helena 1980, pokazuju da je moguća mnogo brža stopa taloženja sedimenata. Naslage uglja i nafte u polarnim oblastima govore o ogromnim fosilizovanim šumama pretvorenim u fosilna goriva.

Sedimenti, slojevi zrnastih stijena nataloženi širom svijeta takođe su dokaz za opšti svjetski Potop. Hiljade metara neprekidnih sedimentnih slojeva duž kontinenata govori o svjetskoj morskoj katastrofi prije nego što se kopnena masa podijelila na sadašnje kontinente.

Vulkanske stijene pokrivaju hiljade kvadratnih milja na način potpuno različit od današnjih vulkanskih izliva. Analiza lave iz različitih djelova izliva odvojenih hiljadama milja, potvrđuju da su nastali u jednom izlivu. Ovi ogromni izlivi širom svijeta, od kojih su svi nekoliko puta veći od svih

nedavnih, dokaz je da su se svi izvori bezdana provalili kao što je opisano u 1. Mojsijevoj 7. glava.

Na raznim stranama svijeta, različiti narodi ostavili su zapise o opštem Potopu. Većina ovih zapisa kaže da se spasila samo jedna porodica i da je za provjeru da li se pojavilo kopno puštena ptica. Da se radilo o lokalnoj poplavi, onda ne bi narodi sa svih kontinenata govorili o tome, a pogotovo ne bi ponavljali slične detalje Potopa.

Najčešće prirodne katastrofe su zemljotresi, bolesti, glad. Poplave ne izazivaju toliko smrtnih slučajeva, a ipak mnogi narodi tvrde da je baš vodena katastrofa izazvala smrt skoro cele populacije na planeti, osim jedne porodice.

Dokazi za Nojevu barku

Stabilnost Nojeve barke: Na Univerzitetu na predavanjima o hidrauličkom inženjerstvu, može se čuti da je najstabilniji oblik broda Nojeva barka. Biblija daje njene dimenzije: 300 lakata duga, 50 široka, 30 visoka, sa prozorima veličine jednog lakta, sa vratima sa strane. Bila je na 3 nivoa. Mada je takav brod spor, skoro je nemoguće da se prevrne. Naravno, Noje nije nigdje žurio, jedino je bilo važno da se brod ne prevrne. Takav brod bi se čak i pri nasilnom naginjanju od 60^0 vratio u prvobitni položaj.

Dužina i širina u srazmeri 6:1 daje stabilnost, opirući se vrtložnim silama, okretanju i kotrljanju. Brod bi lako plivao kroz talase zbog svoje dubine. Svi testovi modela broda prema kompjuterskim proračunima daju prednost obliku Nojeve barke. Godine 1844, Brunel je koristio sličan srazmjer u Velikoj Britaniji (322 x 51 x 32,5). Brunel je gradio prema iskustvu generacija brodograditelja, dok je Noje pravio po prvi put, ne po svom znanju nego po Božjem otkrivenju.

Kapacitet: Da li je takva Arka zaista mogla da nosi sva stvorenja koja su neophodna da bi se nastanila zemlja posle Potopa? Današnji lakat dug je oko 0,5m, a pretpotpni ljudi su bili mnogo viši od današnjih, pa su imali i veći lakat, a to znači da je kapacitet barke bio još veći. Ali čak i da uzmemmo kraći lakat 0,45m, Arka bi bila dužine 135m x 23m x 14m. To bi dalo kapacitet od 465.333 m^3 gdje se može smjestiti 14.000 tona. To bi

bilo jednako sa 522 standardna kamiona teretnjaka, koji mogu da prevezu 125.280 ovaca. Postoji nekih 18.000 vrsta kopnenih životinja prosječne veličine sličnoj ovci, tako da čak ubrajajući sve one vrste koje su istrijebljene u Potopu, bilo bi mjesta za po dvije od svake vrste samo na jednom spratu. Naravno uzeti su samo primjerici životinja koji imaju genetski potencijal za sve rase njihove vrste. Primjerke životinja nije birao Noje, nego Bog. Odabrani primjerici su sami ulazili u barku. Na drugom spratu mogla je da bude smještena hrana (podrazumijevajući da životinje nisu bile u zimskom snu), a na trećem spratu mogla je da bude Nojeva porodica i drugi ljudi, da su htjeli da im se pridruže.

U kovčegu je Bog sačuvao od svake životinjske vrste po 1 par, a od jestivih po 7 pari. Sve su stale u kovčeg jer Noje nije uzeo sve varijetete, nego predstavnike vrsta od kojih su nastali svi varijetati. Mnoge životinje su bile u stanju hibernacije (zimskog sna), pa su i sa mnogo manje hrane sve životinje mogle da opstanu. Moguće je da su predstavnici krupnijih životinja bili njihovi mladunci.

Arka bi tako imala gaz od nekih 15 lakata, pa nije mogla da se nasuče u toku Potopa, jer u Bibliji piše da je voda bila 15 lakata iznad najvišeg brda. Kada su se vode povukle, Arka se zaustavila na planinama Ararata, blizu tursko-ruske granice. Međutim, zbog velikih geoloških promjena posle Potopa, vrlo je mala vjerovatnoća da bi se ostaci Arke mogli pronaći danas iako je bilo takvih spekulacija.

Ovakve svrhovite građevine ne postoje u mitologijama. Mitološki opisi Potopa kod drugih naroda prepuni su očigledno nestvarnih detalja. Vavilonjani su takođe opisali da je brod imao 3 sprata, ali u obliku kocki različitih dimenzija. Ovakav brod bi se odmah okrenuo naopačke i potonuo.

Nojev brod realno može da se održi na izuzetno uzburkanom moru. Biblijski Potop je opisan realnim jezikom, sve su to situacije koje su moguće da se dogode. Nojev brod nije izmislio čovjek, jer je ova tehnologija stvorena tek u moderno doba. Detalje za gradnju broda dao je najmudriji Konstruktor – Bog. Ipak, Nojeva barka nije opstala u Potopu zbog dobre građe, nego zato što ju je Bog čuval radi 8 ljudi koji su imali potpuno povjerenje u Boga.

Zašto ljudi negiraju Potop?

Postoje dva velika razloga zašto se svjetovni geolozi suprote „potopnoj geologiji“:

1) Potop bi poremetio uniformističke postavke koje su neophodne za evoluciju. Potrebni su im milioni godina „geološkog vremena“ da bi evoluciji dali vremena da se eventualno slučajno dogodi; 2) ne dopada im se što je Potop Božja presuda bezbožnim ljudima. Ali koliko god da se ljudima ne dopada ideja suda, to je realnost.

Isus Hrist je govorio o Potopu kao o istorijskom događaju, a ne kao o mitološkoj priči, a takođe i apostoli. U Bibliji Potop kao izvršenje presude povezan je sa budućim, univerzalnim sudom: „Zato je tadašnji svijet bio vodom potopljen i uništen. A tom istom riječju sadašnja nebesa i zemlja čuvaju se za vatru u dan suda i uništenja bezbožnih ljudi.“ (2. Petrova 3:6-7) Kao što je Bog predvidio način da se izbjegne Potop, tako što su po-božni Noje i njegova porodica napravili brod po Božjim uputstvima, tako je On predvidio način da se izbjegne i budući sud koji će On da izvrši. Jedina prava zaštita je povjerenje u Boga i vjernost Njemu.

Bog nije dao mnogo podataka koje bi naučnici mogli da koriste da bi shvatili mehanizme i zakonitosti koji su djelovali prije Potopa, za vrijeme i posle Potopa, jer osnovni problem čovjeka nije neznanje naučnih istina. Bog je u Bibliji opisao da je osnovni ljudski problem odbacivanje Božjih moralnih načela, pa nam je zato u Bibliji ostavio mnogo više podataka kako da se vratimo u prvobitno karakterno stanje.

LEDENO DOBA

Ledeno doba nije moglo da nastane na toploj Zemlji, u današnjim uslovima. Hladan vazduh je suv, pa ne bi bilo snijega. Na primjer, u Sibiru nema ledenog pokrivača i ima vrlo malo snijega, jer tamo ima hladnoće ali nema vlažnosti, nema isparavanja koje je neophodno za padavine i ledeno doba.

Za ledeno doba je potrebno mnogo tečnosti i isparenja. Dobro je poznata fizička činjenica da isparavanje nastaje zbog procesa hlađenja.

(Moderni frižideri rade na principu isparavanja.) Prilikom Potopa „provalili su svi izvori velikoga bezdana, i otvorile su se brane na nebesima... Vode su bujale i sve se više dizale nad zemljom, a barka je plovila na površini vode. I vode su toliko preplavile zemlju da su prekrile sve visoke gore pod cijelim nebesima... Bog je pustio da zemljom duva vjetar, i vode su počele da opadaju.“ (1. Mojsijeva 7:11,18,19; 8:1) Posle Potopa prvi put se pominju godišnja doba, toplota i hladnoća, ljeto i zima (1. Mojsijeva 8:22).

Ovdje postoje svi uslovi za ledeno doba: ogromna masa vode pokrenula je vazdušne struje, i snažne oluje spustile su temperaturu i do -90⁰ C, zamrzavajući milione mamuta čiji su ostaci još uvijek zamrznuti u arktičkom tlu. Mamuti su često nalaženi u smrznutom „blatu“ pomiješani sa ostacima drugih životinja.

Isparenja i suv vjetar su idealni uslovi za stvaranje leda na polovima. Posle 40 dana i noći padanja potopne kiše, mora su još uvijek bila topla zbog podmorskog vulkanizma što je dovodilo do isparavanja vodene pare, koja se u visinama hladila zbog vazdušnih struja i vraćala na zemlju u vidu snijega.

„Bog je pustio da zemljom duva vjetar, i vode su počele da opadaju.“ (1. Mojsijeva 8:1) Vjetar je padavine nosio ka polovima. Tamo su mjesecima padali obilni snjegovi. Zbog oblaka od vulkanske prašine u vazduhu, manje sunca je prodiralo do tla. To su bili idealni uslovi za početak jednog jedinog ledenog doba posle Potopa, i za hlađenje polarnih oblasti. Stopa taloženja snijega i leda bila je ogromna u poređenju sa današnjom. Ovaj težak snijeg onda je bio sabijen u ogromne ledene ploče, i to je početak ledničkog perioda. Hladnoća je stvarala mase plutajućih ledenih bregova.

Računa se da je ovakvo stanje potrajalo oko 100 godina. Vremenom je došlo do zasićenja, smanjena je stopa isparavanja, vazduh je postao suvlji, padavina je bilo sve manje, pa je ledeno doba počelo da se povlači do današnjeg stanja. Ledeno doba se naglo završilo kao što se kocka leda u čaši naglo otopi. Dok je led prisutan temperatura vode ostaje oko tačke smrzavanja, ali čim se led otopi temperatura počinje naglo da raste. Zanimljivo je zapaziti da mnogi geolozi govore da se ledeno doba naglo

završilo.

Dakle, ako je klima samo topla, nema ledenog doba. Ako je klima samo hladna, opet nema ledenog doba jer je hladan vazduh vrlo suv, i ne proizvodi padavine.

Sa mnogo vode zarobljene u ogromnim ledenim pločama, nivoi mora su sigurno bili niži nego danas, a „kopneni mostovi“ vjerovatno su spajali sve glavne kopnene oblasti na Zemlji. Dok je led prekrivao našu planetu, mogli su da budu naseljeni kontinenti koji su danas odvojeni okeanom. Zbog leda na kopnu nivo mora bio je niži, pa su sigurno postojali kopneni mostovi između Aljaske i Rusije (Beringov moreuz), i Australije i jugoistočne Azije (Timorov prolaz). Posle otapanja leda, ovi kopneni mostovi su potopljeni. Sve ovo izgleda veoma osmišljeno, sa ciljem da se ljudi i životinja veoma brzo rasele po cijelom svijetu. To objašnjava postojanje domorodaca u Americi i Australiji, kao i njihovu specifičnu floru i faunu.

Po evolucionoj teoriji Ledeno doba je postojalo dosta dugo. Da je to tačno, u fosilnom zapisu naročito na polovima, našli bi smo mnoge vrste prilagođene ekstremno niskim temperaturama. Međutim, na polovima su redovno nalaženi fosili biljaka i životinja karakterističnih za suprtropsku i tropsku klimu.

Čovjek i ledeno doba

Najviše stihova u Bibliji o snijegu, ledu i olujama ima u knjizi o Jovu. Smatra se da je Jov živio 1600-ih godina prije nove ere ili možda još ranije u zemlji Uz (najsjeverniji dio današnje Arabije). U rodoslovu u 1. Mojsijevu 10:23 spominje se čovjek Uz kao praunuk Noja. Prepostavlja se da je po njemu zemlja Uz dobila ime. Zato se misli da bi Jobab iz 29-tog stiha ovog rodoslova mogao da bude Jov (Job).

Jov jednom prilikom kaže: „Kao što suša i žega gutaju otopljeni snijeg, tako i grob grešnike guta!“ (Jov 24:19). U današnjoj Arabiji je nemoguće vidjeti sliku otapanja snijega, pa se prepostavlja da je Jov živio u vrijeme kada se ledeno doba povlačilo iz ovih oblasti.

„Iz čije utrobe led izlazi, ko rađa inje što s neba pada? Vode se skrivaju kao pod kamenom, površina vodenog bezdana čvrsta postaje.“ (Jov

38:29,30)? Da bi ove pouke Jovu nešto značile, on je morao da zna za neku ledenu katastrofu u kojoj je čak i površina mora počela da se smrjava. „Bujni potoci mutni od leda“ se otkravljaju i otiču (6:15-17), pominje se „voda snježnica“ (9:30), Bog govori snijegu: „Padni na zemlju...“ (37:6,10). Sve je ovo napisano da bi ljudi koji su živjeli posle Potopa i u vrijeme ledenog doba dobili moralnu pouku, da bi znali da su svojim nemoralnim životom upropastili i sebe i prirodu, i pokrenuli ove katastrofe.

Kakvi su bili ljudi u vrijeme ledenog doba? Posle ove vodene katastrofe bilo je teško naći hranu, odjeću, teško je bilo naći drveće i metale da bi se napravilo sklonište, a klima je bila surovo hladna. Zato je jasno zašto je neandertalac, koji je živio u sjevernoj Evropi bio tako deformisan da su ga isprva proglašili za čovjeka-majmuna. On je zbog hladnoće i vlage bolovao od artritisa (upale zglobova) pa su mu udovi bili uvećani, a zbog velike oblačnosti bilo je malo sunca, pa je rahitis u dolini Neandertal bio endemski zbog nedostatka vitamina D. Svi su ga imali zbog klime u kojoj su živjeli. Ipak, kapacitet mozga neandertalca veći je od kapaciteta mozga današnjeg čovjeka, jer su pretpotpuni ljudi bili inteligentniji od današnjih. On je jeo sirovu, tvrdvu hranu, jer klima nije dozvoljavala rađanje voća, pa su mu mišići na licu od žvakanja bili uvećani, što mu je dalo grub izgled pa je proglašen za čovjeka-majmuna. Ipak, nema sumnje da je to čovjek, i da nema veze sa majmunima.

Ljudi koji su živjeli južnije, kromanjonac na primjer, imali su ispravljen stas i fin izgled, jer je tamo vegetacija bila bujnija, klima podnošljivija, pa deformiteti nisu bili tako česti. I on je imao veći mozak od današnjeg čovjeka. Prema 1. Mojsijevoj 4:22 ljudi su obrađivali metal još prije Potopa.

Uzrok Potopa i ledenog doba

Zašto se dogodio Potop? Zašto okrutno ledeno doba? Mnogi o Potopu govore kao legendi da bi izbegli nemoral kao uzrok propasti pretpotpone civilizacije. Mnogi narodi imaju iskrivljene mitove o Potopu, ali je Bog u Bibliji jasno rekao zašto će doći Potop i ledeno doba kao njegova posledica: „Gospod je video da čovjek čini veliko zlo na zemlji i da je svaka misao

njegovog srca uvijek usmjerena ka zlu... I Gospod je rekao: 'Zbrisaću s lica zemlje ljude koje sam stvorio, i ljude i stoku i sve životinje što se miču i stvorenja koja lete po nebesima, jer sam zažalio što sam ih načinio.' ... A zemlja se iskvarila u očima Božjim i napunila se nasiljem." (1. Mojsijeva 6:5,7,11). Nije svejedno kako doživljavamo uzrok ranijih katastrofa na Zemlji, kakav je naš odnos prema Božjim uputstvima. To pitanje je bilo život ili smrt i onda i sada.

Čitava ranija razvijena ali zla kultura ljudi uništena je u Potopu. Tako se danas stekao privid primitivnog čovjeka koji se razvijao do današnjeg modernog, iako su ponegdje i danas vidljivi tragovi nekadašnje napredne civilizacije.

Potop su preživeli samo oni koji su poslušali svog Stvoritelja i ušli u brod. Isus je uporedio vrijeme pred Potop sa vremenom pred njegov drugi dolazak. Ljudi su samoživi, potpuno tjelesni, nemoralni, rugaju se Bogu i iskrenim vjernicima. To je slika koju vidimo i danas: ljudi se rugaju pravoj istini, ljubavi i dobroti, žive samo da bi zadovoljili svoje strasti. Naše okruženje je postalo emocionalno ledeno doba, ali blago onome koji vjeruje Bogu kao Noje.

Dokazi o postojanju ledenog doba sačuvani su kao dokaz izvršenog Božjeg suda u prošlosti, i kao opomena da bismo ozbiljno shvatili Božji sud u budućnosti pri drugom Hristovom dolasku (vidi Isajia 24:18-21). Bog kaže Jovu: „Jesi li kročio u riznice snijega, i jesli vi video riznice grada?“ (Jov 38:22)

Možete da vjerujete da se ledeno doba dogodilo onako kako Bog kaže, ili da ne vjerujete. U Bibliji je opisan primjer čovjeka koji nije vjerovao iako je video svojim očima. Bog je obavijestio faraona da će zbog njegovog protivljenja Bogu pasti vrlo velik led u Egiptu, iako je led u Egiptu bio nepoznata pojавa (2. Mojsijeva 9:18). Bog je upozorio da će stradati oni koji budu u polju, dakle oni koji nisu povjerivali ovoj opomeni. Egipćani su se vjerovatno smijali opomeni da će pasti led u pretoplom Egiptu. Ali grad je pao „i vatra se spustila na zemlju“ (9:22,23). Svi koji nisu vjerovali stradali su. Oni koji su vjerovali bili su zaštićeni (9:25,26). Faraon je odlučio da se pokori Bogu ali samo dok je trajala nevolja, pa je opet tvrdoglav

nastavio da se protivi svom Stvoritelju (9:34,35). Vidio je svojim očima, ali se pokorio Bogu samo da bi izbjegao katastrofu a zatim nastavio da živi nemoralno. Zato je završio tragično.

Međutim, grijeh ima granicu tolerancije. Bog čeka da ljudi odustanu od svoje tvrdoglavosti i nevjerovanja. Bog čak opominje pred katastrofu, i savjetuje kako katastrofa može da se izbjegne. Bog nas je opomenuo da će i pred drugi Hristov dolazak padati grad i živo ugljevlje (Psalam 18:12,13; Otkrivenje 11:19; 16:21). „Pred mrazom njegovim ko će opstati?“ (Psalam 147:17) Opstaće ljudi koji poznaju Boga, koji znaju koliko Bog želi da nas sačuva od svih katastrofa. Samo je potrebno da mi damo svoj pristanak.

Mamuti

Evolucionisti kažu da su slonovi evoluirali u mamute zato što su se nastanili u hladnim krajevima. Zbog hladnoće im je navodno izraslo krvno, koje im je pomoglo da prežive ledeno doba. S vremena na vrijeme jedan od njih upadao je u snijegom ispunjenu pukotinu ili ledenu reku, gdje bi se zaledio i sačuvao u stanju u kojem ih mi danas nalazimo. Ovo su bajke, a evo i činjenica:

1) Mamuti su živjeli u sumpotskoj klimi: U ustima i stomacima zaleđenih mamuta pronađeni su: trava, divlji zumbuli, ljutići i divlji grašak, koji su bili sveži u danu kada su bili pojedeni. Evolucionisti kažu da svi kontinenti bili zajedno (Pangea), a zatim su se razdvojili, pa su zato mamuti jeli travu. Ali kako su zaleđeni ako su jeli bilje koje raste samo u toplim krajevima? Dakle, mamut je mirno pasao travu tamo gdje je danas polarna klima, kad ga je zaledila neviđena katastrofa.

2) Procijenjeno je da 5 miliona mamuta leži sahranjeno u tlu Arktika: Tlo Sibira je prepuno kostiju mamuta koje su kopači slonovače iskopavali tokom mnogo godina, i bar 20.000 kljova je nađeno u samo jednom iskopavanju. Kako to da toliki broj mamuta upadne u pukotine i ledene rijeke? Zar nije logičnije da ih je sve usmrtila katastrofa? Pored mamuta, tlo Arktika sadrži ostatke preko 60 životinjskih vrsta, uključujući nosoroge, kamile, konje, tigrove i antilope. Mnogi od njih leže u zaleđenom tlu,

izmiješani zajedno sa velikim kamenjem i korjenjem drveća.

3) Mamuti i ostale životinje naglo su zatrpani u ledenoj katastrofi: „Knjiga izvještaja čitalaca o neobičnim pričama i začuđujućim činjenicama“ iznosi, da je od eksperata za smrznutu hranu traženo mišljenje o zaleđenim mamutima. Šta su oni rekli? „Duboko zaleđivanje ogromnih živih mamuta, koji su bili izolovani debelim krvnom, zahtijeva čudesno niske temperature ispod -101⁰ C. Takve temperature nikada nisu zabilježene – čak ni na Arktiku.“ Članak dalje kaže: „Očigledno, u jednom momentu su mamuti mirno žvakali travu i ljutiće koji su bujno rasli u sunčanoj ravni umjerenog pojasa. U sledećem trenutku su bili izloženi žestkoj hladnoći, tako da su bili zaleđeni tamo gdje su stajali. Samo je iznenadna kataklizma nezamislivih razmjera mogla da bude odgovorna za to.“

Najveća kataklizma svih vremena je, naravno, biblijski Potop. On jasno objašnjava kako su mamuti sahranjeni u mulju, zajedno sa drugim životnjama, korjenjem drveća i velikim kamenjem.

Većina zaleđenih mamuta je pronađena u stojećem položaju, okružena zaleđenim tlom. Tkiva njihovog tijela i sadržaj njihovih stomaka nije čak ni počeo da se raspada. Evolucionisti, čije je vjerovanje zasnovano na gradualizmu (uniformizmu), nemaju zadovoljavajuće objašnjenje za misteriju zaleđenih mamuta.

Dakle, mamut nije slon koji je migrirao ka polovima pa mu je zbog hladnoće izraslo krvno, nego je živio na pašnjacima kada ga je iznenadna ledena katastrofa zarobila u ledu prije nego što je uspeo da pobegne. Mamuti su okruženi smrznutim muljem, nisu hodali po snijegu i masovno upadali u provaliju. Njihovo tijelo nije ni počelo da se raspada, čak ni sadržaj u stomaku nije uspio da se svari.

Po uniformizmu ovo je nemoguće. Evolucionisti nemaju odgovor za ovo. Stručnjaci za smrznutu hranu dodaju: „Jedino iznenadna kataklizma nezamislivog obima mogla bi biti odgovorna za ovo.“ Potop je rješenje i za zagonetku mamuta. Ova stvorenja čiji su ostaci sačuvani – učvršćuju dokaz za prorečeni Božji sud. (vidi 1. Mojsijeva 7:11 i Isaija 24:18-20)

RAST POPULACIJE I RASPON LJUDSKE ISTORIJE

Danas [2022] na Zemlji ima preko 8 milijardi ljudi. Po sadašnjoj stopi rasta populacije od 2%, od samo jednog para do 6 milijardi došlo bi se za samo 1100 godina! Ako čovjek postoji na Zemlji oko milion godina, kako tvrde evolucionisti, pri sadašnjoj stopi rasta danas bi trebalo da živi 10^{8600} stanovnika! Taj broj je apsurdan, ali evolucionistički uniformizam zahtjeva da toliko ljudi sada treba da postoji.

Ako uzmemu u obzir bolesti, gladi i ratove, pri umjerenoj stopi rasta populacije od samo 1% godišnje, zasićenje populacije bi bilo dosegnuto za manje od 5.000 godina, ostavljajući 995.000 godina sa stopom rasta od 0%. Za to vrijeme milioni miliona ljudi i žena živjeli bi i umirali. Međutim, njihovi ostaci nisu nađeni. Njihovi alati i građevine nigdje nisu viđene.

Da li je razumno pretpostaviti da je čovjek postojao milion godina, a da je tek nedavno naučio vještina građenja, poljoprivrede i metalurgije, unutar poslednjih nekoliko hiljada godina? Naročito je iznenađujuće da čovjekova najranija djela, kao što je Keopsova piramida, zahtjeva napredno znanje arhitekture i astronomije, a da su rane pećinske slike majstorski radovi po savremenom standardu.

Iako danas postoje brutalni genocidi, ogroman broj abortusa, strašni ratovi, smrtonosne bolesti i smrt od gladi od kojih umiru milioni, stopa rasta populacije nije se mnogo promijenila. Ako je čovjek na Zemlji prisutan 1 milion godina, stopa rasta bi trebalo da bude samo 0,0002%. Tako niska stopa rasta populacije nikad nije viđena. Broj ljudi koji bi umro za to vrijeme je toliki da bi ispunio cijelu zapreminu planete Zemlje! Gdje su ostaci tolikih ljudi? A gdje su tek ostaci životinja i biljaka?

Država	Godina popisa	Stopa rasta populacije	Prosječni godišnji rast
V. Britanija	1991	0,0%	
V. Britanija	1939-1951	0,43% najmanja	
V. Britanija	1811-1821	1,64% najveća	0,87%
Njemačka	1837-1991		0,812%
Francuska	1801-1975		0,377%

Cijeli svijet	1985-1990	1,7%
---------------	-----------	------

Ako je kameno doba zaista trajalo 100.000 godina i imalo populaciju između 1 i 10 miliona ljudi, trebalo bi da bude zatrpano oko 4 milijarde tijela u najgornjim slojevima tla, a pronađeno je samo nekoliko.

Rast populacije Izraela u Egiptu

Broj Jakovljeve porodice koja je ušla u Egipat dat je u 1. Mojsijevoj 46, gdje nam se kaže da je Jakov, sa njegovih 12 sinova, njihovih sinova i 2 unuka, brojao ukupno 70 osoba. U 2. Mojsijevoj 12:37-41 tvrdi se da 430 godina kasnije Izraelska populacija broji oko 600.000 ljudi osim žena i djece. To predstavlja stopu rasta od oko 2,13%. Prema 2. Mojsijevoj 1:7 Izraelci su bili plodni i veoma su se umnožili. Stopa od 2,1% za 430 godina je veća od nedavne svjetske stope rasta od 1,7% i mnogo, mnogo veća od stope u Zapadnoj Evropi od 0,4 – 0,9% (Demografski Godišnjak iz 1991. bilježi za Afriku prosječnu stopu rasta između 1985. i 1990. od 3,0% godišnje). Ovako visoka stopa za Izrael je iznenađujuća jer su je 2 faktora otežavala zadnjih 80 godina: radili su ropski posao i novorođeni dječaci bili su ubijani.

Zla i ratovi

Na stopu rasta populacije utiču velike katastrofe kao što su ogromni pomori, bolesti, ratovi. Ali kao što je slučaj sa modernom Njemačkom, efekat ratova nije bio tako značajan za dugo vrijeme. Prvi nalet Crne Smrti harao je Evropom od 1347-1351. Uporedne arhive ukazuju da je smrtnost varirala u različitim oblastima između 1/8 i 2/3 populacije. Brojevi nisu dosegli nivo od prije 1348. do početka 16. vijeka. (Mikropedija Britanika)

Genetika i populaciono grlo

Analize genetske različitosti, koje je principijelno donio Naojuki Takahata i Jan Klajn na *Graduate University for Advanced Studies* u Japanu, izvještava u „Science“, 16.01.1995. pokazujući kako smo mi ljudi slični genetski jedan drugom. Bilo koja 2 čovjeka iz različitih krajeva zemlje ima

sličnije gene nego dvije gorile iz iste Zapadno Afričke šume. Zaključak Japanske studije jeste da je prije nekog vremena, možda 12.000 ili više godina, ljudska populacija pretrpjela katastrofu i pala na 10.000 ljudi, prije no što se povećala na današnji broj. Usko grlo populacije potvrđuje predanje mnogih plemena i nacija, i podržava biblijski izvještaj o svjetskom Potopu u Nojeve dane. Od Noja, njegova 3 sina i njihovih žena, tj. 8 osoba, stvorena je današnja populacija. Biblija datira ovu kataklizmu na prije oko 4.400 godina. Njih 8 su opet potomci samo jednog para, Adama i Eve, koji su živjeli oko 1.600 godina ranije, što se poklapa sa studijom mitohondrija DNA.

Koliko dugo je potrebno da od 8 ljudi dosegнемos današnju svjetsku populaciju, koristeći kao vodič minimum i maksimum stope rasta za Veliku Britaniju (što je manje od svjetskog prosjeka)? Stopom od 0,43% broj ljudi u svijetu bio bi dosegnut za 4.738 godina, a stopom od 0,87% za samo 2.347 godina! Ovi podaci se slažu sa vremenskom skalom Biblije.

Stopa rasta od samo 0,377%, najniža stopa rasta u Zapadnoj Evropi, za period od recimo 50.000 godina, dovela bi do nevjerovatnog broja od 10^{82} ljudi! Ova cifra je veća od procijenjenog broja čestica u svemiru. A 50.000 godina je samo djelić vremena koje evolucionisti tvrde da je čovjek proveo na Zemlji. Ako je evolucija istinita, zemlja bi odavno došla do tačke zasićenja stanovništva.

Kad čovjek razvija svoje stanište, on preuzima staništa drugih stvorenja. Kad bi evoluciona teorija bila tačna, današnja kriza zbog iskrčenja šuma, dogodila bi se hiljadama hiljada godina prije. Zemljine mineralne rezerve odavno bi bile iscrpljene ako bi svijet bio prenaseljen ljudima koji koriste bronzu i gvožđe. Zagađenje i ulov riba odavno bi uzeli svoje u okeanima. Sve ovo se ipak nije dogodilo.

Zaključak

Proučavanje populacione statistike ukazuje da čovjek nije postojao do prije nekoliko hiljada godina. Ako bi čovjek postojao samo 50.000 godina Zemlja bi postala prezasićena ljudima odavno, i izvori bi bili iscrpljeni.

Proučavanje ljudske genetike pokazuje da smo svi nastali od jedne

žene, što se slaže sa pričom o Adamu i Evi. Nedavna Japanska studija pokazuje da je svjetska populacija bila vrlo mala prije nekoliko hiljada godina, što se slaže sa pričom o Potopu u Nojeve dane.

Ukratko, populaciona statistika, kao i ljudska genetika podržavaju biblijski pogled na ljudsku istoriju, a veoma se suprote evolucionom scenariju. Stvoritelj je poklopio događanje popisa stanovništva sa utelovljenjem Isusa Hrista na Zemlji. Kao da nam je time pokazao da popisom stanovništva i statistikom možemo doći do zaključka da je ljudska populacija na Zemlji prisutna oko 6000 godina, a ne 100.000 koliko tvrde evolucionisti.

MORAL

Činjenica je da evolucija nije donijela moralni napredak u svijet oko nas. S druge strane, biblijska slika o napretku zla zbog odbacivanja Boga od strane ljudi vrlo je aktuelna. Najoštriji sukob između ateizma i religije je u osnovnim načelima: „bori se za opstanak protiv svih svojih bližnjih“ ili „voli bližnjega svojega kao samog sebe.“

Evolucionistička filozofija potkrijepila je nacionalizam (npr. nacizam) idejom da bolja nacija opstaje, rasizam idejom da bolja rasa opstaje i komunizam idejom da nema Boga. Mnogi su u školama i fakultetima odvedeni u bezbožstvo i beznađe bez Boga. Čovjek je spušten na nivo zvijeri koja se brutalno bori za opstanak. Zlo više nije zlo nego borba za opstanak. Ubistva, preljube i abortusi postali su uobičajeni. Urođeni moralni standardi su iskriviljeni i stvoreni „moderni“. Evolucija je degradirala humanost. „Favorizovane rase“ su stvarale koncentracione logore i rezervate.

Kada bi evolucija bila istinita, onda bi ubice i pljačkaši predstavljali buduću elitu ljudi, jer su najjači i najspasobniji za goli opstanak. Pošteni, krotki i dobri ljudi po teoriji evolucije trebalo je da odavno izumru. Ni preljuba ne bi bila grijeh, nego pohvala za ostvarenja u domenu promiskuiteta.

Neki evolucionisti prevarom su postali slavni jer su lažirali rezultate svojih eksperimenata. I neki vjernici su svojom „revnošću“ postali obični

zločinci (inkvizicija, mudžahedini). Međutim, očigledno je da ove dvije grupe nisu pravi predstavnici svojih ideja. Jasno je da Darwin nije pozivao na lažiranje argumenata, niti je Hrist pozivao u sveti rat. Sud možemo da donešemo na osnovu toga kakve su posledice među ljudima koji potpuno prihvataju ove ideje. Kakvi su ljudi koji se nemilosrdno bore za opstanak, a kakvi su oni koji vole svoje bližnje?

Teorija evolucije učinila je da je život postao jeftin. Čovječanstvo ne samo da nije evoluiralo, nego je postalo okrutnije i brutalnije. Savremeno oružje prevazilazi riječ zločin (hemski otrovi, atomske bombe, kasetne bombe...). Po evoluciji, ratovi su normalni, nestaće manje sposobni ljudi. Djeca se prodaju kao robovi, prodaju se ljudski organi, sportisti. Ubistvo može da se naruči za male pare. Ogroman je broj abortusa zbog „neželjene“ trudnoće. Ljudi ubijaju svoju nerođenu djecu samo zato što ih ne žele. Karl Segen je rekao da vjeruje da ljudski embrion prolazi kroz evolutivne faze, pa po njemu abortus u prva 3 mjeseca predstavlja ubistvo ribe ili žabe, a ne čovjeka. Ljudi se bore da se ozakoni eutanazija, ubijanje starih i teško bolesnih koji to žele, iz „samilosti“. Super-čovjek evolucije je snažan, okrutan, nemilosrdan, potpuno tjelesan. Za njega je biti human i duhovan obična slabost.

Kada vidimo kako mnogi ateisti žive, jasno nam je da postoji đavo.

Kada su Evropljani prvi put otkrili jedno ljudozdersko domorodačko pleme, ljudski život među njima bio je jako jeftin, u vrijednosti jedne krave. Posle izvesnog vremena cijena ljudskog života je porasla. Zapravo, ljudi više nisu ni prodavali ni ubijali. Razlog zbog kojeg je u ovom plemenu vrijednost ljudskog života postala neprocjenjiva, bila je to što su prihvatali biblijskog Boga. Žrtva Isusa Hrista, koji je svoj život dao umjesto svih nas, dala je ogromnu vrijednost svakom čovjeku.

Bog je u Bibliji opisao teoriju evolucije: „Jer njegova nevidljiva svojstva, naime njegova vječna moć i božanstvo, jasno se vide još od stvaranja svijeta, budući da se prepoznaju po onome što je stvoreno, tako da nemaju izgovora. Jer premda su upoznali Boga, nisu mu kao Bogu iskazali slavu ni zahvalnost, nego im je razmišljanje postalo isprazno i nerazumno srce im se pomračilo. Tvrđili su da su mudri, ali su postali bezumni i

zamijenili su slavu neraspadljivog Boga likovima načinjenim po obliju raspadljivog čovjeka i ptica i četvoronožaca i gmizavaca. Zato ih je Bog, po strastima njihovog srca, predao nečistoti da sami obeščašćuju svoje tijelo. Oni su Božju istinu promijenili u laž, pa su poštivali i obožavali ono što je stvoreno umjesto Stvoritelja.“ (Rimljanima 1:20-25)

Čovjekov najveći problem nije naučne, već moralne prirode. Čak i kad ima određena znanja čovjek se ponaša suprotno od onoga za šta zna da je dobro. Naučnik napravi skicu filtera za fabriku, ali neko pare odvojene za filter stavi u svoj džep. Naučnik otkrije nuklearnu energiju, ali neki ljudi to otkriće iskoriste za pravljenje bombi. Naučnik utvrdi da je pušenje nezdravo i štetno, ali ni sam ne želi da prestane da puši. Zato se svjetovni čovjek teško odlučuje da odustane od teorije evolucije, koja mu služi kao odbrambeni mehanizam od istine. Lakše mu je da vjeruje da su mu ljudi neprijatelji, konkurenti u borbi za opstanak koje treba pobijediti, nego da su oni bližnji koje treba voljeti.

Po evoluciji činiti dobro i voljeti je slabost. Takva osoba će nestati selekcijom. Evolucija ne govori o smislu života i ne rješava problem smrti. Evolucija guši ljudsku savjest, svijest o dobru i zlu, i potrebu za spasenjem od zla. Pošto prihvatanje Boga povlači i prihvatanje Božjih moralnih normi (na primjer Dekaloga), onda ljudi radije bježe u ateizam ili deizam. Evolucija je pokušaj bježanja od Boga, ali Bog neće nestati ako neko zamišlja da ga nema.

Grijeh je stanje koje ne postoji među životinjama, ima ga samo čovjek. Jedino čovjek može da se postidi ili da ga grize savjest. Nijedna ženka bilo koje životinje nema himen. Samo djevice imaju himen jer je njegova uloga prvenstveno moralna, da očuva seksualnu čistotu djevojke prije braka.

Prije nego što počnemo da koristimo neki aparat čiji mehanizam rada ne pozajmimo, uvijek prvo pročitamo uputstvo za upotrebu. Tako nećemo pokvariti aparat i imaćemo koristi od njega. Ako želimo da ispravno upotrebljavamo naše tijelo i život koji nam je dat, potrebno je da u Svetom Pismu pročitamo uputstvo za upotrebu. Kada riješimo naše moralne probleme, onda ćemo kroz cijelu vječnost moći da se bavimo naučnim pitanjima.

Čovjek ne može da uguši moralnost koju mu je Bog usadio prilikom stvaranja. U nama postoje univerzalni, urođeni moralni standardi, koji nas upozoravaju da nije moralno da prepisujemo na ispitu, niti da oženjeni čovjek zavede tuđu ženu, niti da neko primi mito za nepoštenu uslugu. Ovi moralni standardi ne zavise od stavova pojedinaca. Mi smo stvorenji takvi, rođeni smo takvi, nismo obrazovani i naučeni da budemo takvi.

Svako vidi na sebi da nije savršen, i svi imamo potrebu da ne griješimo, da činimo najbolje, da budemo savršeni. Što se tiče morala, ne možemo da ostanemo neutralni, moramo da se odlučimo za ili protiv Boga. Još se nije rodio ateista koji je u stanju da živi po Božjem standardu morala (poštjenje, dobrota, istina, ljubav prema svima...), i da se raduje takvom životu. Očigledno je da nas naš Tvorac puno voli jer strpljivo čeka da prestanemo da bježimo, i da donešemo odluku da mu se vratimo. Na osnovu naše odluke, Hrist će prilikom svog drugog dolaska ili da nas spase ili da izvrši presudu koju smo izabrali. Zato nije svejedno da li vjerujemo u evoluciju ili vjerujemo Stvoritelju. To pitanje je životno važno, i svako od nas će dati odgovor na njega.

ESTETIKA U PRIRODI

Čemu služi ljepota u prirodi? Ona često nema selektivnu prednost jer opstaju jači, grublji i ružniji. Neke dubokomorske ribe žive u potpunom mraku, a izuzetno su šarene, prelijepih boja, iako ih niko ne vidi. Čak su i jaja nekih stvorenja u dubini mora prelijepo obojena iako se nalaze u potpunom mraku.

Ljepota nema evolucionu prednost. Korov bolje opstaje od nježnog, lijepog cvijeća. Najljepše cvijeće opstaje samo ako ga održava baštovan. Pauna rep čini trapavim i sporim. Zbog svog prevelikog repa paun je lak plijen grabljivaca. Ali on je stvoren da bismo mi uživali u njegovim blistavim bojama, i zato ga čovjek čuva od istrebljenja.

Evolucionisti kažu: „Mi, ljudi smo unijeli ljepotu u prirodu. Ne postoji ugrađena ljepota u prirodi, već mi imamo samo doživljaj da je nešto

lijepo. A i čime bi smo mjerili ljepotu? Mi, dakle, imamo interes da nešto bude lijepo”.

Ipak, svi mi vrlo lako prepoznajemo da je nešto lijepo, a da nešto drugo nije lijepo.

Međutim, postoje mnogi primjeri gdje ne vidimo nikakvu korist od estetike. Na primjer, najljepše gljive su najotrovnije. Lijepe su samo da bi zadovoljile našu potrebu za ljepotom. Postoje vrste gljiva koje imaju izuzetno neprijatan miris, ne jedu se, ali izgledaju predivno, a to ni sa čovjekovog, ni sa aspekta ostalog živog svijeta, nema nikakve koristi za opstanak sem da zadovolji neke estetske potrebe.

Dakle, svijet prirode se razbacuje ljepotom koja nema nikakvu funkciju osim estetske. Stvari su lijepe, bez neke njima svojstvene potrebe. Otkuda to? Kod ovog pitanja kreacionisti imaju ubjedljivo bolje objašnjenje: Umjetnička djela u prirodi pokazuju nam da postoji Stvoritelj koji ima smisla za lijepo.

Ljudi imaju potrebu za ljepotom, iako nam lijepe stvari ne donose materijalnu ni evolucionu korist. Ko se ne divi mirisu ruže ili jagode? Čovjek uživa dok sluša muziku, uživa u slikama, pejzažima, zalascima sunca, iako to neće da nas osposobi da budemo najjači u borbi za opstanak. Zašto se čovjek bavi umjetnošću? Zašto se čovjek bavi stvaranjem lijepog? Ko nam je usadio smisao za ljepotu i potrebu da uživamo u njoj? Da li shvatate kakav karakter ima Bog koji nam je stvorio estetske potrebe, koji je stvorio toliko lijepih prizora u prirodi? Naša potreba za lijepim je dokaz o ljepoti Božjeg karaktera. U ljepoti se vide otisci Božjih prstiju.

Sami dokazi iz prirode dovoljni su da svakog ateistu ubijede da Bog postoji. Zato Bog ne čini čuda, jer i pored svih čuda u prirodi koje je Bog ostavio, ljudi i dalje ne vjeruju.

TEISTIČKA EVOLUCIJA

Riječ „Teos“ znači „Bog“, a riječ „evolucija“ odnosi se na razvoj kosmosa i živog svijeta na planeti Zemlji. Teistički evolucionisti vjeruju da Bog jeste stvorio kosmos, da je On dao početne impulse po kojima se

kosmos razvija, da je (po nekima) udahnuo život u neke primitivne oblike, a onda je pustio da se sve samo razvija. Ako je negdje nešto kočilo, On je pri pomagao. Dva ključna vjerovanja teističkih evolucionista su: 1) evolucija kao mehanizam kojim nastaju nove vrste je tačna, i 2) biblijski izvještaj šestodneva nije doslovan.

Vrijeme pojave i razlog

Teistička evolucija se pojavila tek kad se pojavila klasična, naučna, ne-teistička evolucija. Prije pojave teorije evolucije nikome nije ni padalo na pamet da vjeruje u teističku evoluciju, a da u isto vrijeme vjeruje da Bog postoji. Sve crkve su do pojave teističke evolucije smatrali da su dani stvaranja doslovni. Međutim, mnogi naučnici su povjerivali u Darvinove ideje da je cjelokupni živi svijet sa svim svojim vrstama, nastao evolucionim procesom, pa su odbacili ono što piše u Bibliji da je Bog stvorio svijet za doslovnih 6 dana.

I sada su neki vjernici bili u dilemi: ili će prihvati ono što naizgled tvrdi nauka, ili će prihvati ono što tvrdi Biblija. Situaciju je pogoršalo to što teolozi u vrijeme pojave evolucije nisu imali nikakve naučne argumente kojima bi se oduprli napadima evolucionista, nego su imali samo teološke argumente koji za naučnike nisu bili validni. Tako je teorija evolucije naizgled pobijedila. Mnogi ljudi ne vjeruju u Bibliju baš zato što su povjerivali u ono što se tvrdi u teoriji evolucije. Postoje ljudi koji kažu: „Kako da vjerujem u Boga posle svega toga što smo učili na fakultetu“.

Zato se pojavila teistička evolucija koja je pokušala da napravi kompromis između biblijskog stvaranja i onoga što uči evolucionistička teorija. Da se nije pojavila teorija evolucije, ne bi se pojavila ni teistička evolucija, ne bi se pojavili ni teolozi koji bi je prihvatali kao metodu kojom je Bog stvarao.

Međutim, naše znanje o Bogu moglo bi da zavisi od ljudskih naučnih tvrđenja jedino ako Bog ne postoji, jedino ako su ljudi izmislili religiju. Ako Bog postoji, onda je Bog objavio što je istina, i nikakva „naučna“ saznanja ne mogu da opovrgnu istinu koju je objavio Onaj koji sve zna.

Teističku evoluciju prihvataju neki neo-ortodoksnii hrišćani i neki

moderni teolozi akademskog ranga. Po njima Biblija služi samo da nam otkrije da je Bog Stvoritelj, a kojim je metodom On stvarao, to će da nam saopšti nauka. Oni tvrde da je Bog ipak u početku stvarao u onom pravom smislu *ex Deo*, i da je dao početne impulse a da je kasnije razvoj bio spontan. U prvom izdanju „Porijekla vrsta“ to je usvojio i Darwin, ali je kasnije odbacio to vjerovanje.

Kompromis

Iz želje da se napravi vještački sklad između Biblije i evolucionističke nauke, nastalo je konkordističko tumačenje šestodneva (riječ „konkordističko“ znači „slaganje“). Da li je dobro po svaku cijenu harmonizovati biblijski izvještaj sa onim što tvrdi moderna nauka i evolucija? Evoluciona teorija sve više pokazuje da je puna načelnih grešaka. Onog trenutka kad evoluciona teorija bude odbačena kao neadekvatna da objasni porijeklo života, porijeklo čovjeka i istoriju svijeta, pašće i sve teorije koje silom usklađuju Bibliju i evoluciju. Pogrešno je zadobijati nove vjernike tako što ćemo napraviti kompromis između ljudskog mišljenja i istine koju je Bog objavio.

Jedan od zagovornika ove ideje kaže: „Izgleda kao da postoji nesklad između Svetog Pisma i nauke u pogledu trajanja stvaranja. Mojsije govori o danima, dok nauka svaki dan ili period stvaranja računa na stotine, hiljade ili čak i nekoliko miliona godina. No i taj nesklad je samo prividan, jer ako imamo na umu riječi Psalma 90:4 kao i riječi apostola Petra, da je „jedan dan pred Gospodom kao hiljadu godina, a hiljadu godina kao jedan dan“ (2. Petrova 3:8), i da naša crkva nije nikad smatrala jedan dan iz opisa stvaranja vidljivog svijeta kod Mojsija kao vrijeme od 24 sata, onda će onome koji vjeruje biti jasno i shvatljivo.“

Teistički evolucionisti tvrde da se dani stvaranja odlično slažu sa geološkim periodama. Viktor Pirs tvrdi da se evoluciona antropologija savršeno slaže sa izvještajem u 1. Mojsijevoj, ali ne treba shvatiti da je bukvalno postojao neki pravi Adam. Termin „Adam“ treba shvatiti metaforično, i on u stvari reprezentuje ljudske populacije koje su živjele u novom kamenom dobu. Neki autori kažu: „Biblija zaista jeste nadahnuta.

Kako je Mojsije mogao znati činjenice koje će paleontologija i geologija otkriti tek 35 vjekova kasnije, a da se tako fino uklapa, da dani stvaranja nisu bukvalni, doslovni dani od 24 sata, nego su to dugi vremenski periodi, kao geološke periode.“

Međutim, Adam je stvoren od doslovnog praha zemaljskog, i doslovno se vraća u prah zemaljski prilikom smrti. Adam je imao doslovnu djecu čija su imena zapisana u rodoslovu. Rodoslov Isusa Hrista ide unazad i dolazi do Adama. Nijedan mit ne bi dao rodoslov izmišljene ličnosti. Logika zahtijeva da kada brojimo svoje pretke unazad, moramo doći do doslovног prvog para ljudi. Adam je doslovno zgriješio i posledica je doslovna smrt. Isus je govorio o doslovnom braku Adama i Eve koje je Bog sjedinio i zato ne dozvoljava razvod. I apostol Pavle je rekao da je Adam doslovni začetnik ljudskog roda (1. Korinćanima 15:42) Život mitoloških likova ne obavezuje ljude, a ako su Adam i Eva doslovni, to nas obavezuje na određeni način života.

Biblja jeste stvarno inspirisana, ali jedan ovako naštimovani dokaz njene inspirisanosti od strane teističkih evolucionista nije dobar. Po ovoj teoriji, Bog je usavršio Adamovo tijelo, kroz evolucijski proces, a onda je po nekim, u tako usavršeno tijelo utisnuo dušu. Dakle, evolucionim procesom je pripremljeno tijelo, a onda je Bog natprirodnim procesom u takvo tijelo utisnuo dušu.

Problemi teističke evolucije (teološke kontradikcije)

Biblja funkcioniše kao cjelina. Njene doktrine funkcionišu po principu „sve ili ništa“. Ili je Biblja cijela ispravna ili nije uopšte ispravna. Ako ona na nezadovoljavajući način odgovara na pitanje postanka, ko nas može uvjeriti da ona na odgovarajući način rješava problem naše egzistencije i problem našeg spasenja? Ko onda može da nas uvjeri da je Isus pravi Mesija, ako nije tačno ono što piše u 1. Mojsijevoj? Ko nas može uvjeriti da može biti tačno ono što Biblja govorio o završnim događajima?

Ideja da Bog stvara trenutno a ne milionima godina uopšte nije nelogična. Vidimo da Bog u Novom Savezu takođe stvara trenutno: trenutno je pretvorio vodu u vino, trenutno je stvorio hljeb i ribu za mnoštvo

naroda, trenutno je dao oči slijepom od rođenja, itd. Bogu uopšte nije potrebno vrijeme da bi stvarao. Dakle, moramo da uzmemo u obzir cje-lokupni biblijski koncept, a ne samo neke tekstove.

Kontradikcije teističke evolucije u odnosu na šest dana stvaranja

(TEISTIČKA) EVOLUCIJA	STVARANJE OPISANO U BIBLIJI
Materija je vječna	Materija je stvorena, samo je Bog vječan
Prvo je nastalo kopno pa okeani	Prvo su nastali okeani pa kopno
Prvo je nastao morski život, pa kopneni	Prvo kopneni (3. dan) pa morski (5. dan)
Prvo se pojavljuju ribe pa drveće	Prvo drveće (3. dan) pa ribe (5. dan)
Prvo se pojavljuju insekti pa ptice	Prvo ptice (5. dan) pa insekti (6. dan)
Prvo se pojavljuju gmizavci pa ptice	Prvo ptice (5. dan) pa gmizavci (6. dan)
Prvo se pojavljuje žena pa čovjek, ili cijela populacija ljudi	Prvo čovjek pa žena (1. Mojsijeva 2:18,22; 1. Kor. 11:8,9), pojedinac a ne populacija
Prvo se pojavljuju kiša pa čovjek	Prvo čovjek pa onda kiša, mnogo kasnije prilikom Potopa.
Prvo je nastalo Sunce, pa Zemlja	I Zemlja i Sunce su vjerovatno stvorenji 1. dana, a Sunce postalo funkcionalno 4. dana.
Borba i smrt su neophodni da bi nastao čovjek	Čovjek je odvajanjem od Boga doveo do pojave borbe i smrti

Izgleda kao da je Bog stvarao baš tako zato što je znao da će se jednoga dana pojaviti teistička evolucija sa svojim tvrđenjima, pa je stvarao sve suprotno od ideja koje će biti izmišljene.

U 1. Mojsijevoj 1, u šestodnevnu stvaranju, sedam puta se pojavljuje fraza „po svojim vrstama“. Bog je stvorio biljke „po svojim vrstama“ (3. dana); živi svijet u vodi i ptice nebeske „po svojim vrstama“ (5. dana), stvorio je životinje na zemlji „po svojim vrstama“ (6. dana)... Dakle, 7 puta se upotrebljava termin „po svojim vrstama“. Bog je stvarao životinje

direktno po svojim vrstama, što znači da nije izvodio vrste jedne iz drugih. I Isus je rekao da biljke rađaju samo plodove koje rađa vrsta kojoj pripadaju, da nije moguće da rode nešto što bi bilo druga, nova vrsta (Matej 7:16-18).

Po Bibliji, Bog je stvorio ženu od Adamovog rebra. Od muškarca mogu da nastanu oba pola (i muški i ženski), pošto ima XY polni hromozom. Žena ima XX polni hromozom, pa od ženinog rebra Bog ne bi mogao da stvori muškarca, nego samo ženu. Ovako se ne izmišlja bajka. Bog je nadahnuo pisce Biblije tako da se informacije iz Svetog Pisma slažu sa savremenom genetikom. Bog je Adamu uzeo rebro i stvorio ženu, pa je Adam imao jedno rebro manje, ali danas ljudima ne fali ni jedno rebro jer se stečene osobine ne nasleđuju.

Božji karakter i teistička evolucija

Teistička evolucija je suprotna samom pojmu biblijskog Boga. Bog je savršeno biće. Po Bibliji Bog je ljubav, a po jednoj ovakvoj teoriji mi ne možemo da izvučemo zaključak da je takav Bog ljubav. Ako Bog koristi nasumičan proces koji podrazumijeva mnoge smrti, patnje, propadanja, katastrofe, da bi kroz evolucijski proces doveo životinjsko tijelo u takvo stanje da mu može useliti dušu, to sigurno nije Bog ljubavi. Onaj „bog“ koji bi koristio nasumičan proces, koji podrazumijeva da slabici izumiru, da preživljavaju samo oni koji su najbolje adaptirani, a mnogi ginu, propadaju, muče se i bivaju istrijebljeni, sigurno nije Bog koji voli stvorenja koja je stvorio. Bogu koji je za svoje neprijatelje dao da umjesto njih umre njegov Sin, sigurno ne bi ostavio svijet da se mukotrpljivo razvija kroz зло i smrt.

Bog je sveznajući, to znači da Bog pravi nepogrešive planove. Međutim, teistička evolucija podrazumijeva loše planiranje, i to užasno loše planiranje, mnogo lutanja i grešaka. Biblijski koncept neposrednog stvaranja podrazumijeva savršeno planiranje i Božju moć da On to može odmah i da uradi.

Bog je svemogući. Zašto Bog koji je svemoćan ne bi mogao da stvori svijet za 6 dana? Šta je Bogu teško? Zašto bi svemogući Bog koristio jedan

tako neefikasan metod kao što je evolucija, da bi stvorio čovjeka? Izgleda kao da je prvo bitna ćelija moćnija od Boga jer stvara nove vrste koje navodno Bog nije stvorio direktno. Biblijski Bog je svemogući Bog, On može da stvara neposredno, riječu. „Jer on reče, i postade; on uredi, i pokaza se.“ (Psalom 33:9) Nigdje ni govora o dugom stvaranju. Samo riječ iz Božjih usta, i svijet nastaje. Nije saglasno tvrditi da je Bog stvarao evolucijom, a vjerovati da je On svemoguć.

Bog sve radi svrhovito, ima određeni cilj, svrhu. Kad bi Bog tako radio, u Njegovoj „radionici“ nastajali bi otpaci i promašaji koji treba da budu osuđeni da izumru i propadnu. Nasuprot tome, mi vidimo da kad je Bog stvorio svijet „sve bilo veoma dobro“. (1. Mojsijeva 1:31)

Nova teškoća je sukob sa činjenicom smrti. Životinje su navodno umirale milionima godina prije nego što se pojavio čovjek. Zašto bi postojala smrt ako nema grijeha? Teistička evolucija podrazumijeva mnogo smrti. Ako nema nikakvog prestupa, grijeha, zašto bi Bog koristio propadanje i smrt za razvoj života? To nikako ne može da se usaglasi sa biblijskim konceptom. Prije pada u grijeh niye bilo smrti, a po ovoj teoriji bilo je mnogo smrti prije nego što se pojavio čovjek. Tek onda bi čovjek mogao da padne u grijeh, jer onaj ko se nije pojavio nije mogao ni da padne u grijeh.

Koncept teističke evolucije sukobi se sa shvatanjem biblijskog Boga. Teistički evolucionisti optužuju i omalovažavaju Boga, jer izopačeno prikazuju Njegov karakter.

Dani = dugi vremenski periodi?

Po teističkim evolucionistima dani stvaranja nisu doslovni, bukvalni, solarni dani od 24 sata, nego su to dugi geološki periodi.

Apostol Petar je ovako napisao: „Ali ovo jedno da vam ne bude nepoznato, ljubazni, da je jedan dan pred Gospodom kao hiljada godina, i hiljadu godina kao jedan dan“. (2. Petrova 3:8) Ako jedan dan može biti hiljadu godina, teistički evolucionisti kažu do onda može biti i milione i milijarde godina. Međutim, ovakvo tumačenje gdje je 1 dan = 1000 godina bilo bi samo ako bi ovaj tekst bio proročanstvo. Izveštaj o stvaranju je opis nastanka naše planete i života na njoj, a ne proročanstvo. Jezik kojim

je stvaranje opisano je doslovan jezik, a ne proročke metafore.

Međutim, apostol Petar ovdje govori o pojavi uniformista. To su evolucionisti koji vjeruju da postoji jednoobraznost u prirodi, tako da sadašnje događaje koriste kao ključ za razumijevanje prošlosti i da se sve oduvijek dešavalo onako kao što se dešava i danas. Najbolje se to vidi u stihu 3:4: „Jer otkako su oci pomrli sve stoji tako od postanja stvorenja“. Dakle, uniformizam, sve je isto. U tom kontekstu treba razumjeti Petrove riječi. Dakle, kad ljudi posmatraju svijet, čini im se da on zahtijeva hiljade godina, a Petar kaže „to se može pojaviti za jedan dan“.

Sličan tekst je Psalm 90:4: „Jer je hiljadu godina pred očima tvojim (Božjim) kao dan jučerašnji kad mine i kao straža noćna.“ Tema ovog psalma jeste da je Bog vječan: „Prije nego što su se gore rodile, prije nego što si zemlju i plodno tlo sazdao, od nedogleda do nedogleda ti si Bog.“ (Ps. 90:2) Nasuprot toga je čovjekova prolaznost i smrt (Ps. 90:5-10), sa naglaskom da je prosječan čovečiji život oko 70 godina, nasuprot vječnom Bogu za koga je hiljadu godina ništa. Dakle, tema ovog psalma nije stvaranje, niti dužina dana prilikom stvaranja, nego je naglašeno da je Bog vječan.

U Bibliji, u 1. Mojsijevoj upotrebljava se za dan jevrejska riječ „jom“. Riječ „jom“ znači „dan“, ali i „vrijeme“ ili duži vremenski period. Bog je sam definisao šta znači riječ „jom“ u danima stvaranja u 1. Mojsijevoj 1:5: „Bog je svjetlost nazvao dan, a tamu je nazvao noć.“ Očigledno je, dakle, da svjetlost Bog naziva dan, a tamu naziva noć. Biblija kaže: „I bilo je veče i bilo je jutro, dan jedan“. Svakog dana stvaranja Bog naglašava da je palo veče i osvanulo jutro, da bi smo bili sigurni da su to doslovni dani, a ne milenijumi.

Kad god se riječ „jom“ upotrebljava sa rednim brojem: prvi, drugi, treći, četvrti, peti,..., uvijek se misli na doslovan dan. Recimo, „Jevreji su 17-og dana mjeseca aviva činili to i to“. To apsolutno znači da se radi o doslovnom, solarnom danu koji traje 24 časa. To znači da izraz „i bilo je veče i bilo je jutro, dan prvi“, govori o tome da se radi o doslovnim danima u izvještaju.

Međutim, teistički evolucionisti kažu da je Bog tek četvrtog dana

stvorio nebeska tijela (suncе, mjesec, zvijezde), koji u stvari omogućavaju da rotacija Zemlje dovodi do smjene svijetle i tamne faze dana. Prema tome, oni kažu da barem prva 3 dana nisu bukvalni, doslovni dani. Ono što je sigurno, jeste da su barem poslednja 3 dana doslovni i bukvalni dani, jer postoji sunce koje ih definiše.

Međutim, ako su dani stvaranja bili dugi vremenski periodi, kako su opstajale biljke koje su stvorene u trećem danu, i odmah počele da rastu, ako se sunce pojavilo tek posle hiljadu godina, u četvrtom danu? Kada bi dani stvaranja bili veliki periodi, onda bi biljke koje su stvorene 3. dana uginule, jer je sunce stvoreno tek četvrtog „velikog vremenskog perioda“. Biljke bi uginule bez sunca, a bez biljaka ni životinje, ni ljudi ne bi imali hranu, pa ne bi bilo života na Zemlji. Zato je Bog naglasio da su biljke i drveće odmah posle stvaranja počele da rastu, nisu ostale hibernirane u stanju sjemena: „Zatim Bog reče: Neka iz zemlje nikne trava, bilje koje nosi sjeme, plodno drveće koje po svojim vrstama na zemlji rađa plod u kome je njegovo sjeme. I bilo je tako. Zemlja je pustila iz sebe travu, bilje koje nosi sjeme po svojim vrstama i drveće koje rađa plod u kome je sjeme po njegovim vrstama. I Bog je video da je to dobro.“ (1. Mojsijeva 1:11-12) Dakle, biljni svijet je opstao zato što je već posle 24 h zasijalo sunce. Osim toga, opstanak mnogih biljaka, stvorenih trećeg dana, nezamisliv je bez opršivanja od strane životinja koje su stvorene već šestog dana. Da je između stvaranja biljaka i insekata prošlo 2000 godina, mnoge biljke čiji život zavisi od opršivanja preko insekata bi izumrle, a mi vidimo da one danas postoje.

Da li su prva 3 dana zaista doslovni dani od 24 h? Bog ne zavisi ni od kakvih nebeskih tijela da bi mjerio vrijeme. To je svakome jasno. Dakle, da bi izmjerio jedan period vremena, Bog ne zavisi od toga da li će se Zemlja obrnuti oko Sunca. Sam izraz „i bilo je veće i bilo je jutro“ govori da je Zemlja sigurno rotirala u odnosu na neki izvor svjetlosti. Koji je to izvor svjetlosti? Bog je mogao da koristi poseban izvor svjetlosti, to je jasno. A da li jeste, to stvarno ne znamo. Međutim, u Jovan 1:5,9 kaže da je sam Bog svjetlost. Ako je Bog svjetlost, jasno je da Njegov boravak oko planete Zemlje prilikom stvaranja može da definiše svjetli dio dana.

Izlazak Boga iz tog dijela kosmosa stvarao bi noć, tamni dio dana.

Bog stvara ono što nikako ne može da nastane spontano. Međutim, ono što Bog stvori, to može nezavisno da postoji, ali ne potpuno nezavisno. To je najočiglednije po pitanju života. Bog je stvorio život. Život nikako ne može da nastane spontano, ali može spontano da se prenosi. Čovjek može samo da prenosi život, on ne može da stvara život. Dakle, Bog stvara nešto što ne može spontano, samo od sebe da nastane, ali može da funkcioniše po nekim svojim autonomnim zakonima, koje je opet Bog u njih usadio. Tako je Bog definisao dužinu dana i dužinu prva 3 dana svojim pojavljivanjem oko Zemlje. Posle četvrtog dana kada je stvorio Sunce, ono je automatski preuzele te funkcije.

Četvrti Božji uput o danu odmora je još jedan dokaz da su dani stvaranja doslovni. Razlog da se 6 dana radi, a da se sedmog dana odmara jeste to što je Bog za 6 dana stvorio nebo i Zemlju, i da je sedmog dana počinuo. Božji zakon predstavlja doslovna uputstva koja moralno obavezuju čovjeka, a ne alegorijski, metaforički ili simbolički način izražavanja. Ako je četvrti uput alegorijska, onda nas ništa ne sprječava da mislimo da su i ostala uputstva alegorije, i onda bi umjesto po Božjem zakonu živjeli kao bezakonici.

Zašto neki moderni teolozi prihvataju teističku evoluciju? Evo šta kaže jedan od njih: „Neki hrišćani se ni najmanje ne osvrću na rezultate savremene antropologije i paleontologije. Ta nauka, iako ne zna tačno koliko je vremena prošlo od pojave prvog čovjeka na Zemlji, ipak nije ni malo sklona da primi njihovu tezu da je Adam živio 930 godina, kao što doslovno piše u Bibliji. Antropolozi na osnovu iskopina procjenjuju starost ljudskog roda na mnogo stotina hiljada godina, čak i na milione godina. Neki idu i dalje. Ako je to tačno, ko može iznijeti ikakve dokaze koji su sedmični dan ti ljudi praznavali“.

Zašto je ova teorija omiljena kod modernih akademskih teologa? Ako je teistička evolucija istinita, ko može da dokaže koji su sedmični dan ljudi praznavali? Ako je tačna teorija evolucije, onda sedmi dan nema rajske porijeklo, nego su ga Jevreji izmislili. Teistička evolucija je napad na četvrti Božji uput, a samim tim i na cijelo Božji zakon.

Cjelokupna kritika koja pada na evoluciju pada i na teističku evoluciju. Umjesto da se razvija u sve složenije i bolje oblike, cijela priroda uključujući i čovjeka, očigledno degradira. Ljudi koji vjeruju u teističku evoluciju više vjeruju u ono što kaže nauka, to jest smrtni čovjek koji stalno mijenja svoje naučne iskaze, nego u ono što kaže sveznajući, nepogrešivi Bog. Biblija funkcioniše kao cjelina. Ako ne razumijemo ispravno početak, stvaranje i pad u grijeh, sve ostalo ćemo razumjeti pogrešno.

PRED NAMA JE IZBOR

Ateistička tvrđenja o nastanku svijeta, života i čovjeka su absurdnija nego što su tvrđenja o Bogu misteriozna.

Mnogi kažu: „Vjerujem samo ono što vidim“, ali je istina da oni vide samo ono što vjeruju, a ono što ne vjeruju ne žele da vide. Ljudima je povjerenje potrebno i kad uđu u autobus (povjerenje u vozača). Ljudi kažu da ne mogu da vjeruju da je Bog stvorio svijet jer nisu vidjeli Boga i niko nije video da je Bog stvorio svijet. Međutim, niko nije video ni da se ameba „porodila“, da je život igdje ikada nastao slučajno, pa ljudi to ipak rado vjeruju.

Ako bi se oslonili na svoje utiske, donijeli bi mnoge pogrešne zaključke. Mi imamo utisak da planeta Zemlja stoji u mjestu i da je ravna, a Zemlja se kreće brzinom od 1670 km/h na ekvatoru, i brzinom 1800 km/min oko svoje ose, i okrugla je! Zato ne možemo da se oslonimo na svoje utiske. Neke stvari samo izgledaju tako, a potpuno su drugačije.

Ateisti i lažni vjernici još uvijek pokušavaju da razapnu Boga. Ljudi misle da mogu da postave Bogu teža i značajnija pitanja od odgovora koji Bog može da nam da. Međutim Bog ima i odgovor i rješenje na životno važna pitanja koja ni moderna nauka ne može da riješi.

Čovjek koji odluči da ode od Boga takođe je pred nerješivom dilemom: on mora da se suoči sa materijom, mrtvom ili živom, koja mu kaže: ja sam te stvorila, ja posjedujem okultne i magične moći, ja imam božje atrubute, ja sam tvoj bog. Odabratи ateizam znači izabrati metafiziku.

Ako je čovjek nastao od majmuna, on neminovno upada u krizu

identiteta. Ako sam ja samo razvijena životinja, šta će mi onda pravda, istina i ljubav, život postaje besmislen. Ako se sve što radim završava smrću, onda moj život ne vrijedi puno.

Hrist je na zemlji upravljao prirodom. Bog nije priroda, ni energija. Bog energijom stvara prirodu. „Reče bezumnik u srcu svojem: nema Boga.“ (Psalam 14:1). Ako je čovjek slučajno nastao, odakle mu ideja o vječnosti i apsolutnoj pravdi, ako nikad nije živio u vječnosti, niti je sreo vječno biće koje je apsolutno pravedno? Bog je stvorio savršenog čovjeka, vječnog i pravednog, sa slobodom izbora. Tada su Adam i Eva izabrali život bez Boga, bez pravde i vječnosti.

Danas mi imamo izbor: drvo života koje nudi Stvoritelj ili drvo smrti Sotonine filozofije. To je pitanje života i smrti. Trećeg izbora nema. Čovjek je neizlečivo religozan. Čovjek ima glad za Bogom, jer u našim srcima postoji jedna tačka koju samo može Bog da ispuni. Izaberis: ili evolucija – vjera bez nade u životu i vječna smrt, ili povjerenje u Stvoritelja, smisao u životu i nada u vječni život kada Isus ponovo dođe da uništi grijeh i spase ljude koji vjeruju. „Vjerom shvatamo da su eoni uređeni prema Božjoj objavi, tako da ono što se opaža ne proističe iz pojavnoga.“ (Jevrejima 11:3)

Šta je tradicija?

Riječ *tradicija* na latinskom jeziku znači predati, prenositi. Tradicija nastaje kad ljudi razmišljaju i dogovore se da treba živjeti na određeni način. Na primjer, postoji tradicija gostoprимstva, pjevanja na određeni način, ali postoji tradicija probadanja tijela iglama, tradicija obreda zaštite od zlih duhova, i slično. Više puta ponovljene prakse, običaji i vjerenovanja postaju tradicija.

Sigurno je da svaki narod ima tradicionalne vrijednosti koje su njihova lična karta, po kojima ih prepoznajemo. Tradicija ima kulturnu vrijednost. Ali lako je primijetiti da ono što se ljudi dogovore da rade može da bude dobro, ali može da bude i loše. Ma koliko dugo se praktikuje neko ponašanje koje Bog ne odobrava, to ga neće pretvoriti u ispravno. Odlika tradicije je da ne želi da napreduje. Tradicija je zapravo konzervans za ljudske ideje i namete koji ih drži u određenim okvirima.

Tradicija ne trpi nezgodna pitanja. Tradicionalna „istina“ se prihvata bez razmišljanja, to je zapečaćena odluka da se vjeruje onako kako se vjeruje bez obzira na posledice.

Da li religija može da nastane tako što jedan narod razvija kroz generacije ideju o Bogu? Može. Ali da li je ta tradicija ispravna? Možda jeste, možda nije. Ljudi nisu apsolutni kriterijum šta je istina. Logika nam govori da religija treba da nastane tako što Bog otkrije istinu ljudima, a ljudi koji prihvate Božje otkrivenje počnu da žive po toj istini.

Gdje je istina?

Ako tražimo istinu, moramo da budemo spremni da je prihvatimo bez obzira da li nam se ta istina sviđa ili nam se ne sviđa. Ako želimo istinu, onda treba da budemo spremni da se mijenjamo ako otkrijemo da je naš život u suprotnosti sa istinom.

Upravo zbog toga što ljudi često ne žele da se mijenjaju, mnoge istine su proglašene za laž, a mnoge laži proglašene su za istinu. Međutim, bez obzira koliko dugo se neka laž smatra za istinu, vrijeme neće promijeniti činjenicu da je to ipak laž. Bez obzira koliko ljudi neku laž smatraju za istinu, laž nikad neće postati istina zato što u nju vjeruje mnogo ljudi. Vjerovanje većine nije mjerilo istine. Dužina vjerovanja u neka tvrđenja i broj generacija koje su u nešto vjerovale, neće učiniti da ta tvrđenja postanu istina. Šta je mjerilo istine?

Da li možemo da vjerujemo ljudima?

Ljudi često griješe u svojim stavovima. Ljudi često mijenjaju svoje stave o određenim pojavama i ponašanjima, čak i naučnici. Iz toga možemo da zaključimo da je ljudsko mišljenje nedovoljno pouzdano da bi smo tvrdili da je nešto istinito.

Ljudi su nepostojani, ljudi ne znaju sve. Ljudska čula ne registruju sve pojave oko nas (ne čuju iznad 20.000 Hz ni ispod 16 Hz; ne vidimo mikrosvijet i makrosvijet, i sl.), i često pod utiskom čula donosimo pogrešne zaključke (npr. trik mađioničara nam izgleda kao čudo). Zato ljudi nisu autoritet za provjeru istinitosti.

Ljudi imaju slobodu izbora i zato često i kada znaju istinu postupaju suprotno od te istine. Mudrost je znati istinu i živjeti u skladu sa istinom. Ludost je znati istinu a postupati suprotno od istine. Na primjer, ljekar zna da su duvan i alkohol štetni, ali ipak puši i piye; laik za medicinu čuje od ljekara da su duvan i alkohol štetni i mudro sprovede tu istinu u život, to jest ne puši duvan i ne piye alkohol. Dakle, ljudi ne mogu da budu autoritet za određivanje šta je istina i zato što se ponašaju iracionalno, suprotno znanju koje imaju.

Ljudi koji znaju istinu iz različitih sebičnih razloga lažu da bi sebi obezbijedili neku korist. Ljudi lažu da bi izbjegli odgovornost za grešku, da bi zasadili na pijaci, da bi zadobili naklonost drugog pola, da bi napredovali na poslu... Pošto su ljudi problematična bića sa aspekta morala i istinitosti, jer lažu i kada znaju istinu, onda ljudima ne možemo vjerovati.

Ljudi ne mogu da budu autoritet za određivanje istine i zato što im često ponos i oholost (zbog visokog mišljenja o sebi, zbog svoje titule, obrazovanja, ranijih uspjeha...) pomute razum, pa ne žele da priznaju da su pogriješili, da ne znaju istinu. Čak i kad im se objavi istina, oholi ljudi često postaju progonitelji nosioca istine, zato što smatraju da ih on ugrožava (njihov položaj, ugled, šta će drugi ljudi misliti o njima...).

Dakle, ljudi ne znaju sve; ljudi griješe i ispravljaju svoje stavove; ljudi su iracionalni i kad znaju istinu jer je ne slušaju, ne žive po njoj; ljudi lažu i kada znaju istinu; ljudi odbacuju istinu ako je iznosi osoba koju smatraju nižom od sebe.

Apsolutna istina

Ipak, iako smo mi ljudi svjesni svoje ograničenosti u razumijevanju svijeta oko nas, u nama postoji ideja da postoji absolutna istina. Nešto unutar nas govori nam da postoji istina u kojoj nema ni jedne laži, ni jednog pogrešnog vjerovanja. Isto tako, svjesni smo da istina ne može da postoji sama po sebi. Istina je uvijek vezana za neko biće. Istina mora da se razumiye, što znači da biće koje zna istinu mora da bude razumno i inteligenntno. Istina podrazumijeva da mora postojati mudro biće koje zna istinu i postupa u skladu sa istinom koju zna.

Dakle, ljudi u svojoj svijesti imaju ideju da postoji absolutna istina, i ta istina mora biti povezana za neko biće, za neku osobu. Biće koje apsolutno sve zna, Biće koje ne griješi, Biće koje živi po absolutnoj istini, Biće koje nije oholo iako sve zna, to Biće zovemo Bog.

Kada ne bi postojao Sveznajući, Nepogrešivi, Postojani, Ljubazni Bog, onda ljudi ne bi mogli da u svom umu stvore ideju o absolutnoj istini. Ljudi ne bi težili absolutnoj istini, pravdi i ljubavi ako nisu nekad u svom postojanju bili sa takvim Bićem. Gdje bi našli uzor, kako bi izmislili taj pojam? Činjenica da ljudi imaju u svojoj svesti ideju o absolutnoj istini pokazuje nam da postoji uzor, Bog čija je sjenka absolutna istina, istina za kojom teži svaki iskreni čovjek koji želi da riješi suštinske probleme u svom životu (bol, patnju, bolest, smrt...).

Dakle, čovjek nije kriterijum istine, Bog je kriterijum istine. Bog koji ima apsolutno znanje objavljuje ljudima šta je istina. Ljudi mogu da budu samo prenosioci Božje istine. To podrazumijeva da ljudi ne smiju ništa da dodaju istini koju je objavio Bog, jer postoji mogućnost da dodaju svoje pogrešno mišljenje koje će da obezvrijedi cijelu istinu. Jedna laž u 50 istina pretvorice sve u laž. Zato vrijednost ima samo ono što je objavio Bog, bez ljudskih primjesa.

ISTINA + NAJMANJA LAŽ = LAŽ

Ljudska „istina“ i Božja istina

Isus je rekao: „Upoznaćete istinu i istina će vas osloboditi.“ (Jovan 8:32) Međutim, danas ima mnogo religija koje pod pojmom istina podrazumijevaju potpuno različite stvari (kao i pod pojmom pravda, ljubav, dobrota, i sl.). To znači da u svijetu danas ima mnogo religija koje imaju primjese ljudskih ideja. Te ljudske „istine“ obezvrijedile su religiju u očima mnogih ljudi, pa je danas ateizam veoma prisutan. Vjerskim fanatizmom đavo pokušava da učini religiju odbojnom za prosječne ljudi. Ipak, to što mnogi ljudi imaju pogrešna vjerovanja, to ne znači da ne postoji jedno pravo vjerovanje koje je objavio pravi Bog. Pošto postoji pravi, istiniti Bog, onda je jasno da On može da sačuva istinu u izvornom obliku i da istinu saopšti ljudima.

Bog nije ograničen da mora preko posrednika da objavljuje istinu. Međutim, svi mi ljudi živimo u buntu protiv Boga, i naši karakteri se mnogo, mnogo razlikuju od Božjeg karaktera. Ljudi u grijehu ne mogu da podnesu prisustvo Božje svetosti, čistote Božjeg karaktera, pa je Bog istinu objavljivao preko određenih ljudi, kojima se pojavljivao na način koji su mogli da podnesu. Ti ljudi su bili prenosioci Božje istine a ne autoriteti kojima treba vjerovati, niti tumači istine. Kad ljudi brane neku tradiciju, nešto što Bog nije rekao, onda su agresivniji nego kad brane istinu, jer ne mogu da racionalnim argumentima objasne zašto smatraju da su u pravu. Neki više cijene ljudi koji prenose Božju istinu nego Boga koji je objavio tu istinu.

Istina koju je Bog objavljivao preko ljudi je jednostavna, lako shvatljiva. Postoje istine koje su ljudima nedostupne zbog ograničenosti naše moći razumijevanja. Na primjer: kako to da je Bog svuda prisutan? Kako je Bog stvarao svijet? Kako je Isus Hrist utjelovljen? Kako je Hrist uskrsao? Mi ne razumijemo mehanizme kako se to dešava, ali možemo i dalje da imamo povjerenje u Boga. Mnogo je važnije da znamo da nam Isus svojim uskršnjem garantuje da ćemo i mi uskrsnuti i dobiti vječni život, nego da znamo mehanizam kojim Bog vraća mrtve u život.

Izopačenje religije nastaje kada ljudi žele da budu religiozni zbog teleta svoje krivice, ali i dalje žele da žive u određenim grijesima. Zato ljudi stvaraju religije koje tolerišu grijeha da bi umirili nečistu savjest, i obezbijedili prihvatanje od drugih ljudi. Kada lažni vjernik koji ne želi da ostavi grijeh dođe u dodir sa nosiocem Božje istine, on izbjegava da s njim govori, vrijeda ga, pa čak i fizički napada. Na primjer, Isusa Hrista su progongnili i osudili iako je pomagao, liječio, hranio, činio samo dobro i ispravno tumačio Svetu Pismo. Osudili su ga na smrt sveštenici i obrazovani ljudi, koji su u očima naroda izgledali kao najpobožniji. Ali jedno je vjerovati u istinu, a drugo je živjeti po istini.

Mnoštvo religija je zasnovano na tome kako ljudi zamišljaju Boga. Prava religija je zasnovana na tome kako se Bog objavio čovjeku.

Zašto su važne istine zapisane?

Prvi ljudi koje je Bog stvorio bili su veoma inteligentni, jer su iz Božjih ruku izašli savršeni. Lako i tačno su mogli da pamte, pa nije bilo potrebno da se istina zapiše.

Posle pada u grijeh (protivljenja Stvoritelju), inteligencija čovjeka je opadala, ali je još uvijek bila dovoljna da se istina zna bez zapisivanja. Međutim, posle Potopa došlo je do naglog pada životnih funkcija i sposobnosti čovjeka, zbog drastičnih promjena u prirodnom okruženju. Životni vijek se postepeno ali drastično smanjivao (od preko 900 godina života prije Potopa, Sim je živio 600 godina; 3 generacije oko 440 godina; pa oko 200 godina; a danas oko 70 godina). Logično je da je i u pogledu

inteligencije došlo do velikog pada. Ljudi su pamtili neprecizno, zaboravljali su, pa je postalo potrebno da se istina zapise.

Danas ima mnoštvo knjiga koje razne religije smatraju nadahnutim od Boga. Mnoge od tih knjiga predstavljaju Boga onako kako ga grešan čovjek zamišlja: sudija, osvetnik, pun gnjeva, nemilosrdan – Bog bez prave ljubavi. Drugi ga opet zamišljaju kao Boga koji će sve da oprosti svima, bez obzira da li u ljudima postoji želja da se pokaju, prestanu da čine zlo i vrate Bogu – zamišljaju Boga koji nije pravedan. Neke religije zamišljaju Boga sa osobinama koje više odgovaraju Sotoni, „boga“ koji laže, krade, koji je istovremeno i dobar i zao, kao u istočnjačkim religijama.

Lažni vjernici su izmislili onakve bogove kakvi su i oni sami, sa osobinama koje oni imaju. Izmislili su „boga“ koji toleriše njihove grijeha, a religija im je služila u sebične ciljeve. Prave vjernike su proganjali.

Međutim, pravi Bog nije odraz čovjekovih misli, pogotovo ne grešnih misli. Karakter pravog Boga je u suprotnosti sa karakterom čovjeka. Zato čovjek nikad ne bi izmislio Boga koji ga stalno opominje da ne krade, ne laže, ne čini preljube, ne mrzi; nego da voli neprijatelje, poštuje roditelje, pomaže svima i da voli Boga. Takav Bog je opisan samo u Svetom Pismu – pravedan i milostiv u isto vrijeme. Pravedan je jer ne prašta krivome koji se ne kaje, a milostiv je jer je dao svog Sina da posrednički umre umjesto nas, umjesto da mi primimo presudu za kršenje Božjeg zakona. Čovjek nikad ne bi izmislio takvog Boga koji će stalno da ga opominje da je grešnik, i da ga poziva da se pokaje. Upravo zato je Biblija napadana sa svih strana, jer postoji i đavo koji ne želi da saznamo istinu.

SVETO PISMO JE BOŽJA RIJEČ KOJA NAM JE OBJAVLJENA.

BIBLIJA SADRŽI ISTINU KOJU BOG ŽELI DA ZNAMO.

Čuda Biblije

Dokaz da je Biblija inspirisana je i čudesan način na koji je sačuvana. Jevreji su je prepisivali slovo po slovo. Kopija je morala da ima isti broj

svola u svakom redu, isti broj redova na svakoj strani. Kopija na kojoj je nađena greška se uništavala.

Tradicionalne crkve su sprječavale vjernike da čitaju Sveti Pism. To su pravdali izgovorom da Bibliju imaju pravo da čitaju i tumače samo sveštenici. Inkvizicija i crkveni vojnici su proganjali sve koji su Sveti Pism posjedovali, čitali ili nudili drugima. Ali ni pod prijetnjom smrću, ni pod surovim progonstvom, Biblija nije uništena, niti u potpunosti sklonjena od ljudi.

Crkve su takođe zabranjivale prevođenje Biblije na maternji jezik. Ako neko živi po istini koju je Bog objavio u Svetom Pismu, takav nikad ne bi zabranio da ga narod čita. Svako ko progoni ljudе koji ističu autoritet Svetog Pisma na taj način pokazuje da ne živi u skladu sa istinom koju je Bog objavio. Jer da živi u skladu sa Božjom istinom, istina iz Biblije kada se otkrije, ne bi mogla da mu naudi. Samo ljudi koji ne žele da se pokore Bogu i Božjoj istini brane citiranje Biblije i progone vjernike koji su vjerni Bogu.

Izopačenja Božjih poruka

Bog je svoju pisanu poruku (Sveti Pismo) objavio jevrejskom narodu – Izraelu. Trebalo je da Jevreji žive po istini koja im je objavljena. Blagoslovi koje je Bog izlivao kada su živjeli po Njegovoј volji bili su poziv ostatim narodima da ostave svoj način života i izaberu Božje savjete i pomoć. Međutim, Jevreji su uz Sveti Pismo pridodali mnogo detaljnih propisa i pravila koje nije objavio Bog. Njihova želja je možda bila da budu još po-božniji, ali su postali kruti i agresivni prema svima koji se ne slažu sa njima. Uvijek kada čovjek pokuša da mijenja sebe ili druge ljudе, umjesto da dopusti Bogu da Bog to učini, rađa se fanatizam koji je prepoznatljiv po agresivnosti i izopačenom karakteru „vjernika“.

Isto tako, Božji narod je u dodiru sa drugim narodima poprimao razna vjerovanja okolnih naroda i uključivao ih u religiju koju su dobili direktnim Božjim otkrivenjem. Tako je i danas vrlo česta situacija pomiješane ispravne religije sa lažnom, kao što je opisano u Bibliji: „Služili su i

Gospoda, ali su se klanjali i svojim bogovima prema običajima naroda iz kojih su bili odvedeni u izgnanstvo. Sve do današnjeg dana oni se drže starih običaja. Ne služe Gospoda i ne postupaju prema njegovim odredbama i njegovim propisima, niti prema zakonu i nauku koji je Gospod dao sinovima Jakova, koga je nazvao Izrael... Ali oni nisu poslušali, nego su se držali starih običaja. Tako su ti narodi služili Gospoda, ali su služili i svojim rezbarenim likovima. Njihovi sinovi i njihovi unuci sve do današnjeg dana čine sve kako su činili i njihovi praočevi.“ (2. Kraljevima 17:33,34,40,41)

Isus Hrist i tradicija

Hrist je kritikovao tradiciju. Govorio je da postoji veliki nesklad između Božjih objava i ljudskih propisa i tumačenja, ma koliko se ti propisi ljudima činili ispravnim. Tradicija koju su pisali ljudi donosi pogrešnu sliku o Bogu, o našem stanju, i načinu kako da se spasemo.

„Tada iz Jerusalima k Isusu dođoše neki fariseji i učitelji zakona i upitaše: ‘Zašto tvoji učenici krše predanje starješina? Ne peru ruke prije jela!’ ‘A zašto vi prestupate nauk Božji zbog svog predanja?’ upita Isus njih. ‘Jer, Bog je rekao: Poštuj oca i majku, i: Ko prokune oca ili majku, neka se pogubi. A vi gorovite: Ko kaže ocu ili majci: Sve čime bih ti mogao pomoći, dar je Bogu – taj ne treba da poštuje svoga oca. Tako ste, zbog svog predanja, obesnažili Božiju riječ. Licemjeri! Isaija je dobro o vama prorokovao kad je rekao: Ovaj narod mi se približava svojim ustima, i poštuje me usnama, ali srce mu je daleko od mene. Uzalud me poštuju, učeći naukama i uredbama ljudskim.’“ (Matej 15:1-9; Marko 7:3-13)

Šta je za Isusa Hrista bio autoritet istine? Isus je citirao samo Svetu Pismo kao autoritet istine. Nije citirao apokrife, ni sveštenike, ni teologe, nego je samo citirao Božju objavu u Bibliji. Isusova česta rečenica bila je: „Pisano je...“. Tako nam je stavio jasno do znanja da svi drugi spisi ne nose pečat Božje istine. Hrist se odbranio od Sotonih napada stalno citirajući Svetu Pismo. To je uputstvo i za nas kako da se držimo istine. Ovdje takođe treba biti oprezan, jer je i Sotona kušao Hrista citirajući Svetu Pismo, ali pokušavajući da pridoda nešto što ne stoji ili izvrne smisao Božjih

objava. Istim metodama služe se i oni kojima Božja Riječ nije autoritet ali nastoje da pomoću nje pridobiju ljudi za svoje ciljeve ili ih odvrate od istine.

Tradicija danas

Danas pod pojmom tradicija mnogi vjernici podrazumijevaju pisano i usmenu tradiciju. Pod pisanim tradicijom ne podrazumijevaju samo Bibliju već i druge spise (predanje, spisi crkvenih otaca, žitija).

Apostoli nisu u prvih 20 godina pisali jevanđelja ni poslanice koje su u Bibliji. Ono što su vidjeli u vezi sa Isusom Hristom, Njegove riječi, djela, uskrsenje, prenosili su usmeno. Javno su govorili da su svjedoci svih tih događaja, i ljudi su se pokoravali Bogu. Jasno je da je usmena tradicija nastala prije pisane tradicije. Ali da li je istina i ono što su ljudi usmeno prenosili, a kasnije apostoli nisu zapisali u spisima Novog Saveza?

Da li je usmena tradicija istinitija od pisane zato što je ranije nastala? Neki kažu da je usmena tradicija ispravnija zato što su apostoli za tih 20 godina mogli da zaborave šta su vidjeli, a oni koji su to odmah zapisali sačuvali su to od zaborava. Oni zaboravljaju da je Bog objavio istinu preko ljudi (proroka i apostola), i da je *Bog nadahnuo* pisanje Svetog Pisma. Bogu je u interesu da nam objavi čistu istinu, i Bog ne bi dopustio da nešto netačno uđe u Sveti Pismi. Da ste vidjeli Isusovo uskrsenje, ili neko Isusovo čudo, ili čuli Isusove riječi, da li biste mogli da to zaboravite?

Posle Isusovog uskrsenja, apostoli su vjerovali da će se Isus brzo vratiti da spase Bogu vjerne ljudi, i da učini kraj grijehu. Zato ništa nisu zapisivali. Svako je mogao da ih pita šta je istina. Međutim, mnogi ljudi su počeli „da uče drugačije“ od apostola, da „javljaju drugo jevanđelje“, pa su apostoli shvatili da radi očuvanja istine moraju da zapišu događaje čiji su svjedoci bili.

Zbog izopačavanja usmene tradicije, apostol Pavle je pisao: „Čudim se da se tako brzo odvraćate od poziva Hristovom blagodaću na drugačiju dobru vijest. Ali druga ne postoji. Postoje samo neki koji vas zbunjuju i žele da izopače dobru vijest o Hristu. Ali čak i kad bismo vam mi, ili kad bi

vam anđeo s neba objavio drugačiju dobru vijest od one koju smo vam već objavili, neka bude proklet. Ono što smo već rekli, to i sada ponavljam: Ko god vam objavi drugačiju dobru vijest od one koju ste već prihvatili, neka bude proklet. Zaista, da li ja sada pokušavam da pridobijem ljudi ili Boga? Ili nastojim da ugodim ljudima? Kad bih još uvijek ugađao ljudima, ne bih bio Hristov sluga. Jer vam napominjem, braćo, da dobra vijest koju sam objavio nije od čovjeka, jer je nisam primio od čovjeka niti me je neko učio o njoj, već kroz otkrivenje Isusa Hrista.“ (Galatima 1:6-12)

Apostol Pavle kaže da čak i kad bi apostoli govorili drugačije od onoga kako su javili, ne samo da im ne treba vjerovati, nego bi na njima bilo i prokletstvo. Čak i kad bi anđeli govorili suprotno, to ne bi bila vijest od Boga. Pavle nije izmislio to što govori, nego je istinu dobio otkrivenu direktno od Isusa Hrista.

U ovim tekstovima u grčkom rukopisu javlja se „paradosis“, što znači predanje, tradicija. Ta grčka riječ stoji i u Mateju 15. glava gdje Isus govorí o tradiciji. Pavle upozorava: „Pazite da vas neko ne odmami filozofijom i praznom prevarom, prema ljudskoj tradiciji, na načelima ovog svijeta, a ne po Hristu.“ (Kološanima 2:8) „Zato, dakle, braćo, budite nepokolebljivi i držite se predanja kojima ste bili poučeni, bilo riječima bilo našim pismom.“ (2. Solunjanima 2:15) Ono što su ljudi naučili riječju odnosi se na usmeno predanje koje su iznosili apostoli, kao direktni svjedoci tih događaja. Usmeno predanje koje bi došlo od nekoga ko prepričava događaj bilo bi iskrivljeno.

Napravite ovakav test: neka 5 vaših prijatelja izađe iz sobe, i onda neka uđe samo jedan. Ispričajte mu priču punu detalja od samo 5 minuta. Onda neka uđe drugi prijatelj, a prvi neka mu prepriča ono što je zapamtio. Drugi neka ispriča trećem, treći četvrtom, i četvrti petom. Već posle prvog priča je dobila drugi izgled, a ono što će peti da ispriča često se i suštinski razlikuje od originalne priče. Probajte!

Svjedok događaja ne može da ima naslednika koji će absolutno istinito da zna sve o Hristu. Naslednik svjedoka, kada svjedok više nije živ, mogu da budu samo spisi tog svjedoka. Apostoli su svjedoci događaja vezanih

za Hrista, a naslednik apostola su njihovi spisi – Novi Savez.

Šta kažu apostoli?

I apostol Petar prvo ističe da je Biblija najpouzdanija proročka riječ, da je dobro paziti na nju kao na vidjelo koje svijetli u tami (2. Petrova 1:19-21), a zatim upozorava na lažne proroke i lažne učitelje koji unose razorne jeresi, koje su očigledno u suprotnosti sa Svetim Pismom (2. Petrova 2:1).

Jevreji su na sudu optužili apostola Pavla da je kolovođa jeresi iz Nazareta, ali im je Pavle odgovorio da nije jeretik jer služi Bogu otačkome, i vjeruje sve što je napisano u Zakonu i u Prorocima, i ima nadu da će Bog uskrsnuti mrtve pravednike i grešnike (Djela 24:5,14,15). *Drugom prilikom, apostol Pavle je rekao da je on bio jeretik dok je bio farisej (Djela 26:5), dakle dok je ljudsku tradiciju stavljao ispred Svetog Pisma kao autoritet istine.* Pavle je naglasio da jeretici neće ući u Božje kraljevstvo (Gatalima 5:19-21), i da će pojava jeresi pokazati ko su pošteni vjernici (1. Korinćanima 11:19). Pavle je naglasio da vjernici treba da budu „nazidani na temelju apostola i proroka, gdje je kamen od ugla sam Isus Hrist“ (Efesima 2:20)

Božji zakon, spisi proroka i apostola su temelj prave religije

Tako je u stvari pisana tradicija nastala da bi poništila laži koje su usmeno širili lažni vjernici. Sveti Pismo Novog Saveza nastalo je da bi se spriječilo širenje neistina o Bogu, Isusu Hristu i spasenju.

Međutim, neke crkve tvrde da su njihovi viši sveštenici obdareni istim moćima kao i apostoli. Tako po njima samo sveštenici mogu da tumače Bibliju. Na primjer: Matej je tumačio proroka Isaiju, pa onda sveštenik može da tumači šta su apostoli i proroci pisali, dok obični vjernici to ne mogu. Po njima, tumačenje Svetog Pisma povjerenje je samo sveštenstvu. Ovi stavovi su očigledno u suprotnosti sa već navedenim citatima. Ni Matej niti ijedan hrišćanin nisu polagali zahtjeve za svešteničkom službom i zvanjima, prosto zato što se pod Novim Savezom sva tipska služba

ispunjava u Hristu! Reformacija je nastala upravo kao odbacivanje onoga što su sveštenici izmijenili u učenju apostola i proroka, i povratak učenju Isusa Hrista objavljenom preko proroka i apostola. Pavle je izrekao prokletstvo nad onima koji uče drugačije. Vjernici u Bereji bili su plemenitiji od vjernika u Solunu jer su primili riječ svim srcem i svaki dan istraživali po Pismu da li je to tako (Djela 17:10-11). Dakle, obični vjernici (a ne никакви sveštenici) istraživali su šta je istina u Svetom Pismu, i pisac Djela apostolskih tvrdi da je to donijelo pozitivne promjene u njihovom karakteru.

Kanon

Novosavezni spisi su bili poznati još u prvom vijeku. U 2. vijeku kanon je manje više, već bio definisan, već se znalo koje će knjige ući u kanon. U 3. vijeku spisi se ponovo preispituju, da bi u 4. vijeku bio konačno definisan. Hrišćani su pod vođstvom Svetog Duha uvrstili u kanon knjige koje su očigledno nastale kao Božja objava, a ostale su kao apokrifne⁵ odbacili.

Radi toga što su rane hrišćanske vođe odredili koje knjige spadaju u kanon, crkve koje tvrde da su naslednici apostola smatraju da je crkva iznad Svetog Pisma, jer su vjerske vođe odredili šta je Sveto Pismo a šta nije.

Riječ kanon znači mjerilo, mjera. Kanon je nastao da bi na osnovu njega, to jest Svetog Pisma, moglo da se mjeri da li su drugi spisi nadahnuti od Boga. Određivanjem kanona, rana hrišćanska zajednica je ograničila i sebe da neće učiti ništa što je suprotno Božjoj objavi – kanonu – Svetom Pismu. Kanon je stvoren da bi se spriječile jeresi, pa makar jeresi dolazile i od samih duhovnih vođa. Svako ko za sebe kaže da ima vlast koju ima samo Bog, time je odbacio Boga i pobunio se protiv Božje vlasti.

Postavlja se pitanje da li je Bog odredio kroz hrišćansku zajednicu šta je kanon, ili su to duhovne vođe sami odredili? Naravno, zajednica je

---

⁵ Apokrifi su knjige koje su nazivima i sadržajem nalik biblijskoj tematiki, ali nisu uvrštene u kanon Svetog Pisma zbog očigledne bogonenadahnutosti ili lažnog autorstva. Riječ „apokrif“ doslovno znači „skriven“.

radila onako kako ju je vodio Bog, što znači da je ona ispod Božjeg autoriteta, a Božja volja je do danas zapisana u Svetom Pismu da bi nam služila kao kanon, mjerilo istinitosti. Svemoćni Bog ne bi dopustio da Njegova istina zavisi od ljudi, ma koliko se ti ljudi predstavljali religiozni.

Istorijski spisi u Bibliji sadrže puno izvještaja o otpadu sveštenstva, jer Bog ne prisiljava sveštenike da mu služe na ispravan način. I sveštenici su, baš kao i svi ostali u Božjoj službi, imali slobodnu volju da izaberu da li će da poslušaju Boga ili će postupati po svom nahođenju i sugestijama sila tame.

Čak i kroz prvosveštenike koji su otpali od Boga, Bog je progovarao da bi objavio svoju istinu. Kajafa je u namjeri da osudi Hrista na smrt rekao: „Ništa vi ne znate i ne shvatate da je bolje za vas da jedan čovjek umre za narod, nego da cio narod strada. Ali to nije rekao sam od sebe. Pošto je te godine bio prvosveštenik, prorokovao je da Isus treba da umre za narod, i ne samo za narod nego i za to da Božju djecu koja su rasijana sakupi u jedno. Tako su se tog dana dogovorili da ga ubiju.“ (Jovan 11:49-53) Dakle, rukopoloženi sveštenik koji je detaljno i uredno vršio tradicionalne obrede, htio je da ubije Onog koji je dao te obrede da ukazuju na Spasitelja. *Ipak, Bog je u datom momentu govorio i kroz ovog bezbožnog sveštenika, jer Božja istina ne zavisi od ljudi. Ovaj izvještaj, kao i slučaj proroka Balama, zapisan u 4. Mojsijevoj 22-24. glava, pomažu nam da shvatimo kako je Bog kontrolisao definisanje kanona Novog Saveza, čak i u uslovima kad je institucija koja se danas naziva crkvom postavljala temelje religijskom otpadu.*

Drugi i podjednako važan faktor u određivanju kanona spisa Novog Saveza je njihova usaglašenost sa kanonom Starog Saveza. Hristovim rođenjem, životom, smrću i uskrsnjem, Božji savez sa ljudima je ratifikovan ili obnovljen (vidi Jeremija 31:31-33) i zato se naziva Novi Savez, jer više nije zasnovan na krvlju životinja, već na Hristovoj krvi. Drugim riječima, spisi Novog Saveza samo su dalji slijed postojećeg Božjeg otkrivenja, a ne skup spisa novog i različitog otkrivenja. Istinski vjernici ne prave podjele niti proklamuju drugačija Božja mjerila i uslove spasenja za različita vremenska razdoblja ili grupacije ljudi, već spise Starog i Novog Saveza

smatraju autentičnim i podjednako važnim Božjim otkrivenjem za čovjeka, koji se mogu ispravno razumjeti samo kao cjelina. Tim načelom, uz Božje vođstvo u prosuđivanju, sigurno su se vodili i kompilatori kanona Novog Saveza u prvim vjekovima hrišćanske ere. Ako su i ljudski autoritet pisaca uzimali u obzir, nije im bilo teško da prepoznaju šta je validno.

Nije važno da li se nama sviđa ili ne sviđa onaj ko govori o Bogu, nego da li je to što on govori u skladu sa onim što je Bog objavio u Svetom Pismu. „Zar narod ne treba da se obraća svom Bogu? Zar da se mrtvima obraća umjesto živima? K zakonu i svjedočanstvu! Ako ne govore prema ovoj riječi, to je zato što nema svjetlosti u njima.“ (Isaija 8:19-20)

To što je Bog upotrijebio crkvene predstavnike da se na saboru ozvanici kanon, mjerilo istine, ne znači da crkva ima vlast da taj kanon mijenja, ili da mu dodaje druge knjige suprotnog sadržaja. Koliko su ljudi nepouzdani kao kriterijum istine, vidi se iz dva sabora koja su se bavila pitanjem ikona. Na saboru u Hereji 10. februara 754. godine, 333 episkopa je odlučilo da se obožavanje slika suproti nauci Svetog Pisma, što se jasno vidi iz stihova Jovan 4:24; 1:15; 20:29; 5. Mojsijeva 5:8,9; Rimljana 1:23; 10:17; 2. Korinćanima 5:7 i sl. Već 787. godine, na saboru u Nikeji ukinuti su zaključci iz 754. godine, i uspostavljen je kult ikona. Dakle, odluke sabora su promenljive i diskutabilne, jer im kriterijum nije uvijek Božja istina, nego ljudski interesi.

Šta da radimo kad najđemo na suprotnosti između Biblije i ostale pisane tradicije? Katolička crkva otvoreno kaže da im je kriterijum istine Sveti Magisterij (skup sveštenika), tradicija, pa tek onda Sveti Pismo. Na primjer, dan odmora koji je propisan u 4. Božjem uputu. Sve crkve se slažu da je Bog za dan odmora odredio sedmi dan, subotu. Ali pošto je Isus uskrsao u nedjelju, neke crkve smatraju da treba svetkovati nedjelju a ne subotu. Ako u tradiciji tražimo odgovor, naći ćemo da su prvi vjernici posle Hristovog vaznesenja svetkovali subotu, da su kasnije svetkovali i subotu i nedjelju, a onda samo nedjelju. Ako pretražimo cijelu Bibliju, vidjećemo da se nedjelja nigdje ne spominje kao sedmični dan koji treba svetkovati. Isus je očekivao da i posle Njegovog uskrsenja Božji narod svetkuje subotu, time što je rekao: „Molite se da vaše bježanje ne bude

u zimu ili u Subotu.“ (Matej 24:20) Treba se moliti Bogu, da kad dođe progonstvo pred Hristov drugi dolazak, ne bude bježanje u zimu – jer su uslovi za preživljavanje teški, ni u subotu – jer po zakonu treba da se odmaramo tog dana, da se posebno posvetimo Bogu i primimo blagoslov. Kome, dakle, vjerovati: Bogu ili ljudima? Bibliji ili tradiciji?

Čak i kad se drže ispravne tradicije koje je Bog dao, čovjek često iskriviljuje smisao simboličkih obreda. Ljudi drže obrede da bi „otplatili“ svoje grijeha, umjesto da u simbolici vide sliku spasenja koje im je Bog dao u Isusu Hristu.

Rukopoloženje

Posle izlivanja Duha svetog na apostole, sveti Duh se simbolički prenosio rukopoloženjem, čime su ljudi koji su se pokajali i obraćali Bogu dobijali darove Duha, kako bi efikasno propovijedali o spasenju kroz žrtvu Isusa Hrista. Darovi Duha su na primjer: da neko bude apostol, ili prorok, učitelj, čudotvorac, da iscjeljuje, da pomaže, upravlja, ali i da mudro govori, da je vjeran, da razlikuje duhove, da govori jezike (1. Kor. 12:4-11; 28-31). Naravno Božji Duh nije ograničen da djeluje samo kroz onoga koji je rukopoložen. Bog je svemoćan, i može da djeluje na koji god način On izabere.

Neki teolozi tvrde da je u njihovoј crkvi rukopoloženje vršeno kontinuirano do današnjih dana, pa je to pokazatelj da su oni prava crkva. Pitanje je: da li posle rukopoloženja vjernik može da grijesi, i da otpadne od Boga? Vjera u Boga je zasnovana na slobodnoj volji, pa su tako neki vjernici u apostolskoj crkvi učili jeresi i grijesili. Grijeo je čak i apostol Petar (Galatima 2:12) koga smatraju prvim čovjekom apostolske zajednice. Bog je u Bibliji realno opisao ljudi kao slabe i nepouzdane. Jedino je Bog dostojan potpunog povjerenja. Hrišćanska zajednica koju čine pogrešivi ljudi je u pravu onoliko koliko uči ono što Bog, koji je uvijek u pravu, govori preko Svetog Pisma.

Mjerilo po kojem ćemo da odredimo ko su pravi hrišćani nije kontinuitet rukopoloženja od apostola do danas, nego ko danas ima učenje Isusa

Hrista, i ko živi tako.

Rukopoloženje nije magijski čin koji ljudima daje vlast da mogu da se uče stvari suprotne Božjem učenju objavljenom u Bibliji, ili da krše Božji zakon. Rukopoloženi vjernik je time obavezniji da se drži Božje istine i Božjih uputa, *ali Bog rukopoloženjem nije zarobio njegovu slobodnu volju da ne može da griješi.*

Na primjer, sinovi prvosveštenika Ilija koji su bili pomazani za svešteničku službu, otpali su od Boga, pa su potkradali narod koji je dolazio na bogosluženje. Bog je poslao proroka da Iliju prenese poruku, da iako je rekao da će Aronovi potomci da budu sveštenici, neće biti tako nego će bezbožni sveštenici da budu odbačeni, „jer one će poštovati koji mene poštiju, a koji mene preziru biće prezreni.“ (1. Samuelova 2:27-30) I zista, Bog je postavio za sveštenika vjernog Samuela koji nije bio Levit, ni Aronov potomak, a odbacio nevjerne sveštenike. Time je Bog pokazao da kriterijum po kojem On postavlja ljude sebi u službu nije obred rukopoloženja, jer su i Elijevi sinovi bili rukopoloženi, pa su ipak odbačeni zbog grijeha, nego poslušnost Bogu.

Mnoge crkve pojavile su se tek u 18-om i 19-om vijeku, ali je njihovo učenje približnije učenju Isusa Hrista i apostola nego što je učenje crkava koje navodno imaju kontinuitet rukopoloženja. Rukopoloženje je simbolički obred, i ako neko ko ne poštuje Boga bude rukopoložen, takav čovjek sigurno neće dobiti darove svetog Duha.

Nije potrebno da neko bude rukopoložen (da se nad njim izvrši simbolički obred) da bi čitao Sveti Pismo i propovijedao drugima. Dovoljno je da se pokori uticaju Božjeg Duha, i da živi pod Božjim vođstvom (da izvršava suštinu, smisao Božjih uputa, a ne da drži spoljašnju formu). Jevrejski sveštenici su imali potpuno očuvanu tradiciju rukopoloženja sveštenika za službu, ali su ipak osudili Hrista na smrt, iako je On autor obreda za rukopoloženje ili pomazanje. To znači da simbolički obredi, ako se vrše bez stvarnog predanja Bogu, nemaju vrijednosti.

Jovan Krstitelj je krstio Isusa Hrista. Jovanov otac je bio sveštenik, pa je po Mojsijevom zakonu i Jovan kao najstariji sin trebalo da naslijedi svešteničku službu. Međutim, Jovan se nije učio u hramu, nije bio

rukopoložen od drugih sveštenika, nije ni služio u hramu, a ipak je Isus za njega rekao da je najveći. Jovana je učio Sveti Duh u pustinji, i pozvao ga u za ljudi neobičnu službu tačno u tridesetoj godini kad su sveštenici počinjali da služe u hramu. Iako Jovan Krstitelj nije rukopoložen od ljudi, jasno je da je bio dovoljan Božji poziv da bi njegova služba imala vrijednost.

Odnos između Boga i vjernika je u zavisnosti od poslušnosti i povjerenja vjernika, a ne od obreda. Zato je ta veza uslovna i promenljiva.

Bogosluženje

Ako uporedimo bogosluženje apostola i bogosluženje crkava koje tvrde da imaju kontinuitet rukopoloženja, vidjećemo bitne razlike. Apostoli su isli u hram i sinagoge i sa uvjerenjem propovijedali da su oni svjedoci Hristovog učenja, Njegove smrti i uskrsenja. Posle njihovih govora ljudi su bili ukoreni za grijeh, pokajali su se i obraćali se Bogu. Da li naslednici apostola mogu da budu oni koji vrše obrede u kojima narod koji dođe na bogosluženje ne može da prepozna Hristovo učenje? Zašto danas kadi kandilom kad kađenje simbolički predstavlja Hristove zasluge koje Hrist iznosi pred Boga zajedno sa našim molitvama, da bi molitve naših ljudi mogle očišćene od grijeha da izadu pred našeg Svetog Nebeskog Oca? Zar nije bolje reći ljudima da se mole Bogu u Hristovo ime, jer Hristove zasluge očišćavaju naše molitve?

Vršenje simboličkih obreda (čak i obreda koje je Bog naredio) nema nikakvu vrijednost ako ljudi ne odluče da se pokore Bogu, što se vrlo jasno vidi iz prakse. Za Božić se, prema novinskim izvještajima, pred najvećom crkvom skupi čak oko 500.000 ljudi. Ljudi prisustvuju obrednoj službi koju ne razumiju, odu kući neukoreni za grijeh, nepokajani i neobraćeni Bogu, i nastave da psuju Boga. To je potpuno suprotno od efekta propovijedanja apostola. Posle govora apostola u crkvi, ljudi su se kajali za učinjene grijeha, molili su se Bogu da im oprosti, i odlučivali da promijene svoj život, da žive po Božjoj volji.

Osim toga, vršenje simboličke službe je starosavezni prikaz Božjeg plana spasenja čovjeka. U Novom Savezu ispunjavaju se simbolički obredi

u stvarnosti. Pashalno jagnje je Hrist na krstu, na praznik Beskvasnih hljebova Hrist je bio bez „kvasca“ koji simboliše grijeh, na Praznik prvina koji uvijek pada u nedjelju, prvi dan sedmice, Hrist je uskrsao, na Pedesetnicu se izlio sveti Duh na vjerne hrišćane, itd. Neki simbolički obredi postoje i pod Novim Savezom, ali je Bog uvijek stavljao naglasak na poslušnost i povjerenje u Njega, a ne na spoljašnju religioznost u obredima.

Prvosveštenik

Tako je i prvosveštenik predstavljao Isusa Hrista koji će pred Bogom biti naš branilac, Otkupitelj. Danas kada Hrist stvarno posreduje pred Ocem, nije potrebno da se to prikazuje u ceremonijama. Prvosveštenik je predslika Hrista samo dok vrši simboličke obrede koje je Bog propisao. Čim bi prvosveštenik uradio na svoju ruku nešto što Bog nije propisao, to bi bio otpad od Boga, a ne nova tradicija. Nije teško zaključiti da Bog nije ovlastio, ustanovio niti opunomoćio bilo kakav sveštenički red i svešteničku službu pod Novim Savezom.

Neki tvrde da je apostol Petar kamen na kojem je sazidana crkva, na osnovu teksta Matej 16:13-19. Navodno je Petar bio prvi čovjek crkve, a tu svoju navodnu neograničenu vlast prenio je i na svoje naslednike. Međutim, u cijelom ovom tekstu se postavlja pitanje: ko je Isus? Petar ispravno kaže: „Ti si Hrist (Mesija, Pomazanik), sin Boga živoga.“ I Isus odgovarajući reče mu: blago tebi Simone, sine Jonin! Jer tijelo i krv nisu tebi to javili, nego Otac moj koji je na nebesima. A i ja tebi kažem: ti si Petar, i na ovoj stijeni sazidaću svoju Zajednicu pozvanih, i vrata hada neće je nadvladati.“ Kako je Petar razumio ovu rečenicu? Posle Isusovog vaznesenja sam Petar tvrdi da Isus nije mislio da je Petar ugaoni kamen, nego je mislio na sebe (Djela 4:8, 10-12). Isto je ponovio u 1. Petrovoj 2:4-8. Isus je sam izjavio da je on taj kamen (Matej 21:42-44). U Starom Savazu Jehova je označen kao KAHAL – stijena spasenja. Kada apostoli nazivaju Isusa stijenom, oni zapravo aludiraju na ovaj starosavezni izraz. Apostoli, koji su bili Jevreji i koji su znali za ovo, ne bi nikada pristali da Petra nazovu stijenom. I zaista, ni na jednom mjestu, nijedan od apostola nije napisao da je Petar stijena. U 1. Korinćanima 10:4 nalazimo odgovor

ko je „petra“: „a stijena (kahal) je bila Hrist.“

U Novom Jerusalimu u kojem je sam Bog duhovni hram sjedinjen sa pozvanima (Otkrivenje 21:22), kamen temeljac simbolički ne čini samo apostol Petar, nego svih 12 apostola (Otkrivenje 21:14).

Ni ostali apostoli nisu onu Hristovu rečenicu upućenu Petru shvatili kao uzdizanje Petra iznad ostalih apostola. Da su mislili da je Isus proglašio Petra prvim čovjekom hrišćanske zajednice, ne bi se posle Pashalne večere prepirali ko je među njima najveći (Luka 22:24). Osim toga, Petar se tri puta odrekao Hrista, a jednom ga je apostol Pavle ukorio da se po-naša dvوليًّا (Galatima 2:11-14), i to posle Hristovog obraćanja Petru kao kamenu i posle izlivanja Svetog Duha na Petra.

Petar jeste bio jedan od apostola preko koga je Bog činio velike stvari, ali nije nepogrešivi autoritet čiji sud bi se izjednačio sa Božjim kao što neke crkve tvrde, da bi svoje sadašnje vode stavili kao autoritete ravne Božjem glasu.

Petru je Isus dao „ključeve Kraljevstva nebeskog pa sve što svežeš na zemlji, biće svezano na nebnu, i sve što razriješiš na zemlji, biće razriješeno na nebnu.“ (Matej 16:19) Međutim, Isus je isto to rekao i ostalim apostolima (Matej 18:18)! Isto tako su fariseji kao lažni vjernici „zatvarali kraljevstvo nebesko od ljudi“ (Matej 23:13). Šta su ključevi koji otvaraju ili zatvaraju kraljevstvo nebesko? „Teško vama, poznavaoci Zakona, jer ste uzeli ključ znanja. Sami niste ušli, a one koji bi htjeli da uđu sprječavate!“ (Luka 11:52) Bog je ljudima povjerio riječi istine. Trebalo je da ljudi objavljuju istinu drugima, i tako ih pozivaju da izaberu Boga i zakone Božjeg kraljevstva. Ključevi nebeskog kraljevstva su Hristove riječi, istine o spasenju čovjeka koje svako od nas može da izabere ili odbaci. Ključevi nebeskog kraljevstva nisu neograničena vlast koju bi Bog dao jednom čovjeku da po svom nahodenju prima ili odbacuje ljudi, da kažnjava ili spasava. To su zloupotrebe koje pokazuju koji duh vodi tog čovjeka, Božji Duh milosti i pravde, ili despotski duh sila tame.

Pozvani od Boga objavljiju kako neko može da se spase ili propadne, ali nemaju moć da nekoga spasu ili unište.

Nigdje u Novom Savezu apostoli nisu koristili autoritet koji bi bio

apsolutan, nego su govorili o načinu spasenja. Zajednica pozvanih ne smije da zavisi od čovjeka, niti čovjek smije da vlada zajednicom. „Zato se ne uzdajte u zemaljskog čovjeka kome je dah u nozdrvama, jer šta je on da biste računali na njega?“ (Isaija 2:22)

Zaključak

Bog je preko proroka Osije vrlo direktno objasnio ko može da bude Božji narod, a ko ne može: „Moj narod izgibe, jer nema znanja. Pošto si ti odbacio znanje, ja će odbaciti tebe da mi više ne služiš kao sveštenik. I pošto ti zaboravljaš zakon svog Boga, ja će zaboraviti tvoje sinove.“ (Osija 4:6) Dakle, mjerilo da li smo Božji narod nije koliko dugo držimo obrede koje ne razumijemo, nego da li prihvatamo znanje koje nam je Bog svima dao i da li živimo po tim otkrivenjima.

„A rod je duhovni ljubav, radost, mir, trpljenje, dobrota, milost, vjera, krotost, uzdržanje.“ Duhovan čovjek koji slijedi Boga imaće ove osobine. Čovjek koji samo govori o Bogu a mrzi, svađa se, agresivan je, nema milosti i nije krotak, takav čovjek nema ni veru u Boga. Vjera u Boga podrazumijeva ne samo da vjerujemo da Bog postoji, nego da imamo povjerenje u Boga i da budemo vjerni Bogu.

Ako želimo da poslušamo Boga, budimo otvoreni da čujemo Njegov glas koji nam govori iz Svetog Pisma koje je nama upućeno. Bog može da govori preko ljudi, ali budimo oprezni. Dobro ispitajmo da li je poruka zaista od Boga ili od čovjeka. Nemojte da se oslonite na svoja osjećanja, nego upotrijebite razum koji nam je Bog dao i provucite to kroz filter Njegove Riječi da razlučite istinu od laži.

Mnogi danas čim vide da čitate ili citirate Bibliju pomisle da ste „sektari“. Čitati Bibliju i vjerovati u Božju istinu je izvorna vjera svih koji će naslijediti spasenje, vjera koju nam je Bog ostavio. Biblija je mjerilo na osnovu kojeg možete da odredite koliko su bilo koja vjerovanja istinita. Ako se učenje ma kojeg ljudskog autoriteta ili crkve razlikuje od istine koju je Bog objavio u Svetom Pismu, jasno je koga treba poslušati. Bez obzira da li su to „crkveni oci“ ili savremeni „jevanđelisti“. „Neka se Bog pokaže da je istinit, a svaki čovjek da je lažov.“ (Rimljana 3:4)

GLAVA 4: AKO POSTOJI BOG, ZAŠTO NEVINI STRADAJU?

Planeta Zemlje lijepo izgleda kad se posmatra iz svemira. Međutim, ako našu planetu pogledamo izbliza, ona je nešto sasvim drugo. Na Zemlji postoje patnja, bol i smrt, zemljotresi, epidemije, bolesti, na njoj ginu čak i djeca... Naša planeta je mlin smrti koji bez prestanka guta ljudi. S vremenima na vrijeme, svakog od nas zaokuplja i tišti pitanje zašto stradaju nevini. Nije to razmišljanje o zamišljenom problemu, nekoj potencijalnoj situaciji koja može da postoji ili ne, nego je to razmišljanje o stvarnom problemu koji je prisutan. Zlo se direktno dotiče svakog od nas.

„O, zašto Bože, ako te ima?“ Svakog dana se ovakvi uzvici upućuju Bogu. Realnost je takva da sa jedne strane život buja, raste, ptice pjevaju, populaci cvjetaju i drveće zeleni, a sa druge strane čelična ruka smrti svakog dana kosi u toj krasoti prirode. Šta se to dogodilo, odakle smrt? Ako te ima, o Bože, zašto?

Kao da ovim uzvikom ljudi hoće da kažu: „Zlo još nije pobijeđeno i zlo nikad neće biti pobijeđeno zato što Boga nema.“ Međutim, ko može znati da zlo nikad neće biti pobijeđeno? Nijedan čovjek nije sveznajući da bi to mogao da kaže. Možda je Bog odlučio da uništi zlo u određeno vrijeme, ili posle nekog određenog događaja? Da li ste pomislili da je Bog mnogo mudriji od nas i da ima dovoljno jak razlog što još nije uništio zlo?

Postoji i dobro

Činjenica je da postoji zlo na našoj planeti, ali postoji i dobro. Ljudi kažu da postojanje zla dokazuje da Bog ne postoji. Međutim, kada vidimo da na ovoj planeti postoji i dobro, i to u mnogo većoj mjeri nego što bi to slučajno moglo da se dogodi, onda po istom principu možemo da zaključimo da Bog ipak postoji. Mogli bi da kažemo da postojanje dobra dokazuje da postoji Bog koji je stvorio sve dobro na početku, a postojanje zla dokazuje da su se ljudi pobunili protiv Boga i da žive tjelesno i duševno nezdravim životom koji nam svima donosi patnju i smrt. Ako koračajući

kroz livadu vidimo samo trnje i korov, a ne vidimo ljepotu cvijeća, to po-kazuje da je u stvari nešto unutra u nama pogrešno.

Kada vidimo koliko zla nanosimo našem tijelu unošenjem otrova kao što su duvan, alkohol, masnoće, prekomjerna ishrana, zatim premara-njem organizma nespavanjem ili pretjeranim radom, možemo samo da se čudimo kako naše tijelo još uvijek funkcioniše.

Da li mogu da postoje istovremeno svemogući Bog i zlo?

Mnogi religiozni ljudi pitaju Boga: „Bože, ako si Ti svemoguć, ako si Ti velik, ako si Ti pun ljubavi i ako si pravedan Bog, kako to da postoje patnje na ovom svijetu?“ Čini se da ako je Bog ljubav, onda ovakav svijet nikako ne bi trebalo da postoji, nego svijet harmonije i sreće. Bog je svemoguć, apsolutno dobar i apsolutno pravedan. Kako pomiriti to da na ovom svijetu postoji zlo, a da je u isto vrijeme Bog Stvoritelj ovoga svijeta? Ako je ovaj svijet nastao nekim nasumičnim procesom, evolucijom, lako je razu-mjeti da je među ljudima svuda prisutno zlo. Ako kažemo da Bog ne postoji i onda pokušamo da nađemo odgovor na pitanje zašto stradamo i patimo, magla postaje još gušća. Međutim, ako je Bog Stvoritelj ovoga svijeta, onda je zlo suvišno. Potražićemo odgovor na ovo pitanje.

Stvaranje

Potpuno je jasno da Bog nije stvorio ovakav svijet. Bog je želio da stvori svijet moralnih bića. Njemu nije dovoljno da stvori mrtva nebeska tijela. On može da uživa i u tome da stvori planete, sunca, zvijezde, itd., i da bude zadovoljan tim stvaralačkim djelom. Mogao je da stvori i svijet životinja koje nisu apsolutno svjesne svoje egzistencije kao što smo mi, pa da uživa u njihovom postojanju. Mogao je da stvori i svijet automata koja mogu da ga informišu o raznim zbivanjima u svemiru, iako On sve te informacije zna.

Međutim, Bog je želio da stvori bića koja mogu da budu u istinskom odnosu sa Njim, moralna bića koja mogu sama da stvore istinsko dobro.

Stvorena bića ne mogu da budu u absolutno ravnopravnom odnosu na Njega, ali mogu na svom nivou da budu potpuno srećna. Zato je Bog stvorio bića koja imaju slobodnu volju.

Lucifer – Sotona

Bog je stvorio Lucifera. Riječ Lucifer znači „svjetlonoša“. On je prilikom stvaranja bio bezgrešan kao i sva druga bića koja je Bog stvorio, ali sa slobodnom voljom da bira kako će da živi, kao i sva druga stvorenja. Lucifer je imao visok položaj i vanredne sposobnosti, pa je opisan kao „pečat savršenstva“ od svega što je stvoreno (Ezekiel 28:12).

Međutim, Lucifer je u jednom trenutku odlučio da više ne živi u zajednici sa Bogom. Bio je mudar, savršen, ali je „pokvario svoju mudrost svojom svjetlošću“ (Ezekiel 28:17). Umjesto da sjaj Božjeg karaktera svijetli od njega, Lucifer je veličao sebe i „svoj sjaj“, pa je time pokvario savršenstvo koje je do tada imao.

Kako to da savršeno biće pogriješi?

Griješiti je iracionalno, nerazumno, ali slobodna bića imaju slobodu da se ponašaju nerazumno ako to žele. Zato ne može da se kaže: „On je pogriješio zato i zato.“ Zlo nema logički objašnjive razloge svog postojanja. Da to ilustrujemo jednom pričom.

Škorpija je stajala na obali rijeke u želji da pređe na drugu obalu. Pošto ne zna da pliva, zamolila je žabu, koja je plivala u rijeci da je prenese na drugu obalu. Žaba je odgovorila: „Ne smijem, ubošćeš me svojom otrovnom žaokom, pa će uginuti.“ Škorpija je odgovorila: „Nema logike da to uradim, jer bi se onda oboje udavili. Osim toga, ti mi činiš uslugu, zašto bi ti vratila zlo za dobro?“ Žaba je razmisnila i pristala da prenese škorpiju. Kad su bili nasred rijeke, škorpija je ubola žabu svojom otrovnom žaokom, i oboje su potonuli u rijeku.

Isto tako se ne može logično objasniti zašto inteligentno biće postupa nemudro, kao što je to Lucifer uradio kada se pobunio protiv Boga. Zlo

biće nema logičan razlog zašto čini zlo, ali ono ipak čini zlo iako time ubija i samo sebe.

Lucifer je u jednom trenutku pokušao da on sam bude kao Bog, da se izjednači s Najvišim. Možda vam se ovo čini zastarelim i nevažnim za nas, ali to se događa svakog dana u našim životima. Uvijek kada želimo da mi sami budemo kreatori svog života, da živimo nezavisno od svog Stvoritelja, mi radimo isto što i Lucifer. Ljudi su za vrijeme Fojerbaha i Marksа izmislili parolu: „*homo homini deus est*“, „čovjek je čovjeku bog“. Navodno je sve u rukama čovjeka i čovjek je u stanju da riješi svoje probleme.

Međutim stanje u svijetu se pod ateizmom i lažnom religijom nije ni malo poboljšalo. I dalje postoje nove neizlečive bolesti, ratovi se vode bez prestanka, glad kosi ljudi, zagađenje prirode je sve veće. Nezavisnost od Boga donijela je ljudima zlo, a ljudi iz nekog nelogičnog razloga ipak očekuju da Bog „mora“ da ih zaštiti od zla.

Posle pada, Lucifer je dobio ime Sotona, što na hebrejskom jeziku znači „protivnik, neprijatelj dobra“, ili đavo na grčkom – „klevetnik, lažnooptužitelj, opadač.“ Bog je Sotonu zbacio na planetu Zemlju koja je bila stvorena za ljudski rod. „A na nebu je izbio rat: Mihailo (Hrist) i njegovi anđeli borili su se sa aždajom (Sotonom). A borila se i aždaja i njeni anđeli ali nije pobijedila. I za njih više nije bilo mjesta na nebu. I bila je zbačena velika aždaja, stara zmija, koja se zove Đavo i Sotona, koja zavodi cijevjet. Bila je zbačena na zemlju, a s njom su bili zbačeni i njeni anđeli.“ (Otkrivenje 12:7-9) Sotona je nedugo zatim naveo čovjeka da se odvoji od Boga i prihvati koncept satanizma (Postanje 3. glava). Božja Riječ nas obavještava da je Sotonino djelovanje uzrok patnji svega što je na Zemlji. Sotona je izolovan na planeti Zemlji, zajedno sa pobunjenim anđelima. Zato je Bog dao Sotoni određeno vrijeme da dokaže svoje optužbe, da demonstrira poredak koji je pokrenuo. To je veliki razlog zašto se Bog ne miješa u naše živote kada mi to od Njega ne tražimo. Ljudski rod, zarobljen u grijehu, ima izopačenu predstavu o Bogu i ne samo što ne traži Boga nego i odbacuje Njegova načela života i morala.

Kako je došlo do pojave zla na našoj planeti?

Da li je Bog ovu planetu pretvorio u smetlište na koje je bacio sve ono što nije valjalo u svemiru? Sotoni je zapravo ova planeta bila dopuštena za pristup jer je pred ljudima postavljen izbor – test poslušnosti. Kada je stvoren, čovjek se nalazio u stanju savršenstva, a posle grijeha protiv Boga, čovjek je pao na niži stepen postojanja. Željom da on bude bog, da se izjednači s Najvišim, čovjek je izgubio prvobitnu cjelevitost stvorenja po Božjem obličju, odvojio se od Izvora života.

Prije čovjekovog pada, i okolina u kojoj se čovjek nalazio bila je savršena. Ništa nije bilo oko čovjeka ili u samom čovjeku što bi ga navelo da učini ovaj grijeh. Ljudska priroda bila je savršena, ništa joj nije nedostajalo, sve je odlično funkcionalo.

Ljudska priroda bila je savršena, međutim čovjek nije imao dovršen (izgrađen, zaokružen) karakter. Čovjekov karakter je trebalo da se razvija, da sazrijeva koristeći slobodnu volju na ispravan način. Bog je tako stvorio čovjeka da može da se razvija kroz cijelu vječnost. Čovjekov odnos sa Bogom je mogao da bude sve kompletniji i savršeniji.

Neki ljudi kažu da je Bog namjerno postavio drvo poznanja dobra i zla da bi naši praroditelji pogriješili. Sigurno su i drugi stvoreni svjetovi imali takva stabla, ali nisu zgriješili. Problem nije bio u drvetu, problem je bio u ljudima, u njihovom odnosu prema Bogu.

Zašto je onda čovjek pogriješio? Ako je sve bilo savršeno, ako je sve dobro funkcionalo, šta je to onda što je prouzrokovalo želju čovjeka da se izjednači sa Bogom?

Mi obično tražimo zakonitosti u pojavama koje nas okružuju. Na žalost, zlo nema u sebi zakonitosti. Zlo nije racionalna kategorija i ne može se objasniti umnim putem. Ako bismo mogli da putem logike objasnimo zašto je Lucifer, ili zašto su Adam i Eva pogriješili, mi bismo mogli da opravdamo zlo koje su učinili. Ne postoji racionalno objašnjenje za sam čin grijeha.

Grijeh je razaranje. Bog je stvorio svijet svojom Riječju, ni iz čega je stvarao nešto. Grijeh je obrnuti proces, pri čemu se od nečeg stvara ništa.

Grijeh je razaranje stvorenog, on je princip suprotan stvaranju. Grijeh je samoubilačka sila. On jede sam sebe. Kada završi da uništava samoga sebe, on umire i to je najveća kontradikcija grijeha. Umjesto da čovječanstvo evoluira i postaje sve bolje, grijeh se sve više množi u ljudima. Grijeh je kao grudva snijega koju čovjek baci sa vrha planine, a do podnožja pokrene čitavu lavinu.

Mržnja ne uništava samo objekat mržnje nego uništava i subjekat mržnje, onoga koji mrzi. Bilo kakav prekršaj moralnih zakona, ne uništava samo okolinu nego jede samoga čovjeka. Bilo kakav grijeh ili bilo kakvo zlo koje čovjek čini, djeluje samoubilački na njega samog.

Grijeh je prvim ljudima bio nepoznanica, a bio je besplatan i dobro izreklamiran od Sotone. Većina ljudi koji puše, prvu cigaretu popušili su besplatno. Većina alkoholičara i narkomana besplatno su dobili prvu čašicu i džoint. Zlo u cigaretama bilo je reklamirano kao „poseban osjećaj“, „postaćeš neko u društvu“, a i besplatno je. Iako smo svi mi čuli da je pušenje štetno, većina ljudi ne sluša glas razuma, nego glas lične oholosti. Svaki pušač može da potvrđi da je od prve besplatne cigarete imao samo mučninu i povraćanje, a osjećaj veličine je brzo prošao. Zato možemo da kažemo da smrt nije Božja kazna, nego posljedica koju su ljudi izabrali.

Naša planeta Zemlja je zaista najgori postojeći živi svijet, zato što samo ovdje postoji pobuna protiv Boga. Riječ grijeh (hebrejski „het“) znači „promašiti, doživjeti neuspjeh“. Drugim riječima, ako čovjek grijesi, to znači da je on promašio smisao svoga života, nije postigao cilj, doživio je neuspjeh kao ljudsko biće. Drugi izraz za grijeh koji koristi Biblija je „avon“, što znači „iskriviljenje, perverzija, distorzija, krivica zbog prestupa“. Čovjek iskriviljuje ono što je dobro i ide drugim putem od onoga kojim bi trebalo da ide.

Danas je jasno da nam Bog zabranjuje neke stvari samo da bi nas zaštitio od njihovih strašnih posledica, a ne zato što nam nešto uskraćuje.

Zašto je Bog stvorio bića za koja je znao da će da se pobune protiv Njega?

Bog zna budućnost. Ako je Bog znao da će Lucifer učiniti zlo, zašto ga je onda stvorio? Zašto Bog odmah nije uništio Sotonu? Jednostavno bi uništio problem svih ubijanja, i svih smrти kroz sva vremena.

Kada je zlo nastalo u svemiru, Bog je mogao odmah da uništi Sotonu, ali mi bi se žalili da ga On nije volio. Međutim, zamislite jednog oca koji ima petoro djece i jedno od te djece dođe ocu i kaže: „Tata, apsolutno me tvoja pravila više ne interesuju, želim da idem svojim putem, želim da budem isto to što i ti“. Dijete ima tek 7-8 godina, nesvesno je i nezrelo, ali kaže: „Ja želim da idem svojim putem, ne želim više da slušam ono što mi ti govoriš.“ A tata kaže: „Je l' tako, sine?“, „Tako.“ I otac ubije svog sina. Šta mislite šta bi druga djeca mislila o tom ocu? Kazali bi: „Tiranin. Zašto mu nije dao drugu šansu? On je nepravedan, ne voli nas.“ A razlika između Boga i čovjeka je mnogo veća nego između oca i djeteta.

Kad bi Bog hipotetički mogao i da nam oprosti zlo, mi bi se ili neki drugi i tada žalili da na svijetu vlada bezakonje.

Ni mi ne ubijamo novorođenče zbog straha da će jednog dana da postane kriminalac. Iako je Bog uočio budućeg uzročnika zla, mnoštvo stvorenih bića nije vidjelo da su ideje ovog buntovnika pogubne. Njima su te ideje na prvi pogled izgledale prihvatljive i nevine. Lucifer je svoj koncept prikrio apelom na iracionalna ograničenja kojima nam navodno Tvorac nešto uskraćuje. Njegov „uspjeh“ počiva na izvršanju prioriteta i kanala blagoslova, gdje se, na primjer, osjećanja i čulni doživljaj uzdižu iznad razuma. Tom metodologijom je naveo Evu na grijeh, a Eva potom Adama. Da je Bog odmah osudio Lucifera, vječna sumnje tištala bi nebeska stvorenja: „Da li je Bog imao pravo? Da li je Lucifer zaista pogriješio? Da li je to Bog učinio zato što je jači, ili je to bilo najbolje rješenje? Da li je pogubljenje Lucifera izvršeno da bi nas ispunilo strahom, da bi služili Najvišem bez pogovora?“ Prikriveno zlo je imalo privlačnost nepoznatog, i zazivalo je radoznalost. Tako uticaj Sotonine zle misli ne bi potpuno nestao.

Zato je Bog dozvolio da 6000 godina zlo postoji na ovoj planeti, da hiljade djece bude ubijeno, da milioni ljudi bude bolesno i da mnogi pate. Biblija tvrdi da cijeli svemir zainteresovano gleda šta se događa na planeti Zemlji. Zato je Bog je dopustio da se zlo razvija lančano, kao lavina sa vrha planine, da zlo u potpunosti iskaže svoje pravo lice i da se svi uvjere da Bog voli svoja stvorenja, a da neposlušnost Bogu predstavlja nedostatak ljubavi za bližnje, za sebe samog, a naravno i za svog Stvoritelja.

U sukobu između Boga i Sotone, Bog ne želi da dokaže da je jači, nego da je bolji, da je koncept života koji je On uspostavio jedini održiv.

Božja sila je neograničena i Bog nema potrebu da je dokazuje. Ali Bog neće nikada da upotrijebi svoju silu da bi nametnuo svoje ideje i principe. Bog nam samo pokazuje svoj karakter, da vidimo Njegovu ljubav i brigu za nas, i da time budemo privučeni.

Božja odluka da dozvoli Sotoni slobodu djelovanja, iako ograničenu radi poštovanja slobodne volje drugih bića, može da nam izgleda skandalozno. Ali to je bio jedini način da se pobunjeni anđeo uhvati u zamku, i da pokaže svoje prave motive i posledice pobune.

Slobodna volja

Kada je Bog stvarao svijet, imao je dvije mogućnosti. Prva mogućnost bila je da bića koja će stvoriti budu roboti. Pritisnete dugme i robot radi šta god vi zamislite. Druga mogućnost koju je Bog imao, bila je da stvori bića sa slobodnom voljom odlučivanja. Međutim, stvaranje bića sa slobodom odlučivanja nosi veliki rizik. Ako stvorite robota, vi uvijek možete da upravljate njime. Ali ako stvorite bića sa slobodom odlučivanja, postoji rizik da to biće u jednom trenutku svog postojanja može jednostavno Bogu da kaže: „Ja želim da idem svojim vlastitim putevima. Bože, Tvoji putevi me više ne interesuju.“

Bog se ipak odlučio da stvori bića sa slobodnom voljom odlučivanja. Bog je procijenio da je bolje da stvori slobodna bića sa svim rizicima koje sloboda nosi, nego da stvorena bića nemaju slobodu. Zašto? Ako želite smislen odnos između dva bića, na primjer između muža i žene, da bi

postojala radost i sreća, mora da postoji sloboda izbora. Ne možete da primoravate nekoga da vas voli. U braku gdje nema slobode, vrlo često nema ni radosti, ni ljubavi, ni sreće. Zbog toga je sloboda neophodan uslov da bi postojala radost, ljubav i sreća.

Zašto roditelji odlučuju da imaju djecu? Roditelji su svjesni da dijete može da ih odbaci i da prezre njihovu ljubav, da postane neposlušno, problematično ili zlo, ali će ipak roditi dijete i voljeće ga uvijek. Ljubav u roditeljima je samo blijeda slika ljubavi koju Bog ima prema svojim stvorenjima. Kada je Bog stvarao ljude, stvorio ih je da se raduje, da uživa u zajednici sa njima, da postoji ljubav u tom odnosu. A da bi postojala ljubav i sreća u odnosu čovjeka i Boga, čovjek mora da bude slobodan. A sloboda uključuje rizik da biće može da kaže: „Ja želim da idem svojim putem.“

Bog je roditelj koji daje savršeno vaspitanje i uslove za život, ali ne primorava svoju djecu da izaberu takav život. Neki ljudi bi željeli da ih Bog stvari da nikad ne pogriješe. Ali takvo biće ne bi imalo slobodu. Stvarno slobodna bića mogu stvarno da kažu Bogu: „Ne“, ali isto tako mogu da kaže Bogu: „Da“. Međutim, sloboda povlači odgovornost za izbor koji činimo.

Bog nije od različitih mogućnosti izabrao svijet koji će proizvesti najveći stepen dobra, a najmanje zla. Ne, Bog je stvorio savršeni svijet, a ljudi su zloupotrijebili svoju slobodnu volju i učinili da svijet ne bude dobar, nego da bude pun patnje. Kada je Bog stvorio svijet, u Bibliji na 6 mesta kaže da je Bog video da je bilo dobro, a sedmi put kaže: „Tada pogleda Bog sve što je stvorio, i gle, dobro je bilo veoma“. (1. Mojsijeva 1:4,10,12, 18,21,25,31) Dakle, Bog je stvorio dobar svijet, a mi smo učinili da on bude onakav kakav on jeste. *Zlo je nesklad između stvorenog bića i Boga, a samim tim i nesklad sa drugim stvorenim bićima.*

Ljudi i zlo

Bog je stvorio ukusno, zdravo grožđe, ali je čovjek grožđe pretvorio u alkoholno vino. Da li onda čovjek može da optuži Boga za zla koja čovjek učini na primjer pod dejstvom alkohola?

Ljudi vole da optužuju Boga. Ljudi će prvo da optuže sve oko sebe, a da i ne pomisle da su sami krivi za zlo. Mi ne volimo da krivicu prihvatomo na sebe. U našoj prirodi je, manje ili više, da se predstavljamo kao nepogrešivi, a da sve druge proglašavamo krivcima. Ljudi najčešće okrivljuju Boga za sve što ne valja. Čim su Adam i Eva prestupili Božji uput, optužili su Boga da je kriv za zlo koje su sami učinili. Eva je optužila zmiju, a Adam je optužio Evu, to jest Boga koji je stvorio zmiju i Evu. Umjesto da se pokaju, nastavili su da propadaju u zlu. Isto tako i danas, kad god đavo ili ljudi naprave neko zlo, ljudi bez razmišljanja kažu: „Šta sam ja Bogu zgriješio? Zašto me Bog kažnjava?“ Kad bi malo bolje razmislili, ljudi bi vidjeli da krše sva Božja uputstva. Čovjek koji nikada nije zahvalio Bogu za zdravlje, čim se razboli pohuliće na Boga da je kriv za njegovu bolest.

Lucifer je tražio priliku da dokaže svoju ideologiju. Kada su ljudi prihvatali pobunu protiv Boga, predali su našu planetu Sotoni u ruke da ovdje izvede svoj eksperiment.

Čovjeku se danas ne sviđaju Božji principi. Čovjek je slobodan da prekrši Božje zakone, ali je takva upotreba slobode suprotna logici. To nije mudro i donosi posledice. Bog nije odgovoran za zlo koje mi činimo po svom izboru, iako je On ugradio svoje principe u svijet. Bog nije dao povod ljudima da zgrijese.

Zamislite inženjera (Boga) koji pravi most preko rijeke, koji vodi u „Zemlju Bivstvovanja“. Da li je inženjer odgovoran zato što neko ima slobodnu volju, dođe na sred mosta, skoči u rijeku i utopi se? Inženjer nije odgovoran. Inženjer je sve projektovao i izgradio ispravno. Postoji svrha mosta, postoji način da nam most služi na dobro, i postoje uputstva kako se koristi ono što je stvoreno. Ako stvorenja ne poštuju uputstva, onda sama snose odgovornost za posledice, a ne inženjer. Most koji je Bog sa-gradio za prelazak u Zemlju Postojanja je Njegov moralni zakon.

Postoje dvije reakcije kada nas zlo snađe. Ljudi odlaze od Boga kada ih zlo snađe i kažu: „Bože, gdje si?“ Drugi ljudi reaguju drugačije i kažu: „Nevolja je tu zato što na ovoj planeti vlada Sotona. Ja želim da služim Bogu, jer Bog ima rješenje za problem zla.“ Ali šta mi sami činimo da zla bude manje na ovom svijetu?

Da li mi sprječavamo širenje zla ili doprinosimo da se zlo sve više širi u ovome svijetu? Ljudi su često vrlo rado saglasni sa načelima ovakvog svijeta. U svom izboru vrlo često se opredjeljujemo za grešna načela ovog svijeta. Svaki izbor ima posledice, to je jasno. Mi pravimo izbor za načela ovoga svijeta, a željeli bi da rezultati našeg izbora budu kao u savršenom svijetu koji je izašao iz Božjih ruku. Na žalost, to je djetinjasto razmišljanje. Ako guramo ruku u vatru, nemoguće je da nas vatra ne opeče. To je jednostavno nemoguće.

Bog dozvoljava da trpimo posledice našeg izbora, jer kada bi On otklanjao sve posledice lošeg izbora, mi nikada ne bi naučili koliko je grijeh strašan.

Za mnoga zla koja se dešavaju oko nas ljudi su lično odgovorni. Niko ne osjeća odgovornost za druge. Svako gleda neku svoju ličnu komociju. Šta smo mi lično uradili da zla ne bude? Ako problem zla počnemo da rješavamo od sebe, i ako nenametljivo pomažemo ljudima da potraže od Boga rješenje za problem zla u sebi, time ćemo dati svoj maksimum. Ne mojmo da pristajemo na načela ovog svijeta, nego se molimo Bogu da On razvije u nama ljubav prema Njegovim načelima.

Uloga bola

Fizički bol je signal za uzbunu. Bol pokazuje da nam se dešava nešto loše i požuruje nas da odemo do ljekara. Kada nas nešto boli, neće nam pomoći analgetici, sredstva koja čine nerve neosjetljivim. Ako nervi ne obavještavaju mozak da je potrebno liječenje jer su omamljeni lekovima, bolest neće nestati, nego će nastaviti da nas podriva iako trenutno ne osjećamo bol. Ako se kod stomačnih bolova daju analgetici, to može da prikrije simptome bolesti, pa da pacijent dobije pogrešnu dijagnozu i umre.

Zamislite da postoji čovjek koji ne osjeća bol. Ako slučajno stavi ruku u vatru, dobiće opeketine jer neće na vrijeme da trgne ruku. Ako mu se ruka inficira, neće ga boleti, pa može da dođe do sepse i do smrti. Rak je često smrtonosan zato što bolesnik ne osjeća tegobe dok ne bude kasno

za liječenje. Koliko god bol izgledala neprijatna, ona nas čuva od većih neprijatnosti. Bol upozorava da je nešto loše i treba da se mijenja.

Kada ne bi bilo nevolja i patnji koje su posledice lošeg izbora ljudskog roda, niko ne bi vjerovao Bogu da je grijeh nešto loše.

Roditelji koriste neprijatnost i bol kao vaspitni metod. Kada dijete čini nešto zlo, roditelji su spremni da ga kazne zabranom igranja, izlaska ili čak i prutom, jer vjeruju da će dijete zato prestati da čini zlo. Mi kao djeca ne zamjeramo roditeljima za batine koje smo dobili, jer znamo da bi za nas bilo lošije da su nas pustili da nesmetano činimo zlo. Isto tako, Bog je dobar vaspitač i roditelj, koji dopušta da njegova djeca osjećaju bol i neprijatnosti jer će to da ih navede da prestanu da čine zlo. Ako prihvatomo vaspitne mjere naših tjelesnih roditelja, treba da prihvatimo i vaspitne mjere našeg Nebeskog Oca. To nije sudska presuda, nego pedagoška mjera.

Umjesto da pitamo: „Zašto Bože? – treba da pitamo: „Bože, sa kojim ciljem?“ Bog sigurno ima plan sa srećnim završetkom za sve one koji imaju povjerenje u Njega i predaju mu se da ih vodi. Naravno, konačni Božji cilj je da naslijedimo vječni život, bez obzira na probleme koje možemo imati u ovom prolaznom životu.

Postoje vjernici koji vole mučenički život, pa čak i sami sebe kažnjavaju, jer misle da će time da zasluže spasenje. Bog to nikada nigdje nije tražio od ljudi. Bog nije takav da bi od nas tražio da se samokažnjavamo. Bog nije rekao da će da nas spasi ako se sami mučimo u srazmeri sa našim grijesima, nego zato što nas voli i zato što je obezbijedio da za naše grijehu umre Isus Hrist. Kada bi mogli da se otkupimo samokažnjavanjem, onda Isus ne bi morao da umre.

Ako neko muči sam sebe jer misli da će tako da se oslobođi grešnih želja, time pokazuje da vjeruje u Boga samo iz straha od kazne. On kažnjava sebe manjom kaznom da bi se sačuvao od veće. Time pokazuje da ne poznaje Boga. Da bi prestali da grijěšimo, nas treba da motiviše to što smo shvatili koliko nas Bog voli i koliko je On pravedan. Tada ćemo da mu se obratimo u molitvi za pomoć i On će nam dati snagu da ne grijěšimo. Mučenje samog sebe je fanatizam.

Nevolje pokazuju ko je kakav

Dok su ljudi okruženi blagostanjem, rijetko ko se sjeti da zahvali Bogu za to, kao da je blagostanje spontano, normalno stanje. A kad dođe nevolja, ljudi odmah proklinju Boga jer od Njega očekuju jedino da nam obzbijedi uslove da možemo i dalje nesmetano da živimo bezbožno i sebično. Za mnoge ljude kažemo da su dobri ljudi. Međutim, mnogi „dobri“ ljudi su u nevolji pokazali svoje drugo lice.

„Bez nevolje nema bogomolje“, ali ako molitve Bogu prestanu kad prestanu nevolje, to znači da ne postoji prava pobožnost, nego koristoljublje.

Nevolja je prilika da pokažemo gdje smo. Ako i u nevolji ostanemo čvrsti u Božjim načelima, onda smo sazreli kao ljudi, onda smo spremni za Božje kraljevstvo. Činjenica je da pate i nevjernici i vjernici. Nevjernici pate zbog svog zla, a vjernici zbog tuđeg. Međutim, ako patimo zbog zla za koje smo sami krivi, nema nada za nas ako se ne pokajemo. Ako patimo zbog zla koje nam drugi ljudi čine, vjerujemo da postoji Bog koji brani svoj narod i koji će pravedno suditi.

Zašto kazna ne stiže trenutno?

Kada neki ljudi pate, mi nekad sa našeg stanovišta procjenjujemo da su to zaslužili, da pate zato što su učinili neka nedjela. Ako neki zlikovac pati, time je pravda zadovoljena. „Šta je htio, to je i dobio“. Međutim, ima mnogo zlih ljudi koji se voze skupim automobilima, žive u komformnim vilama, uživaju sve blagodati, nikad nisu uhvaćeni niti kažnjeni. Jasno je da nema izvršenja Božje pravde za vrijeme života ljudi. Božja vječna presuda će se izvršiti tek kad ljudi naprave svoj konačni izbor, kako predviđa Plan spasenja i Božji sud.

Ponekad želimo da Božja pravda stiže trenutno, odmah po izvršenom nedjelu. Ali ako bi Bog tako sudio, niko od nas ne bi bio živ. Kazna za prestop Božjeg zakona je smrt. Ne postoji suštinska razlika između male neposlušnosti Bogu i velike neposlušnosti Bogu. Adamu i Evi je jedenje

ploda drveta koje je Bog zabranio da se jede izgledalo kao mala neposlušnost, ali ih je to nepovjerenje i neposlušnost Bogu navelo da lažu svog nebeskog Oca, a njihov sin je već ubio rođenog brata. Za oko 1650 godina, od male neposlušnosti, ljudi su postali isključivo neposlušni, pa je Bog dozvolio da Potop odnese cijelu generaciju stanovnika planete Zemlje, osim 8 grešnika koji su se pokajali i vratili Bogu.

Bog ne kažnjava trenutno, čim se učini neko nedjelo, zato što nam time svima pruža šansu da se pokajemo za zlo koje činimo. Umjesto da optužujemo Boga da je slab da izađe na kraj sa zlom, treba da mu zahvalimo što ne rješava pitanje zla odmah, jer bi i mi sami pravedno stradali.

Kada bude došao čas Božjeg suda, Sudnji Dan, kada Isus Hrist po drugi put dođe po svom obećanju, Bog će da riješi pitanje zla. Tada će doći do izražaja Njegova svemoć. Ali je pitanje: ko će od nas dozvoliti da sa njim bude riješeno pitanje zla, da od nas počne da se rješava? To što Bog još uvijek ne izvršava presudu nad ljudima, jeste dokaz Njegove milosti i ljubavi.

Međutim, to što kazna za učinjeno zlo ne stiže trenutno, umjesto da ljudi osvjedoči da im Bog milostivo pruža novu šansu, često zle ljudi još više ohrabri da čine zlo. Mudri Solomon kaže: „Zato što se presuda za zlo djelo ne izvršava brzo, srce sinova ljudskih odlučno je da čini zlo.“ (Povjednik 8:11)

Zašto nevini stradaju?

Postoje ljudi koji samo u našim očima izgledaju kao anđelčići, kao bezazlena bića, a da to u stvari nisu. 95% patnji koje zadese ljudi došle su po zakonu uzroka i posljedice. Na primjer 90% bolesti su posljedica nezdravog načina života.

Međutim, zlo pogađa i stvarno nevine ljudi. Mi u dubini svog bića osjećamo da nije fer da dijete gine pod točkovima bijesnog automobiliste koji pijan juri jednosmjernom ulicom. Činjenica je da u udesima ginu i oni koji su poštovali propise. Zašto dijete umire od leukemije iako nije ni osjetilo život? Zli ljudi najčešće su nasilni prema slabim i nezaštićenim

Ijudima.

Ljudi najčešće postaju ateisti upravo zato što vide da pate ljudi za koje mislimo da su nevini. Mi vidimo da ljudski zakoni štite maloljetne kriminalce. Djeca koja izvrše zločin ne kažnjavaju se kao odrasli. S druge strane, umiru novorođenčad koja nisu ni imala priliku da zgriješe. Zašto da Bog kazni nekoga smrću iako je učinio mnogo manje zlo, ili nije ni bio u prilici da učini zlo? Da bi neko bio kriv, on mora da izabere da učini zlo. Nesvesno i nezrelo biće ne može da bude krivac.

Međutim, da li Bog kažnjava smrću ljudi koji umiru ili je uzrok smrti nešto drugo? Mi ne možemo sve znati o Bogu, ali znamo da Bog sve može i da sve zna. Već smo rekli da nam je Bog u Bibliji otkrio da će izvršiti kaznu tek na sudnji dan, mada je nekoliko puta intervenisao da bi ljudima pokazao kako će biti kada On bude izvršavao presudu (Potop, uništenje Sodoma i Gomora...). Mnoga djeca umiru zbog roditelja koji su upropastili svoje zdravlje, ili oštetili plod dok je bio u razvoju. Bog poštuje našu slobodnu volju i zato nije imao pravo da spasi život bebe. U svijetu oko nas nažalost postoji zakon kolektivne uzročnosti: ako jedan čovjek zagradi vazduh, svi ljudi će manje ili više imati posledice zbog toga. Ako neko pored vas kihne, dobićete grip iako niste krivi za to.

Mi, dakle, živimo u svijetu prožetim zlom te stoga svi trpimo posledice grijeha i zla. Mi ne možemo da izbjegnemo posledice grijeha ljudi oko nas, ali možemo da izbjegnemo da sami grijesimo.

Ako se ne molimo Bogu da nam pomogne, da li možemo da očekujemo pomoć?

Ako se molimo Bogu da nam sada pomogne, mada smo odlučili da nastavimo da živimo bezbožno, Bog nam neće pomoći. Ako smo „uživali“ u grijesima ne tražeći da nam Bog pomogne da se odupremo „zadovoljstvima“ koja spolja izgledaju lijepo, a unutra je otrov, onda ne možemo ni da očekujemo da će Bog da ukloni posledice tih „zadovoljstava“.

Na primjer, David je učinio preljubu sa ženom svog oficira, a kada je ta žena ostala trudna, ubio je njenog muža i oženio se njom (2. Samuelova

11). Kada se dijete rodilo, bilo je teško bolesno. David se molio da mu Bog oprosti zlo koje je učinio i sačuva život djetetu, ali Bog nije natprirodno djelovao da bi spriječio posledicu Davidovog zla. Bog ne čini čuda da bi uklanjao posledice grijeha koje činimo. To bi nas samo ohrabrilo da nastavimo da grijesimo. Bog je oprostio Davidu grijeh za koji je David zaslužio smrtnu kaznu, ali su posledice učinjenog grijeha i dalje ostale, da bi grešnik shvatio koliko je prestup Božjeg zakona strašan. Kada je dijete umrlo, David nije optužio Boga za smrt djeteta, jer je znao da je on sam kriv za smrt djeteta. Bio je zahvalan Bogu što mu je oprostio grijeh za koji je zaslužio smrt.

Mi se u sebi bunimo zašto je Bog oprostio ubici i preljubočincu, ali znamo da je svako od nas na mjestu grešnika koji zaslužuje smrt. Bog nam opršta zato što je Isus Hrist umro za našu krvicu.

Mi se bunimo što Bog nije spasao život djetetu koje nije krivo, jer su njegovi roditelji bili zli. Ali Bog koji je toliko milostiv, koji toliko prašta i čeka grešnike da se pokaju, sigurno će vrlo lako da uskrsne neko nastrandalo dijete i da mu da život koji su mu roditelji ili okruženje nepravedno oduzeli svojim „zadovoljstvima“. Bog koji daje život, jedini ima pravo da odlučuje koga će uskrsnuti a koga neće, a mi znamo da je Bog milostiv i da radi onako kako je najbolje.

Činjenica je da nije čovjek kriv za sva zla, jer je za mnoga zla koja postoje na planeti Zemlji odgovoran Sotona.

Da li su djeca kriva zbog grijeha roditelja?

Postojala je izreka „Očevi jedoše kisjelo grožđe, a sinovima trnu zubi.“ To jest, zbog krivice roditelja pate njihova djeca, što drugim riječima znači da je Bog nepravedan. Na to je Bog odgovorio: „Tako ja bio živ, govori Gospod Gospod, nećete više govoriti te priče u Izraelu. Gle, sve su duše moje, kako duša očeva tako i duša sinova moja je, koja duša zgriješi ona će poginuti.“ (Ezekiel 18:2-4) Dakle, Bog će pravedno izvršiti presudu nad onim koji grijesи, a ne nad djecom onih koji grijesе.

Ipak, činjenica je da roditelji koji čine zlo prenose na djecu posledice

svog zla. U drugom uputu, koja govori protiv klanjanja religijskim predmetima, Bog kaže da je On „revnosni Bog, koji pohodi prestupe očeva na sinovima, do trećeg i do četvrtog pokolenja, onih koji njega mrze, a milost pokazuje hiljadama onih koji ga vole i drže njegova uputstva.“ (2. Mojsijeva 20:5,6) Ako bi prosječni životni vijek bio 60 godina, posledica jednog grijeha roditelja odrazila bi se u potomstvu na oko 200 godina, a Božja milost nad poslušnima odrazila bi se čitavih 6.000 godina.

Zbog genetskih opterećenja i lošeg vaspitanja, djeca bezbožnih roditelja imaće veće sklonosti ka grijehu, ali ako ipak potraže Boga, dobiće od Njega snagu da se odupru grijehu. Isto tako djeca pobožnih roditelja imaju veću predispoziciju da izaberu Boga, ali da li će postati vjerni Bogu zavisi od njihovog ličnog izbora. Postoje vjernici iz bezbožnih porodica, i postoje bezbožni iz religioznih porodica.

Isus Hrist je bio u stalnoj povezanosti sa Ocem putem molitve i čitajući Sveti Pismo, iako je bio u ljudskom tijelu. Isus se odupro svakom iskušenju, a to znači da niko od nas nije u bezizlaznoj situaciji.

Svaki grijeh je zlo, ali svako zlo nije grijeh. Šta to znači? Ako sam imao roditelje koji su bili hronični alkoholičari, ja sam naslijedio sklonost ka alkoholizmu. Ja nisam kriv što imam sklonost ka zlu, ali patim zbog zla roditelja jer sam se rodio sa određenim karakternim nedostacima. To je zlo, ali to nije grijeh, jer nisam ja prekršio Božje upute nego moji preci. Bog neće da me osudi zbog grijeha mojih roditelja, ali Bog u principu neće ni da ukloni posledice grijeha roditelja koje se javljaju na djeci (osim ako bi čudo izlečenja imalo efekat da se ljudi iskreno vrate Bogu). Često se dešava da djeca roditelja alkoholičara postaju anti-alkoholičari, i slično. Postoji ne mali broj mladih koji nikada nisu zapalili cigaretu zato što su vidjeli svog oca, koji je hronični pušač, kako se guši od posledica otrova iz cigarete.

Ako ljudi traže snagu da se odupru grešnim sklonostima, Bog će nam dati snagu i mi ćemo činiti dobro iako imamo sklonosti ka zlu. Ako ne tražimo Božju pomoć da se odupremo grešnim sklonostima, nema nade da ćemo u tome uspjeti sami.

Djeca

Mnogi pitaju: Gdje je Bog kada djeca stradaju? Bog je na onom istom mjestu gdje je bio kada je Isus Hrist kao Božji sin bio razapet na krstu radi grešnih ljudi. Bog pred našim patnjama nije ostao skrštenih ruku negdje na Nebu. Bog je kroz svog jedinorođenog Sina Isusa Hrista uradio sve za ovu planetu i Njegov Sin je živio život koji mi živimo. Ni od sebe nije uklanjao patnje. Ne samo to, nego je omogućio svima koji žele da mogu da pronađu spasenje iz situacije u kojoj se nalaze. Isus Hrist nas uči kako da se suočimo sa problemima i da izađemo kao pobjednici.

Prilikom drugog Hristovog dolaska, kada Bog bude uskrsao ljude koji su mu vjerovali, Bog će lako da uskrsne na vječni život djecu koja su nepravедno stradala zbog tuđih grijeha.

Da li Bog vlada na Zemlji?

Ko danas vlada na planeti Zemlji? Hrist je rekao: „Sad je sud ovome svijetu, sad će biti istjeran knez ovoga svijeta napolje.“ (Jovan 12:31) Ko je taj knez ovoga svijeta? „Više neću mnogo govoriti s vama, jer dolazi vladar ovog svijeta i u meni nema ništa.“ (Jovan 14:30) Po Bibliji, Bog je ostavio ljudima da upravljaju ovom planetom. Međutim, otkad su Adam i Eva poslušali Sotonu a odbacili Boga, knez ovog svijeta postao je Sotona. Danas na ovoj planeti vladaju satanistički principi iako se ljudski zakoni i uređenje trude da to spriječe. To su principi zla, mržnje, nasilja, nepravde, nemoralna, krađe, laži...

U molitvi „Oče naš“, Isus je rekao: „Neka volja tvoja bude na zemlji kao što je i na Nebu.“ To znači da danas na ovoj Zemlji nije volja Božja. Zašto nevini stradaju? Zato što su stanovnici naše planete izabrali da ovdje ne bude Božja volja nego naša i Sotonina volja. Nevini stradaju jer na Zemlji nema Božjeg prвobitnog poretku. Bog je dopustio da se zlo razvija i da se pokaže kakvo jeste. Svi mi udišemo zagađeni vazduh, jedemo hranu koja je zagađena i svi učestvujemo u patnjama ove planete.

Da li Bog interveniše?

Kako Bog reaguje prema zlu? Mnogi bi voljeli da Bog reaguje, i često pozivaju Boga da reaguje na zlo. „Dokle Božé? Dokle će neznabоšci da ugnjetavaju one koji su tebi vjerni?“ Ako neko može da interveniše, ako neko zaista može da nešto promijeni, to je sigurno Bog. Zato je opravdano vapiti Bogu. Ali da li Bog interveniše? Kako On doživljava zlo?

Kada je Bog objavio pravednom Abramu da će uništiti Sodom i Gomor zbog zla koja čine njihovi stanovnici, prva Abramova reakcija je bila – ne-moj! Abramu je bilo žao ljudi, kao i svima nama. Osim toga, Abram se bojao da bi u kataklizmi stradali i nevini ljudi zajedno sa zlima. Bog je zaštitio i izveo pobožne ljude prije uništenja Sodoma, kao i prije Potopa, tako da su tamo stradali samo zli. Bog je rekao da su uništenje Sodoma i Gomora, kao i Potop, predslike uništenja zlih prilikom Hristovog drugog do-laska.

Bog je mogao da uništi zlo istog trena čim je prvo biće zloupotrijebilo svoju slobodnu volju. Iako je stvoreno biće, Lucifer je želio da se izjednači sa Bogom i još je optužio Boga da nepravedno vlada. Bog je znao kakvo zlo će biti posledica Luciferove pobune i mogao je odmah da izvrši presudu. Ali ostala stvorenja u svemiru koja nisu znala šta je zlo, možda bi posumnjala da je Bog nasilno uklonio nekog ko „želi da im pomogne“. Zato je Bog dao određeno vrijeme Luciferu da dokaže svoje optužbe.

Bog samo privremeno toleriše postojanje zla. On sada ne reaguje otvoreno zato što dopušta da svako živo biće izabere ono što želi: pobunu protiv Boga ili sreću sa Bogom. Kada bi se Bog otvoreno pokazao, time bi samo naveo bezbožnike da postanu dvolični vjernici. Skoro svakom je jasno da su optužbe protiv Boga neistinite i da nam Bog želi dobro. Bog samo još čeka da se svi ljudi definitivno odluče za ili protiv Njega, pa da uskrsne i preobrazi vjernike i izvrši presudu nad bezbožnicima. Ljudi optužuju Boga što ne reaguje na zlo, a Bog odlaže svoju reakciju na zlo upravo zato što nas strpljivo čeka da čvrsto izaberemo spasenje, a ne zato što je nemoćan.

Kada svi konačno stanu na jednu ili na drugu stranu, Bog će „za tren

oka“ da riješi pitanje propadljive ljudske prirode (1. Korinćanima 15:52) prilikom drugog Hristovog dolaska.

Na primjer, kada je Lucifer optužio Boga da ga pobožni Jov poštuje samo iz koristoljublja, Bog je dopustio Luciferu da Jovu upropasti svo i-manje, stoku, porodicu, pa čak i zdravlje, da bi Jov pokazao da li je vjeran Bogu zbog koristi ili zato što vjeruje da je to najbolje za njega. Kada se pokazalo da je Jov ostao vjeran Bogu iako ga je Lucifer upropastio: „Gospod reče Sotoni: Jesi li zapazio mog slugu Jova? Nema na zemlji takvog kao što je on – čovjek dobar i pravedan, koji se boji Boga i kloni se zla. Još uvijek je postojan u svojoj dobroti, iako si me naveo da se okomim na njega i da ga upropastim bez razloga.“ (Jov 2:3) Ovdje je jako važno zapaziti da Bog nije taj koji je nanio zlo Jovu već Sotona, ali Bog kao vrhovni suveren preuzima svu odgovornost na sebe.

Dakle, Bog ne samo što saosjeća sa nama, nego je spremjan da prihvati cjelokupnu krivicu na sebe. Bog nije ni pipnuo Jova. Bog nikakvo zlo nije učinio Jovu, ali kaže: „Ja sam ga upropastio, ja prihvatom sve na sebe.“ Bog ima snage da spriječi zlo, ali još uvijek nema naše iskrene želje da se odreknemo zla. Bog ne samo da nije kriv za zlo na Zemlji, nego je poslao svog Sina Isusa Hrista da preuzme na sebe naše grijeha. Hrist je umro u-mjesto svih grešnika koji se kaju i milostivo nam omogućio da živimo, iako to ničim ne možemo da zaslužimo.

Kad mi ljudi nećemo da posmatramo svijet iz Božje perspektive, kad nećemo da uzmemo u obzir sve činjenice, onda optužujemo Boga što ne reaguje na zlo. Ali Bog želi da dobije rat koji su poveli pobunjenici, a da ostane i pravedan i milostiv. Bog ima cilj da jednom zauvijek očisti svemir od zla. Bog ne želi dva puta pobunu u svemiru. On želi da u svemiru jednom zauvijek bude sklad.

Nekad izgleda da Bog čuti, zato što On postupa na iznenađujući način za nas ljudi, jer je milostiv i ljudima prema kojima mi nikad ne bi bili milostivi. Svoje božanstvo Isus nije pokazao da ga svi vide, jer onima koji ne žele da poslušaju Bog nema šta da kaže. Bog ima svoj plan kad će da djeliće, On ne žuri niti kasni. Mi se ponašamo kao dijete koje u nestrpljenju da vidi cvijet, otvara latice pupoljka i tako upropasti ljestvu koja bi se

kasnije pokazala.

Isus je pokrio velom tišine neka pitanja. „Još imam mnogo toga da vam kažem, ali sada to ne možete nositi. Ali kad dođe Duh istine, uputiće vas u svu istinu, jer neće govoriti sam od sebe, nego će govoriti ono što čuje i objaviće vam ono što dolazi.“ (Jovan 16:12,13) Božje čutanje su riječi koje mi sada ne bi mogli da razumijemo.

Nekad smo ljuti kad Bog ne odgovori na našu molitvu. Da li pomislimo da bi nam bilo gore da nam je Bog uslišio molitvu, nego da nije? Isus se molio da uvijek bude Očeva volja, jer Bog zna šta je bolje za nas, da nam ispuni molitvu ili da je ne ispuni. Zato postoje tri Božja odgovora na molitvu: 1) da, 2) ne i 3) sačekaj.

Pobuna je odbacivanje zaštite

Kad su se ljudi pobunili protiv Boga, time su odbacili i Božju zaštitu. Ako živimo suprotno Božjim principima, time Bogu govorimo da ne želimo da nas štiti u nevoljama. Cio naš život govori da smo protiv Boga: laž, prevara, krađa, nepoštovanje roditelja, preljuba, mržnja, idolopoklonstvo, psovanje Boga, kršenje dana odmora... Mi nemamo pravo da tražimo zaštitu od onoga koga ne volimo.

Ljudi zamišljaju da je Bog svemoćan u smislu da može da mijenja logiku, zakone, matematiku, i slično, da bi uklonio posledice zla koje činimo. Ljudi čak zahtijevaju od svemoćnog Boga da ukloni posledice zla koje smo sami učinili. Ljudi žele da Bog ukloni zakon uzroka i posledice kada smo njime lično pogodjeni. Bog nije morao da stvori svijet sa ovakvom logikom i zakonima, nego su logika i zakoni odraz Božjeg bića. Bog ne стоји ni pod kakvom jurisdikcijom. Ne postoji ništa na šta On mora da se obazire kada stvara. Ali Njegova volja jeste da su logika i zakoni ovakvi, i ti zakoni su sigurno najbolji.

Oni koji optužuju Boga zbog nesreća koje dolaze na ljudе postaju đavolovi advokati.

Dakle, činjenica grijeha jednostavno precrtava sva pozivanja na pravdu. Ovo nije planeta na kojoj se poštuje Božji zakon. Zato Bog

dopušta da buntovna stvorenja pokušaju da stvore svoj svijet sa svim posledicama koje on donosi. Bog reaguje samo kada neki iskreni čovjek odluči da se vrati Bogu. Tada Bog koji poštuje našu slobodnu volju, ima pravo da nam pomogne. Ali u opštem smislu, uslovno rečeno, i pravednima i zlima se zadovoljavaju osnovne životne potrebe.

Bog interveniše

Bog itekako interveniše i trudi se da nam pomogne. Bog nam je napisao jedno ogromno Pismo. Ljudi se smiju: „Kakva Biblija, kakav Bog, kakva Njegova načela. Nećemo mi nebeske recepte. Mi smo pametniji, mi smo veći, mi smo mudriji“. Bog kaže: „Nemoj, nije dobro za tebe!“ Ali ljudi kažu: „Šta nas briga, grijeh je šala. Živimo kako hoćemo.“ Ljudi ismijevaju ono što Bog kaže, a kad ih stignu posledice zla, oni odmah krive samog Stvoritelja. Mi moramo prvo da identifikujemo krivca, moramo da kažemo ko je kriv, moramo da pogledamo koliko smo mi samo uzrok zla koje nam se dešava.

Rješenje za tren

U nekoliko istorijskih situacija (Potop, Sodom i Gomor...) Bog je intervenisao da bi nam pokazao šta će se dogoditi kada On bude izvršavao presudu stvorenjima. Bog je objavio da će svakome dati po djelima, i upozorio nas da je blizu dan kada će se to dogoditi. Za svakog pojedinca taj dan je veoma blizu, jer niko od nas ne zna čas svoje smrti, a posle smrti nema više odlučivanja. Sledeći svjesni trenutak za svakog umrlog čovjeka je uskrsenje i primanje presude: vječni život ili vječna smrt.

Bog bi za tili čas mogao da riješi problem zla. Da je do Njegove pravde, svi mi možemo da zadovoljimo Njegovu pravdu time što ćemo umrijeti, jer po Božjim principima plata za grijeh je smrt. Dakle, mi možemo da zadovoljimo Njegovu pravdu, ali mi ne možemo da zadovoljimo zahtjeve Njegove ljubavi. Zato je Sin Božji ponio naše grijeha i žrtvovao se da bi mogao da nas spase. Njegova ljubav nas traži i zato je Bog spremam da

podnese ogromne žrtve. Koliku je žrtvu Sin Božji podnio kad je dozvolio da ga grešno stvorenenje razapinje na krst...

Bog ima pravo da riješi problem grijeha, jer je On stvorio ovaj svijet. On hoće kao absolutni gospodar da živi u svijetu kakvom On hoće, a to je sigurno dobar svijet. Dobar domaćin sigurno želi da njegovi ukućani žive kao pristojni, normalni i moralni ljudi. Bog hoće svijet bez grijeha i sigurno hoće da uništi grijeh. Međutim, grijeh se nalazi na nezgodnom mjestu: „Jer, iz srca izviru zle misli, ubistva, preljube, blud, krađe, krivokletstva i hule.“ (Matej 15:19)

Dakle, korijen grijeha se nalazi u ljudskom biću. Svi oni koji pozivaju Boga da interveniše, trebalo bi najprije da kažu: „Bože, interveniši na mom srcu“. Bog želi da uništi grijeh van čovjeka. Bog će uništiti grijeh, ali On želi da uništi grijeh odvojeno od čovjeka. I zato Bog savjetuje čovjeka, poziva ga, trpi, podnosi, zato Hrista raspinju, zato On prisustvuje hiljadama sahrana, jer hoće da spase za vječnost što više ljudi.

„Ako ćeš na prestupe gledati, Gospode, ko će opstati?“ (Psalam 130:3) Da Bog nije milostiv, nas ne bi ni bilo. Samo zato što je milostiv, Bog nas je stvorio, a kada smo pali otkupio, i obećao da će ponovo da nas stvori bezgrešne. Samo, da li će ljudi vjerovati Bogu iskreno, a ne iz straha ili koristoljublja?

Ni samo zlo se nije pokazalo u potpunosti kakvo stvarno jeste. Bog zaista zadržava zlo radi ljudi koji ga traže. Zato nam je i poslao Sveti Pismo. Bog se zaista istinski trudi, ali nikoga ne prisiljava, niti će ikada nekog da primora da mu vjeruje. Bog je dao slobodu čovjeku kao trajnu vrijednost i On nju trajno poštuje.

Dan suda

Doći će dan kada će zlo dovesti čovječanstvo u stanje samouništenja. Kada zlo bude dostiglo kulminaciju, Bog će intervenisati. Pred Bogom je strahovito težak zadatak na kraju istorije svijeta. Iako će mnogi ljudi biti spaseni, Bog će morati da uništi hiljade svoje djece na Dan Suda. Zato je Bog dopustio da se zlo iskaže, da onog trenutka kada će Bog morati da

amputira jedan dio stvorenja i ljudske rase, svi mogu da kažu: „Bože, Ti si pravedan.“

Rješenje

Čovjek ne može da postoji nezavisno od Boga. Čovjek sam ne može da riješi problem smrti, a smrt potpuno obesmišljava našu nezavisnost. Da bi čovjek bio srećan, on treba da poštuje svog Stvoritelja i Njegovu volju.

Bog sigurno nije nemoćan da riješi problem zla. Bog je čvrsto obećao da će doći dan kada će nestati zla: „I video sam novo nebo i novu zemlju, jer su prethodno nebo i prethodna zemlja prošli, a ni mora više nije bilo. I ja Jovan vidjeh sveti grad, Novi Jerusalim, kako silazi s neba od Boga, pripremljen kao nevjesta ukrašena za svog muža. Tada sam začuo snažan glas sa Neba kako govorи: Evo Božjeg šatora među ljudima! Bog će prebivati među njima i oni će biti njegov narod i sam Bog biće s njima, [i biti] njihov Bog. On će obrisati svaku suzu s njihovih očiju i smrti više neće biti, ni tuge, ni jauka, ni bola više neće biti. Nestalo je ono što je nekad bilo. I onaj koji sjedi na prestolu rekao je: Gle, sve činim novo! Još je rekao: Piši, jer su ove riječi vjerodostojne i istinite. I rekao mi je: Izvršeno je! Ja sam Alfa i Omega, početak i svršetak. Onome ko je žedan daču da besplatno pije s izvora vode života. Ko pobijedi, naslijediće te blagoslove. Ja ћu mu biti Bog, a on će mi biti sin.“ (Otkrivenje 21:1-7)

Jednog dana Gospod će ipak reći: „Završeno je!“ Naša usurpirana planeta uskoro će biti oslobođena. Zauvijek će nestati grijeha i patnji. Sam će se Isus pojaviti pred nama, ali ne kao prezreni Galilejac, ne kao neko kome su se rugali, koga su pljuvali i koga su odbacili, već kao Kralj nad kraljevima kojeg proslavljaju svi stvoreni svjetovi. Tada će doći konačno rješenje za naizgled beskrajnu ljudsku patnju. Jedino otvoreno pitanje je na čijoj ćemo strani tada biti mi.

GLAVA 5: KAKO MESIJA USPOSTAVLJA BOŽJE KRALJEVSTVO?

Mnoge religije kao ključni događaj u istoriji čovječanstva najavljuju dolazak Mesije, osobe koja će spasiti ljudе. Takođe, mnogi ljudi su za sebe tvrdili da su oni taj obećani Mesija. Kako prepoznati pravog Mesiju? To je ključno pitanje za religiozne ljudе.

Potrebno je prvo da razumijemo pojam Mesija.

Hebrejska riječ „Mesija“ znači „Pomazanik“. Takođe i grčka riječ „Hrist“ znači Pomazanik. Misli se na pomazivanje uljem. Dakle, Isusu su dali ime Hrist oni ljudi koji su povjerovali da je on taj obećani Pomazanik, iz čega je kasnije izведен naziv hrišćani za njegove sledbenike (vidi: Djela 11:26).

Ko je ranije bio pomazivan? U Bibliji, u Starom Savezu, Bog je tražio da kada neki čovjek treba da postane sveštenik, prije nego što počne da služi kao sveštenik mora da se pomaže uljem.

Taj simbolički obred pomazivanja uljem značio je da je Bog ovlastio tog čovjeka da bude odvojen za posebnu službu. Pošto je ulje u Bibliji simbol svetog Duha, pomazivanje uljem je značilo da će Bog voditi tog izabranika svojim Duhom.

Takođe su se pomazivali i kraljevi na početku njihovog kraljevanja. To je značilo da će kralj kraljevati pod vođstvom, pod uticajem svetog Duha. Pošto su se u Bibliji pomazivali sveštenici i kraljevi, možemo da zaključimo da će Mesija (Pomazanik) da vrši ove dvije funkcije. Biće i sveštenik i kralj.

U Svetom Pismu Bog je dao mnoge detalje u vezi Spasitelja (Mesije), očigledno želeći da ga ljudi prepoznaju kada se pojavi, da ne budu u dilemi da li je to On ili nije. Bog je biografiju Mesije detaljno napisao unaprijed, mnogo ranije nego što se On pojavio na Zemlji. U Bibliji postoji čak 332 različita proročanstva u vezi sa Mesijom.

Da li je Isus Hrist ispunio te detalje, da li je On taj očekivani Mesija, Spasitelj? Sam Bog je potvrdio da jeste, o čemu svjedoče ispunjena proročanstva. Postavlja se pitanje zašto većina Jevreja tog vremena, i po

nasleđu kasnije, nije prihvatile Isusa za svog Mesiju (prihvatio ga je manji broj Jevreja).

Možemo odgovoriti da postoje dva ključna razloga:

1) Od pada u grijeh, čovječanstvo većinski odbacuje Boga (bez obzira na različite forme pseudo religioznosti).

2) Očekivanja jevrejskog naroda o ulozi Mesije bila su značajno drugačija od Hristovog propovijedanja i načina djelovanja.

U pogledu drugog razloga, i danas pristalice judaizma ironično ponavljaju kako je Ješua (Isus) kao Mesija „zaboravio“ na svoje mesijanske obaveze.

Da vidimo koji su to razlozi naveli Jevreje za takav stav.

i) Biblija konstatiše isto: „Došao je k svojima, ali ga njegovi nisu primili.“ (Jovan 1:11) U jevandelu po Luki 19:11-28, zbog opšteg mišljenja da je uspostavljanje Božjeg kraljevstva vrlo blizu, Isus je ispričao jednu ilustraciju prisutnima u kojoj je jasno stavio do znanja da ga građani mrze i ne prihvataju za kralja prema Božjem planu (19:14). Drugom prilikom, Isus se morao povući u samoču kad je shvatio da žele da ga na silu promovišu u kralja: „Kad su ljudi vidjeli čuda koja je učinio, govorili su: ‘Ovo je zaista prorok koji treba da dođe na svijet.’ A Isus je znao da žele da dođu i da ga uhvate i postave za kralja, pa se ponovo povukao u goru, sasvim sam.“ (Jovan 6:14,15) Zašto se Isus opirao onome čemu je težio sav narod, pa čak i njegovi najbliži učenici, vidjećemo kasnije.

ii) Za ortodoksne Jevreje, judaizam je bio javno priznat pod Rimskim carstvom i oni su željeli sačuvati taj status, dok su hrišćani bili sekta, jerešti i izdajnici, koje su spremno optuživali pred vlastima. Ubrzo nakon pada Jerusalima, oko 80. godine, uvedena je kletva protiv hrišćana. Uvele su je rabinke vlasti, na prijedlog Gamaliela II, da bi otkrile prisustvo hrišćana u sinagogi. Kletva je uvedena kao sastavni dio dnevnih molitava (Šemoneh esreh) te su je svi sudionici bogosluženja u sinagogi morali naglas izgovarati: „Neka otpadnik bude bez ikakve nade i neka kraljevstvo ponosa bude iskorijenjeno u naše doba. Neka nazareji i minimi nestanu u trenutku, neka svi budu izbrisani iz knjige života da se ne mogu ubrojiti

među pravednike. Blagoslovjen budi, o Bože, koji obaraš ponosite.⁶

iii) Ako razmotrimo jevrejsku tradiciju zapisanu u Talmudu, čiji nosioci su bili pripadnici svešteničke klase, nije teško zaključiti šta je Isusa razlikovalo od njihovih očekivanja. U razvijenoj jevrejskoj mesijanskoj eshatologiji, pojam mesija se odnosi na vođu kojeg je Bog pomazao, i u nekim slučajevima, budućeg kralja Izraela, potomka Davidove loze, koji će ujediniti sva jevrejska plemena i oslobođiti ih od strane vlasti.

Da bismo ispravno razumjeli ova pitanja, nije dovoljno samo istraživanje dokaza o Isusovom ispunjenju mesijanskih proročanstava, već treba shvatiti suštinu Božje namjere sa čovječanstvom, Plan spasenja i značenje izraza „Božje kraljevstvo“.

Teokratija

Čovjek u stanju pobune i grijeha ne razumije Božje namjere i ciljeve. „A tjelesni čovjek ne prihvata ono što je od Božjeg Duha, jer je to za njega ludost, i ne može to spoznati, jer to treba da se prosuđuje na duhovan način.“ (1. Korinćanima 2:14) Zbog sebičnosti i zemaljskih težnji, Duh Božji je stran ljudskom duhu sve dok se čovjek ne obrati. Mi ne možemo da cijenimo karakter i misiju našeg Gospoda i Spasitelja bez božanskog posredovanja. Otuda u tzv. judeo-hrišćanskoj religiji toliko pogrešnih ideja, stavova i očekivanja.

Jedna od najvećih zabluda kako Isusovog vremena tako i danas bilo je očekivanje da je misija Mesije uspostavljanje teokratske države Izrael, hiljadugodišnjeg kraljevstva „izabranog naroda“, dominantnog nad ostalim nacijama.

Još je Jovan Krstitelj na početku svoje službe najavio da se „pri bližilo kraljevstvo Božje“ (Matej 3:2). Ali treba zapaziti nešto vrlo važno: naime, centralna tema Jovanove poruke bio je poziv na pokajanje. Pokajanje i obraćenje su neodvojivi preduslovi dolaska Božjeg kraljevstva. Istom porukom Isus je započeo svoju javnu službu! (vidi Matej 4:17) Osnovna

---

⁶ From Sabbath to Sunday, S. Bacchiocchi, p.135, édition française

misija Hristovih učenika i nalog koji su dobili od svog Učitelja takođe je bila pronošenje poruke o blizini Božjeg kraljevstva (vidi Matej 10:1-7). Zašto „blizini“ kad znamo da je Plan spasenja u toj fazi još uvijek bio daleko od svoje konačne realizacije? Zato što je Željeni svih vjekova konačno došao među ljudi da izdejstvuje njihovo spasenje!

Božje kraljevstvo na pobunjenoj zemlji – nemoguća misija

Mnogi ljudi kroz istoriju zanosili su se idejom da rade na uspostavljanju Božjeg kraljevstva kao zemaljske, svjetovne vladavine, počevši od samih Izraelaca još u vrijeme proroka Samuela (vidi 1. Samuelova 8. glava). Još tada, Gospod je objasnio da u osnovi te ideje stoji prikriveno odbacivanje Njega kao Kralja. Ali lažna religioznost sebične pale prirode želi na svaki način poistovjetiti Boga sa svojim težnjama i ciljevima. Oni žele učiniti Gospoda vladarem teokratske države, svog pravosudnog sistema, vojske, ustanova... Takvi od Njega očekuju da vlada uz pomoć zakona nametnutih ljudskom vlašću. I pošto se Hrist sada fizički ne nalazi među nama na zemlji, oni će sami preduzeti da djeluju umjesto Njega, da sprovode zakone Njegovog kraljevstva. Djeluje li vam ovo poznato?

Oslobodenje od okupatora i uspostavljanje takvog kraljevstva je ono što su Jevreji Isusovog vremena očekivali od svog Mesije. *Međutim, „okupator“ čijih ingerencija nisu bili voljni da se oslobole, kako tada tako danas, zove se grijeh (vidi Matej 1:21).* Oni bi većinski prihvatali Isusa kao svog Mesiju, da je bio voljan da uspostavi svjetovno kraljevstvo, da nametne ono što su oni smatrali Božjim zakonom i učini ih tumačima svoje volje i predstavnicima svoje vlasti. Čak i sami učenici Hristovi bili su obuzeti ovakvim zamislima (vidi Marko 10:35-37; Luka 9:46).

Društveni poredak Hristovog vremena bio je surov i iskvaren, ali ipak Spasitelj nije imao nikakvih pretenzija da se miješa u politiku ili pokuša sprovesti društvene reforme. On nije napadao nacionalne zloupotrebe niti se miješao u vlast i administraciju vlastodržaca. Činjenica da se držao daleko od zemaljskih vlasti ima svoje uporište ne samo u Njegovim metodama rada i propovijedanja, već takođe i u praktičnom nepoznavanju

rimskih namjesničkih vlasti Njegovog slučaja sve do konačne riješenosti sveštenstva i narodnih vođa da ga uklone likvidacijom. Otuda Hrist u svjetovnoj istoriji nije ni mogao biti prepoznat kao „velika ličnost“, prosto zato što se nije uklapao u obrasce proizvodnje svjetovnih velikana. Ovo je jako važno da razumijemo, inače ćemo imati problema sa onima koji dovode u sumnju samo Hristovo postojanje jer o Njemu svjetovna istorija ne govori gotovo ništa.

Da je Isus mislio kako uz pomoć zakonodavnih i izvršnih vlasti i pod pokroviteljstvom velikih i moćnih ljudi ovog svijeta ili raznih interesnih lobija, može poduprijeti i uspostaviti svoje kraljevstvo, On bi nesumnjivo i djelovao u tom pravcu.

I danas kao u Hristovo vrijeme, Božje Djelo se ne oslanja niti zavisi od podrške i priznanja svjetovnih institucija ili ljudskih zakona. Utoliko su tragikomičniji napori crkava i različitih vjerskih zajednica da budu „priznate“ kao ravnopravne u religijskom svijetu.

Božje kraljevstvo nije od ovog svijeta

„Kad su ga fariseji pitali kada će doći Božje carstvo, On im je odgovorio: ‘Božje kraljevstvo ne dolazi tako da se može vidjeti; niti će se kazati: ‘Evo, ovdje je!’ ili ‘Ondje je!’ Jer Božje kraljevstvo je u vama.’“ (Luka 17:20-21)

Drugim riječima, da bi postalo funkcionalno, Božje kraljevstvo (teokratija) prvo mora zaživjeti U NAMA. Kako? „A onima koji su ga primili dao je pravo da postanu djeca Božja, jer vjeruju u njegovo ime, koji nisu od krvi ni od tjelesne volje ni od čovječije volje, nego začeti od Boga.“ (Jovan 1:12-13)

Duhovni preporod, obnova djelovanjem Duha Božjeg u nama, jedina je sila koja može uzdići ljudski rod! Ono što Bog očekuje od čovjeka je aktivno sudjelovanje u Planu spasenja putem primanja i propovijedanja Riječi Božje, kao i njenog sprovođenja u praktičnom životu. Opisujući najčudesniji preobražaj grešnika, apostol Pavle konstatuje: „...ali oprani ste, posvećeni ste, opravdani u imenu našeg Gospoda Isusa Hrista, i Duhom

našeg Boga.“ (1. Korinćanima 6:11)

Rimski namjesnik Pontije Pilat nije shvatao šta je suština jevrejskih optužbi protiv Isusa. Kao svjetovnom čovjeku, bilo mu je jasno da je optuženik koji stoji pred njim nevin, i da se tu zapravo radi o jevrejskim pitanjima vjere. Pilat je bio znatiželjan da sazna kako to da se Isus smatra judejskim kraljem a očito nema nikakve pretenzije prema politici (vidi Jovan 18:33). „A Isus odgovori: ‘Moje kraljevstvo nije od ovog svijeta. Kad bi moje kraljevstvo bilo od ovog svijeta, moje sluge bi se borile da ne budem predat Judejcima. Ali moje kraljevstvo nije odavde.’“ (Jovan 18:36) Kakav trenutak! Ne može čovjek da se ne naježi kad pokuša zamisliti ovaj prizor. Pilat je ovaj dijalog završio pitanjem „Šta je istina?“ iako nije sače-kao odgovor zbog žurbe da udovolji uzavreloj masi napolju.

Mjerodavni autoritet za Božje kraljevstvo ili teokratiju

Ko je, dakle, autoritet, ko je kvalifikovan da definiše Božje kraljevstvo ili teokratiju? Naravno sam Mesija, izvršni realizator Božjeg Plana spase-nja! On je to uradio na više nego jasan način.

Kad su brojni znatiželjnici iz mase koja je slijedila Isusa postali svjesni da On neće niti namjerava ispuniti njihove svjetovne želje i očekivanja, odustali su od Njega. U jevanđelju po Jovanu 8. glava, Isus je počeo da objašnjava masi koja ga slijedila da to čine iz pogrešnih pobuda (vidi 26. stih) i da ih upućuje na vječne vrijednosti. Oni su uzvratili pitanjem. Zapazite: „Šta treba da radimo da bismo činili djela koja Bog želi?“ (28. stih) Ljudska priroda bi da svojim djelima zavrijedi Božju pažnju i naklonost, da nešto čini što će čovjeka staviti u privilegovani položaj.

Isusov odgovor bio je vrlo jednostavan: „Ovo je djelo Božje da vjerujete onog koga on posla.“ (29. stih) Ukoliko grešnik nije spreman da se potpuno preda i povjeri svom Spasitelju, ne postoji nijedan drugi način da dospije u Božje kraljevstvo (vidi stihove 35-40)! Ali kod većine te riječi su izazvale nezadovoljstvo i gunđanje. Dalji razgovor postajao je sve „tvrdi“ za uši nepokajanih Judejaca, jer je Hrist objašnjavao da spasenje na uskrsenje i vječni život dolazi isključivo kroz Njega, kroz Njegovo tijelo

i krv za grijeha svijeta (vidi stihove 48-62).

„Duh je taj koji daje život, tijelo ne koristi ništa. Riječi koje sam vam govorio Duh su i život su.“ (stih 63)

Nevjerstvo u Boga ili lažirana religija je osnovna prepreka između grešnika i Spasitelja: „Ali ima nekih među vama koji ne vjeruju.“ ... I rekao je: ‘Zato sam vam kazao: Niko ne može doći k meni ako mu nije dato od Oca.’“ (stihovi 64-65)

Od tada su mnogi odustali od Isusa. Obratite pažnju sad na SLOBODU IZBORA koju Bog daje svojim stvorenim moralnim bićima. Ovo je potpuno suprotno i nespojivo sa zamislama o prinudnoj teokratiji na zemlji. „Zato je Isus upitao dvanaestoricu: ‘Da nećete i vi da odete?’“ (stih 67) Mogli su, ako to hoće. Na sreću, Petar je odgovorio u njihovo ime da su prepoznali svog Učitelja kao JEDINO utočište za svoje spasenje, čak iako tada nisu osobito razumjeli Njegovu misiju: „Gospode, kome ćemo otići? Ti i-maš riječi vječnog života. Mi smo povjerivali i spoznali da si ti Hrist, Sin živoga Boga.“ (stih 68) Koliko god bili u neznanju u pogledu suštine Plana spasenja, učenici su bili osvijedočeni da ne postoji niko drugi, nijedna druga metoda ili put, gdje oni mogu potražiti svoje spasenje.

Kraljevstvo Božje (teokratija) u Isusovim pričama

Jevreji su mogli da znaju da Božje kraljevstvo ne može biti uspostavljeno paralelno sa zemaljskim kraljevstvima i sistemom, ako niotkuda drugo ono iz eksplicitne proročke objave u knjizi proroka Danila: „U danima tih kraljeva [poslednjih carstava na pobunjenoj zemlji u proročkoj panorami] Bog će nebeski podići kraljevstvo koje nikada neće propasti. I to kraljevstvo se neće ostaviti drugom narodu. Ono će smrviti i uništiti sva ona kraljevstva, a samo će stajati dovjeka.“ (Danilo 2:44) Dakle, jedno uz drugo ne može nikako, drugo mora anulirati prvo, to je poruka ovog proročanstva. Osim toga, kad se jednom uspostavi, Božje kraljevstvo imaće svoj neprekidni kontinuitet u budućnosti koja se mjeri vječnošću. Kraj priče o dominantnoj „naciji“, „crkvi“, sekci, bilo čemu i bilo kome na zemlji.

Zbog snažnih predrasuda kojih su se ljudi vrlo teško oslobađali, Isus je morao kroz priče, parbole i narodu bliska poređenja objašnjavati prirodu i svrhu Božjeg kraljevstva.

Napravićemo kratak pregled.

U Luka 12:22-31, Isus je objasnio da je duhovno bogatstvo prioritet za čovjeka i da prvo treba težiti ili tražiti Božje kraljevstvo koje je takođe, ovdje i sada na zemlji, duhovni pojam.

Luka 13:18,19: „Čemu je slično Božje kraljevstvo? S čim da ga uporedim? Ono je kao zrno gorušice koje je čovjek uzeo i posijao u svom vrtu; i raslo i postalo drvo i ptice nebeske su se nastanile na njegovim granama.“ Božje kraljevstvo je duhovni proces koji počinje sijanjem sjemena Božje Riječi, a zatim rasta i razvoja do konačnog donošenja rodova u Duhu kao kvalifikacije za spasenje!

„Zaista, zaista, kažem ti, ako se neko ponovo ne rodi, ne može vidjeti Božje kraljevstvo.“ (Jovan 3:3)

Luka 13:20,21: „Opet je rekao: ‘S čim da uporedim Božje kraljevstvo? Slično je kvazu, koji je žena uzela i umijesila u tri velike mjere brašna dok sva masa nije uskisla.’“ Ponovo ista slika! Naravno Riječ Božja je ovdje duhovni „kvasac“ koji započinje proces nadolaska „tijesta“ – ljudske prirode – na slavu Božju.

Dječije povjerenje je ono što treba ljudima da prime Božje kraljevstvo i napokon uđu u njega. „Ali Isus je pozvao k sebi djecu i rekao: ‘Pustite djecu da dolaze k meni i ne branite im. Jer takvima pripada Božje kraljevstvo. Zaista, kažem vam, ko ne primi Božje kraljevstvo poput djeteta, neće ući u njega.’“ (Luka 18:16,17)

Iz Isusovih priča i pouka očigledno je kako se uspostavlja Božje kraljevstvo: to je duhovni proces preporoda grešnika u Božje usvojeno dijete! Ali kao što smo već naveli iz knjige proroka Danila, Božje kraljevstvo ima svoju konačnu dimenziju kao realnost PO REALIZACIJI Plana spasenja. Isus je naravno govorio i o tom aspektu.

Na pashalnoj večeri, poslednjoj prije Isusovog žrtvovanja, Gospod je naglasio da neće opet piti grožđanog soka sa svojim učenicima dok ne dođe Božje kraljevstvo (vidi Luka 22:18).

U proročkom sažetom prikazu događaja poslednjeg vremena, Isus je predočio vjernicima da kad vide da se to sve ispunjava mogu znati da je blizu Božje kraljevstvo kao realnost spasenja (vidi Luka 21:7-31).

Gdje god potražili i razmotrili pojam „Božje kraljevstvo“ u Bibliji, zaključci su uvijek isti: ono je neodvojivo od Božjeg Djela spasenja i prihvatanja tog spasenja vjerom u Duhu Božjem! Stoga bi najvažniji životni cilj svakog čovjeka na zemlji trebao biti upoznavanje sa Vjerom u Riječi života, koje začinju novi život i donose konačni rod u vječnom životu. Ne postoji uzvišenija misija ikad data ljudskom biću.

Mesija kao Posrednik na Istražnom sudu

Sve ono što prema biblijskim proročanstvima, obrednoj službi i praznicima Mesija nije ispunio prilikom svog prvog dolaska, ispunjava se dalje kroz Njegovo posredovanje u stvarnoj antitipskoj službi.

„Ovako kaže Gospod nad vojskama: ‘Evo čovjeka kome je ime Izdanak. I niknuće sa svog mjesta i sagradiće Gospodnji hram. On će sagraditi Gospodnji hram i krasiće ga slava. Sjedeće i vladaće na svom prestolu i biće sveštenik na svom prestolu, i savjet mira biće između obojice.“ (Zaharija 6:12-13)

Gdje je Isus danas? Ako biste anketirali ljude na ulici šta misle gdje je Isus danas, malo ljudi bi dalo tačan odgovor. Većina ljudi i ne vjeruje da je živ iako slave Uskrs. A ako ljudi i vjeruju da je Isus uskrsao i vaznio se na Nebo do svog prestola, malo od njih zna šta On tamo danas radi. Na Nebu, pred Božjim prestolom, Isus Hrist stoji pred Ocem, i brani na istražnom sudu sve ljude koji žele da mu se vrate i žive vječno sa Njim.

Bog je dao detaljna uputstva Mojsiju kako da sagradi Svetinju (2. Mojsijeva 25:8-9) koja je bila sjenka prave Svetinje (hrama) koji se nalazi na Nebu. Simbolička služba u zemaljskoj svetinji bila je predstnika stvarne službe u Nebeskoj Svetinji u kojoj je Isus Hrist prvosveštenik, jedini posrednik između Boga i ljudi (1. Timoteju 2:5).

Apostol Pavle kaže: „Imamo takvog poglavara svešteničkog koji sjede s desne strane prestola veličine na nebesima, koji je sluga svetinjama i

istinitoj Svetinji koju načini Gospod a ne čovjek.“ (Jev. 8:1-2)

Na početku smo rekli da je Mesija pomazan uljem da bude istovremeno sveštenik i kralj. Isus kao sveštenik sada posreduje za ljude koji vjeruju Bogu. A kada bude završen Nebeski istražni sud, Isus će doći drugi put, ali ovaj put kao kralj, pomazan od Oca da vlada kao Gospod svemira.

Posle svog vaznesenja, Hrist je došao u Nebesku Svetinju, Božji hram koji se nalazi na nebu. Tamo Hrist svakog dana prinosi svoje zasluge pred Ocem u našu korist, za sve ljude koji se u molitvi Bogu iskreno kaju i predaju Bogu da ih vodi u životu. Detalji Hristove službe u hramu na nebu prorečeni su detaljno u Mojsijevim knjigama. Obredi, žrtve i praznici koji su se vršili u hramu na zemlji jesu tipska služba (ilustracija) za pojedine događaje u planu koji je Bog napravio da spasi čovjeka. Time će se zaučržiti ispunjenje svega što je Bog objavio preko proroka za službu i ulogu Mesije.

Simbolička služba u zemaljskom hramu predstavljala je djelo koje Isus Hrist danas ispunjava. U Hramu na Nebu Isus obezbjeđuje svojim pozvаниma duhovnu hranu i djelotvornu silu Duha svetog koji nam je neophodan za duhovni razvoj i sazrijevanje. Ovdje se nećemo baviti svim detaljima ove Hristove službe, za šta bi trebala posebna knjiga.

Kad Hrist završi posredničku službu, nakon antitipskog velikog Dana očišćenja, slučaj svakog stanovnika zemlje od Adama do poslednjeg rođenog biće zapečaćen na život (prvo uskrsenje o Drugom Hristovom dolasku) ili smrt (drugo uskrsenje o Izvršnom Božjem sudu).

Tek nakon toga, sva obećanja o vječnom miru, pravdi, skladu i svemu ostalom što donose blagodati Božjeg kraljevstva biće ispunjeni. Nikako prije toga i nipošto na pobunjenoj zemlji. Ako ovo ne shvatamo, možemo postati luke žrtve neke otpale religije.

Zaključak

Dakle, biblijske najave i proročanstva o Mesiji nisu neodređena, neprecizna i površna, pa bi svako mogao da ih ispuni, ili da bi mogla da se ispune u više situacija i opcija. Ukupne najave o Hristu – centralnoj

ličnosti Biblije – nisu nekoliko slučajnih poklapanja. Proročanstva o Mesiji su specifična, precizna, i ne mogu da se ispune slučajno, niti neko može da inscenira njihovo ispunjenje. Mesijina služba ljudima i njegov način života ispunio se detaljno u životu Isusa Hrista. Da li ijedan drugi čovjek ispunjava sva ova proročanstva? Niko nikada za sebe nije tvrdio da su se na njemu ispunila sva ova proročanstva. Isus Hrist je jedini. Pored toga, mi sami kad razmotrimo kontekst cijelog Svetog Pisma i kompletну Božju namjeru, lako možemo zaključiti da je Isus u svakoj pojedinosti u savršenom skladu sa Božjom objavom.

S druge strane, neki ljudi žele da žive grešnim načinom života. To je razlog zašto zažmure kada Bog pokaže dokaze o sebi i o nama. Jevreji su znali u koje vrijeme i na kom mjestu će se pojaviti Mesija, ali su ga odbacili jer su izgradili način života i religijski sistem koji je Isus ukoravao. Zato budimo iskreni prema sebi. Ako nas Bog poziva da nešto izmijenimo u svom životu, onda prihvatimo to, jer Bog sigurno zna šta je bolje za nas.

Nevjerovatna kompleksnost i istovremeno jedinstvo biblijskih spisa ukazuju da postoji živi Bog na nebu koji je savršeno stvorio naš svijet, koji nije odustao od stvorenja koja je stvorio ni onda kada su mu postali neprijatelji. Onaj koji je sve ovo znao da će se dogoditi i neke stvari prorekao od 500 do 1.500 godina unaprijed, dostojan je našeg povjerenja. Iz ovih proročanstava jasno nam je da nam Bog nije neprijatelj, iako se mi prema Njemu od rođenja ponašamo kao neprijatelji, nego nam je o Spasitelju sve rekao unaprijed zato što nas voli. Bog ne samo da postoji nego nas voli i hoće da nas spase.

U Isusovom životu sva proročanstva o Spasitelju su se ispunila onako kako su proroci objavljuvali, a Isus na to nije mogao da utiče. Isus je rekao: „Ja idem kao što piše za mene...“, ali Isus, ako je bio samo čovjek, nije mogao da izrežira da se ta proročanstva ispune u Njegovom životu. Sve se događalo po Božjem preciznom proročkom satu.

Uvjerite se lično

Nakon Isusove smrti i uskrsenja, dva Isusova učenika išla su iz Jerusalima u Emaus, i bili su veoma razočarani. „A mi se nadasmo da je ovo onaj koji će izbaviti Izrael, da je ovo Spasitelj svijeta.“ Oni nisu razumjeli da Spasitelj treba prvo da se žrtvuje umjesto nas, za naše grijeha, pa tek onda da nas oslobodi svojim posredničkim zaslugama od grijeha, te da nas ponovo stvori da budemo besmrtni. Isus im je prišao i govorio im iz Pisma ono što su Mojsije, proroci i Psalmi pisali za njega. Vjerovatno im je čitao i ove citate koji su ovdje izneseni. Posle toga, ova dvojica su otrčali u Jerusalim i rekli učenicima: „Mi smo osjetili kako srce naše gori dok nam je govorio iz Pisma.“ U Bibliji su kroz proročanstva unaprijed objavljeni detalji o Mesiji, i ova dva učenika shvatili značenje proročanstava, bili su sigurni da je Isus obećani Mesija, Spasitelj.

I ostali Isusovi učenici, su posle susreta sa Isusom bili sigurni da je Isus Hrist Mesija, Spasitelj pokajanih grešnika. Evo kako su dva učenika Jovana Krstitelja povjerovala da je Isus Spasitelj. „A sjutradan opet stajaše Jovan i dvojica od učenika njegovih, i vidjevši Isusa gdje ide reče: Gle jagnje Božje. I čuše ga oba učenika kad govoraše, i otidoše za Isusom. A Isus obazrevši se i vidjevši ih gdje idu za njim, reče im: Šta hoćete?“ (Jovan 1:35-38) Isus je osjetio da neko ide za njim, okrenuo se i pitao dvojicu Jovanovih učenika šta hoće. „A oni mu rekoše: Rabi (što znači učitelju), gdje stanuješ?“

Oni su čuli da Jovan Krstitelj kaže da je Isus Jagnje Božje, ali su htjeli da se u to lično uvjere u razgovoru s Njim. Nije dovoljno da vjerujemo da je Isus Mesija samo na osnovu onoga što čujemo od drugih. Neophodno je da sami provedete vrijeme sa Isusom, da se molite, i da vi sami za sebe pronađete Mesiju na osnovu onoga što nam je otkriveno u Božjoj Riječi, Bibliji. Tako su učinila i ova dva učenika. Oni su čuli od njihovog prethodnog učitelja da je Isus Spasitelj, ali su htjeli da razgovaraju sa Isusom, da se lično uvjere. Oni su htjeli da nasamo razgovaraju sa Isusom, da ga upoznaju lično. I nama je potrebno da lično nađemo Mesiju, a ne da ga neko drugi nađe za nas.

I mi možemo da budemo absolutno sigurni da je Isus Mesija. Sva pročanstva su na njemu ispunjena. Na mnoga Isus nije mogao da utiče, a ona na koja je mogao da utiče (na primjer da strada), niko od nas ne bi želio da podesi da se ispune u našim životima. I drugi ljudi su svojim postupcima ispunjavali proročanstva o Spasitelju, iako su bili Božji neprijatelji.

Ljudi koji su upoznali Hrista nisu ga se odrekli ni po cijenu života, ni u rimskim arenama, ni pred inkvizicijom. Oni su poslušali savjet cara Josafata: „Vjerujte Gospodu Bogu svojemu i bićete jaki, vjerujte prorocima njegovim i bićete srećni.“ (2. Dnevnika 20:20)

Da li je važno Hristovo uskrsenje?

Hristovo uskrsenje je srž hrišćanske religije, najveće biblijsko čudo. Ako je Hrist zaista uskrsao iz groba, sve je drugačije. To znači da smrt nije kraj. Ako je On zaista uskrsao iz groba, onda je smrt pobijeđeni neprijatelj. Od Hristovog uskrsenja zavisi da li vjera u Boga ima smisla ili ne. I apostol Pavle kaže da ako je Hrist ostao da leži u grobu, ako nikada nije uskrsao iz groba, onda: „Uzalud vjera naša!“

Kad se nađete pored mrtvog tijela nekog ko vam je bio drag, onda shvatite koliko je važno da li je uskrsenje moguće ili nije.

Negiranje uskrsenja

Za mnoge ljude nije jednostavno da povjeruju da je uskrsenje moguće. Ljudske sumnje mogu biti zdrave ako čovjek želi da sazna istinu, ali su nezdrave ako mu služe kao opravdanje za život suprotan otkrivenoj istini.

Najčešća kritika Hristovog uskrsenja jeste mišljenje da Hrist nikada nije živ izašao iz groba. Neki tvrde da je Hristovo tijelo ostalo u grobu, a da su učenici otišli na pogrešan grob. Učenici su navodno bili toliko zbumjeni, toliko pod stresom i psihičkim pritiskom, da uopšte nisu otrčali na pravi grob, nego su otišli na pogrešan, tek iskopan grob. Vidjeli su da je grob prazan i povjerovali da je Hrist uskrsao. Jedno je sigurno: Josif iz Arimateje koji je bio vlasnik groba u koji je Isus smješten, sigurno ne bi pogriješio i otišao na tuđ grob. (Matej 27:57-60) Ako bi čak i Josif pogriješio, fariseji su mogli da pokažu da se Hristovo tijelo još uvijek nalazi u pravom grobu, a oni to nisu ni pokušali, nego su podmitili stražare da slažu da su spavalci dok su apostoli ukrali tijelo. (Matej 28:11-15)

Neki tvrde: „Nije Hrist uskrsao, nego su njegovi učenici došli noću dok je straža spavala i ukrali ga, a zatim su tvrdili da je Hrist uskrsao iz groba.“ Međutim, Pilat je dao Hristovim neprijateljima da postave stražu kako

hoće, što znači da su postavili dovoljan broj stražara. Vođa stražara bio je kapetan, to jest centurion, a centurion je komandovao nad 100 vojnika. Čim je bilo toliko stražara, mogli su da se podijele pa da dio njih spava a da ostali stražare. Jevrejske vođe su im sigurno naglasile koliko im je važno da niko ne ukrade Hristovo tijelo. Naravno, naoružani rimske stražari lako bi izašli na kraj sa golorukim apostolima! Sam grob je još bio za-pečaćen i zatvoren velikim kamenom (Matej 27:62-66).

Neki smatraju da Hrist nije ni umro na krstu, nego je bio u polusvje-snom stanju, a da je kasnije, kada su ga stavili u grob, jednostavno oživio. Njegovi učenici su to navodno proglašili uskrsenjem.

Filozofi i mislioci kažu da ne mogu da prihvate čuda. Oni kažu da čuda ne postoje. Evo njihovih razloga: 1) čuda su kršenje prirodnih zakona; 2) iskustvo nas uči da su prirodni zakoni fiksni i nepromjenljivi. 3) nemoguće je kršiti ili mijenjati nepromjenljive zakone; 4) čuda su dakle nemoguća.

To bi značilo da se ni uskrsenje Isusa Hrista nikada nije dogodilo.

Da li je uskrsenje moguće?

Prirodni tok stvari je regularnost koju nauka može da proučava, jer se procesi stalno ponavljaju na isti način. Singularnost je jedinstveni događaj van regularnog toka stvari, pa nauka ne može da ga proučava. Ako mi ljudi ne možemo da shvatimo kako se singularnosti događaju, da li zbog toga neko može da tvrdi da su jedinstveni događaji van uobičajenog prirodnog toka nemogući? Prije Potopa kiša nije padala i ondašnji naučnici su se smijali Noju koji je gradio kovčeg da se spase od Potopa. Ali kad se pokvario uobičajeni tok stvari, bilo je kasno da uđu u Arku. Potop je odnio sve one koji su tvrdili da je nemoguće čudo koje je Bog prorekao da će se dogoditi.

Ipak, oni koji smatraju da slijede nauku, u isto vrijeme vjeruju u mnoge fenomene, iako su ti fenomeni singularnosti a ne regularnosti. Npr. naučnici koji prihvataju evolucionistički pogled na svijet smatraju da je univer-zum nastao samo jedanput u Velikom prasku, i da je život nastao samo jedanput u istoriji. Ovi događaji ne mogu da pripadaju regularnostima,

nego singularnostima. Ipak, naučnici koji ne vjeruju u postojanje čuda prihvataju tzv. Veliki prasak i spontane generacije kao naučnu činjenicu, što je nedosledno stavu da su singularnosti nemoguće.

Zato i Hristovo uskrsenje ne može da se odbaci zato što je singularnost a ne regularnost. Ako postoji svemoći Bog, onda su natprirodne intervencije sasvim moguće. Ono što se dogodilo samo jedanput nije nemoguće, jer je Bog kao Stvoritelj moćniji od prirodnih zakona. I cijela istorija Zemlje se dogodila samo jedanput, a ona je očigledno moguća.

Pouzdanost spisa

Mnoga tvrđenja iz istorije koja prihvatamo zdravo za gotovo su mnogo manje provjeravana nego Isusov život. Pogledajmo kako je opisan Isusov život, a samim tim i uskrsenje.

Autografi su spisi koje su pisali sami autori. Od tih originala (autografa) prepisivanjem su nastali manuskripti. Manuskripti su kopije originala. Ako pogledate literaturu, vidjećete da postoji više manuskripata Novog Saveza nego za bilo koju drugu knjigu staroga svijeta. Šta to znači? Kao da je Bog želio naročito da sačuva taj tekst, da svi ljudi, iz svih vremena, koji žele da znaju da se dogodilo Hristovo uskrsenje, mogu imati dovoljno argumenata da u to vjeruju.

Mnoga klasična djela su opstala na osnovu malog broja manuskripata. Novi Savez je poduprt sa više od 5.300 manuskripata. To znači da posjedujemo čitavo bogatstvo informacija o Hristovom uskrsenju. Ovi manuskripti su istorija, to je nauka, to je nešto opipljivo.

Veoma je važan vremenski period između pisanja autografa i prvih kopija manuskripata. Za većinu spisa staroga svijeta, ovaj jaz je negdje oko 1000 godina. Kada su u pitanju spisi Novoga Saveza, jaz između autografa (originalnih spisa) i prvih manuskripata je negdje oko 100 godina. Zašto je ovo važno? Sto godina je vrlo mali period da bi došlo do izmjena teksta. Jednostavno rečeno, još su bili živi očevici koji su mogli da ukažu na promjene u tekstu.

Tačnost manuskripata Novoga Saveza veća je nego kod drugih starih

knjiga. Na primjer, ako uzmete indijsku Mahabharatu, ona je tačna u odnosu na svoje manuskripte 90%. Ako uporedite kopije Homerove Ilijade u odnosu na original, tačnost je negdje 95%. Ako uporedite tačnost kopija Novog Saveza u odnosu na originalne autografe, tačnost je 99%.

Broj različitih autora Novog Saveza koji su pisali o ličnosti Isusa Hrista i o Njegovom uskrsenju, veći je od broja autora koji su opisali druge događaje staroga svijeta. Ako želimo da negiramo Hristovo uskrsenje kao istorijski događaj, onda moramo da sumnjamo u sve druge istorijske događaje, jer su mnogo manje argumentovani od Hristovog uskrsenja.

Četiri jevanđelja u Bibliji govore o fenomenu Hristovog uskrsenja. Kao da je Bog smatrao da nije dovoljno jedno jevanđelje, nego nam je u Bibliji ostavio četiri izvještaja o uskrsenju. Jevanđelisti Matej, Marko, Luka i Jovan opisali su Hristovo uskrsenje. Kao da Bogu ni to nije bilo dovoljno, nego su još četiri osobe pisale o Hristovom uskrsenju: apostol Pavle, Jakov, Petar i Juda (Jakovljev brat). Svi autori su o Hristovom uskrsenju pisali uklopljivo i harmonično.

Postoji šest različitih, ali ne i kontradiktornih izvještaja o uskrslom Hristu. To su: Matej 28, Luka 24, Jovan 20. i 21, Djela 1, i 1. Korinćanima 15. Biblija kaže da su dva ili tri svjedoka dovoljna da bi jedan izvještaj smatrali vjerodostojnjim, a Bog je ostavio mnogo više svjedoka za Hristovo uskrsenje. Preko 500 ljudi vidjelo je Hrista posle Njegovog uskrsenja.

„Ali vam napominjem, braćo, dobru vijest, koju vam objavih, koju i primiste, u kojoj i stojite. Kojom se i spasavate, ako držite kako vam objavih; osim ako ne vjerovaste uzalud. A među najvažnijim poukama koje sam primio i vama predao jeste ovo: Hrist je umro za naše grijeha, kao što piše u Pismima.“ U Starom savezu je bila prorečena Hristova smrt. „Bio je sahranjen i uskrsnuo je treći dan, kao što piše u Pismima; pokazao se Kefi, a zatim dvanaestorici. Zatim se pokazao pred više od petsto braće istovremeno. Većina njih još je živa, a neki su pomrli. Zatim se pokazao Jakovu, a onda svim apostolima. A poslednjem od svih pokazao se i meni, kao nekom nedonoščetu.“ (1. Korinćanima 15:1-8)

Šta znači ovaj tekst? Pavle naglašava da su očevici u to vrijeme još živi, i da svako može da ih nađe i pita šta se dogodilo. Vrlo je bitno da je još u

vrijeme apostola Pavla, 30 godina posle Hristove smrti, neko mogao da provjeri svjedočanstva svjedoka, da se sretne sa ljudima koji su vidjeli uskrslog Hrista.

U Hristovo vrijeme grobovi su bili uglavnom uklesani u stijenu. Na ulaz pećine stavljao se jedan veliki kamen. Bilo je skupo imati grobnicu u Hristovo vrijeme, jer nije bilo lako iskopati je u stijeni.

Luka 24:1-9: „A na prvi od šabata, vrlo rano, otišle su na grob, noseći mirise koje su pripremile. Ali našle su kamen odvaljan sa ulaza u grob.“ Radi se o ženama koje su vjerovale u Hrista. Žene su pošle da pomažu mrtvo Isusovo tijelo, što znači da nisu vjerovale da će Isus da uskrstne. Našle su veliki kamen koji je neko sklonio sa ulaza u grobnicu. „Kad su ušle, nisu našle tijelo Gospoda Isusa. I dok su stajale zbunjene zbog toga, dva čovjeka u blistavoj odjeći stala su pored njih. Uplašile su se i pognule lice k zemlji, a oni su im rekli: ‘Zašto tražite živoga među mrtvima? On nije ovdje, nego je uskrstnuo. Sjetite se kako vam je govorio dok je još bio u Galileji da Sin čovečiji mora biti predat u ruke grešnicima, da mora biti razapet i da će treći dan uskrstnuti.’ Tada su se sjetile njegovih riječi. Otišle su od groba i javile sve to jedanaestorici i svima ostalima.“

Postoji knjiga koju je napisao Frenk Morison, koja se zove „Ko je sklonio kamen?“ Kamen na ulazu u grob bio je vrlo velik, pa se postavlja pitanje: ako su samo žene došle na grob, ko je sklonio toliki kamen? Stražari nisu htjeli, a žene nisu mogle. Apostoli nisu bili tu, niti bi im naoružani vojnici dali da priđu. Jedino je logično ono što piše u Bibliji: kamen je sklonio anđeo kojeg je Bog poslao.

Šta se dogodilo kada su žene rekle apostolima da im je anđeo rekao da je Isus uskrcao? „Ali njima su te riječi zvučale kao besmislica i nisu im vjerovali.“ (Luka 24:11) Ni Petar kada je to čuo, nije mogao da vjeruje nego je odmah otišao da provjeri šta se desilo sa Hristovim tijelom. Petar je postupio kao pravi naučnik, jer nije htio da povjeruje olako. Ali kada je video kakva je situacija, Petar je povjerovao iako nije sve potpuno razumio. „Ali Petar je ustao i otrčao do groba. Zavirio je unutra i video samo zavoje. Zatim je otišao, čudeći se u sebi onome što se dogodilo.“ (Luka 24:12)

Da su apostoli izmislili da je Hrist uskrsao, sigurno je da bi tako nemoralne osobe pokušale da sebe prikažu u što ljestvem svjetlu. Međutim, apostoli su prznali da su se krili bojeći se da Jevreji ne ubiju i njih. Čak su u svojim spisima zapisali činjenicu da su vijest o uskrsenju prve javile žene. Iako se izjava dva ili više svjedoka smatrala vjerodostojnom, po jevrejskoj tradiciji izjave žena nisu uopšte razmatrane. Apostoli se nisu trudili da uljepšaju događaje, nego su zapisivali kako se zaista događalo. Hrist je izabrao žene da se prvo njima javi po uskrsenju, jer Bog brine i za one koje ljudi smatraju najmanjim i najslabijim bićima.

Grobovi poznatih ljudi uvijek su u ljudskoj istoriji bili mjesto pohođenja njihovih sledbenika, naročito vjerskih vođa kao što su Muhamed, Buda, i sl. Međutim, Hristov grob nikad nije postao mjesto hodočašća, jer je Hrist uskrsao i njegovo tijelo se više ne nalazi u grobu.

Argumenti da je Isus Hrist ustao iz mrtvih

Razmotrimo prvo porijeklo i kontinuirano postojanje hrišćanske zajednice. Psihološki je nemoguće da su Hristovi sledbenici, koji su prilikom raspeća bili potpuno razočarani i zbunjeni, u periodu od samo nekoliko dana posle raspeća ušli u svijet sa tolikom radošću. Tri godine su slijedili Hrista, ostavili su svoju rodbinu, ostavili su svoj posao i krenuli za Hristom. Vjerovali su da će On vjerovatno oslobođiti jevrejski narod od Rimljana. Vjerovali su, vjerovatno, da će biti ministri u vladu koju će Hrist osnovati. Prvenstveno su očekivali od Njega da bude politički vođa naroda. Kad odjednom, posle tri i po godine, umjesto da uzme krunu, On biva razapet kao najveći zločinac na krstu!

Kakva bi bila vaša osjećanja na njihovom mjestu? Sigurno strašna, bili bi duboko razočarani. U trenutku Hristove smrti, njegovi učenici su bili u potpunosti psihički porušeni, razorenici do temelja. Pobjegli su kada je Hrist bio uhapšen. Petar je stajao u sudnici, Hristu su tamo sudili, udarali Ga, a Petar stoji tu kod vatre, grijije se i razmišlja. Vjerovatno duboko oronuo, razočaran, jer mu se sve srušilo u životu. „Zašto sam ostavio svoje mreže i svoj čamac? Zašto sam krenuo za tim neobičnim učiteljom?“ A

jedna žena mu kaže: „I ti si jedan od njegovih!“ A Petar kaže: „Ne, ne, nikad ga nisam vido.“ Pa po drugi put žena prilazi i kaže: „Jezik kojim govorиш te izdaje da si njegov sledbenik.“ Petar ponovo negira Hrista. Ovo Petrovo negiranje da poznaće Hrista pokazuje u kojoj mjeri su Hristovi učenici bili razočarani. Biblijski tekst kaže da su svi pobegli u gornju sobu u gradu Jerusalimu zbog straha od Jevreja. Čekali su da se mnoštvo ljudi raziđe iz Jerusalima pa da pobegnu, jer može biti da će i njih zadesiti ista sudbina kao i njihovog vođu. Duboko su bili razočarani i uplašeni.

U jevanđeljima je zapisano da je i apostole Isus morao da uvjeri da je On zaista uskrsao. U početku im je bilo vrlo teško da povjeruju da je Isus uskrsao.

Međutim, posle susreta sa uskrslim Hristom, ti isti ljudi koji su bili duhovno potpuno porušeni, slobodno govore da su Isusovi učenici, da su vidjeli Hrista i da je uskrsao! Jerusalim tada nije bio veliki grad. Svi su znali šta se dogodilo. Znali su da je na srednjem krstu, između dva razbojnika razapet Isus koji je tvrdio da je Mesija. Svi su poznavali učenike, svi su znali šta se njima dogodilo. Hristovi učenici, ti porušeni ljudi, kada su susreli uskrslog Hrista, dolaze među ljude kojih su se doskoro bojali, i sa velikom odvažnošću, sigurnošću i čvrstinom, propovijedaju i kažu: „Taj Isus koga ste vi razapeli, uskrsao je iz groba! I ne samo to. On je Mesija.“

Posledica njihovog svjedočanstva da su vidjeli Hrista posle uskrsenja bila je da je 3.000 ljudi u jednom danu prihvatiло da je Isus Mesija, a kasnije i veliko mnoštvo ljudi. Zajednica koja okuplja ljude koji slijede Hrista, ne bi danas postojala da nije bilo Hristovog uskrsenja. Da Hrist nije pobijedio smrt, On ne bi imao sledbenike.

Ko bi umro za laž?

Od 12 Hristovih učenika, njih 11 je umrlo mučeničkom smrću! Samo je Jovan završio na ostrvu Patmosu i umro prirodnom smrću, ali je i on bio osuđen na smrt. Možda bi neko od njih bio u stanju da prihvati laž da je Hrist živ i da umre braneći laž. Međutim, svih 12 apostola bilo je spremno da da svoj život za Hrista. Smrt više za njih nije predstavljala

nikakav problem. Od tada, kada apostoli govore, oni neustrašivo iznose da je Hrist živ, da je uskrsao.

Jovan kaže: „Ono što je bilo od početka, što smo čuli, što smo svojim očima vidjeli, što smo posmatrali i što su naše ruke opipale: o Riječi života. I život se javi, i vidjeli smo, i svjedočimo, ijavljamo vam život vječni, koji je bio kod Oca, i javio se nama. Što smo vidjeli i čuli to javljamo vama da i vi s nama imate zajednicu; a naša je zajednica s Ocem i sa Sinom Njegovim Isusom Hristom. Ovo pišemo da vaša radost bude potpuna.“ (1. Jovanova 1:1-4)

Život se javio, vidjeli smo, čuli smo i svjedočimo i javljamo vam život vječni! Život! Život! Život! ponavlja Jovan. Život se javio! Vidjesmo život! Život, život! Smrt više nije neizbjegna tragična realnost, jer postoji neko ko je ZASTUPNIČKI pobijedio smrt u korist čovječanstva.

Apostoli su propovijedali najviša moralna načela koja im je otkrio Isus Hrist, i živjeli u skladu sa njima. Zar bi oni živjeli moralno, služeći istini, pravdi i ljubavi, da su izmislili priču o Hristovom uskršenju? Zar bi neko umro za laž? Zar bi toliko apostola, svjedoka Hristovog života, smrti i uskršenja živjelo za laž i umrlo za laž?

Za nepunih vijek i po ili dva, od jedne nepoznate religije, hrišćanstvo je postala dominantna religija Rimske imperije. U 4. vijeku je i sam imperator Rima shvatio da je hrišćanstvo realna sila koju mora prihvatići. U srcu vijesti koja je zadobila svijet za Boga stoji vijest o Hristovom uskršenju.

Pisma svjedoka

Da Hrist nije ustao iz mrtvih, Novi Savez nikada ne bi bio napisan. Ko bi uložio toliki trud i tolike muke da napiše biografiju nekog koji je tvrdio da je Mesija, da je poslan od Boga, a karijera mu se završila sramnom smrću? Ali Hrist je ustao iz groba, i zato je grupa ljudi koji su to vidjeli i čuli, uzela svoja pera i sa neviđenim entuzijazmom pisala o ovom najvećem događaju. U svim njihovim spisima zapažamo jasno izraženo uvjerenje da je Isus Hrist umro, da je ustao iz mrtvih i da je sada živ da bi posredovao za nas pred Ocem.

Obraćenje apostola Pavla je takođe jak argument u prilog Hristovog uskrsenja. Saul (njegovo ime prije obraćenja) je kao ortodoksnii farisej progonio hrišćane, pa je samim tim bio veliki protivnik Hristovog uskrsenja (Djela 8:1-3). Šta treba da se dogodi pa da ovaj tradicionalni visokoočevali i revni vjernik postane propovjednik Hristovog uskrsenja? Uskrsli Hrist se lično pojavio Saulu (Djela 9)! Kada je lično video uskrslog Hrista, shvatio je da se nalazi na potpuno pogrešnoj strani i odlučio da promijeni svoj život. Apostol Pavle je autor najviše pisama koja su ušla u kanon Novog Saveza, a temelj njegovog propovijedanja je upravo Hristovo uskrsenje.

Ukradeno tijelo

Postoji teorija da je neko ukrao Hristovo tijelo. Ili su ga ukrali Hristovi učenici ili su ga ukrali Hristovi neprijatelji. Hajde da ispitamo ove dvije mogućnosti. Obje alternative su nelogične. Rimska straža je stajala pored groba baš zbog toga što su sveštenici i fariseji upozorili Rimljane da bi učenici mogli da ukradu tijelo i insceniraju uskrsenje (Matej 27:62-66). Grob je zato bio zapečaćen, a straža brojna i dobro naoružana. Ako je bilo ko od Hristovih neprijatelja ukrao Hristovo tijelo, u trenutku kada su Hristovi učenici počeli da propovijedaju: „Isus je uskrsao iz mrtvih!“, njihovi neprijatelji bi pokazali Hristovo tijelo. Istorija je činjenica da to nikad nije izjavio. To znači da Hristovi neprijatelji nisu ukrali Hristovo tijelo.

Da li su Hristovi učenici ukrali Hristovo tijelo? Da li bi Hristovi učenici mogli da sačuvaju takvu laž? Zamislite vi sami da ste bili sledbenik Isusa Hrista i da znate da nije uskrsao, ali sa nevjerovatnim entuzijazmom idete i propovijedate gigantsku laž: „Hrist je uskrsao iz groba“. Ako bi neko možda i imao tako izopačenu psihu, sigurno ne bi sva dvanaestorica s takvim žarom propovijedala laž, i to tako ubjedljivo da su u njihovo svjedočanstvo povjerovale hiljade ljudi. Sigurno bi bar jedan od njih, pod psihičkim pritiskom prijetnje smrću kojom su stalno bili izloženi, priznao da laže. Prazan grob je snažna potvrda da je Hristovo uskrsenje istinita činjenica.

Požrtvovanje svjedoka

Apostoli su bili spremni da žrtvuju svoja dobra, kao i svoj život u službi Bogu, sa vjerom u uskrsenje. Zaista nije vjerovatno da je sve to bilo baziрано на jednoj velikoj laži. Kako su beskrajna radost, sigurnost, entuzijazam i sila došli u njihove živote posle raspeća, ako je sve ovo laž?

Rezime hrišćanske vjere

„Jer ako nema uskrsenja mrtvih, onda ni Hrist nije uskrsnuo. A ako Hrist nije uskrsnuo, naše propovijedanje je zaista uzaludno i naša vjera je uzaludna. A onda smo i lažni svjedoci Božji, jer smo svjedočili protiv Boga da je uskrsnuo Hrista, koga nije uskrsnuo ako mrtvi zaista ne uskrsavaju. Jer ako mrtvi ne uskrsavaju, ni Hrist nije uskrsnuo. A ako Hrist nije uskrsnuo, vaša vjera je uzaludna – još ste u svojim grijesima. Onda su propali i oni koji su umrli u Hristu. Ako se samo u ovom životu uzdamo u Hrista, od svih ljudi nas treba najviše žaliti. Ali činjenica je da je Hrist ustao iz mrtvih, i on je prvina od onih koji su umrli.“ (1. Korinćanima 15:13-20)

Da nema Hristovog uskrsenja religija ne bi imala smisla, a vjernici bi bili „najnesrećniji od svih ljudi“. Ako umiremo i nestajemo sa ovog svijeta zauvijek, to je skoro da i nismo postojali. Ali Bog je obezbijedio dovoljno svjedoka i logičnih dokaza da je Hrist uskrsao, oslobođio nas grijeha i obezbijedio nam vječni život sa njim.

Postoji samo jedno objašnjenje za prazan grob: Isusova tvrdnja da je Sin Božji bila je istinita i nikakvi okovi smrti i tame nisu mogli da ga zadrže u grobu. On je ustao i On živi. U toku svih vjekova postoji nebrojeno mnoštvo siromašnih i bogatih, jednostavnih i školovanih, starih i mladih ljudi, koji dan za danom osjećaju u svojim vlastitim srcima i životima sigurnost da je Isus Hrist zaista ustao i da živi danas. Zato ima smisla moliti se Bogu koji je jači od smrti i može da nas uskrsne.

Hrist je živ i danas. „Nije ovdje, jer ustade kao što je kazao“ (Matej 28:6). „Jer ako svojim ustima priznaješ da je Isus Gospod – i ako u svom srcu vjeruješ da ga je Bog podigao iz mrtvih, bićeš spasen.“ (Rimljanima

10:9) Dakle, Hristovo uskrsenje je srž religije. Isusovo uskrsenje je garantija uskrsenja ljudi koji vjeruju Bogu i žele da budu vjerni Bogu.

Zašto ljudi imaju problem sa vjerom u uskrsenje?

Odgovor na ovo pitanje veoma je jednostavan: iz razloga što ne poznaju Boga. Po svojoj prirodi, čovjek je rob sumnje i nevjerstva.

Na koji način razmišlja „racionalni“ grešnik, možemo da vidimo iz slučaja apostola Pavla kad se našao u Atini, na Areopagu, gdje su se okupljali tamošnji mudraci i filozofi. „Dok ih je Pavle čekao u Atini, uznemirio se kad je video da je grad pun idola. Zato je u sinagogi razgovarao s Judejcima i drugim pobožnim ljudima, a i na trgu svaki dan s onima koji su se tamo zatekli. A neki od epikurejskih i stoičkih filozofa polemisali su međusobno. Jedni su govorili: Šta to ovaj brbljivac hoće da kaže? A drugi: Izgleda da objavljuje neka tuđa božanstva.“ (Djela 17:16-18) Pavle je svojim javnim nastupima očigledno pobudio njihovu radoznalost.

„Tada su ga uhvatili i odveli na Areopag, govoreći: Možemo li da znamo kakvo je to novo učenje koje iznosiš? *Jer puniš nam uši nekim čudnim tvrdnjama.* Zato želimo da znamo šta je to.“ (stih 19)

Pavle je svjedočio o Bogu Stvoritelju koji nije vezan za hramove koje grade ljudi i koji daje život cijelom čovječanstvu. Objasnio je da je idolatrija neznanje i da to nema veze sa pravim Bogom. Zatim je prešao na temu kako Bog obezbjeđuje spasenje preko izabranog čovjeka (Mesije), čiji kredibilitet je potvrđio najvećim mogućim čudom odnosno uskrseњem iz mrtvih.

To je bila prelomna tačka Pavlovog izlaganja koja je izazvala negativnu reakciju slušalaca:

„Kad su čuli za uskrsenje mrtvih, jedni su se rugali, a drugi su rekli: Slušaćemo te o tome i drugi put.“ (stih 32) Ipak, u završetku ovog izvještaja pominje se i mali broj pojedinaca koji su se tom prilikom obratili.

Treba zapaziti da ovi nazovi mudraci nisu imali nikakav problem sa idolatrijom i ispraznim filozofiranjem, jer to godi ljudskoj taštini, a ne zahtijeva nikakvu promjenu srca i rad na izgradnji karaktera.

Braneći svoje učenje kao zatvorenik na putu za Rim, apostol Pavle je pitao kralja Heroda Agripu II: „Zašto smatraste nevjerovalnim da Bog uskršava mrtve?“ (Djela 26:8).

Mi bismo mogli da postavimo isto pitanje u našem modernom, sekularnom dobu intelektualnog mudrovanja. Nevjerovanje u Bibliju ispunjava naše nazovi intelektualne i medijske ustanove. Malo njih uopšte zna ili razumije šta je Božji plan za čovječanstvo i kako se uskrsenje uklapa u Njegove ukupne namjere.

Za Boga koji je Davalac života uskrsenje u novi život nije problem već od našeg ponovnog uključivanja kompjutera kojeg smo jednom isključili. Realni problem koji je Bog imao je pravni osnov za to odnosno OBEZBJEĐIVANJE mogućnosti uskrsenja za grešnika koji, prema Božjem Zakonu održivosti života, zaslužuje smrt. To se realizuje putem Plana spasenja, čiji glavni nosilac je Isus Hrist – Mesija. Ako razumijemo Božji Plan spasenja, mi nećemo imati nikakvih nedoumica oko prihvatanja realnosti uskrsenja.

Za nepokajani nevjernički um, misao o mogućnosti uskrsenja pravednih u Hristu je šokantna i odbojna, jer negdje podsvjesno zna da se ne nalazi na toj strani. Najčešća reakcija uma pomućenog narkomanskom ljubavi prema grijehu na vijest o uskrsenju ili Božjem судu je izrugivanje. S druge strane, olako prihvatanje potpuno iracionalnog vjerovanja u reinkarnaciju (o čemu će biti riječi kasnije) potvrđuje šta zapravo muči palu ljudsku prirodu: čovjek bi da živi i uživa u grijehu. Međutim, Bog nije predviđio nikakvu duhovnu ni tjelesnu narkomaniju za one koji će uskrsnuti na život.

Isus je pravno mogao biti uskrsnut jer kao drugi Adam, otac čovječanstva na najvišem nivou, nije sam sagrijeo, ispunio je Zakon, što ga je kvalifikovalo da može posrednički preuzeti naše grijehu, stradati kao nevina žrtva i zatim u ulozi stvarnog Prvosveštenika posredovati za naše spasenje (vidi Jevrejima poslanicu). Stoga niko, apsolutno niko, drugi ne može biti posrednik između Boga i čovjeka, osim Isusa Hrista.

Od samog svog rođenja suočeni smo sa jednom vrlo čudnom situacijom. Naime, čovjek ima potrebu da se pokriva odjećom, ne samo da bi zaštitio tijelo od hladnoće ili topote, već i zbog osjećaja stida i sramote. Ako bismo upitali zvaničnu nauku, dakle opšteprihvaćene autoritete koji svoje teze izvlače na osnovu teorije da se mrtva materija samoorganizovala i nekako proizvela život, koji je kroz različite etape organske evolucije napokon iznjedrio čovjeka kao najsوفsticiraniji „proizvod“ – kako to da nas evolucija nije uskladila sa prirodnim okruženjem, teško da bismo dobili ikakav smisleni odgovor. Isto tako ne bi znali odgovor na pitanje zašto nas muče osjećanja griže savjesti, straha, stida, zabrinutosti i drugih protivrječnosti koje izjedaju naše biće, ako su opstali „najjači i najbolji“. Kao da je „evolucija“ negdje strašno zatajila, ili se možda odvijala u retrogradnom smjeru?

Dakle, ili je „majka priroda“ bila posebno popustljiva prema čovjeku, ili se zapravo desilo nešto što je zakomplikovalo život najuzvišenijeg bića na našoj planeti i gurnulo ga na put propadanja i smrti.

Prema Bibliji, jedinstvenoj knjizi na svijetu, čovjek je prihvatio ponudu palog anđela Lucifera, njegov koncept dobra i zla, što je poremetilo prvo-bitni Božji poredak i odnose na relacijama čovjek – čovjek, čovjek – priroda i čovjek – Stvoritelj. Cijeli vidljivi univerzum postao je podložan propadljivosti, koji je, koliko god to nevjerovatno zvučalo, stvoren radi planete Zemlje i čovjeka.

Biblijski dokaz da je čovjek prije Pada u grijeh bio „obučen“ u svjetlost slave Božje

„Oboje su bili goli, čovjek i njegova žena, ali se nisu stidjeli.“ (1. Mojsijeva 2:25)

Hebrejska riječ za kožu – „or“ – ista je kao riječ za svjetlost, što ukazuje da su prije Pada ljudi bili „obučeni“ u odjeću od svjetlosti slave Božje, te

im stoga golotinja nije predstavljala problem.

Zbog Mojsijevog bliskog odnosa sa Gospodom prilikom davanja Zakona na Sinaju i kasnije, nakon tih kontakata na njegovoj koži dešavala se neobična promjena: „Izraelovi sinovi su vidjeli kako *koža na Mojsijevom licu zrači svjetlošću*. Mojsije je tada opet stavljao platno na lice, dok ne bi ušao da razgovara s Bogom.“ (2. Mojsijeva 34:35)

„Ali ako je služba smrti, čija su slova bila ugravirana u kamenu, nastala u slavi, tako da Izraelovi sinovi nisu mogli netremice da gledaju Mojsijevo lice zbog slave njegovog lica, dokle ne iščezne...“ (2. Korinćanima 3:7)

U neuporedivo većoj mjeri ovo se potvrdilo prilikom Hristovog preobraženja kojem su prisustvovali neki Njegovi učenici: „Šest dana kasnije, Isus sa sobom povede Petra, Jakova i njegovog brata Jovana i dovede ih na jednu visoku goru, gdje su bili sami, i pred njima se preobrazи. *Lice mu zasja kao sunce, a odjeća postade bijela kao svjetlost.*“ (Matej 17:1-2)

Kako je čovjek postao go?

„Tada je žena vidjela da je drvo dobro za jelo, da je primamljivo i požudno za oči i za sticanje spoznaje. I uzela je plod njegov i jela ga. I takođe je dala i svom mužu, kad je bio s njom, pa je i on jeo. Tada su im se otvorile oči i *shvatili su da su goli*. Zato su spleli smokvino lišće i napravili sebi pokrivala za bedra.“ (1. Mojsijeva 3:6-7)

„Gospod Bog je dozivao čovjeka riječima: „Gdje si?“ Čovjek je na kraju odgovorio: „Čuo sam tvoj glas u vrtu, ali sam se uplašio jer sam go pa sam se zato sakrio.“ Tada on reče: „Ko ti je kazao da si go? Da nisi jeo s drveta s kog sam ti dao uput da ne jedeš?“ (1. Mojsijeva 3:9-11)

Kako su to Adam i Eva postali goli? Šta se desilo?

Prije pada u grijeh, čovjek je bio „obučen“ u „odjeću“ od svjetlosti, slično kao što je to slučaj sa jednim drugim redom stvorenih bića – anđelima. Potencijali čovjeka i njegov sklad sa Bogom omogućavali su emisiju svjetlosti ili Božje slave koja je „ogrtala“ čovjeka i štitila ga od neprimjerenog izgleda i pojave. Ti mehanizmi su prestali sa djelovanjem nakon Pada, i ljudi su shvatili da su goli, što je bila krajnje neprijatna spoznaja. S

obzirom da posle toliko vremena i nas prate osjećaji neprijatnosti i stida, možemo zamisliti kako su se osjećali naši praroditelji.

Po prvi put ljudi su osjetili nelagodu, strah, užas od neizvjesne budućnosti, potrebu da se sakriju...

Pali čovjek želi da se sakrije od Boga, da Ga zanemari ili izbaci iz svog djelokruga. Čovjek je izabrao da sam sebi bude „bog,“ da bude „nezavisan,“ ali Lucifer je preskočio da objasni Evi da to istovremeno znači odavanjanje od izvora života, bijedu i smrt.

Isto tako, prvi put zapažamo pokušaj racionalizacije grijeha. Ovo je veoma važno da shvatimo. Čovjek ima potrebu da opravda svoje ponašanje, i učiniće bukvalno sve što se može zamisliti kako bi se oslobođio osjećaja krivice. Tako je Adam pokušao prebaciti odgovornost na Evu, Eva na zmiju, a oboje zajedno, implicitno, na Stvoritelja. To je duh laži, duh začetnika svake prevare, Lucifera ili Sotone, palog anđela zaklanjača, koji je gurnuo čovječanstvo u stradanje i smrt, zbog čega će konačno, pred cijelim svemirom, platiti kaznu svojom vječnom smrću.

Sami po sebi grijeh i zlo su nesvrishodni, te shodno tome i pokušaji opravdanja istih mogu da budu sve samo ne racionalni. Srazmjerne nastojanjima za njihovim opravdanjem, povećava se količina zablude i stepen oštećenja čovječjeg razuma, tako da ne treba mnogo da nas iznenadi strahovita i sveopšta rasprostranjenost laži, neistina i poluistina.

Odatle postaje jasno otkuda u ljudima tolika potreba za zabludom; jednostavno mi očajnički posežemo za svime što nam se čini da može umiriti našu nečistu savjest uprljanu grijehom. Materijalisti, alkoholičari, narkomani, hedonisti, ljubitelji izmišljotina i raznih gluposti, zabave, igara i svega ostalog što stvara osjećaj prevarnog zadovoljstva i lažne sigurnosti, proizvod su pokušaja bjekstva od stvarnosti i znak slabog karaktera.

Stvoritelj je, premda je svakako znao šta se dogodilo, postavljao na izgled jednostavna pitanja koja su upravo navela Adama i Evu da ispolje pravi duh pada u grijeh i pobune.

Bog je zatim predočio posljedice takvog izbora. Zapazimo koliko se premetio odnos čovjeka i žene. Istinska i čista ljubav pod novim okolnostima više nije bila moguća, i žena ne samo da se našla u podređenom

odnosu prema čovjeku, već je i sama biološka reprodukcija postala veoma komplikovana i bolna za nju. Ako, dakle, patite zbog „ljubavi,” bilo bi najbolje da se što prije otrijeznite i shvatite šta ljubav zapravo jeste i kako je možemo zadobiti u stanju u kojem se nalazimo, i da ona može biti trajna, skladna i vrijedna samo ako ispunjavamo svrhu svog postojanja. Tada će našu vezu blagosloviti sam Bog.

Golotinja duše najtragičniji je ishod pada u grijeh. Mi ne želimo Stvoritelja koji nam je dao život i koji nas voli, a želimo Sotonu koji nas vara, krade, koristi kao zamorčiće u borbi protiv Boga, manipuliše i sprda se sa nama, nudeći nam zauzvrat narkomanska „zadovoljstva“ kroz zloupotrebu već datih Božjih blagoslova. Nije li to zaprepašćujuće? „U raju je možda lijepo, ali u paklu je ‘ekipa’,“ krilatica koju čete često čuti u ovom ili onom obliku od svjesnih ili nesvjesnih promotera satanizma. Međutim, loša vijest koja se skriva od „ekipe“ je da im slijedi vječna smrt, čije strahote nisu ni izbliza svjesni, iako su potpisali ugovor sa smrću.

Prikladna odjeća za pokrivanje golotinje

Iz cijele ove priče, čovjek je, dakle, izšao go, tjelesno i duhovno, Sotona i demoni su likovali što su stekli nove sledbenike i uporište za borbu protiv Boga, dok su se istovremeno pokrenuli različiti mehanizmi propaganja u prirodi, a Stvoritelj aktivirao Plan spasenja. I koji je tu najveći problem? Da Bog nešto obnovi ili nanovo stvori? Da uništi Sotonu i demone? Naravno da ne. Najveći zadatak koji je Stvoritelj postavio je obnova Božjeg moralnog lika u čovjeku, ili izvlačenje palog čovjeka iz ponora grijeha i smrti, iz kojeg procesa čovjek treba da izđe živ a zlo i smrt da budu uništeni. Povrh toga, Bog mora poštovati veliko načelo slobodne volje i izbora, opravdati svoj karakter, Zakon i pravednost!

Usko vezano s tim je pitanje prikladne odjeće za čovjeka. Prvi par posegnuo je za onim što mu je u tom trenutku bilo na raspolaganju: od spleta smokvinog lišća napravili su pokrivala za bedra. Ali Bog im je napravio drugu odjeću, od kože. To je značilo prvo žrtvovanje životinja, prvi obredni prikaz Plana spasenja i Velike Žrtve samog Božjeg Sina – izvršnog

Stvaraoca – za spasenje svojih stvorenja. Bili su to počeci i prve pouke o jedinoj ispravnoj Božjoj religiji, onoj koja povezuje čovjeka sa Bogom i vodi ga spasenju. Odmah u sledećem poglavlju knjige Postanja nalazimo i prvi primjer sukoba između prave i pogrešne vjere koji se završio prvim ubistvom na Zemlji. Nema potrebe da kažem ko je koga ubio, pametni to znaju unaprijed.

Hebrejski jezik je vjerovatno jedan od najstarijih na Zemlji jer potiče iz kolijevke čovječanstva sa područja koje danas nazivamo Bliski istok. Na hebrejskom, riječi „odjeća“ i „sramota“ imaju isti korijen, što je direktna aluzija da je odjeća zapravo pokrivalo za sramotu. Ako razmotrimo neke biblijske tekstove, stvari postaju sasvim jasne.

„Neka se protivnici moji ponijenjem zaodjenu, i neka se sramotom svojom kao plaštem ogrnu.“ (Psalam 109:29)

U knjigama Zakona (5 knjiga Mojsijevih) postoji mnoštvo tekstova koji govore o tjelesnoj i obrednoj čistoći i nečistoći, i svi oni sadrže važne puke. Ono što čovjeka čini nečistim jednostavno ne treba da se radi, ili se u određenim situacijama radi ako se stvarno mora. Mnogi ljudi (pogrešno) vjeruju da su pod Novim savezom (zavjetom) „oslobođeni“ tih pravila. Isto tako odjeća ljudi koji su pod Starim Savezom obavljali tipsku svešteničku službu bila je bitna.

„Pokazao mi je Jošuu, prvosveštenika, kako stoji pred Gospodnjim anđelom, i Sotonu kako mu stoji zdesna da mu se protivi. Tada je Gospodnji anđeo rekao Sotoni: ‘Neka te Gospod prekori, Sotono! Neka te prekori Gospod koji je izabrao Jerusalim! Zar on nije ugarak izvučen iz vatre?’

A Jošua je bio obučen u prljave haljine i stajao je pred anđelom. Tada se anđeo obratio onima koji su stajali pred njim i rekao im: ‘Skinite s njega prljave haljine!’ Zatim je Jošui rekao: ‘Evo, skinuo sam s tebe tvoj prestup i bićeš obučen u svečane haljine.’

Tada sam rekao: ‘Neka mu stave na glavu čist turban!’ I stavili su mu na glavu čist turban i obukli su mu haljine, a tamo je stajao Gospodnji anđeo.“ (Zaharija 3:1-5)

„Savjetujem ti da od mene kupiš zlata pročišćenog u vatri i tako se obogatiš, i bijele haljine da se obučeš, da se ne pokaže sramna golotinja

tvoja. Kupi i očne masti da namažeš oči, pa da progledaš.“ (Otkrivenje 3:18)

„Tako će onaj ko pobijedi biti odjeven u bijele haljine i neću izbrisati njegovo ime iz knjige života, nego ću priznati njegovo ime pred svojim Ocem i njegovim anđelima.“ (Otkrivenje 6:11)

„Radujmo se i veselimo se i slavu mu dajmo, jer je došla Jagnjetova svadba i spremna je njegova nevjeta! I dato joj je da se obuče u fini lan, sjajan i čist, jer fini lan je pravednost svetih.“ (Otkrivenje 19:7-8)

Biblijска simbolika odjeće više je nego jasna. Prljava odjeća je naša postojeća pala priroda i karakter, koje jedino Gospod može oprati i zao-djenuti svojom pravednošću i čistotom.

Odjeća u funkciji zadovoljenja ljudske taštine

Kakva odjeća je dobra za nas? Prije svega, ona treba biti načinjena od materijala koji nemaju štetne efekte po naše zdravlje, u funkciji adekvatne zaštite od hladnoće (ili vrućine), udobna i prikladna (bez nepotrebнog isticanja intimnih djelova tijela). Ali ljudska sujeta i glupost ne bi bili to što jesu ako se od svega ne napravi vašar taštine.

Moda! Šta mislite ko je zapravo najveći svjetski modni dizajner? Coco Chanel, Giorgio Armani, Gianni Versace, Calvin Klein? Niko od njih već izumitelj mode, sam Sotona, ili preciznije neki od njegovih demona zaduženih za ovo polje rada. Glupost? Razmislite sami. Pogledajmo ko su ljudi iz svijeta visoke mode, kako se oni ponašaju, šta promovišu, i neće nam biti teško da saberemo dva i dva. I zbog hirova i biznisa takvih osoba, ljudi su spremni da uludo potroše gomile novca da bi paradirali pred svjetinom u nekom od poznatih „brendova“. Najveće dostignuće marketinga i komercijale je ubijediti ljude da kupuju ono što im uopšte ne treba ili je ne-prikladno za njih.

Odjeća je takođe postala pokretni reklamni pano za različite aplikacije na kojima se nalaze popularni bendovi i muzičari, političke i druge javne ličnosti, nebulozne poruke i slično.

Često se u svijetu prave aukcije gdje se po strahovito visokim cijenama

prodaju djelovi odjeće koje je nosila neka poznata „zvijezda“. Koliko treba biti izmanipulisan za jednu takvu „investiciju“?

Ruku pod ruku sa industrijom modne odjeće ide kozmetika. Ciljano se proizvode preparati koji izazivaju zavisnost i zapravo štete koži i ljudskom organizmu (na sličan način radi farmaceutska industrija). Nema ničega lošeg u njegovanju tijela i kozmetika je poznata od antičke prošlosti, ali u prošlosti ljudi su znali šta je dobro za kožu i tijelo i koristili prirodne preparate sa bazičnim dejstvom.

Upečatljiv primjer biblijske ličnosti odane pomodarstvu, kindurenju i mazanju je Jezebela, nemoralna i paganski orijentisana kraljica u Izraelu, žena cara Ahaba, s kojom je prorok Ilija imao velikih problema (oko 874-852 prije n.e.). „Posle toga Jehu je došao u Jezrael. Kad je to čula Jezebela, namazala je oči pigmentom i lijepo uredila svoju glavu, pa je gledala s prozora.“ (2. Kraljevima 9:30) Ovaj čovjek, Jehu, nije dolazio nikakvim dobrom po nju, ali ona je očito željela da ga šarmira svojom pojmom.

Drugi izopačeni oblici prikrivanja tjelesne golotinje

Činjenica je da uporedo sa degeneracijom čovjeka u svim aspektima, takođe propada i postaje sve manje privlačno ljudsko tijelo. Kao što smo već vidjeli, ljudi su od samog Pada navukli komplekse zbog svog izgleda, i to se stanje vremenom pogoršavalo. Pokvaren um želi od tijela napraviti atrakciju ne bi li kako naveo druge da zadovolje njegove poročne želje ili sujetu.

Da bi ga „ukrasili“, mnogi posežu za suludim sakaćenjem putem raznih oblika tetovaža, probijanja ekstremiteta i slično, što se danas razvilo u čitavu „nauku“ poznatu pod nazivom *body art*. U antičkoj prošlosti, kao i danas, takve prakse usko su bile povezane sa satanizmom.

Golotinja u funkciji širenja nemoralna

Neprimjereno naglašavanje ili djelimično otkrivanje intimnih djelova (posebno) ženskog tijela je ono što bi modernim jezikom nazvali erotiku.

Međutim, kad se jednom navučemo na „erotiku,” to nam uskoro neće biti dovoljno već ćemo, baš kao pravi narkomani, poželjeti nešto „jače,” što će nas više uzbuditi. Tako se korak po korak pada sve niže i dolazi do pornografije. Pornografija je jedan od najvećih poroka savremenog svijeta, i to tvorci ove industrije, legalni i ilegalni, vrlo dobro znaju da u novče. Sve to vodi u još dublje poroke i destrukciju, kao što su homoseksualizam i pedofilija. Te grupe se danas svim silama, pod plaštovom lažne demokratije i „ljudskih prava”, bore da postanu „normalni” i opštprihvaćeni članovi društva. Tako svijet munjevitom brzinom ulazi u poslednju fazu potpune moralne propasti koja prethodi strahovitim nesrećama i konačno Božjem sudu. Lokalni istorijski primjer takve moralne izopačenosti su biblijski gradovi Sodom i Gomor. Kakvi su bili stanovnici tih naselja možete čitati u 1. Mojsijevoj 18:20-33 i 19. glavi.

Naravno pornografija je oblik satanizma sračunat na uništenje ljudskog moralnog lika, bilo da se ona eksponira direktno ili kroz tzv. umjetničke pravce. Obnaživanjem tijela i sudjelovanjem u seksualnim perverzijama, takve osobe drsko i bezobzirno krše osnovna moralna načela, unižavajući se ispod nivoa životinja (koje, uzgred, nemaju problem sa golotinjom) i kaljajući Božje obliče u sebi. Koliko je to bitno satanistima, najbolji dokaz su ritualne orgije koje su se upražnjavale od antičke prošlosti do današnjih modernih „zabava” tzv. „visokog društva” koje su to isto uvijeno u oblane lažnog elitizma. Moralno razorene osobe su duhovno mrtve, mentalno i psihički poremećene, lišene osjećaja stida i griže savjesti. Takvi ne prezaju da i druge uvuku u svoju bijedu.

Duhovna golotinja

Tjelesna golotinja zapravo je jedna od očajničkih vidljivih manifestacija duhovne golotinje, pustoši i duboke nesreće u duši. Svi ljudi teže zadovoljenju u sreći i ljubavi, ali strašna sila obmane ne da im da identifikuju svoje stvarne potrebe i izvore istinske sreće i zadovoljstva, već kao narkomani hrle za drogom koja je mnoge poslala u smrt. Tamo gdje vlada smrt obavezno se skupljaju predatori i lešinari, koji nastoje da prigrabe

što više žrtava. I umjesto da se sklanjaju od takvih mesta kao od kuge, mladi i stari se prosto utrukuju ko će se naći na „ekskluzivnijoj“ lokaciji.

Kako objasniti ljudima suprotnost između života i smrti? Kako ih dovesti do spoznaje istine? Kako biti sudionik najvećeg čuda koje se dešava na svijetu – preobražaja ličnosti iz zla u dobro? Kako golog obući ili mu čak staviti do znanja da je neophodno da bude obučen? To je breme koje se može nositi samo uz Božju pomoć. I makar donekle doprinijeti stvaranju dobrih ljudi.

Sada znamo odgovor na pitanje koje smo postavili na početku našeg razmišljanja: zašto smo goli? Jer smo ostali bez odjeće koju nam je naš Stvoritelj namijenio. Vjerujem i da smo shvatili na koji način možemo da je opet dobijemo. Dotle, ostaje nam da budemo skromni i da od sramote ne pravimo vašar taštine i gluposti.

„A čovjek umire iznemogao, i kad izdahne čovjek, gdje je?“ (Jov 14:10)
Gdje se nalazi čovjek kad izdahne? Kuda ide? Šta se zbiva sa čovjekom kad umre?

Smrt je najveći problem sa kojim se suočava svako živo biće na našoj planeti. Svako od nas će se kad tad suočiti sa smrću rođaka, prijatelja i na kraju sa svojom smrću. Ljudi ponekad uspiju da odlože smrt, ali su nemocni da spriječe da smrt kad tad dođe. Kad shvatimo da neku osobu koju smo voljeli nećemo više viđati, onda shvatamo koliko je smrt okrutna. I sam život posle srednje dobi više liči na lagano umiranje nego na život.

Ateisti vjeruju da posle smrti nema nikakvog postojanja i zato nastoje da što više „uživaju“ dok su živi. Ali što je bliži susret sa smrću, to je jasnije koliko je besmisleno umrijeti bez Boga. Strah od smrti je jedan od osnovnih strahova koji pritiskaju ljudski rod. Zato je potrebno da znamo da li postoji rješenje za problem smrti.

Kako je čovjek stvoren?

„Zatim Bog reče: ‘Hajde da načinimo čovjeka po svom obličju, sličnog nama... I Bog je stvorio čovjeka po svom obličju, po obličju Božjem stvorio ga je – muškarca i ženu stvorio ih je.’“ (1. Mojsijeva 1:26-27)

„Gospod Bog je oblikovao čovjeka od zemaljskog praha i udahnuo mu u nozdrve dah života, i čovjek je postao živa duša.“ (1. Mojsijeva 2:7) Ovaj tekst je ključni da bi razumjeli kako je čovjek stvoren. Po Bibliji čovjek je stvoren od dva elementa:

(1) *prah zemaljski* + (2) *duh životni* (*hebr. „nišmat hajim“*) = *duša živa* (*hebr. „nefeš haja“*)

Ovo je veoma važno: Čovjek nije dobio dušu kao izvesni dio njegovog bića, nego je čovjek postao duša, dakle cijeli čovjek je duša.

Duh životni

Duh životni (hebr. nišmat, ruah; grč. pneuma) nije svjesni element. U Bibliji piše da i životinje imaju životni duh (nišmat hajim) (1. Mojsijeva 7:14,15,21-23; Propovjednik 3:19).

To je iskra života koju je Bog pokrenuo u svim živim bićima, i u životinjama i u ljudima. To je životna sila koju Bog udahnjuje stvorenju, nešto što ga čini živim. „Nišmat hajim“, dakle, nije svjesni dio, to je život, iskra života, to jest princip života.

„Duh Božji stvorio me je i dah Svemogućega dao mi je život.“ (Jov 33:4)

Evo šta se dogodilo kad je Isus uskrsao jednu djevojku: „I povrati se duh njezin, i ustade odmah.“ (Luka 8:55) Bog joj je povratio duh života.

Isus je na krstu ispustio duh (pneuma) (Luka 23:46; Jovan 19:30). U Mateju 27:50 Vuk Karadžić je tu istu riječ (pneuma) u opisu istog događaja pogrešno preveo sa „duša“ umjesto sa „duh“, pod uticajem teologije u koju je vjerovao. Jasno je da Isus nije ispustio dušu nego dah života. I Stefan je pred smrt rekao: „Oče, u ruke tvoje predajem duh svoj.“ (Djela 7:59-60)

Duša

„I čovjek je postao živa duša“. Zapazite da u Bibliji duša nije samo jedan dio čovjeka, nego cijeli čovjek. Piše da čovjek postaje duša kada dobije dah života, a ne piše da čovjek dobija dušu. Duša je cijelo živo biće, spoj tijela i dah života.

U Starom savezu preko 800 puta se spominje riječ „nefeš“. „Nefeš“ označava cijelog čovjeka. I mi često kažemo: „Koliko duša ovdje ima?“ Zato zapamtite ovaj princip: čovjek nema dušu, čovjek je duša. Takvi smo stvoreni.

Nigdje u Bibliji ne piše da je duša besmrtna, niti da postoji nezavisno od tijela. U mitologiji Grka i kod Platona duša je svjesno biće u čovjeku koje ne umire sa tijelom, nego je besmrtna, pa posle smrti napušta tijelo i nastavlja negdje da živi. Ali Hrist i apostoli nisu govorili na grčkom nego

na aramejskom, pa su sigurno koristili hebrejske pojmove nišmat i nefeš. Novi savez je pisan na grčkom, pa grčki pojmovi pneuma i psihe po smislu treba da odgovaraju hebrejskim riječima nišma i nefeš (dah i duša), a ne grčkim mitološkim pojmovima pneuma i psihe. Čim se neki tekst prevodi na strani jezik, postoji opasnost da se promijeni smisao teksta zbog riječi koje imaju više različitih značenja.

Čim su Adam i Eva zgriješili, Bog je postavio heruvima da čuva prilaz k drvetu života, da čovjek „ne bi ispružio svoju ruku pa i sa drveta života uzeo plod, poeo ga i živio vječno.“ (1. Mojsijeva 3:22-24) To znači da niko od grešnika nije okusio sa drveta života, pa ne može ni da bude besmrтан, to jest nema besmrtnu dušu.

Evo i drugih tekstova u Bibliji koji govore da duša umire, da nije besmrtna. „Izginule sve žive duše (psihe), sve što je bilo u moru.“ (Otkrivenje 16:3) Po ovom tekstu, duše su svi živi organizmi. Zapazite da duše umiru. U 4. Mojsijevoj 9:6 je izraz „mrtva duša“ (nefeš, Daničić je preveo „mrtvac“). Prilikom stvaranja Bog je i životinje nazvao živim dušama (nefeš; 1. Mojsijeva 1:20-21) „Uđe strah u svaku dušu.“ (Djela 2:43) Takođe duša (nefeš) može da se pojede (5. Mojsijeva 12:23), a ako može da se pojede, onda nije besmrtna.

Dakle, duša nije dio čovjeka, nego cijeli čovjek. Prvo upozorenje koje je Bog dao Adamu i Evi bilo je da će umrijeti ako ne budu poslušni svom Tvorcu. Ipak, ljudi još uvjek vjeruju u Sotoninu prvu laž koju je rekao ljudima, da neće umrijeti.

Šta se događa prilikom smrti?

O stanju smrti najtačnije može da govori Onaj ko je stvorio život, Bog. „Tada se prah vraća u zemlju, gdje je i bio, a duh se vraća Bogu, koji ga je dao.“ (Propovjednik 12:7)

„Ako bi zadržao k sebi, k srcu svom, duh njegov i dah njegov pribrao, izdahnulo bi svako tijelo, i čovjek zemaljski u prah bi se vratio.“ (Jov 34:14-15)

Dakle, kada čovjek umre događa se obrnut proces od procesa

stvaranja čovjeka: prah se vraća u zemlju, a duh se vraća Bogu koji ga je dao.

Kada čovjek umre, duša više ne postoji jer su njeni sastavni djelovi nestali. Kada čovjek umre, tijelo i životni dah se razdvajaju, a duša prestaje da postoji, i više nije živa duša nego mrtav čovjek.

„Duh njegov izađe iz njega, i on se vraća u zemlju svoju, tog dana propadnu misli njegove.“ (Psalam 146:4) Dakle, stanje smrti je besvesno stanje u kome mozak nije aktivran, i nema procesa mišljenja. Biblija ne kaže da duša posle smrti odlazi u raj ili u pakao (fiktivna mjesta u crkvenim dogmama), nego da se duh životni (iskra života) vraća Bogu.

„Živi znaju da će umrijeti, a mrtvi ne znaju ništa, niti više imaju platu, jer je spomen na njih zaboravljen. I ljubavi njihove i mržnje njihove i ljubomore njihove nestalo je, i više nemaju udijela ni u čemu što se čini pod suncem... Jer nema ni rada, ni razmišljanja, ni znanja, ni mudrosti u grobu u koji ideš.“ (Propovjednik 9:5,6,10)

Bog preko cara Solomona ovdje kaže da mrtav čovjek ne zna ništa, nema emocija, ne radi ništa, ne misli, nema kontakta sa živima. Smrt je suprotnost od života. Kod mrtvog čovjeka ništa više ne funkcioniše, ni srce, ni pluća, ni mozak. Nema energije, razmišljanja, osjećanja, ni odluka. Sve je prestalo.

Kada je David izvršio preljubu i ubistvo, dijete mu je umrlo ubrzo posle rođenja. David kaže: „Dok je dijete bilo živo, postio sam i plakao jer sam mislio: ‘Ko zna, možda će se Gospod smilovati na mene pa će dijete ostati živo. A sada, kada je umrlo, zašto da postim? Mogu li da ga vratim? Ja ću otići k njemu, ali se ono neće vratiti k meni.’“ (2. Samuelova 12:22-23) Poruka ovog teksta je da živi idu u smrt, a mrtvi se ne vraćaju među žive do Božjeg suda.

Život je poklon koji smo dobili od Stvoritelja, Boga. Uzrok smrti je grijeh, život suprotan Božjim principima, principima po kojim nas je Bog stvorio (Rimljanima 6:23). To je kao kad dobijete neki aparat i uputstvo za upotrebu, ali ne želite da čitate uputstvo, nego rukujete onako kako vi mislite da treba, pa pokvarite aparat. Tako je smrt došla zato što su ljudi pogrešno upravljali svojim umom i tijelom.

Neposlušnost Bogu je uzrok smrtnosti ljudskog roda. Bog je rekao: „Sa svakog jestivog drveta u vrtu jedi. Ali s drveta spoznaja dobra i zla ne jedi, jer onog dana kada budeš jeo s njega, sigurno ćeš umrijeti.“ (1. Mojsijeva 2:16-17) Posledice neposlušnosti Božjim uputstvima vidimo danas bolje nego ikada.

U Bibliji se koriste pojmovi prva smrt i druga smrt.

Prva smrt – san bez snova

„A mnogi od onih što spavaju u prahu zemaljskom probudiće se, jedni za vječni život, a drugi za sramotu i vječni prezir.“ (Danilo 12:2) Dakle, u Bibliji postoji smrt iz koje ima povratka, iz koje će se ljudi probuditi da bi primili Božju presudu. To je prva smrt.

U Bibliji je smrt upoređena sa snom. Kada čovjek umre, tijelo se raspada i vraća se u „prah zemaljski“, i „spava“ do dana suda. Na sudnji dan Bog će ljudi da „probudi“ iz sna, to jest da ih uskrsne iz smrti, da bi izvršio presudu.

Kada je Lazar umro, Hrist je rekao: „Naš prijatelj Lazar je zaspao, ali idem da ga probudim.“ Na to su mu učenici rekli: ‘Gospode, ako spava, ustaće.’ Ali Isus je govorio o njegovoj smrti, a oni su mislili da govorи o spavanju, o snu. Tada im je Isus otvoreno rekao: ‘Lazar je umro.’“ (Jovan 11:11-14)

Dakle, Hrist smrt upoređuje sa snom. Slično je bilo kada je Jairova čerka umrla: „Svi su plakali i naricali za njom. Tada je Isus rekao: ‘Ne plaćite, jer nije umrla, nego spava.’ A oni su mu se podsmevali jer su znali da je umrla. On ju je uzeo za ruku i povikao: ‘Devojko, ustani! I vratio joj se duh i odmah je ustala.“ (Luka 8:52-55) Hrist ovdje kaže da djevojka nije umrla za vječnost, nego prvom smrću iz koje će Bog uskrsnuti ljude. Isus kaže da ne treba plakati za umrlim vjernicima, jer će ih Bog uskrsnuti. Bog žali za onima koji izaberu vječnu smrt iz koje nema uskrsenja.

„Tako čovjek kad legne ne ustaje više, dokle je nebesa neće se probudit niti će se prenuti od sna svojega.“ (Jov 14:12)

Čovjek u trenutku smrti prelazi u nesvjesno stanje slično snu i čeka

dan Hristovog drugog dolaska, sudnji dan, dan uskrsenja onih koji su vje-rovali Bogu. Mrtav čovjek je u nesvjesnom stanju sličnom snu. Kad čovjek umre, u sledećem trenutku kad otvorí svoje oči, pred njim će biti slika uskrsenja: prvog ili drugog. Između smrti i uskrsenja za umrlog čovjeka ne postoji nikakav period vremena. Nema aktivnost, mišljenja, emocija, ni rada u stanju smrti.

Važna je činjenica da ljudi još nisu uskrsli iz prve smrti: „Ali David je u svom naraštaju služio Božjoj volji, pa je umro i položili su ga kod njegovih praočeva i on je video raspadanje.“ (Djela 13:36) Kralj David je umro prije oko 3000 godina, pogrebli su ga, i on zajedno sa svojim precima (oče-vima), čeka dan uskrsenja u grobu, a ne u raju ili paklu. Pri uskrsenju spa-seni će dobiti savršeno tijelo i um (1. Korinćanima 15:52-54). Međutim, apostol Pavle kaže da ni najvjerniji ljudi koje je nabrojao u poslanici Jevre-jima 11 još uvijek nisu primili obećanje o savršenstvu (Jev. 11:39,40). Ako ni ljudi koji su bili najvjerniji Bogu još nisu uskrsli u savršenom tijelu nego u grobu čekaju savršenstvo, onda to znači da vjernici ne idu u raj posle smrti, kako se to obično vjeruje, nego u grobu čekaju dan drugog Hristo-vog dolaska.

Prva smrt je „san“ do uskrsenja.

Prva smrt je neminovan kraj života u propadljivom tijelu.

Druga smrt

„A kukavice, bezvjerni, izopačeni, ubice, bludnici, враčari, idolopoklo-nici i svi lažljivci završiće u jezeru koje gori ognjem i sumporom, koje je druga smrt.“ (Otkrivenje 21:8) Zapazite da samo bezbožni ljudi, oni koji se nisu pokajali za grijehe umiru drugom smrću.

„Srećan je i svet svako ko ima *udio u prvom uskrsenju*. Nad njima druga smrt nema vlasti... I video sam mrtve, velike i male, kako stoje pred Bogom, i svici su se otvorili. I otvorila se druga knjiga, koje je [knjiga] ži-vota. I mrtvima je bilo suđeno prema njihovim djelima na temelju onoga što je napisano u svicima. I more je predalo mrtvace koji su bili u njemu, i smrt i grob predali su mrtvace koji su bili u njima. I svakome je bilo

suđeno prema njegovim djelima. A smrt i had bili su bačeni u ognjeno jezero. Ovo je *druga smrt*. I ko se god nije našao zapisan u Knjizi života, bio je bačen u ognjeno jezero.“ (Otkrivenje 20:6,12-15)

Druga smrt je konačna kazna za one ljudi koji se nisu pokajali, i takođe za Sotonu i demone, koji su svjesno odlučili da žive suprotno od Božjih načela.

O vječnom uništenju ljudi koji žive bez Boga govore sledeći stihovi: „A bezakonika će nestati sasvim.“ (Psalom 37:38) „A odmetnici i grešnici svi će se satrti, i koji ostavljaju Gospoda izginuće.“ (Isaija 1:28) Gospod bezbožnicima neće ostaviti ni korijena ni grane.“ (Malahija 4:1) U Psalmu 37 za bezbožne piše da će nestati, rasplinuti se kao dim, biće zauvijek satrti, iskorijenjeni i istrijebljeni. (Ps. 37:2, 9, 10, 20, 28, 34, 36-38)

Druga smrt je vječna anihilacija, smrt iz koje nema uskrsenja.

U Bibliji se ognjeno jezero spominje dva puta: 1) pri drugom Hristovom dolasku, prije 1000 godina kada će biti revizioni sud na nebu (Otk.19:19-21); 2) i pri trećem Hristovom dolasku, 1000 godina posle drugog Hristovog dolaska (Otk. 20:7-10). Isto tako se spominju dva „dana gnjeva“: 1) pri drugom Hristovom dolasku, prva smrt (Otk. 19:17-21); 2), i pri trećem Hristovom dolasku, druga smrt, izvršenje vječne presude (Otk. 20:9-10).

Besmrtna duša – „nećete vi umrijeti“

Smrt je suprotnost životu. Ako posle smrti postoji bilo kakva aktivnost (kretanje, mišljenje, emocije, govor, i sl.), onda to nije smrt nego život.

Besmrtnost je osobina koju ima samo Bog, tvorac života, „jedini koji ima besmrtnost.“ (1. Timoteju 6:15,16) Ako je samo Bog besmrstan, da li čovjek može da ima besmrtnu dušu? Kako čovjek može imati neki besmrtni dio ako je besmrstan samo Bog?

Da li su mrtvi zaista mrtvi? Nigdje u Bibliji ne piše da je nefeš, psihe, ruah ili pneuma besmrstan. Nigdje u Svetom Pismu ne piše da je duša neki svjesni dio bića koji postoji van tela, ili da može da nadživi tijelo. Nigdje u Bibliji ne piše da uskrsava tijelo da bi se sjedinilo sa dušom, nego piše da

uskrsavaju mrtvi. Uskrsnuće ljudi koji su umrli, koji nisu bili živi, i koji će postati aktivni tek po uskrsenju.

Kada je zmija, koja je bila medijum Sotone, u Edenskom vrtu razgovarala sa Evom, rekla je Evi: „Nećete vi sigurno umrijeti“. Tu je prvi put Sotona unio ideju da je čovjek besmrtno biće.

Do pada u grijeh, čovjek je imao uslovnu besmrtnost. To znači da je čovjek mogao da živi vječno dok god je živio u skladu sa zakonima života svog Stvoritelja. Mi nismo stvoreni da umremo. Čovjek je stvoren da živi. Čovjek je bio besmrtan dok se držao Boga koji je izvor života. Kada je čovjek odlučio da više ne bude poslušan Bogu, udaljio se od izvora svog životnog daha i počeo da umire.

Prva laž koju je Sotona poturio ljudima „nećete vi umrijeti“ danas zvuči ovako: „Nećete vi umrijeti nego ćete živjeti u raju ili u paklu.“ „Nećete vi umrijeti nego ćete se reinkarnirati u drugo živo biće,“ i sl. Druga Sotonina laž je: „Postaćete kao bogovi.“ Ovdje je Sotona ponudio ljudima ne samo besmrtnost, nego i moć, obožavanje i položaj koji pripada samo Stvoritelju. Ljudi su mu povjerivali, mada je jasno da Sotona ne može nikome da dâ besmrtnost jer on i nije stvorio život, niti može da ga stvori.

Evo tekstova koji govore da je duša smrtna: „A svaka duša koja ne posluša tog proroka biće istrijebljena iz naroda.“ (Djela 3:23) Dakle, ako duša može da bude istrijebljena, onda duša nije besmrtna. „Ne bojte se onih koji ubijaju tijelo a duše ne mogu ubiti; nego se bojte onoga koji može i dušu i tijelo pogubiti u geheni.“ (Matej 10:28) I ovdje Isus kaže da duša nije besmrtna, nego se može pogubiti. Bog kaže: „Sve su duše moje. I očeva duša i sinovljeva duša meni pripadaju. Duša koja zgriješi, ona će umrijeti.... Koja duša zgriješi ona će umrijeti.“ (Ezekiel 18:4,20) Duša može da pogine, da umre, dakle duša nije besmrtna.

Čovjek sam po sebi nema besmrtnost, nego je imao uslovnu besmrtnost. Čovjek može da živi vječno samo pod uslovom da nikad ne kida vezu sa Bogom. Prekidom te veze, prestaje i uslov odnosno stanje u kojem stvoreno biće uživa u daru života bez kraja.

Ako bi zlo bilo vječni entitet, ako bi na jednom dijelu svemira postojao pakao, a na drugom dijelu svemira bio raj, onda bi zlo bilo vječno. Onda

bi i grešnici bili besmrtni, a to po Bibliji nije istina. Čak i za Sotonom piše:
„...bićeš strahota, i neće te biti zauvijek.“ (Ezekiel 28:19)

Tvorac ideje o besmrtnosti duše je Sotona (1. Mojsijeva 3:4,5). Tu i-deju je Sotona prenosio preko raznih kultova do Egipćana, Vavilonjana, Grka (Pitagora, Platon), Rimljana, jevrejskih apokrifa i crkvenih „otaca“ (sv. Augustin, Toma Akvinski...).

Biblija govori da ljudska istorija ima svoj početak, da i grijeh ima svoj početak, ali kaže i da grijeh ima svoj kraj. Doći će dan kada će smrt, grijeh i zlo biti jednom zauvijek uništeni. „I smrt i had (sinonimi) bačeni biše u jezero ognjeno. I ovo je druga smrt.“ (Otk. 20:14) A zatim piše: „I vidjeh novo nebo i novu zemlju“ (Otk. 21:1) Bog će stvoriti sve novo za ljude koji su prihvatali Plan spasenja. Apostol Pavle nas poziva da se za dolazak našeg Gospoda Isusa Hrista sačuva bez krivice „cijeli vaš duh i duša i tijelo“ (1. Solunjanima 5:23), a ne samo duša.

Besmrtnost nije urođena, nego se stiče ako izaberemo Boga, ako imamo povjerenje u Njega, ako smo mu vjerni.

Šta je pakao?

Među ljudima je uvriježeno mišljenje da je pakao mjesto vječnog mučenja nepokajanih ljudi u vatri. Ova ideja je došla iz grčke mitologije, a ne od Božjeg otkrivenja.

Na originalnom jeziku u Bibliji se nigdje ne spominje riječ „pakao“. U klasičnim prevodima na više mjesta naći ćete riječ „pakao“, ali u originalnom tekstu stoje hebrejske riječi *šeol* i *gehena*, ili grčke *hades* i *tartarus*.

Šeol nije mjesto vječnog mučenja iz kojeg nema povratka. To se vidi iz Psalma 16:10: „Jer nećeš ostaviti duše moje u šeolu, niti ćeš dati da svetac tvoj vidi trulost.“ Apostol Petar je objasnio da ovaj tekst govori o Hristovoj smrti i Hristovom uskrsenju prije nego što je počeo proces truljenja (Djela 2:31). „Duša“ u ovom tekstu je sam Isus Hrist kada je umro. Jasno je da Isus, kada je umro, nije bio u paklu gdje vatra navodno peče grešnike, nego je u grobu čekao čas uskrsenja.

„Mrtvi ne hvale Gospoda, niti iko od onih koji u tišinu silaze.“ (Psalam

115:17) Dakle mrtvi su na mjestu gdje je tišina, a ne tamo gdje su jauci i plač od mučenja.

Šeol je grob, a ne mučilište. Zato psalmista kaže: „Da mi Gospod nije pomogao, brzo bi duša moja na mjestu tišine počinula.“ (Psalam 94:17), gdje je tišina, gdje prestaju sve aktivnosti.

Šeol je grob, mjesto besvjesnog počivanja mrtvih do časa uskrsenja, mjesto gdje prestaju sve ljudske aktivnosti.

Gehena. – U tekstovima Matej 5:22,29; 10:28; 18:9; 23:5; i dr., spominje se izraz „gehena“ koji je takođe prevođen sa „pakao“. Riječ gehena potiče iz Starog saveza. „Ge ben Henom“ znači dolina sinova Henomovih (hebr. „henom“ znači oplakivanje) (Jošua Nunov 15:8). Tu su bezbožnici spaljivali djecu „bogu“ Molohu (2. Dnevnika 28:3; 33:3,6; Jer. 7:3; 32:35).

Kralj Josija je to mjesto uništoio i spalio (2. Kraljevima 23:10). Kasnije su građani na tom mjestu bacali smeće i spaljivali ga, tako da je smeće stalno gorjelo. Pisci Biblije su to zapaljeno smetlište prikazali kao simbol ognjenog jezera, vatre koja će zauvijek spaliti zlo. Gehena ili dolina oplakanih sinova, je dolina gdje su djeca prinošena na žrtvu, koja služi kao ilustracija onih koji su odbacili Boga i koji će biti uništeni za vječnost.

Gehena je predslika smrtnе kazne nad bezbožnicima koji će biti uništeni vatrom.

Hades. – U Novom savezu se koristi grčka riječ „hades“ ili „had“. U grčkoj mitologiji riječ hades označava mjesto u kojem duše nastavljaju život posle smrti tijela. Po grčkim legendama, na zapadu hadesa nalazi se mjesto gdje pravedne duše žive u blaženstvu, a *tartar* je najmračniji dio hadesa gdje se muče grešnici.

U Novom Savezu skoro sve ličnosti preko kojih Bog govori su Jevreji, a i sami pisci Novog Saveza su Jevreji a ne Grci, osim Luke koji je živeći u Izraelu takođe govorio jevrejski jezik. Zato oni pod pojmovima *hades* i *tartaros* ne podrazumijevaju grčka mitološka mjesta, nego starosavezne pojmove šeol i gehena. To se može zaključiti i iz samih tekstova. Kada bi tekstove tumačili po grčkim mitološkim pojmovima *hades* i *tartaros*, tekstovi bi bili kontradiktorni sami sebi.

Na primjer, već je navedeno da u Djelima apostolskim 2:31 piše da je

Hristovo tijelo položeno u hades. Jasno je da Hrist posle smrti na krstu nije otišao na mjesto gdje se muče grešnici koji se nisu pokajali, nego je bio u grobu iz kojeg je uskrsao posle tri dana. Apostol Petar je ovdje citirao Psalm 16:10 koji je pisan na hebrejskom jeziku, i umjesto riječi šeol stavio je grčku riječ hades. Dakle, riječ hades apostoli upotrebljavaju za šeol, za koji smo vidjeli da znači grob, mjesto gdje prestaju sve ljudske aktivnosti, a ne za mučilište grešnika.

U Otkrivenju 20:13-14 piše da su smrt i grob (hades) bačeni u ognjeno jezero. Besmisleno je da „mjesto mučenja grešnika“ bude bačeno u „mjesto mučenja grešnika“. Grob, a ne „pakao“ biće uništen na dan suda, jer više neće biti smrti ni sahranjivanja.

U Otkrivenju 6:8 piše da smrt i had daju svoje mrtvace, a iz crkvene tradicije znamo da iz mučilišta „pakla“ nema povratka, nema uskrsenja. Dakle, ovdje se radi o uskrsenju iz grobova, a ne o uskrsenju iz „pakla“.

Kada je uskrsao Lazara Isus je rekao: „Lazare, izidi napolje.“ (Jovan 11:43) Jevrejski grobovi bili su ukopani u stijenu. Lazar je bio vjernik. Da je posle smrti njegova „duša“ otišla u raj, Isus bi rekao: „Lazare siđi“, a ne „izađi“. Lazar sigurno nije bio u „paklu“, nego je bio u grobu, kako Isus kaže u stanju sličnom snu (11:11-14). Da je bio u „raju“, Isus mu ne bi učinio nikakvu uslugu. Naprotiv.

Bog će na dan suda one koji spavaju u prahu zemaljskom da probudi jedne na vječni život, a druge na vječnu sramotu (Danilo 12:2). Zašto bi Bog uskrsavao ljude koji već uživaju u „raju“? Zašto bi Bog uskrsavao ljude koji već pate u „paklu“? Ako je nad njima već izvršena presuda neposredno posle smrti, zašto bi se onda ista presuda ponavljala pri drugom Hristovom dolasku? To ne bi imalo smisla.

Tartar je, po apostolu Petru (2. Petrova 2:4,9), mjesto zadržavanja zlih duhova (demona) – bezdan – do dana suda kada će nad njima biti izvršena presuda. Iz konteksta je očito figurativno izražavanje pisca (uporedi sa 1. Petrova 5:8).

Šeol i hades imaju isto značenje: grob, mjesto besvjescnog počivanja mrtvih do časa uskrsenja, mjesto gdje prestaju sve ljudske aktivnosti.

Gehena je predslika smrtne kazne nad bezbožnicima koji će biti

uništeni vatrom.

Vječno mučenje?

Ako neko vjeruje da postoje čistilište i vječni pakao kao mjesta mučenja grešnika, iako ti izrazi nisu tako opisani u Bibliji, to bi značilo da će zlo i dobro vječno postojati zajedno. Ta ideja postoji samo kod mnogobozaca. Na osnovu Biblije, zlo neće vječno postojati. Zlo ili grijeh, je uljez među ljudi. Grijeh ima svoj početak i imaće svoj kraj. „I smrt i had bačeni biše u jezero ognjeno. I ovo je druga smrt.“ (Otk. 20:14) Vječno može postojati jedino nešto što je usklađeno sa Božjim Zakonom života.

Vječna vatra i vječne muke?

Biblijski tekstovi koji naizgled podržavaju ideju o „paklu“

Šta znači izraz vječna vatra? U Bibliji je naglašeno samo da vatra gori vječno, a ne piše da će oni koji budu bačeni u vječnu vatu da gore vječno, što bi bilo suprotno zakonima u prirodi koje je Bog uspostavio. Izraz „vječna vatra“ ne znači da će predmeti u vatri vječno gorjeti, nego znači da su posledice vatre vječne, i da će za bezbožnike uvijek postojati vječna smrt kao kazna. Vatra koja uništava grijeh slikovito govoreći ne može da se ugasi, ali oni koji budu bačeni u tu vatu gorjeće dok ne izgore. Smrt u toj vatri je skoro trenutna. Vječna vatra je simbol potpunog uništenja iz koga nema oporavka, nema uskrsenja. To je vječna smrt, a ne vječni život u mukama.

Ova ideja o vječnom mučenju pripisana je Bogu pod uticajem paganskih vjerovanja (tj. kultova obožavanja demona), a ne zato što im je Bog otkrio da će tako biti.

„Kao što se vosak topi od lica vatre, tako će zli izginuti od Božjeg prisustva.“ (Psalom 68:2) Vosak se ne topi vječno, nego određeno vrijeme dok se ne istopi. U Isaija 1:28-31 kaže da će se svi odmetnici i grešnici satrti, da će biti kao kućina a njihovo djelo kao iskra, da će se oboje zapaliti i neće biti nikoga da ugasi. Kućina je primjer materije koja vrlo brzo

izgori i od koje ne ostaje ništa. Bog nije slučajno uzeo kućinu kao primjer presude koju će On izvršiti nad bezbožnicima. Nema ni govora o vječnom sagorijevanju.

„Tako i Sodom i Gomor i gradovi oko njih, koji su se isto kao i oni odaivali bludu i neprirodnim polnim odnosima, stoje kao upozoravajući primjer ognja uništenja za vječnost.“ (Juda 1:7) Na osnovu Svetog Pisma mi znamo da je Bog spalio Sodom i Gomor, i da su oni izgoreli i nestali. Na mjestu gdje su danas Sodom i Gomor sigurno ne gori vječna vatra, niti se ljudi danas muče u njoj. Jasno je da je ovo paralela uništenja za vječnost, bez povratka, bez uskrsenja. Sodom i Gomor su nestali za sva vremena, ali se ne muče vječno. „I osudio je gradove Sodom i Gomor i pretvorio ih u pepeo, i time bezbožnicima postavio primjer onoga što treba da dođe.“ (2. Petrova 2:6)

„I izlaziće i gledaće mrtva tjelesa onih ljudi koji se odmetnuše od mene (Boga), jer crv njihov neće umrijeti, i oganj njihov neće se ugasiti, i biće gad svakom tijelu.“ (Isajia 66:24) Ovdje Bog jasno kaže da će u vječnom ognju biti mrtva tijela a ne mrtve duše. Drugi dio ovog stiha upravo nam pomaže da ispravno shvatimo biblijsku primjenu termina „vječni oganj“! „Crv NJIHOV neće umrijeti“ prosto znači da će odmetnike od Boga neminovno pojesti crvi, a ne da postoje crvi koji žive vječno. Zatim se povlači paralela sa ognjem NJIHOVIM koji se neće ugasiti, tj. neće izostati i obaviće svoju funkciju kad za to dođe vrijeme!

Vječni oganj je vatra koju ništa ne može spriječiti dok ne spali materiju koja je u njega bačena – nepokajane grešnike.

Hrist takođe govori o uništenju vatrom (Matej 13:40-42; Luka 17:28-30; Jovan 15:6), ali nikad ne govori o vječnom mučenju.

„A Đavo, koji ih je zavodio, bio je bačen u ognjeno i sumporno jezero, gdje se već nalaze i zvijer i lažni prorok. I biće mučeni dan i noć, u vjekove vjekova.“ (Otkrivenje 20:10) Ako čitamo samo ovaj tekst, bez ostalih biblijskih tekstova, izgleda kao da će Sotona biti mučen vječno. U završnom i najvećem dobu u Božjem Planu spasenja, svode se računi istorije pobune. Đavo, njegove ustanove i sledbenici biće kažnjeni prema svojim djelima i uništeni za vječnost konačnom drugom smrću (Otkrivenje 21:8).

Tako izraz „vjekovi vjekova“ ima vječne konotacije po učinku a ne trajanju.

Izraz „vječni sud“ (Jevrejima 6:2) ne znači da će proces suđenja da traje vječno, nego da presuda donijeta na tom suđenju ima vječni učinak, da je nepromjenljiva. Isto tako „vječna propast“ (2. Solunjanima 1:9) nije proces vječitog propadanja, jer svako propadanje ima svoj kraj u potpunoj propasti, nego je to propast za vječna vremena, bespovratna propast.

Slično tome „vječno spasenje“, „vječni otkup“ ne znači da ćemo vječno da grijesimo, a Bog vječno da nas spasava, nego znači da će nas Bog spasiti zauvijek, za sva vremena. Aronovo „vječno sveštenstvo“ (1. Dnevnika 23:13) trajalo je dok je trajala simbolička starosavezna služba, dok naš prvosveštenik Isus Hrist nije počeo da vrši stvarnu službu koju je simbolička služba nagovještavala. I Hrist će prestati da vrši svoju prvosvešteničku službu kada završi proces očišćenja (3. Mojsijeva 16. glava). Dakle, od vječnog sveštenstva ostaće vječne posledice, a to su ljudi koji su spaseni posredovanjem prvosveštenika Isusa Hrista.

U Starom savezu izraz „rob zauvijek“ (2. Mojsijeva 21:6) znači da će rob da robuje dok je živ, a ne vječno. Na Gijezija i njegovo potomstvo je prešla guba dobijeka (2. Kraljevima 5:27), dok su živi, jer bolesti neće postojati vječno (Otkrivenje 21:4), nego do izvršenja Božje presude. Prokleta smokva dobijeka neće imati rod (Matej 21:14), što sigurno ne znači da će nerodna smokva vječno da postoji.

Trajanje ovakvih i srodnih izraza treba razumjeti u kontekstu i uporedo sa ostalim Božjim izjavama. Koliko traje subjekt (imenica), toliko će trajati i glagolska radnja.

Tako i „kazna vjekovna“ (Matej 25:46) jeste kazna čije su vječne posledice, a ne trajanje izvršenja. Tako će mučenje u vjekove vekova u ognjenom jezeru (Otkrivenje 20:10) trajati dok ne izgore, dok ih vatra fizički ne uništi.

U istom kontekstu treba razumjeti i objavu da će se „dim mučenja njihova dizati u vjekove vjekova“ (Otkrivenje 14:11). Očigledno je da je ovo posebna grupa (koji se poklanjaju zvijeri, ikoni zvijeri i primaju žig zvijeri), a ne svi nepokajani ljudi. Dim je bezoblični ostatak nečega što je izgorelo,

nečega što je spaljeno. To znači da kada bezbožni budu spaljeni jedino njihov dim će ostati od njih. „Bezbožnici ginu... kao dim prolaze.“ (Psalm 37:20) Dim je slika nečeg prolaznog, nepostojanog, uništenog. Kao što je rečeno, koliko će trajati ono što se dimi, zavisi od trajanja imenice, u ovom slučaju bezbožnih ljudi.

Kada je prorok Isaija opisivao kaznu za Edom, upotrijebio je isti izraz: „Neće se gasiti ni noću ni danju, dovijeka će se dizati dim njezin...“ (34:10). Jasno je da zemlja Edom danas ne gori i da se dim više ne diže iz njega iako bi trebalo da se diže vječno ako bi ovaj izraz primjenjivali bukvalno. To znači da je izraz „dim mučenja njegova dizaće se u vjekove vjekova“ slikoviti izraz, hiperbola, a ne doslovan opis. Vatra je u Edomu sagorela zlo i ugasila se. Tako će vatra spaliti bezbožne i sagorjeti ih za vječna vremena, što znači da se oni nikad neće povratiti. Oni neće imati mira „dan i noć“ to jest neće imati mir dok ne podnesu kaznu. Ako bi ove tekstove tumačili doslovno, takvo tumačenje bilo bi u suprotnosti sa cijelom Biblijom i sa karakterom punom ljubavi koji je Bog pokazao. Dakle, ovo su figurativni, slikoviti izrazi.

Napokon, treba znati da se u Bibliji koristi termin „eon“ i pridjevi od istog, kojim se u teologiji manipuliše sa vječnošću. Međutim, eoni i eonska vremena su najduži vremenski periodi koji se pominju u Svetom Pismu. Iako njihovo trajanje vremenski nije definisano, određuju ih prelomni događaji koji se tiču ovog svijeta i Plana spasenja. Ovaj termin, koji se javlja 199 puta u Novom Savezu, nikada ne izražava beskonačnost, osim u 1. Timoteju 1:17 vezano za vječnost Boga Oca. Eoni imaju svoj početak (Jev. 1:2; 1. Kor. 2:7; 2. Tim. 1:9), kraj (Jev. 9:26; 1. Kor. 10:11; Mat. 24:3), prošlost (Kol. 1:26), sadašnjost (Luka 20:34) i budućnost (Efes. 2:7). Ali svrha ili namjera eona je vječna (Efes. 3:8-11; 1:9-11; Fil. 2:9-11; Kol. 1:15-21). Dakle, eone je stvorio Bog (Jev. 1:2) i podesio ih (Jev. 11:3) za ispunjavanje svoje namjere. Po završetku eona, Isus Hrist će učiniti kraj grijehu (Jev. 9:26) i ukinuti smrt (1. Kor. 15:22-26), kada će sve biti podređeno Bogu i On će biti u svemu (1. Kor. 15:27,28).

Problemi ideje o paklu kao vječnom mučilištu

Ako je čovjek živio 60 godina i grijesio, da li je pravedno da vječno ispašta u paklu? Naravno da to nije pravedno, i Bog sigurno tako ne bi radio.

Ako smrt u ognjenom jezeru ne bi bila trenutna, Bog bi morao pri uskršnjenu da bezbožnike stvori drugačije, da ih stvori da ne mogu da umru, a da osjećaju bol. Kako ljudi zamišljaju da će „besmrtna duša“ da osjeća bol ako nema tijelo? Zar bi Bog stvorio grešniku nesagorivo tijelo i neuništivo čulo dodira i bola, samo da bi ga vječno mučio? Zar bi Bog, koji nas toliko voli da je dao svog sina Isusa Hrista da umre umjesto nas, mogao da nekog vječno muči? Vječne muke su nespojive sa milostivim i pravednim Bogom. „Vječne muke“ je izmislio Sotona koji Boga stalno nepravedno optužuje za svoja nedjela.

Ako bi na jednom kraju svemira postojalo zlo, a na drugom kraju bilo dobro, život u takvom svijetu bi bio strašan. Kako da cijelu vječnost gledamo kako se neko tamo vječno muči? Ako neko od mojih prijatelja ili rođaka nije spasen, da li ja mogu da uživam u blaženstvu raja dok gledam kako se oni muče?

U Otkrivenju 21:4 piše da kad Bog izvrši presudu više neće biti suza, plača, vike ni bolesti. Oni koji vjeruju da će ljudi biti vječno mučeni tvrde da će iz „pakla“ vječno da se čuje plač i škrugut zuba, što je očigledno suprotno onom što tvrdi Bog u Otkrivenju 21:4.

Prorok Jeremija kaže za grešnike da će „zaspati vječnim snom i neće se probuditi“ (51:57). Kakvo je to „vječno mučenje“ ako oni spavaju vječnim snom? Evo kakva je to muka: „Oni će biti kažnjeni vječnim uništenjem od lica Gospodnjeg i od slave njegove moći“ (2. Solunjanima 1:9). To je vječna pogibija, vječna smrt, a ne vječno mučenje. „I vatra je sišla od Boga s neba, i pojela ih“ (Otkrivenje 20:9). Vatra će pojesti grešnike, potpuno će ih spaliti, a neće ih pržiti vječno.

Vatra koja spaljuje grijeh ima vječan učinak, a grijeh i grešnici nisu vječni.

Umrijeti ne znači nastaviti živjeti u raju ili paklu. Umrijeti znači prestati

živjeti.

Da sumiramo:

1) Vječni život (besmrtnost) je Božji dar vjernima. Nepokajani grešnici nemaju dar vječnog života ili besmrtnost (Rimljanima 6:23).

2) Vječno mučenje bi ovjekovječilo grijeh, stradanje i žalost, a u Bibliji piše da toga neće biti kad Bog bude stvorio Novu Zemlju i Novo Nebo (Otkrivenje 21:4). Bog kaže za budućnost: „Evo sve novo tvorim“ (Otk. 21:5) Sve novo znači nema starog, nema spaljivališta, grijeha i patnje.

3) Ako bi postojao vječni pakao, to bi bila vječna mrlja u svemiru, vječno zlo, a Bog je rekao da će uništiti zlo i nosioce zla (Otkrivenje 20:9).

4) Ako bi postojao vječni pakao, to bi bilo suprotno Božjoj ljubavi. Bog se ne bi vječno svetio nekome ko je grijeošio u vremenski ograničenom periodu.

Čistilište

Pojam čistilište prvi je počeo da spominje 593. godine papa Grgur I, kao mjesto gdje se može naknadno očistiti svako ko je umro kao rimokatolik. Tamo bi navodno ljudi bili mučeni neko vrijeme, a zatim bi otišli u raj. Firentinski koncil je to i službeno potvrdio 1439. godine. Međutim, Biblija nas jasno uči da je svako ko umre u grijehu izgubljen za vječnost i da će izgorjeti u ognjenom jezeru (Otkrivenje 14:11; 21:8). Ako neko dođe u ognjeno jezero, on više nema mogućnosti za spasenje i svemu je kraj.

Ako ljudi vjeruju u čistilište iz kojeg mogu da se spasu plaćenim misama ili novcem i molitvama njihovih rođaka, ljudi se neće potruditi da iskoriste ovaj život da se odluče za Boga, a to im je jedina šansa za spasenje.

U Bibliji ne postoji ni nagovještaj da tako nešto kao što je čistilište postoji.

Uskrsenje

Isus je uskrsao iz groba posle trećeg dana, nije uskrsao iz nekog mučilišta „pakla“, niti igdje u Bibliji piše da mu je duša bila u mjestu mučenja nevjernika. Isto tako, Isus Hrist sigurno nije uskrsao iz raja, jer je Mariji Magdaleni posle uskrsenja rekao da još nije bio k Ocu (Jovan 20:17), dakle nije bio na nebu. Pitanje je zašto bi čovjek uopšte uskrsavao iz raja kad tamo već ima sve što mu je potrebno.

A šta će biti s vjernicima? „I ne želim, braćo, da budete u neznanju u pogledu onih koji su umrli, da ne tugujete kao drugi, koji nemaju nadu. Jer ako vjerujemo da je Isus umro i uskrsnuo, onda će Bog i one koji su umrli u Isusu dovesti s njim. Jer ovo vam govorimo po Gospodnjoj riječi: mi živi, koji ostanemo do dolaska Gospoda, nećemo preteći one koji su umrli, jer će sam Gospod sići s neba sa zapovjedničkim pozivom, s glasom arhanđela i s Božjom trubom, i mrtvi u Hristu ustaće prvi. Zatim ćemo mi živi, koji ostanemo, biti zajedno s njima odneseni u oblacima da se sretнемo s Gospodom u zraku. I tako ćemo uvijek biti s Gospodom.“ (1. Solunjanima 4:13-17)

Dakle Pavle kaže da se ne brinemo jer: 1) oni koji su u grobovima uskrstnute, 2) oni koji živi dočekaju Hristov drugi dolazak biće preobraženi, 3) zajedno ćemo s Gospodom krenuti na nebo, i živećemo vječno sa Bogom.

Zapazite da mrtvi i živi vjernici zajedno primaju nagradu pri drugom Hristovom dolasku. Istovremena nagrada za sve vjernike isključuje mogućnost da vjernici odmah posle smrti primaju nagradu – raj.

Hrist kaže: „Ne divite se ovome, jer ide čas u koji će svi koji su u grobovima čuti glas sina Božijega. I izići će koji su činili dobro u uskrsenje života, a koji su činili zlo u uskrsenje suda.“ (Jovan 5:28,29)

Ako bi čovjek posle smrti bio u paklu ili raju, ako bi već primio nagradu ili kaznu, onda ne bi ni bilo potrebe da uskrsava, jer je već primio presudu. Međutim, Bog će uskrsnuti ljudi iz stanja sna, iz smrti, upravo zato da izvrši presudu: vječni život ili vječna smrt. Bog sigurno sadrži tačnu informaciju o našoj ličnosti, tako da će prilikom uskrsenja da uskrsne osobu sa svim elementima ličnosti koju je imala prije smrti, ali u savršenom,

neraspadljivom tijelu.

Bog je učinio da Enoh i Ilija budu živi vazneseni na nebo (1. Mojsijeva 5:24; 2. Kraljevima 2:11) kao predslika vjernika koji će živi dočekati Hrista i biti odneseni na Nebo.

Teže razumljivi tekstovi

Sve biblijske tekstove treba razmatrati u kontekstu cijele Biblije. Treba pronaći sve šta Bog kaže na neku temu, a ne uzeti samo jedan tekst i od njega stvoriti doktrinu.

„Pa i Hrist je jednom zauvijek umro za grijeha, pravednik za nepravednike, da bi vas doveo k Bogu, on koji je ubijen u tijelu, ali je oživljen Duhom, kojim je išao i propovijedao duhovima u tamnici, koji su bili neposlušni, kad je Bog strpljivo čekao u Nojevim danima, dok se gradila barka, u kojoj se svega nekoliko ljudi, to jest osam duša, spaslo od vode.“ (1. Petrova 3:18-20)

Ako bi ovaj tekst značio da je Isus Hrist posle smrti kao „duh“ sišao u „pakao“ da propovijeda mrtvima, to bi bilo u suprotnosti sa nizom biblijskih tvrđenja:

- i) Nema mišljenja u grobu (Propovjednik 9:10; Psalam 146:4), pa onda mrtvi i ne mogu da razumiju šta im se propovijeda.
- ii) Nema rada ni djelovanja u grobu (Propovjednik 9:10), pa mrtvi ne mogu ni da se odluče za Boga. Onda nema ni svrhe da im se propovijeda.
- iv) Smrt je besvjesni san (Jov 14:12; Danilo 12:2; Jovan 11:11-14), a da bi se nekom propovijedalo potrebno je da bude svjestan.
- v) Bog kaže da posle smrti ne postoji nova šansa (Jevrejima 3:7,8; Propovjednik 9:5,6,10; Ezekiel 18:24,27), pa nema svrhe propovijedati mrtvima.
- vi) U času umiranja Isus je rekao: „Oče, u tvoje ruke predajem svoj duh! Kad je to rekao, izdahnuo je.“ (Luka 23:46) Dakle, nakon smrti duh Isusa Hrista je otišao Bogu, na Nebo, a ne u had.

Kako shvatiti ovaj Petrov tekst? Iz konteksta se vidi da je riječ o ljudima prepotopne generacije koje je Bog svojim svetim Duhom osvjedočavao,

i, pošto se nisu pokajali, čuvaju se za izvršni sud (uporedi sa Jov 26:5). Tamnica je simbol duhovnog stanja živih grešnih ljudi (Isajja 42:7; 61:1; Luka 4:18), a ne pakao.

Ako je Hristov duh propovijedao pretpotpornim ljudima tek 31. godine n.e., posle Hristove smrti, zašto ih je uništio Potopom 2300 godina prije Hristove smrti? To bi izgledalo kao da im nije dobro propovijedao pa je morao ponovo. Imali su svoju priliku da se pokaju 120 godina (1. Mojsjeva 6:3). Bog je učinio sve za njih, i druga prilika im nije obećana.

Zašto bi Isus posle svoje smrti propovijedao samo mrtvima pretpotpornim ljudima? Zašto ne bi propovijedao svima? Petar pominje pretpotpone ljude samo da bi identifikovao Duha Božjeg i Hristovog putem kojeg Otac i Sin inače pozivaju sve ljude na pokajanje.

„Iz tog razloga dobra vijest je objavljena i onima koji su mrtvi, da bi im se moglo suditi po čovjeku u tijelu, ali i kao živima po Bogu u duhu.“ (1. Petrova 4:6) Glagol *objaviti* je u prošlom vremenu, što znači da Petar kaže da je onima koji su sada mrtvi ranije bilo propovijedano jevanđelje, a ne da im se sada propovijeda kad su mrtvi. Tako je i glagol primiti (sud) u budućem vremenu, što znači da sud još nije bio, da mrtvi ne primaju presudu kad umru, nego će pravedni primiti nagradu o Drugom Hristovom dolasku, dok će konačni sud nepokajanim biti pri Hristovom trećem dolasku. Zemaljski život je vrijeme odluke. Posle smrti nema predomišljanja.

Drugim riječima, jevanđelje je objavljeno svima i sudiće se kako spasenima tako i izgubljenima, koje Biblija naziva „mrtvima“ (vidi: Jovan 5:24-29; 1. Jovanova 3:14; 5:12; Matej 8:21-22).

Razbojnik na krstu

Šta je Hrist obećao razbojniku na krstu? „I reče mu Isus: Zaista ti kažem: danas ćeš biti sa mnom u raju.“ (Luka 23:43) Na originalnom jeziku na kojem je Biblija pisana, nisu postojali znakovi interpunkcije. Tek kasnije su u našim tekstovima dodate tačke i zarezi.

Činjenica je da ni Isus nije toga dana kada je umro, bio u raju, na nebu, nego u grobu. Kada je Isus uskrsao, rekao je Mariji: „Nemoj me doticati,

jer još nisam uzašao k Ocu, nego idи mojoj braći i reci im: Uzlazim k svom Ocu i vašem Ocu, svom Bogu i vašem Bogu.“ (Jovan 20:17) Dakle, kada je umro Isus nije bio kod Oca, nego u grobu, pa ni čovjek s krsta nije mogao s njim da bude u raju tog dana.

Iz konteksta cijele Biblije jasno je da ovaj tekst treba da glasi ovako: „Zaista ti kažem danas: bićeš sa mnom u raju.“ Isus mu danas govori da će u raju biti sa njim, a ne kaže mu da će danas biti u raju sa njim. Vremenska odrednica samo naglašava veličinu trenutka i izjave.

Slična konstrukcija teksta nalazi se u 5. Mojsijevoj 30:16: „Ako budeš slušao uputstva Gospoda, svog Boga, koja ti dajem danas, da voliš Gospoda, svog Boga...“ I ovo se može shvatiti dvojako: 1) danas ti dajem uput 2) danas da voliš. Ako bismo slijedili logiku ljudi koji smatraju da je Isus Hrist bio u raju, onda bi ovaj tekst značio da Boga treba voljeti samo danas, a sjutra za to nema potrebe. Po kontekstu možemo da odredimo šta je ispravno i šta je logično.

Priča o Lazaru i bogatašu

Ova priča se često citira u prilog postojanja vječnog pakla. Luka 16:19-31: „Bio je jedan bogat čovjek, koji se oblačio u purpur i lan i svaki dan je uživao u raskoši. A pred njegova vrata su donosili jednog prosjaka koji se zvao Lazar. On je bio pun čireva i želio je da se nasiti onim što je padalo s bogataševog stola. Čak su i psi dolazili i lizali mu čireve. Jednog dana prosjak je umro i anđeli su ga odnijeli u Abramovo naručje. A umro je i bogataš i bio je sahranjen. Dok je u hadu bio u mukama, podigao je oči i u daljini video Abrama i odmah do njega Lazara. Tada je povikao: ‘Oče Abrame, smiluj mi se i pošalji Lazara da umoči vrh svog prsta u vodu i rashladi mi jezik, jer se mučim u ovom plamenu.’ Ali Abram je rekao: ‘Sine, sjeti se da si za života primio svoje dobro, dok je Lazar primio zlo. A sada se on ovdje teši, a ti se mučiš. Pored svega toga, između nas i vas je velika provalija, tako da oni koji žele da odavde pređu k vama, ne mogu, a ni oni odande ne mogu da pređu k nama.’ On mu je tada rekao: ‘Molim te onda, oče, pošalji ga u kuću mog oca, jer imam petoro braće, pa neka

im o svemu posvjedoči da ne bi i oni došli na ovo mjesto muka.' Ali Abram je rekao: 'Imaju Mojsija i Proroke, neka njih slušaju.' A on mu je rekao: 'Ne, oče Abrame, nego ako neko iz mrtvih dođe k njima, pokajaće se.' On mu je na to rekao: 'Ako ne slušaju Mojsija i Proroke, neće povjerovati ni ako neko ustane iz mrtvih.'⁷

Ova priča je bila dio jevrejskog folklora. Detalje narodnog vjerovanja koji su osnova za ovu priču zapisao je Josif Flavije⁷. On opisuje podzemlje u kojem se pravedni nalaze u Abramovom krilu, a duboki ponor razdvaja pravedne od nepravednih, koji trpe kaznu vatrom i vrelom parom. Ovu priču su Jevreji donijeli iz ropstva u Vavilonu, a slične ideje razvile su se i pod uticajem helenističke filozofije. Narod je dobro znao ovo vjerovanje pagana, i to Isus koristi kao osnov za svoju glavnu poruku.

Ako posmatramo literarni kontekst u kome se nalazi ova Hristova priča, ona je smještena u kontekst pokajanja. Luka 15. glava sadrži tri najljepše Hristove parbole o pokajanju: o izgubljenoj ovci, o izgubljenom dinaru i priča o izgubljenom sinu. U 16. glavi je priča o bogatašu i pristavu, gdje se takođe govori o pokajanju, a zatim slijedi priča o bogatašu i Lazaru. U 17. glavi se nastavlja tema pokajanja. To znači da u priči o bogatašu i Lazaru tema o kojoj Isus govori jeste pokajanje a ne zagrobni život.

Hrist je za svoje priče često uzimao primjere koji su bili poznati u narodu, bez obzira da li je to bilo istinito ili ne. Hrist je krenuo od poznatog i vodio je ljude ka nepoznatom. Nepoznato je bila pouka koju je Hrist želio da saopšti svojim slušaocima.

Hrist je iskoristio narodno praznovjerje da bi ih poučio pokajanju i vjeri zasnovanoj na Pismu. Centralna pouka priče jeste: 1) posle smrti nema prilike za pokajanje; 2) ljudi su toliko tvrdoglavci u grijehu da čak i ako bi neko uskrsao iz mrtvih ne bi vjerovali Bogu; 3) potrebno je slušati Božju Riječ (Mojsija i Proroke), u protivnom istinska vjera će izostati. Bogataš i Lazar su se razlikovali u stavu prema životnim vrijednostima. Bogataš je težio samo materijalnom bogatstvu i dobio ga je, ali ne i vječni život. Lazar

---

⁷ Josephus Flavius, The Complete Works of Flavius Josephus; Philadelphia: John C. Winston; p. 901

je težio Bogu, svjestan svojih grijeha i potrebe za kajanjem, pa je nagrada bila život sa Bogom.

Šta bi se desilo ako bismo bukvalno tumačili ovu priču? Ako bismo željeli da svakom detalju ove priče damo doktrinarnu vrijednost, priča bi postala besmislena.

Isus je nešto prije toga rekao da će pravedni primiti platu pri uskrsenju mrtvih (Luka 14:12-14), a ne neposredno posle smrti, kako izgleda u priči.

Isus je rekao da će nas uzeti k sebi tek kad se bude vratio drugi put (Jovan 14:1-3), a ne odmah posle smrti, kao što je slučaj u priči.

Svakog dana umre preko 100.000 ljudi u svijetu. Ako se spasava samo 1%, to znači da bi „Abramovo krilo“ trebalo da bude toliko veliko da dnevno primi bar 1.000 ljudi. Ako je Abramovo krilo samo figurativni izraz a ne doslovan opis dešavanja posle smrti, onda su i drugi detalji priče samo figurativni opis čiji je cilj saznavanje neke religijske istine. U Jevrejima 11:39,40 piše da junaci vjere, među kojima je i Abram (Jev. 11:8-19), još nisu primili savršenstvo, još nisu uskrslji, nego će ga primiti kad i mi. U priči je Abram u raju iako apostol Pavle piše da Abram još nije uskrsoao. A Pavle je izvjesno, kao prijatelj jevandeliste Luke, znao za ovu priču.

Ljudi koji vjeruju da postoji „besmrtna duša“ vjeruju da ona nema tijelo, jer tijelo umire a duša navodno nastavlja da živi bez tijela. Kako onda u priči bogataš u paklu ima prst, jezik i oči? Kako duša bez tijela uopšte može da osjeća bol ako nema nerve koji se nalaze u koži? Zar za bestjelesnu dušu može da bude prepreka ponor koji razdvaja raj od pakla?

Zamislite da ste u raju, uživate, sve je lijepo, a preko provalije vidite ljude kako se muče. Vidite nekog vašeg rođaka, prijatelja i razgovarate sa njima! Kakav bi to raj bio?

Sve ovo govori da je ovo priča zasnovana na narodnim vjerovanjima, čija je centralna poruka: pokajte se i vjerujte ono što piše u Mojsijevim knjigama i prorocima.

Život!

Zlo nije vječna realnost. Vijest koju nam upućuje Bog preko Biblije je da smrt nije kraj, da će doći dan uskrsenja.

Jedan poznati propovjednik bio je pozvan da propovijeda na jednoj sahrani. Odlučio je da na sahrani govori ono što bi govorio Isus u toj prilici. Tražio je u sva četiri jevanđelja da sazna šta je Hrist propovijedao na sahranama. Otkrio je da je Hrist svaku pogrebnu povorku na kojoj je prisustvovao izmjenio u trijumfalnu povorku. Tamo gdje je bio Hrist, tamo je bilo uskrsenje. Mrtvi su se na Njegov glas vraćali u život.

Isus kaže: „Ja sam uskrsenje i život, ako ko vjeruje u mene, ako i umre, živjeće.“ Nadahnuta Riječ kaže: „Ko ima sina Božjega ima život, ko nema sina Božjega nema života.“ (1. Jovanova 5:12) Uskrsenje Isusa Hrista je garancija za spasenje ljudi koji vjeruju Bogu. Doći će dan suda kada će svi doći na Božji sud, i kada će jedni primiti vječni život, a drugi vječnu smrt. Da li ćemo primiti život ili smrt zavisi od našeg izbora: za Boga ili protiv Boga. „Jer gle, ja ću stvoriti nova nebesa i novu zemlju, i što je prije bilo neće se pominjati niti će na um dolaziti.“ (Isajija 65:17)

Kako postati besmrтан?

Ljudi su izabrali da se odvoje od izvora života, od Boga. Ali Bog nije ostavio ljude iako su ljudi ostavili njega. „Jer Bog je toliko volio svijet da je dao svog jedinorođenog Sina, da niko ko vjeruje u njega ne bude uništen, nego da ima vječni život.“ (Jovan 3:16)

„Ko moju riječ sluša i vjeruje onome koji je mene poslao ima život vječni, i ne dolazi na sud, nego je prešao iz smrti u život.“ (Jovan 5:24) „I ja ću im dati život vječni, i nikad neće izginuti, i niko ih neće oteti iz ruke moje.“ (Jovan 10:28)

„A Isus joj reče: Ja sam uskrsenje i život. Koji vjeruje mene, ako i umre živjeće. I nijedan koji živi i vjeruje mene nikada neće umrijeti. Vjeruješ li ovo?“ (Jovan 11:25-26)

„A ovo je život vječni: da upoznaju Tebe, jedinog istinitoga Boga, i koga si poslao Isusa Hrista.“ (Jovan 17:3)

„Riječi koje vam rekoh duh su i život su.“ (Jovan 6:63)

Okultizam (parapsihologija)

Da bi doznali svoju budućnost ljudi koriste razne okultne prakse: prizivanje duhova da bi se razgovaralo sa mrtvim ljudima (spiritizam ili nekromantija), tumačenje snova (oneromanija), bacanje kocke (kleromanija), posmatranje zvijezda (astrologija), gledanje u jetru životinja (hepatoskopija), i dr...

Šta znači riječ okultizam? Prema rječniku okultizam predstavlja skrivenu, tajnu mudrost van domena običnog ljudskog znanja. To su neobjašnjivi događaji, otkrivanje informacija koje su nedostupne ljudima. Vidovitost, telepatija, telekineza, hiromantija (gledanje u dlan), gatanje kartama, „magnetsko lijeчење“ ili bioenergija...

Dakle, okultizam je pokušaj ljudi da kontaktiraju sa natprirodnim silama, paranormalnim pojavama, od kojih ljudi žele da dobiju natprirodnu силу koja bi im dala moći nad drugim ljudima. Izvor okultnih sila je tajanstven. Pristalice okultizma koje pokušavaju da ovaj fenomen prikažu na učnim jezikom, nazivaju ga i parapsihologija.

Mistika privlači ljude. Mnoštvo časopisa i TV emisija popularišu okultizam, pa je uticaj okultizma danas ogroman. Po statistici u Njemačkoj danas ima više astrologa i враčara nego sveštenika. Mnogi biznismeni, političari, muzičari i sportisti konsultuju ličnog astrologa, vidovnjaka ili medijuma da bi gradili svoju karijeru. Dakle, okultizam je veoma prisutan i uticajan.

Pokret Novo Doba Nju Ejdž (New Age) praktikuje i populariše okultne pojave, naročito preko holivudskih filmskih zvijezda i popularnih muzičara. Oni upražnjavaju jogu, meditaciju, prizivanje mrtvih, i slično. Ljudi zatim imitiraju svoje ljudske idole misleći: „Ako on to radi, a pametan je, slavan i bogat, onda mogu i ja. Možda je to put da se postane slavan i bogat.“

Nju Ejdž pokret ne vjeruje da Bog postoji kao ličnost, nego kao

energija, sila. Smatraju da je Bog u svemu, da se emanacija Boga nalazi svuda (panteizam). Cilj života je biti svjestan o božanskom u sebi, samostvarenje, spasenje, iluminacija.

Danas spiritizam izgleda kao anahronizam, nešto primitivno i zastarelo. Ljudi su očekivali da će napretkom nauke čovječanstvo otkriti šta se dešava kod okulnih pojava i osloboditi se zabluda. Međutim, danas su parapsihološke pojave više nego ikada ranije tajanstvene i prisutne u štampi, na TV i Internetu.

Dosta intelektualaca, a i religioznih ljudi vjeruje da su ove pojave pozitivne. Većina ljudi za natprirodne pojave kaže: „Nešto ima...“. Ipak, malo ljudi je u stanju da objasni šta to ima. Za prizivanje duhova ljudi kažu: „To je izmišljotina, to nije ništa.“ Ili: „Čašu neko od ljudi gura prstom,“ „Ljudi dižu sto,“ itd. Drugi opet kažu: „Kao da ima tri tone u toj čašici, svi se držimo za ruke, dakle neko drugi kuca,“ itd., dakle, uvjereni su da to nije ljudski trik.

Šta je spiritizam?

Spiritizam (nekromantija) je okultna praksa razgovaranja sa mrtvima, konsultovanja mrtvih ljudi, između ostalog da bi prorekli budućnost. Postoje osobe koje tvrde da su na razne načine razgovarali sa umrlim ljudima. Pošto riječ spirit znači duh, spiritizam u širem smislu znači svaka povezanost sa duhovima (prizivanje duhova je jedna od njih).

Veliki broj ljudi je već imao iskustva sa nekom okultnom pojavom. Prizivanje mrtvih je česta pojava. Sve počinje od radoznalosti, znatiželje. Ljudi žele da saznanju budućnost: „Ko će mi biti mladić, ko će mi biti djevojka, koju ocjenu ću dobiti u školi“, itd.

Međutim, postepeno se sve više ulazi u kontakt sa onostranim silama do te mjere da neki svakodnevno komuniciraju sa duhovima, i pitaju za svaku sitnicu šta da rade. U početku može da bude zanimljivo, fantastično, da se ljudi osjećaju superiornijim od drugih ljudi. Međutim, postepeno svi koji prizivaju duhove ulaze u velike psihičke krize. Namještaj im se pomjera po kući, predmeti lete, dešavaju se čuda koja primoravaju

Ijude da se pokore duhovima. Duhovi ljudima u toj fazi ne dopuštaju da prekinu kontakt sa mrtvima. Da bi se odbranili, neki ljudi pokušavaju, kao u filmovima da nose amajlje, da ispod jastuka stave nož, krst i sl., ali uza-lud. Ovo mučenje se često završava tragično.

Porijeklo spiritizma

Spiritizam nije ništa novo. Okultizmom su se bavili u staroj Indiji, Egiptu, Asiriji, Vavilonu, Grčkoj i Rimu. Spiritizam je postojao tokom cijele ljudske istorije, ali je posle izvjesne pauze danas sve prisutniji.

Smatra se da je moderni spiritizam otpočeo 1848. godine u SAD, u državi Njujork. U gradu Hajdsvilu živjela je porodica Foks. U svojoj kući su često čuli neko čudno kucanje. Često se događalo da se namještaj pre-mještao. Nisu znali šta se zbiva, i bili su uplašeni.

Porodica Foks je imala dvije kćeri: Margareta je imala 15 godina, a Katarina 12 godina. Jednoga dana Margareta je odlučila da nekako stupi u kontakt s tom misterioznom silom i onda je upitala glasno: „Ko si ti?“ Onda se čuo jedan otkucaj. Zatim je i majka pitala: „Koliko moja starija čerka ima godina?“ Čulo se 15 otkucaja. „Koliko mlađa čerka ima go-dina?“ Čulo se 12 otkucaja. Tako je porodica Foks počela da komunicira sa duhovima. Taj duh se predstavio kao duh Čarlsa Rozme koji je bio ubi-jen. Duh im je rekao da se njegovo tijelo nalazi u podrumu njihove kuće. Kada su pozvali policiju, zaista je u podrumu otkriveno tijelo Čarlsa Rozme. Ovaj fenomen se pročuo i tako je počeo moderni spiritizam.

Moderni spiritizam je u početku bio ateističan. Međutim, danas je sve više medijuma koji tvrde da Bog djeluje preko njih. Mnogi religiozni ljudi posjećuju seanse i ljude koji čine čuda. „Materijalizacija“ je pojava kada se preko medijuma stvara neka supstanca. Na primjer, Sai Baba je iz ruku ispuštao zlatni prah, ili spiritista dozove duha koji postane vidljiv. Tako se na nekim seansama pojавilo biće koje se predstavilo kao Isus Hrist i go-vorilo neke njegove riječi zapisane u Bibliji.

Natprirodne moći

Na osnovu Biblije, *čovjek sam po sebi nema natprirodne moći*, bilo da je riječ o parapsihologiji, bioenergiji, ili komuniciranju sa duhovima. U Bibliji nigdje ne piše da je Bog dao čovjeku moć koja je drugim ljudima nedostupna. Bog je činio čuda preko nekih ljudi, ali ne da bi ljudi napravili kult od Božjih proroka, nego da pozove ljude da se obrate Njemu za spasenje. *Čovjek može biti kanal samo dvije sile.*

1) Čovjek može biti kanal Božje sile. Bog je preko nekih ljudi činio čuda: trenutno je liječio bolesne, uskrsavao mrtve, razdvajao rijeke i more, spuštao vatrnu s neba. Božji proroci i apostoli govorili su uvijek u skladu sa Božjim karakterom objavljenim u Bibliji, i živjeli su u skladu sa Božjim uputstvima.

2) Druga sila koja može djelovati preko ljudi je sotonska sila.

Čovjek sam po sebi ne posjeduje natprirodne moći.

Čovjek može biti samo kanal dvije sile, *ili sotonske sile ili Božje sile.*

Iskustva

Gotovo da nema osobe koja nije slušala priče kako su se ljudi u situacijama kad ne mogu riješiti neki svoj problem, pronaći ukradenu imovinu, nestalu osobu i sl. obraćali za pomoć nekom poznatom vračaru ili gataru, licu za koje se vjeruje da komunicira sa onostranim svijetom. Nerijetko se to završava uspjehom i onda „klijent“ kaže: „To je Božja ruka.“ Kad vide bilo kakvo čudo, mnogi ljudi kažu: „Bog je to učinio“.

Kako to da se neobrazovani medijum u transu služi stranim jezikom, ili čak i izumrlim ili vrlo rijetkim jezicima? Kako objasniti kad ženski medijski govore muškim glasovima, sa stranim naglaskom?

U jednom francuskom časopisu pisalo je o Staljinovom susretu sa Wolfom Mesingom, hipnotizerom i telepatom. Staljin je želio da testira moći telepatije, u želji da nametne misli drugim ljudima. On je zatražio od Wolfa Mesinga da ukrade 100.000 rubalja iz Gos banke u Moskvi, tako što će telepatski da hipnotiše blagajnika. Mesing je došao na šalter u Gos banci

s praznim papirom u ruci. On je blagajniku mentalno zapovijedio da mu dâ 100.000 rubalja. Blagajnik je izvršio ovu zapovjest bez razmišljanja. Mesing je uzeo novac i izašao van banke do Staljinovih ljudi, koji su gledali šta će se dogoditi. Kada su ušli u banku, blagajnik je sjedio u šoku, gledajući prazan list papira koji je uzeo umjesto 100.000 rubalja.

Staljin je zatim zatražio od Mesinga da bez dozvole uđe u njegovu daču (vikendicu) u Kunčevu, a da pritom prođe kroz nekoliko straža. Prva straža, tjelohranitelji, ali i svi kuvari i radnici bili su obezbjeđenje. Mesing je prihvatio izazov. Nekoliko dana kasnije, Staljin je radio u dači i iznenada ugledao pred sobom Mesinga. On je ušao telepatski hipnotišući sve stražare govoreći im: „Ja sam Berija, vi me poznajete, ja sam šef tajne policije“. Stražari su dobro poznavali Lavrentija Popoviča Beriju, šefa policije, ali su pustili Mesinga iako je njegov fizički izgled bio potpuno drugaćiji od Berije.

Koja je to sila, čija je to moć, koja je jača od obezbjeđenja najbolje čuvanog predsjednika?

Kada je Hilari Klinton, supruga bivšeg predsjednika SAD, kazala da komunicira sa „duhom“ umrle Eleonore Ruzvelt i od nje dobija savjete, ko onda upravlja tom zemljom?

Ako jedan čovjek sjedi u Novosibirsku, a drugi u Filadelfiji i razgovaraju bez uređaja, ili pred TV kamerama jedna žena bez dodirivanja pokreće predmete snagom uma, ili čovjek pod dejstvom alkohola sa daljine od 2-3 metra od foto aparata stvara sliku na filmu „mentalnom silom“, onda moramo da razmislimo koja od ove dvije sile djeluje preko njih. Isus nam je rekao jedan od načina kako da provjerimo ko stoji iza čuda: „Po rodom vima poznaćete ih.“ Pogledajte da li žive po Božjim uputstvima, da li govore nešto što je suprotno od onog što je Bog objavio, i vidjećete ko govori preko njih.

Ikone i kipovi plaču, curi krv sa slike raspeća. Hiljade ljudi hrli da vidi čudo iako ne zna ko stoji iza čuda. Ko stoji iza „djevice Marije“ koja u Medugorju prognozira ko će biti šampion u fudbalu? Jasno je da Bog za ljudе ima mnogo važnije poruke od toga ko će biti prvi u fudbalu.

Kontra iskustvo

U SAD, za vrijeme vijetnamskog rata, jedan mladić koji je živio samo sa majkom, bio je odveden u rat u Vijetnam. Odavno je izgubio oca, pa su majka i sin bili vrlo vezani. Živjeli su u lijepoj kući.

Sin je redovno pisao majci. Ali posle godinu dana, pisma više nisu stizala. Majka je naslućivala da se nešto dogodilo. Jednog dana, ispred kuće je stao vojni auto i vojnici su joj saopštili da je njen sin bio na teškom zadatku, da je nestao, i da svi podaci govore da je poginuo. Sahranjen je sa svim počastima. Majka je bila skrhana. Zapostavila je dvorište i svoju kuću, zapostavila je sebe. Nije bilo tužnije osobe od nje.

Jednog dana komšija joj je u prolazu rekao: „Gospođo, znam šta vam se dogodilo. Mi često razgovaramo sa dušama umrlih. I vi možete doći u sledeći utorak i razgovarati sa svojim sinom.“ Majka je poznavala Bibliju pa je rekla: „Ne gospodine, u Bibliji piše da kad čovjek umre nalazi se u nesvjesnom stanju. Ne želim da učestvujem na vašim sastancima prizivanja duša umrlih.“ I komšija je otišao. Posle nekog vremena ovaj komšija joj je opet rekao: „Sinoć smo razgovarali sa vašim sinom i znate šta vam je poručio? I komšija je rekao nešto što su samo majka i sin znali. Majčino srce nije izdržalo pa je rekla: „Doći će.“

Otišla je na seansu i tamo je medijum, iz polumraka prizvao osobu koja je izgledala isto kao njen sin. Ona je drhteći pitala: „Sine, zar si to ti?“ „Da, ja sam mama.“ Razgovor je u početku bio vrlo napet, ali od tada svakog utorka žena je bila na sastanku i razgovarala sa svojim sinom. Razgovori su postali toliko intimni da su čak planirali šta će popraviti na kući, šta će kupiti, šta će prodati. Kao da je njen sin ponovo bio tu.

Posle godinu dana, neko zvoni na vratima. Otvori ona vrata, kad – njen sin! Ona kaže: „Sine, otkud ti? Nismo se dogovorili da se danas vidimo.“ Sinu je trebalo vremena da shvati šta se dogodilo. Kasnije je majka tužila ove ljude.

S kim je ova žena razgovarala na seansama?

Sličan je slučaj Rože Mornoa. Morno je vjerovao da se na spiritističkim seansama javljaju duše umrlih. Međutim, na jednoj seansi čuo je glas još

živog gradonačelnika Montreala, čiji je glas mnogo puta čuo na radiju. Imitacija je bila savršena. Jedino što to nije bila mrtva osoba, nego, kako je Morno protumačio, demon čiju je prevaru bilo nemoguće prozrijeti bez Božje pomoći.

Šta se zapravo dešava? „Jer takvi ljudi su lažni apostoli, koji varaju druge i pretvaraju se da su Hristovi apostoli. A nije ni čudo, jer se i sam Sotona pretvara da je anđeo svjetlosti.“ (2. Korinćanima 11:13,14) Dakle, Sotona se ljudima ne predstavlja otvoreno ko je, nego se prikriva, maskira. Takođe se i Sotonini saradnici (demoni) pretvaraju u nešto pozitivno (anđele), da bi prevarili ljude.

Po Bibliji, kad čovjek umre nalazi se u nesvjesnom stanju i čeka Hristov drugi dolazak, čeka sudnji dan. Mrtvi ljudi ne mogu da se javljaju živima, jer u Bibliji piše da mrtvi ne govore, nisu aktivni, nemaju misli, emocije – jednostavno nisu živi (Propovjednik 9:5,6,10). Mrtvog imitira onaj ko se „pretvara u anđela svjetla“.

Dakle, čovjek nema u sebi natprirodne moći. Čovjek može biti posrednik (medijum) dvije vrste sila: ili Sotonske sile ili Božje sile. Ko su mrtvi koji se javljaju na seansama?

Čula ili razum?

Ljudi kažu: „Nema potrebe da sumnjam u postojanje duhova, bioenergiju, reinkarnaciju, i sl. Ja vjerujem u ono što vidim. Doživio sam to...“ Međutim, nama je dat razum da ne bi bili prevareni onim što vidimo. Kada mađioničar izvodi trik mi vidimo svašta, ali nam razum govori da to nije istina. Mi vidimo na TV ekranu i Paju Patku i Djeda Mraza, ali znamo da oni nisu ono što izgleda da jesu. Dakle, ne vjerujemo u sve što vidimo.

Neke druge stvari nismo vidjeli ni doživjeli čulima, ali nam razum govori da one postoje. Na primjer, čestice u atomu nisu viđene, ali atom pokazuje osobine koje nam govore kakve su to čestice. Dakle razumom treba ispitati ko stoji iza glasova i pojava mrtvih ljudi na seansama. Bog daje razuman, istinit odgovor, i treba imati povjerenje u Boga koji sve zna. Potrebno je da budemo zrele osobe, da ne vjerujemo svojim čulima da

mrtvi govore na seansama kao što ne vjerujemo mađioničarima i crtanim filmovima.

Zamislite dva proroka koji govore suprotno jedan od drugoga. Ili je jedan istinit ili drugi. Međutim, oba proroka naprave isto čudo. Kome ćete vjerovati? Takav primjer imamo u Bibliji: preko proroka Ilike Bog je spustio vatru s neba, a prorečeno je da će u budućnosti i Sotona da učini da vatra pada s neba (Otk. 13:13). Međutim, prorok Ilij je pozivao na iskreno pokajanje i život po Božjim uputstvima, a sotonska čuda ostavljaju ljudе da žive u grijehu, ili za grijeh optužuju Božji narod.

Drugi primjer je čudo hodanja po vodi. Osim Hrista, samo je apostol Petar ikada u istoriji hodao po vodi. Samo za sebe, ovo čudo je besmisleno. Međutim, u toj situaciji Hrist je napravio ovo čudo da bi pokazao apostolima da sve dok vjerujemo Bogu nismo ničim ugroženi. Kada se uzdamo u sebe i gledamo okolnosti života, počinjemo da tonemo i da se davimo. Zato Bog nikad nije u drugim situacijama učinio da neko hoda po vodi.

Biblijski stav

Šta o okultnim pojавama kaže Bog koji je stvorio naš svijet? Ovaj tekst je pisan 1500 godina prije Hrista, ali su i tada ljudi imali slične probleme.

„Kad uđeš u zemlju koju ti daje Gospod, tvoj Bog, ne uči se da činiš odvratne stvari koje čine oni narodi. Neka se kod tebe ne nađe niko ko bi svog sina ili svoju kćer provodio kroz vatru, ni koji gata, ni koji se bavi magijom, ni koji proriče po zvijezdama (astrolog), ni vračar, ni koji baca čini, ni koji priziva poznate duhove, ni opsjenar (hipnotizer, šarmer), ni koji pita mrtve (nekromant). Jer ko god tako nešto čini odvratan je Gospodu, i zbog takvih gadosti Gospod, tvoj Bog, tjera te narode ispred tebe. Budi poslušan Gospodu, svom Bogu.“ (5. Mojsijeva 18:9-13)

Bog je obećao Izraelcima da će im dati zemlju naroda koji su se bavili okultizmom na razne načine (prinošenje djece na žrtvu, spiritizam, magija...). Bog kaže da su to gadna djela zbog kojih će ti narodi biti uništeni. Ovo je ujedno upozorenje ljudima koji se danas bave okultnim. Bog je

upozorio Božji narod da se time ne bavi. Ovo je zapovjedni način: „neka se ne nađe u tebe.“ Ko bi želio da se bavi okultizmom, morao bi da napusti zemlju ili da po zakonu bude ubijen. „Drži se sasvim Gospoda Boga svojega.“ Na žalost, ovaj nalog je bio zloupotrebljavan od strane katoličke inkvizicije koja je tako ubijala radi svojih interesa, a ne po Božjoj pravdi. Tako su pomogli sadašnjem usponu pravih okultista.

„A strašljivci, bezvjerni, izopačeni, ubice, bludnici, враčari, idolopoklonici i svi lažljivci završić će u jezeru koje gori ognjem i sumporom, koje je druga smrt.“ (Otkrivenje 21:8) Ovdje Bog jasno proriče budućnost onih koji se bave okulnim. Vječna smrt.

„Pa će se onda javiti bezakonik, kojega će Gospod Isus ubiti duhom usta svojih, i iskorijeniti svjetlošću dolaska svojega. Kojega je dolazak po činjenju Sotoninu sa svakom silom, i znacima i lažnim čudesima.“ (2. Solunjanima 2:8-9) Hrist je rekao: „Jer će izići lažni Hristosi i lažni proroci, i pokazaće znake velike i čudesa...“ (Matej 24:24)

Pred Hristov drugi dolazak biće mnogo čuda, ali ne Božjih čuda. Bog je prorekao da će se pred Hristov drugi dolazak pojavitи čudotvorci i lažni Hristi koji će pokazati velike znake i čuda. Zašto će činiti čuda? Koji im je cilj? Isus nam je i to rekao: „Da bi prevarili, ako bude moguće, i izabrane. Eto, unaprijed sam vam rekao.“ (Matej 24:24)

„Ne obraćajte se onima koji prizivaju duhove i ne pitajte za savjet vratiti se da zbog njih ne postanete nečisti. Ja sam Gospod, vaš Bog.“ (3. Moj-sijeva 19:31)

Ko je autor ovakvih „čuda“? Bog je to objasnio u Otkrivenju 12:9,13-14: „Stara zmija, koja se zove đavo i Sotona, koji vara sav vasioni svijet... i učini čuda velika... i vara one koji žive na zemlji znacima (čudima)“. Obraćite pažnju da je cito svijet prevaren ovim čudima. Po Bibliji okultizam nije igra, nego vrlo opasna zamka, na koju Bog ozbiljno upozorava ljudi. Vjernik stalno mora da bude na oprezu. Bez obzira koliko je istina bolna, koliko traži promjene stavova, treba je prihvati. Moderni spiritizam je kult demona u novom obliku.

Sotona čini da se na seansama navodno pojavljuju ljudi koji su živjeli bezbožno i tvrde da se nalaze na nebu i da su srećni. Na taj način navode

Ijude da misle da nema razlike između ljudi koji poštuju Boga i ljudi koji ne poštuju Boga.

Na vratima jedne prostorije u kojoj se održavala spiritistička seansa stajao je natpis: „Osobama slabog zdravlja i psihički labilnim ulaz se ne preporučuje!“ Suprotno tome Hrist kaže: „Dođite k meni, svi koji ste umorni i opterećeni, i ja ću vas odmoriti.“

Spiritistička seansa u Bibliji

Saul, prvi jevrejski kralj, dok je živio po Božjoj volji istrijebio je sve one koji su prizivali duhove, vračare i gatare (1. Samuelova 28:3).

Međutim, kasnije je Saul odbacio Boga. Tako se Saul našao u vrlo teškoj situaciji. Nije znao šta ga čeka u budućnosti, a želio je da sazna da li će pobijediti u bici koja je bila pred njim. Pokušavao je da pita Boga, ali Bog nije želio da mu odgovori, jer Saul više nije živio životom po Božjoj volji.

Saul je tražio izbavljenje od neprijatelja, a želio je da nastavi da živi u grijehu. Međutim, Bog ne odgovara na naše molitve ako su neiskrene i sebične, pa tako nije odgovorio ni Saulu. Umjesto da se pokaje i vrati Bogu, Saul je otisao kod vračare iako je znao da je ona na suprotnoj strani od Boga, i tražio da mu ona prizove „duh“ umrlog proroka Samuela. Vračara je vidjela „jednog boga kako izlazi iz zemlje.“ (1. Samuelova 28:13) Ko su ti bogovi? Po Bibliji, bogovi su demoni, to jest pali anđeli, đavoli, koji se samo predstavljaju kao „bogovi“: „Tuđim bogovima izazivali su ljubomoru njegovu, vrijeđali su ga gadostima. Žrtve su prinosili demonima, a ne Bogu, bogovima koje nisu poznavali, novim bogovima koji su se nedavno pojavili, za koje praočevi vaši nisu znali.“ (5. Mojsijeva 32:16,17)

Saul se poklonio „proroku Samuelu“, to jest demonu koji je imitirao proroka, i tražio savjet. Umjesto da prestane da grieši protiv Boga, Saul je padao sve dublje.

Pravi prorok Samuel je znao da Bog zabranjuje prizivanje mrtvih. Čak i kad bi mrtvi bili svjesni i kad bi mogli da govore, pravi prorok Samuel sigurno se ne bi odazvao vračari (medijumu), jer je znao da je Bog tražio

da se istrijebe takvi ljudi. To znači da kroz vračaru nije govorio prorok Samuel, nego demon, anđeo koji se pobunio protiv Boga i koji želi da prevarom odvuče ljude od Boga. Pravi prorok Samuel sigurno se ne bi u životu borio protiv vračara a posle smrti sarađivao sa vračarom.

Da se stvarno javio prorok Samuel, on bi sišao s neba iz raja, ne bi „izašao iz zemlje“ kako je opisala vračara (1. Samuelova 28:13-14).

Ako Gospod nije htio da Saulu odgovori preko Božjih proroka, zašto bi mu odgovarao preko vračare? Bog je očigledno odlučio da čuti, da ne odgovori Saulu da bi ga naveo da shvati da je nemoćan bez Božje pomoći. Ipak, Saul je naivno povjerovao da Bog, koji nije želio da mu odgovori preko proroka, sada njemu navodno govori preko medijuma „mrtvih“ za koje je tražio da se istrijebe. Bog nije nepostojan, Bog je nepromjenljiv u načelima pravde, istine i ljubavi.

Zašto je Bog odbacio Saula? Ironija je da mu je demon koji je imitirao proroka Samuela rekao istinu: Bog mu je istrgao kraljevstvo iz ruke jer nije poslušao Gospodnji glas. Sjutra će poginuti on i njegovi sinovi. (1. Samuelova 28:16-19) Jedino što mu je demon istinu rekao tako grubo da Saul nije smogao snage da se vrati Bogu.

Dakle, evo šta je uzrok smrti kralja Saula: „Tako je Saul poginuo zbog svojeg prestupa kojim se ogrešio o Gospoda zato što nije držao Gospodnju riječ i zato što je tražio savjet od medijuma.“ (1. Dnevnika 10:13) Saul je poginuo, kaže Biblija, jer je tražio da pita duh vračarski. Dakle, spiritizam nije bezazlena kućna zabava, nego „zabava“ opasna po život.

Kako vračari pogađaju?

Kako vračari i gatari znaju gdje se nešto nalazi kad je ta informacija običnom čovjeku nedostupna? Kako „duhovi“ pogađaju ono što obični ljudi ne znaju? Kako se događaju čuda na seansama? Obratite pažnju, ovo je veoma važno!

Samo Bog poznaće budućnost. Bog Stvoritelj posjeduje apsolutno znanje. Bogu su poznati prošlost, sadašnjost i budućnost. Pred Njim je sve otkriveno.

Sotona ne poznaje budućnost, ali zna prošlost i sadašnjost. Sotona i demoni prate život ljudi, a onda kad odu kod medijuma on im navodno pogađa ko su, gdje rade, kakve probleme imaju u porodici i sa zdravljem, kako im se zove čukundjeda, i neke tajne koje znaju samo oni i niko drugi. Ljudi su šokirani jer su vidjeli čudo. Zdrav razum se gubi kada su čula obmanuta. Tako čovjek stiče povjerenje u medijuma, to jest u demona koji je učinio čudo.

Na osnovu slučaja kralja Saula, možemo da zaključimo da ljudi koji okrenu leđa Bogu ne mogu da očekuju da će Bog da ih vodi i zaštiti od prevara demona. Sotona zna prošlost i sadašnjost, ali ne zna budućnost. On nagađa budućnost, i neki put pogodi. Ako čovjek vjeruje medijumu, onda je odbacio Boga koji nas je upozorio da su medijumi ustvari posrednici demona. Bog ne može da štiti čovjeka koji nema povjerenje u Njega. Tako Sotona daje čovjeku proročanstva koja će on pomoći da se ispune. Ako kaže da ćete slomiti nogu, Sotona će pomoći da se to ispuni. Ako kaže da ćete imati „avanturu“, pobrinuće se da je imate, bez obzira što to nije avantura nego preljuba, kršenje Božjeg zakona. Sotona može da pogriješi u proricanju samo ako čovjek kome je prorečeno vjeruje Bogu i živi po Božjoj volji.

Kako razlikovati pravog i lažnog proroka?

Već smo rekli da po rodovima, to jest po karakteru, možemo da prepoznamo da li nekog čovjeka šalje Bog ili neko drugi.

Bog nikad ne griješi u proricanju. Njegova tačnost je 100% jer Bog sve zna, a onaj ko sve zna ne može da pogriješi. „Ako u svom srcu kažeš: Kako ćemo znati koje riječi Gospod nije rekao? onda znaj ovo: ako prorok kaže nešto u Gospodnje ime, pa se to ne dogodi i ne ispuni se, onda to nije rekao Gospod. Taj prorok je to rekao iz drskosti. Ne boj ga se.“ (5. Mojsijeva 18:21-22) Čim prorok nešto prorekne i ne ispuni se, makar njegov procenat pogađanja budućnosti bio 95%, to nije Božji prorok. Bog sve zna i ne griješi.

„Ako se među vama pojavi neki prorok ili čovjek koji sanja snove i on

ti pokaže neki znak ili učini neko čudo, pa se taj znak obistini ili se dogodi čudo o kom ti je govorio, i on ti kaže: 'Hajde da idemo za drugim bogovima, koje ne poznaješ, i da njima služimo,' ne slušaj riječi tog proroka ni čovjeka koji je sanjao taj san, jer vas Gospod, vaš Bog, iskušava da bi znao da li volite Gospoda, svog Boga, svim svojim srcem i svom svojom dušom. Za Gospodom, svojim Bogom, idite i njega se bojte, njegova uputstva držite i njegov glas slušajte, njemu služite i njega se držite." (5. Mojsijeva 13:1-4) Dakle, ako neko poziva da se Bogu služi drugačije od Božjih principa koji su nepromjenljivi jer su savršeni, onda on nije Božji prorok.

„Ako vam kažu: Obratite se onima koji prizivaju duhove ili onima koji gataju, koji šapuću i mrmljaju – zar narod ne treba da se obraća svom Bogu? Zar da se mrtvima obraća umesto živima? K zakonu i svjedočanstvu! Ako ne govore prema ovoj riječi, to je zato što nema svjetlosti u njima.“ (Isajja 8:19-20) Lažni proroci čine čuda da bi ljudi odvukli od pravog Boga, da ljudi navedu na neposlušnost svom Stvoritelju. Čak i kada lažni proroci pogađaju i čine čuda, ne vjerujte im nego se držite Boga i Božjih uputa. Život lažnih proroka je sigurno bar u nečemu suprotan Božjem zakonu i nekom svjedočanstvu koje je Bog dao. Lažni proroci ne pozivaju na poslušnost Božjim uputstvima otkrivenim u Svetom Pismu, nego ih iskrivljuju ili potpuno ignorišu.

Apostola Pavla su nazivali jeretikom iako „vjeruje sve što je napisano u zakonu i u prorocima.“ (Djela 24:5,14) Pravi proroci ne govore ono što bi ljudi željeli da čuju, nego istinu. Pozivaju na pokajanje i poslušnost Bogu: „Gospod je upozoravao Izrael i Judu preko svih svojih proroka i preko svih svojih vidjelaca: Vratite se sa svojih zlih puteva i držite moja uputstva i moje odredbe, prema svemu zakonu koji sam dao vašim praočevima i koji sam vam prenio preko svojih slugu, proroka.“ (2. Kraljevima 17:13)

Pravi proroci ne uzimaju novac za proricanje. Njihovo proricanje budućnosti dolazi kao dar od Boga, a ne kao njihova sposobnost. Na primjer, prorok Eliša nije htio da uzme novac ni za izlečenje sirijskog vojnog zapovednika Namana od gube. Elišin sluga koji se polakomio i tražio od zapovednika novac i odjeću bez Elišinog znanja, postao je gubav. Prorok Mihej

je opisao tešku situaciju u Božjem narodu, među ljudima koji su trebali da budu vjerni Bogu: „Poglavarji njegovi po mitu sude, sveštenici njegovi poučavaju za platu i proroci njegovi gataju za novac...“ (Mihej 3:11)

Na žalost, neki okultisti znaju za ovo i onda za svoje usluge ne uzimaju novac direktno, već na posredan način kao prilog, dar dobre volje i sl.

Isus je upućivao na Svetu Pismo kao izvor ispravnih saznanja o Bogu i spasenju: „I počevši od Mojsija i od sviju proroka, kazivaše im šta je za Njega u svemu Pismu.“ „I reče im: Ovo su riječi koje sam vam govorio još dok sam bio s vama, da sve treba da se svrši što je za mene napisano u zakonu Mojsijevu i u prorocima i u Psalmima. Tada im otvori um da razumiju Pismo.“ (Luka 24:27,44,45)

Kako djeluje Sotona a kako Bog?

Sada ćemo dati glavne smjernice koje mogu biti od koristi da bi se čovjek mogao orijentisati kroz analizu toga kako djeluje Sotona, a kako Bog.

Sotonski način djelovanja:

1. Stavlja čovjeka i njegove sposobnosti u centar, prividno ga uzdiže i uvjerava da sam sebe može spasiti od zla i da mu nije potreban Spasitelj.

2. Umanjuje moralne norme, proglašava ih relativnim, ili pokušava čovjeka da nagovori da nastoji da ih svojom snagom ispuni.

3. Služi se obmanom, zbunjuje ljudski um neprozirnim teorijama koje često djeluju vrlo mudro. Ne cjeni čovjekovu slobodnu volju niti poštaje čovjekovu ličnost, pokušava da ljudski um dovede pod svoju kontrolu, nametanjem, često i krajnje podlim i surovim metodama (satanistički kult i slične organizacije su tipičan primjer).

4. Iako mrzi čovjeka, strpljivo djeluje u čovjekovom životu, nudeći i prividne ili privremene prednosti, sa ciljem da konačni kraj bude propast, diskvalifikacija iz okrilja Božjeg spasenja.

5. Zatamnjuje pravu sliku Boga, predstavlja ga kao strogog sudiju, pokušava da čovjeka zaokupi nečim drugim, tako odvraćajući njegov pogled od divnog karaktera našeg nebeskog Oca.

6. Pokušava da čovjeka na bilo koji način odvoji od jedinog izvora života, njegovog Stvoritelja, naročito da spriječi molitvu (ili da ju pretvori u mehaničku radnju gdje nije uključen razum) i proučavanje Božje objave za čovječanstvo, znajući da bi onda njegove laži bile raskrinkane i da bi izgubile svoju silu.

Načini Božjeg djelovanja:

1. Pomaže čovjeku da sebe cijeni na pravi način, istovremeno mu ukazujući na potrebu Spasitelja koji će mu pomoći u borbi sa grijehom i zlom.

2. Uzdiže načela plemenitog i čistog života, ukazujući na korisnost i blagoslove koji proističu iz takvog života.

3. Istinu jasno izlaže, upisuje je u savjest koja pomaže da nam bude prirodno da činimo dobro i da se klonimo zla. Pri tome sasvim poštuje čovjekovu slobodnu volju, ne primorava ga da Ga slijedi, ako on to ne želi.

4. Neizmjerno voli čovjeka, uvijek i isklučivo djeluje samo za njegovo dobro.

5. Poziva da mu se kao Svemoćnom obratimo u molitvi da bi nas na najbolji način vodio u životu. Daje nam svoju Riječ – Sveti Pismo, kao standard istine, da bismo uvidjeli šta je istina, a šta laž, i da bismo upoznali Njegovu neizmjernu ljubav.

Kako se oslobođiti crne magije?

Da li đavo bježi od krsta? Đavo ne bježi od krsta, nego bježi od onoga koji je bio na krstu, od Isusa Hrista, ali od pravog Isusa Hrista a ne od amajlije. Jedini dobar lijek je pročitati šta nam Bog savjetuje u Bibliji, moliti se Bogu i poslušati taj savjet. Ako ste u vezi sa živim Bogom, nijedna paranormalna sila ovoga svijeta vam ništa ne može, budite u to sigurni.

Bog štiti one koji imaju povjerenje u Njega, i zato se nemojte bojati nijedne okultne, parapsihološke sile. „Nema čini na Jakova ni vračanja na Izraela.“ (4. Mojsijeva 23:23) Nema vradžbina protiv Božjeg naroda koji sluša Boga. Balam nije mogao da prokune Božji narod jer je znao da ih Bog štiti dok drže Božje upute. Zato ih je naveo da krše Božja uputstva da bi Bog prestao da ih štiti. Dakle, ako držimo Božji nauk ne postoji

vradžbina ni magija koja može da nam naudi.

Lijek za sve paranormalne pojave

Da li ima nešto loše u tome kad okultista nekog izliječi? Medijumi mogu da izlječe samo onog kome su sile koje djeluju preko njega i pokrenule tegobe. Da mogu stvarno da liječe, oni bi okupili sve ljudе na jedno mjesto i izlječili bi ih. Medijumi izlječe, a ne upute čovjeka na zdrav i duhovan život, pa čovjek ponovo oboli jer živi nezdravim životom. Ako upute neki savjet, to možda može da nam trenutno izgleda dobro, ali je u dugoročnom smislu štetno za nas. Štaviše, u najvećem broju slučajeva, „izlječeni“ uz pomoć neke okultne prakse kasnije postradaju na svaki mogući način, jer demoni uživaju u izazivanju patnje, pometnje i smrti.

„Pokorite se dakle Bogu, a protivite se đavolu, i pobjeći će od vas.“ (Jakov 4:7) Pokoriti se Bogu znači vjerovati Bogu, živjeti sa Bogom, živjeti po Božjoj volji, ne po onome što ljudi govore, nego po onome što je Bog napisao u Bibliji. Na taj način ćemo se odbraniti od sotonskih sila. To je lijek za okultne pojave.

Čovjek nema natprirodne moći, osim ako mu ih da Bog ili Sotona. Ali mnogi ljudi su se molili i dogodilo se čudo. Bog je odgovorio. Kad vjernik učini čudo, on je svjestan da on sam nema tu moć, nego je to sila Boga koji sve može.

Religija treba da pomogne da budete uravnoteženi ljudi, da budete srećni u životu, srećni u braku, srećni na radnom mjestu, bolji građani...

Kako da saznam svoju budućnost?

Poznavanje budućnosti može da bude i dobro i loše. Dobro je znati budućnost ako želimo da znamo koji je izbor bolji. Naša budućnost zavisi od naših izbora, a ne od toga da li imamo sreće i da li su nam natprirodne sile naklonjene. Bog je u Svetom Pismu objavio principe i načela po kojima možemo da znamo koji je izbor dobar.

Poznavanje budućnosti može da bude loše za nas. Zamislite da vam

medijum kaže da ćete umrijeti u 35-oj godini života, da ćete imati težak udes ili razvod braka od osobe koju veoma volite. U šta bi se pretvorio vaš život? Stalno razmišljanje o nesrećama koje ne zavise od vas, spriječile bi vas da u životu budete aktivni i korisni sebi i bližnjima. Bog je veoma mudar što nam nije otkrio detaljno našu budućnost.

Nepoznavanje budućnosti je dobro za nas, jer tako vidimo i svoju potrebu da se oslonimo na Boga koji zna budućnost i želi nam dobro, za razliku od okultista koji ne znaju budućnost i ne žele nam dobro.

Ljudi odlaze kod medijuma da saznaju svoju budućnost jer im se više sviđa da vjeruju da njihova budućnost zavisi od nekog drugog, da je neko drugi kriv za njihove neuspjehe, nego da priznaju da su oni sami odgovorni za svoje odluke.

Postoji jednostavan način da saznamo svoju sudbinu:

1) Ako slušamo Boga u svemu, živjećemo vječno jer je Bog tako obećao.

2) Ako slušamo bilo kog drugog osim Boga, umrijećemo za vječnost.

Sve zavisi od naše odluke. Naša budućnost zavisi od našeg izbora. Božja milost i pravda su nam pruženi. Božje prisustvo ili odsustvo znači za nas život ili smrt. „Upoznaćete istinu i istina će vas oslobođiti!“ (Jovan 8:32)

Reinkarnacija (ponovno utjelovljenje) je vjerovanje po kome je sadašnji život pojedinca samo jedna od mnogobrojnih inkarniranih (utjelovljenih) formi, koje čovjek mora da prođe na svom putu ka savršenstvu. Po tom vjerovanju smrt nije pravi kraj života, nego je to samo kraj jedne inkarnacije (utjelovljenja) i početak drugog utjelovljenja. Ta uzastopna utjelovljena mogu biti u vidu svega što trenutno živi na zemlji. Sledеće utjelovljene može biti u formi biljaka, insekata, ptica, životinja ili čovjeka. Forma koju će čovjek dobiti u svojoj sledećoj inkarnaciji zavisi od kreativnosti duše, kao i od principa karme.

Karma je princip po kome je sadašnji život nagrada ili kazna za riječi i djela u našem pređašnjem životu. Cilj ovog procesa je dolazak u stanje savršenog života oslobođenog od tijela i oslobođanje od kruga reinkarnacija. Po nekim, broj uzastopnih inkarnacija može biti 8.400.000!

Koncept istorije u hinduizmu, a kasnije i u budizmu, jeste cirkularne prirode. Po tome već vidimo da ideja o reinkarnaciji ne daje odgovor kako je svijet nastao, ko je stvorio život, nego se već polazi od stanja gdje svijet postoji onakav kakav jeste. Vjeruje se da postoji neka vrsta vječnog kruga gdje se ponavljaju određene stvari. Oslobođenje ili „mokša“ postiže se kada individua shvati da je „atman“, to jest „ja“ ili „moje biće“ isto što i „brahman“, dakle, apsolutno biće od kojeg sve potiče. Dakle, oslobođenje će se dogoditi u onom trenutku kada ja shvatim da sam ja u stvari isto što i „brahman“, da sam dio tog svemirskog principa koji sve ujedinjuje, da sam dio boga. Da bi došlo do ove promjene, nude se određene metode.

S druge strane, u hrišćanstvu koncept istorije je linearne prirode. Ovaj svijet ima svoj početak, on nije proizvod slučaja, on ima svoju progresiju i ovaj svijet ima svoj kraj. Bog djeluje u ljudskoj istoriji, i na taj način Bog pokazuje kakvo će biti Njegovo djelovanje na kraju istorije čovječanstva.

Ko vjeruje u reinkarnaciju?

U reinkarnaciju vjeruju hinduisti, budisti, pristalice različitih filozofija i istočnjački obojenih religija (antropozofija, teozofija, svjesnost Krišne, i dr.), nju ejdžeri, kabalisti, razni okultisti, itd. Stotine miliona ljudi vjeruje u reinkarnaciju. Veliki broj intelektualaca prihvata teoriju o reinkarnaciji. Prema jednoj anketi, 75% ljudi u Holivudu vjeruje u reinkarnaciju, i čak jedna trećina Amerikanaca. Neki hrišćani smatraju da se teorija o reinkarnaciji može pomiriti sa biblijskim učenjem. Još prije desetak godina 21% Evropljana, od kojih su 1/4 hrišćani, vjeruju u reinkarnaciju. Među ekologizma je često vjerovanje u reinkarnaciju. Metode koje praktikuju ljudi koji vjeruju u reinkarnaciju bliže su okultizmu nego povjerenju u Boga.

Međutim, ne postoji jedno učenje o reinkarnaciji. Ima raznih pravaca i shvatanja, pa ćemo govoriti o najraširenijim shvatanjima.

Prividne prednosti učenja o reinkarnaciji

Zašto ljudi prihvataju učenje o reinkarnaciji? Ova teorija nudi pokušaj da se riješi problem smrti. Smrt je jedan od najbolnjih, ako ne i najboljnji fenomen ljudskoga života. Osnovna potreba čovjeka jeste da živi. Međutim, kako da čovjek riješi problem smrti? Teorija o reinkarnaciji nudi čovjeku da riješi problem smrti na bezbolan način. Ako je neko vama blizak umro, nema potrebe brinuti se za njega. On u stvari nije mrtav, on je samo promijenio formu života. Ako je živio moralno, budite bez straha, on je nagrađen jednim novim, ugodnijim životom, a možda čak i savršenim životom, jer ko zna nije li ovo njemu bila poslednja reinkarnacija prije spajanja sa „brahmanom“. Ako je umrlom potrebno da još malo napreduje, on će za to imati koliko god je potrebno prilika u njegovom budućem životu. Potrebno je samo strpljenje, sve je samo stvar vremena.

„Jer živi znaju da će umrijeti, a mrtvi ne znaju ništa niti im ima plate, jer im se spomen zaboravio. I ljubavi njihove i mržnje njihove i zavisti njihove nestalo je, i više nemaju djela nikad ni u čemu što biva pod suncem... jer nema rada ni mišljenja ni znanja ni mudrosti u grobu u koji ideš.“

(Propovjednik 9:5,6,10) Ovdje se Biblija radikalno razlikuje od teorije o reinkarnaciji. Po Bibliji čovjek ima samo svoje danas. Danas je dan spaseњa, danas je vrijeme da se odlučim za Boga, danas je trenutak da se čovjek pokaje za ona zla koja čini, jer posle smrti nema mogućnosti da čovjek mijenja svoje odluke. Biblija ne govori o velikom broju mogućnosti da čovjek mijenja svoj život. „Danas ako glas Njegov čujete, nemojte da vam srce otvrđne“, kaže Biblija (Jevrejima 3:7-8). Ovdje je sudar ova dva koncepta. Po teoriji reinkarnacije vi ćete imati bezbroj mogućnosti. Biblijski tekst kaže: „danasm, sada“. Danas pred sobom imaš vrijeme da mijenjaš ono što bi želio da promjeniš. Kada čovjek umre, više ne postoji mogućnost za promjene.

Druga privlačna strana teorije o reinkarnaciji jeste njen stav o moralu. Kako ne biti solidaran svim živim svijetom koji živi oko nas, sa biljkama, životinjama i ljudima, ako ne postoji granice među njima? Kako onda ne biti solidaran? Konačno, i mi sami možemo obući jednu od tih formi u svom budućem životu. Ako se to nije dogodilo u našim prethodnim postojanjima, to se može dogoditi u budućim. Ko zna nećemo li mi postati biljka, životinja ili čovjek. Ovo shvatanje da u biljkama, životinjama i ljudima postoji dio božanskog je panteizam.

Ovaj stav podstiče ljudi da budu solidarni sa cjelinom živoga svijeta. Među pristalicama reinkarnacije ima dosta ljudi koji se bave ekologijom, i bore se za očuvanje prirode, za zaštitu životinja, a protiv rasizma. Međutim, pobuda koja pokreće ljudi da se bore za ove pozitivne stvari nije zato što vole biljke, životinje i ljudi, nego strah od kazne u sledećem životu. Ljudi se boje da će, ako postanu biljka da se uguše od smoga, ili će neko da ih maltretira kao životinju ili drugu rasu. Bog nas poziva da volimo prijatelje i neprijatelje, životinje i biljke, ne zato što bi nas On kaznio ako ih ne volimo, nego zato što smo shvatili da je za nas zaista dobro da tako živimo.

Ljudi koji vjeruju u reinkarnaciju smatraju da je grijeh ubiti komarca koji ti piye krv, ili miševe i insekte koji ti uništavaju kuću, ali neće ni malo da se bore protiv svoje oholosti, sebičnosti ili mržnje.

Prema teoriji reinkarnacije, kada se rodi dijete sa defektom, to znači

da je u prošlom životu nešto skrivilo pa je sada kažnjeno.

U teoriji reinkarnacije postoji pokušaj da se pravda zadovolji tako što naša budućnost zavisi od naše sadašnjosti. To je čak i strpljiva pravda jer nam ona daje više od jedne mogućnosti za popravljanje. Reinkarnacija nam čak daje sigurnost da ćemo imati onoliko prilika koliko nam je potrebno da bismo stigli na cilj. Ljudi koji vjeruju u reinkarnaciju tvrde da ćemo svi stići na cilj. Ovo nije učenje Svetoga Pisma. Biblija kaže da na žalost nećemo svi stići na cilj. Bog će na sudu nekima reći: „Idite od mene progredi u oganj vjekovni... I ovi će otici u kaznu vjekovnu, a pravednici u život vjekovni.“ (Matej 25:41-46) „I ko se ne nađe napisan u knjizi života, bačen bi u jezero ognjeno.“ (Otkrivenje 20:15). Biblija uči da čovjek nema više utjelovljena da bi promijenio ono što je loše u njegovom životu. Čovjek ima samo mogućnosti u ovom jednom životu.

Teorija reinkarnacije pokušava da objasni misteriozne fenomene koje naizgled drugačije ne možemo objasniti. Postoje osobe koje se sjećaju svojih prošlih života. Neka žena smatra da je bila kći faraona, da je živjela na njegovom dvoru, i sjeća se svega kako je to bilo. Jedna djevojčica iz jedne indijske porodice vrlo se brižno držala svoje religije. Iznenada, kada je imala samo 6 godina, počela je da priprema jelo sa goveđim mesom, mada se u njenoj kući nikada nije jelo meso, a posebno ne goveđe. Događali su se i drugi fenomeni koji su davali utisak da se radi o osobi koja ima sasvim različite životne navike, potpuno različite od navika porodice u kojoj je odrasla. Jednog dana djevojčica je kazala da njena prava porodica živi blizu željezničke pruge, daleko od tog mjesta. Njeni roditelji su je odveli kod psihijatra koji ju je saslušao. Posle indikacija koje je ona dala, odveli su je u selo u kojem ona nikada ranije nije bila. Ona je prepoznala i identifikovala kuću svoje prave porodice. Kada su razgovarali sa članovima porodice koja je tu živjela, saznali su da je djevojčica istog imena izgubila život u željezničkoj nesreći prije nekoliko godina. Od tada, u cijelom selu se čvrsto vjeruje da je ova djevojčica reinkarnacija poginule djevojčice.

Međutim, većina ljudi koja se sjeća svojih navodnih reinkarnacija, sjeća se da su bili plemići, kraljice, knezovi, naučnici, pesnici. Rijetka su

sjećanja da su bili obični ljudi ili životinje. Kako objasniti da desetak osoba tvrdi da su reinkarnacija Kleopatre? Bar njih devet laže, a prije će biti da su svih deset lažne.

Što se tiče nauke, ona ove slučajeve stavlja u domen religioznog i filozofskog, ali nema definitivan odgovor na ovakve fenomene. Da li postoji još neki način da se objasne ovi fenomeni?

Nelogičnosti

Mi možemo da objasnimo ove fenomene i sa biblijske tačke gledišta. Ali mi ne možemo samo uzeti Bibliju i reći da biblijski tekstovi pokazuju da reinkarnacija nije tačna. Zato ćemo pokušati da vidimo da li postoje nelogičnosti unutar same ideje o reinkarnaciji. Ako bi pokušali da kritikuju indijsku filozofiju Biblijom, to bi bilo slično kao kad bi poistovjetili jabuke i narandže, dvije različite stvari. Zato ćemo u kritici poći sa tačke gledišta ove teorije, a kasnije ćemo vidjeti šta piše u Bibliji.

Reinkarnacija ipak ne odgovara zadovoljavajuće na neka osnovna pitanja:

1) Zašto su slučajevi sjećanja na prethodni život izuzeci? Istorija živih bića na našoj Zemlji je duga, i mi sigurno ne živimo u prvoj inkarnaciji pa da nemamo sjećanja na prošle živote. Zašto se onda samo mali broj ljudi sjeća prošlih života? Svaka inkarnacija trebalo bi da mi bude dragocjeno iskustvo, da ne bi ponavljao greške koje sam činio u prošlom postojanju, da bi mogao da napredujem ka savršenstvu. Ako se uopšte ne sjećam prethodnog života, zašto onda uopšte postoje naredne inkarnacije? Kako ćemo napredovati bez korisnih iskustava koje smo stekli u prošlom životu?

2) Ako smo mi danas ko zna koja inkarnacija, i ako smo živjeli mnogo-brojne prošle živote, morao bi u istoriji da postoji moralni progres čovječanstva. Međutim, ne samo da nema progresije, nego postoji dekadencija morala. Sve je više zločinaca, a sve manje plemenitih i časnih osoba. Danas se više ne haje za pravdu i istinu, ni za određene moralne principe u životu. Čovječanstvo opada u moralu. Ne samo da ne postoji napredak,

nego postoji srozavanje morala.

Isti problem ima teorija evolucije. Ako je evolucija tačna, mi bi morali da napredujemo na moralnom planu. Na žalost, mi degradiramo. Zato je reinkarnacija samo jedna obeshrabrujuća teorija, jer ponovo proživjeti milione uzastopnih inkarnacija bez napretka, izgleda kao raditi Sizifov posao, koji je po grčkom mitu mnogo puta uzalud kotrljao kamen uz planinu, da bi kamen svaki put ponovo pao u podnože.

3) Depersonalizacija. Ako nemam sjećanje na prošle živote, da li sam to ja? To izgleda kao život lišen svih karakteristika vezanih za moju ličnost. Oni koji vjeruju u reinkarnaciju kažu da je jedan element uvijek konstantan, dok se drugi mijenjaju. Međutim, naše ličnosti imaju ugrađene vrijednosti prijateljstva, rodbinskih veza, i dr. Svaki čovjek je neponovljivo biće, unikat. Ako se ne sjećam ni prijatelja, rođaka, poznanika, da li sam to ja? Kada milujete svoje dijete mogli bi da pomislite da to i nije vaše dijete, nego neka druga osoba iz davne prošlosti. Teorija reinkarnacije u-kida ličnost u svakom sledećem životu.

Ono što je još zabrinjavajuće jeste da po reinkarnaciji, kada bi se završio krug reinkarnacija za sve živo, nastala bi situacija gdje više nema ličnosti, postoji apsorpcija svih ljudi u sve, fuzija. Dakle, kada konačno dostignemo cilj ka kome težimo, onda će doći do fuzije, do stapanja svih u sve. To je potpuna depersonalizacija, tu ja više ne prepoznajem ni druge, ni samoga sebe. Psiholozi kažu da čovjek mora da cijeni svoju ličnost da bi bio sposoban za jedan konstruktivan život, da bi pronašao neku vrstu duhovne ravnoteže.

Za jedan uravnoteženi, harmonični život potrebno je da realno pokušamo da gledamo na sebe, da znamo svoje dobre strane, svoje mogućnosti, i svoje slabosti. Ova teorija uči ljudе da vjeruju u lišavanje bogatstva individualnog života. Život posle smrti nije vrijedan pažnje ako ne nastavlja najljepše aspekte sadašnjeg života.

Jov kaže: „Ali ja dobro znam da je živ otkupitelj moj, da će posle mene doći i nad prahom stati. I ako se ova koža moja raščini, opet ću u tijelu vidjeti Boga, njega ću ja gledati, njega će vidjeti oči moje, a ne oči stranca.“ (Jov 19:25-27). Jov kaže da ćemo po uskrsenju imati tijelo, i to

ovo isto tijelo, samo što će biti besmrtno i neraspadljivo, biće bez grijeha. Ja isti vidjeću Boga po uskrsenju, dakle nisam stopljena ličnost sa živim svijetom.

4) Postoji vještačka podjela između ljudskoga tijela i ljudske duše. Biblija ne pravi radikalnu podjelu na tijelo koje je zlo, prolazno i materijalno, koje će nestati jednom zauvijek, i na dušu koja je dobra i koja će vječno živjeti. Biblija kaže da čovjek nema dušu, već da je čovjek duša (1. Mojsijeva 2:7). Cio čovjek je stvoren po slici Božjoj, i cio čovjek ima vrijednost u Božjim očima. Na primjer, kada je neko zatrovani drogama ili alkoholom, da li je zatrovano njegovo tijelo ili njegov duh? I jedno i drugo. S biblijske tačke gledišta, nemoguće je napraviti rez i reći: ovo je tijelo, a ovo je duša, kao između kapi vode i ulja. Biblija govori da ne postoji besmrtni element u čovjeku. „Koja duša zgriješi, ona će umrijeti.“ (Ezekiel 18:20) Ako duša po Bibliji umire, onda ne može da se reinkarnira u neku drugu osobu.

Međutim, teorija o reinkarnaciji pravi radikalnu razliku između tijela i duše. Na tijelo se gleda kao na vremensku realnost koja nestaje prilikom smrti, kao nešto što je ograničeno, nešto što je zlo. Tijelo je nešto što će nestati kada čovjek doživi savršenstvo. Duša će se tada konačno osloboediti tijela.

Kada posmatram svoje tijelo, kada gledam spektar mogućnosti koje ima ljudski mozak, savršeniji od bilo kog kompjutera koji danas postoji, kada vidim djecu kako zrače od radosti, jednostavnosti i nježnosti, sve u nama govori da je ljudsko tijelo načinio jedan izvanredan Konstruktor. Bez tijela, kada ga smrt uzme, ja više nisam ništa. Ne sjećam se ničega, ne razmišljam, nisam svjestan svijeta oko sebe, ne postojim.

Po teoriji reinkarnacije duša je, navodno, bolja od tijela, ona je besmrtna, čak vječna. To je navodno dio boga u čovjeku. Ona je jedino što vrijedi, ona je odsjaj božanskog u životu čovjeka. Duša navodno nastavlja da živi kada se oslobodi od tijela. Duša je sjedište svih moralnih i duhovnih vrijednosti.

Ovdje postoji nešto suprotno logici. Ako su naše duše svo dobro koje postoji u nama a tijelo svo zlo, zašto onda Stvoritelj primorava te dobre

duše da se nastane i da uđu u zlo tijelo toliko puta? Kako i zašto je tijelo postalo zlo, izopačeno? Reinkarnacija je optužba protiv Boga, da je Bog loše stvorio ljudi i da sad hoće da ih pročišćava.

Tvrdi se da naše duše nisu baš potpuno dobre, i da su zato nastanjene u tijelu, da bi se postepeno očistile i od tog zla koje imaju u sebi. Međutim, tu smisao za pravdu kod reinkarnacije prestaje. Tvrdi se da postoje dva vječna principa, principi dobrog i zlog, i da će oba vječno postojati. U tom slučaju, pravednije je materijalističko shvatanje svijeta po kome se sve završava smrću, jer je tu konačno kraj zla koje činim. Bilo bi strašno živjeti u svemiru gdje bi zlo vječno postojalo.

Drugi problem je kako očistiti dušu stavljajući je u tijelo koje je zlo, koje je još više zlo od same duše? Čak i kad bi se inkarnacija ponovila više miliona puta, kako bi se duša očistila boravkom u zlom tijelu? Duša se može samo još više opoganiti u zlom tijelu. Neki ljudi koji vjeruju u reinkarnaciju vjeruju da je zlo neka vrsta protiveže dobru, koja je neophodna, i postoji u samom Bogu. Bog koji je zao može biti samo lažni bog, đavo koji sebe naziva „bogom“. Ako on ne može sebi da pomogne da se oslobodi zla, onda ne može ni nama. Samo pravi Bog koji je apsolutno dobar, apsolutno pravedan i milostiv može da nas izbavi od zla koje je u našem tijelu i umu.

Niko ne može da me ubedi da je zlo dobro. Recite jednom bračnom paru čije dijete boluje od smrtonosne bolesti da je zlo dobro, da zlo ima neku pozitivnu vrijednost. To je zaista nerazumno. Po teoriji reinkarnacije smrt nije neprijatelj, nego Božji dar ili dar prirode, jer mi dozvoljava da uđem u novi život. Međutim, sve u čovjeku se buni protiv ideje da smrt nije neprijatelj. Smrt nije blagoslov za čovjeka. Kada smrt okrutno, iznenađujuće, pokaže svoju gvozdenu ruku na djetetu punom života, djetetu koji je bilo radost svojim roditeljima i čija budućnost je izgledala korisna i blagotvorna za druge, onda na smrt ne mogu da gledam kao na nešto što je dobro. Smrt je protiv nas i mi smo protiv smrti.

Na osnovu čijeg autoriteta bi trebalo da povjerujemo u reinkarnaciju? Bog u Svetom Pismu govori suprotno reinkarnaciji. Svaki ljudski autoritet će propasti, prije ili kasnije. Ko vam garantuje da se posle smrti selimo u

drugo tijelo? Za uskrsenje nam je garancija uskrsenje Isusa Hrista koji je lično pobijedio grob, i koji je uskrsavao druge ljudi. Bog nam je pokazao da On ima moć da nas uskrstne. Bog nam je pokazao šta je dobro i nudi nam snagu da živimo tako. Samo treba da imamo povjerenje u Boga.

Reinkarnacija ne zadovoljava ni ljudski razum, ni ljudsko srce, a suprotna je biblijskom stavu koji je dao Tvorac čovjeka koji najbolje zna šta se dešava kad čovjek umre.

Karma i pravda

Ako bi čovjek bio pasivan, ako ne bi radio ništa dobro i ništa loše, po reinkarnaciji bi bio spasen. „Ne čini drugima ono što ne želiš da drugi rade tebi.“ To je ljudska ideja. Bog je rekao: „Čini drugima ono što želiš da oni tebi čine“ (Matej 7:12). Jedino aktivran život pomaganja ljudima oko sebe je po Božjoj volji.

Za ljudi koji vjeruju u reinkarnaciju pravedna kazna je ako čovjek pretrpi u sledećem životu isto zlo koje je učinio nekom drugom u prošlom životu. Ako udarim nekoga, neko će me udariti i biće neriješeno. Ali postoje ljudi koji vole da se biju. Ako se potuku dva prgava čovjeka i zadaju jednak broj udaraca jedan drugome, da li je pravda zadovoljena? Ne vjerujem, jer oni i dalje žele da se tuku, i dalje mrze jedan drugoga. Mržnja kao pobuda je ostala, pa će ostati i tuča kao manifestacija mržnje.

Kada bi zakon karme bio stvaran, ljudima bi jedini motiv za pravedan život bio da izbjegnu posledice svog zla koje su učinili, a ne da stvarno vole ljudi. Ljudi bi samo čekali trenutak da im ne prijeti kazna, pa bi nastavili da čine zlo.

Ako sam sebičan, da li će mi pomoći ako neko drugi bude sebičan prema meni? Neće sigurno. Pomoći će mi jedino ako sretнем osobu koja je potpuno nesebična, voli i neprijatelje, pomaže iako nema korist od toga – Isusa Hrista.

Promjena pod pritiskom kazne je površna. Promjena pod uticajem ljudi bavi je trajna.

Zamislite da vam vaša voljena osoba kaže ružnu riječ. Po zakonu

karme, da bi ona postala bolja, vi joj kažete istu ružnu riječ. Ona vas udari, vi udarite nju. Da li će to učvrstiti vašu ljubav, ili će doći do raskida?

Da li sam pravedno kažnjen ako se ne sjećam svog prošlog života, niti se sjećam šta sam loše učinio u prethodnom životu? Lažni bog koji je izmislio reinkarnaciju ustvari kaže ljudima: „Kažnjavaču te sve dok ne budeš živio po mom. Nemaš izbora. Na kraju ćeš morati da se stopiš sa mnom.“

Pravi Bog ne prisiljava ljudе čak ni na spasenje. Pravi Bog ne kažnjava da bi smo ga voljeli. Pravi Bog nas spasava od robovanja zlu i daje nam snagu da živimo po Njegovoj volji da bismo ga voljeli.

Zakon karme je da svako mora da plati svoj dug, i da niko ne može umjesto tebe da pati za tvoju krivicu. Ovo je očigledan napad na Božji plan za spasenje ljudi. Isus Hrist je posrednički preuzeo naše grijeha, a to po zakonu karme ne bi bilo moguće.

Po reinkarnaciji Isus Hrist ne bi mogao da posreduje za nas, nego bi svako morao da podnese kaznu za svoje grijeha. Na taj način nijedan čovjek ne bi bio spašen.

U ideji o reinkarnaciji postoji dilema da li doktor onda smije da liječi bolesnog čovjeka, jer mu na taj način skida karmu. Vjerovanje u reinkarnaciju je razlog što je u Indiji visoka smrtnost djece. Činjenica je da nijedan bogati guru nije dao svoj novac da bi napravili bolnicu i pomogli bolesnima.

Iskustva reinkarnacije

Mnogi ljudi su začuđeni kada polupismena osoba počne da piše u stilu čuvenog umrlog pisca, pa joj čak i rukopis postane identičan rukopisu tog pisca.

Neki naučnici su pokušali da prouče ljudе koji tvrde da se sjećaju ranijih života. Profesor Stevenson, šef apartmana psihijatrije na Medicinskom univerzitetu u Virdžiniji, u toku 25 godina ispitivao je više od 1600 slučajeva ljudi koji su tvrdili da su reinkarnirani. On je nazvao svoje djelo: „Dvadeset slučajeva sugestivne reinkarnacije“, i on je dao ovaj zaključak: „Nema dakle ništa nelogičnije od teorije mnogostruktih, ponovnih rađanja.“

Jedna grupa indijskih istraživača takođe je ispitivala oko 80 slučajeva. Većina od njih bila su djeca ispod 15 godina, a sjećanje na prošli život im je nestajalo sa godinama. Oni su zaključili da reinkarnacija nije potvrđena, nego ostaje na domenu religioznog vjerovanja.

Postavlja se pitanje zašto se sjećanja na ranije živote nisu pojavila prije nego što je nastala ideja o reinkarnaciji? Prvo je smisljena ideja o reinkarnaciji, a tek onda su počela da se događaju sjećanja na prošle živote.

Svi natprirodni fenomeni mogu imati samo dva izvora: Bog ili Sotona. Bog je u Svetom Pismu vrlo jasan: „I kao što je ljudima određeno jednom umrijeti, a potom sud.“ (Jevrejima 9:27) Dakle, ljudi ne umiru više puta, nego samo jednom, a posle tog jednog jedinog života izaći će na Božji sud. U Bibliji piše da će oni koji su izabrali Boga uskrsnuti na vječni život kada Isus bude došao ponovo, a oni koji su odbacili Boga biće za vječnost mrtvi. (Otkrivenje 20:4-8)

Kako se dešavaju čuda? Cilj Sotone i demona jeste da ljudi navedu da nemaju pravu predstavu o Bogu i da nemaju povjerenje u Njega. Ako neko odbaci Boga, demon može da ga opsjedne i kroz njega imitira ponašanje neke ličnosti iz prošlosti. Čudo djeluje na ljudе tako što steknu povjerenje u neku osobu, ili stiču pogrešne stavove i pogrešna očekivanja. Čovjek koji vjeruje da će imati još mnogo života da bi došao do cilja sigurno nije motivisan da se pokaje sada kada ima jedinu priliku za to. Tako čovjek umire vjerujući u zabludu koja ga vodi u vječnu smrt. Bog nam je dao razum da napravimo razuman izbor, ali je na nama da li ćemo da koristimo razum koji nam je dat.

Gurui

Smatra se da ne možeš da izađeš iz kruga reinkarnacija tako što ćeš da pročitaš informaciju kako da pobijediš zlo u sebi i prihvatiš je, nego guru mora da te uputi na pravi put. Dakle, ovdje ne postoji svjesno, razumno prihvatanje istine, nego mistični doživljaj na koji upućuju ljudi. Danas su mnogi gurui kompromitovani. Guru Bagvan Šri je sakupio na desetine automobila marke Rols Rojs koje je dobio na poklon od svojih sledbenika.

Bitlci su bili duboko razočarani Mahariši Maheš Jogijem, kada su saznali da je on mnogo više zainteresovan za tijelo jedne od djevojaka na zabavi gdje su svi bili zajedno, nego za duhovne stvari. Oni su priznali: „Načinili smo grešku jer smo slijedili ovog vođu.“

Ako nije dovoljno da ti bilo koji čovjek objasni istinu, nego da moraš da istinu čuješ od određene osobe, to je onda kult ličnosti, a ne povjerenje u Boga. Način spasenja je jednostavan i lako shvatljiv. Postoje komplikovanija znanja za duhovno napredovanje koja imaju ljudi koji se dublje bave religijom, ali shvatanje spasenja je lako shvatljivo svakom vjerniku. Isus je umro na krstu, da ja ne bih morao da umrem zbog mojih grijeha. Bog mi je oprostio grijeha radi Hrista i pozvao me da od sada živim u skladu sa Božjim načelima sažeto otkrivenim u Dekalogu.

Meditacija

Ljudi koji vjeruju u reinkarnaciju koriste meditaciju da bi došli do cilja svog vjerovanja. Meditacija je razmišljanje ni o čemu. Pri meditiranju ljudi ponavljaju neki besmisleni slog dok ne isprazne svoj um i doživljavaju ugodna osjećanja. Ugodna osjećanja prikrivaju osjećanje krvice i nezadovoljstvo sobom, ali se oni vraćaju ponovo jer je to samo prikrivanje problema a ne rješenje. Onda je potrebna nova meditacija, pa ponovo povratak u stvarnost, pa ponovo bjekstvo u trans, i tako u krug.

Bog nam nije rekao da imamo božansku suštinu koju treba da otkrijemo meditacijom ili nekom drugom tehnikom. Bog kaže: „Ako ko hoće za mnom da ide neka se odreče sebe.“ (Matej 16:24) To znači da je u nama grijeh, nepoštovanje Boga, a ne „bog“ kojeg treba otkriti. Meditacija je izgovor da bi se oslanjali na sebe a ne na Boga.

Meditacijom može da se promijeni samo forma ponašanja, da spolja ljudima izgledamo dobri, ali ne može da se promijeni naša suština, da stvarno budemo dobri. Posle meditacije čovjek će osobu koju ne voli da otjera ljubaznim riječima umjesto vikom i svađom, ali će ipak da je otjera. Osjećaće se dobro, ali će drugima i dalje da čini nažao. Bog nas mijenja tako da volimo svoje neprijatelje, da pokušamo da se sprijateljimo s njima

u dobru.

Neki kažu: „Kako znaš da je meditacija nešto loše kad nisi probao? Probaj pa ćeš osjetiti da djeluje.“ I Sotona je ponudio Evi samo da proba plod s drveta poznanja dobra i zla, i obećao joj da će joj se otvoriti oči. I to je djelovalo. Ta proba je koštala Evu života, jer je imala razum koji joj je govorio da Bog koji ju je stvorio bolje zna šta je dobro za nju nego neki nepoznati čudotvorac koji govori kroz zmiju. Ne moramo sve da probamo da bi znali da je nešto loše. Postoje tuđa loša iskustva, postoje razumni savjeti koje je dao Bog koji ne grieveši. „Uklanjati se od zla je razum.“ (Jov 28:28) Ako pokušate da isprobate sve loše da bi otkrili šta je dobro, upropastite sebe pa vam dobro više neće biti ni od kakve koristi.

Da li su iz Biblije izbačeni tekstovi o reinkarnaciji?

Da su u Bibliji postojali tekstovi koji podupiru reinkarnaciju, oni bi bili u suprotnosti sa ostalim tekstovima u Bibliji koji očigledno tvrde suprotno. Neprekidan proces pojedinačnih reinkarnacija je suprotan opštem uskrsenju koje se ne dešava stalno, nego će se desiti u jednom trenutku, prilikom drugog Hristovog dolaska (1. Solunjanima 4:14-17; Ivan 5:28-29).

Da li je crkva promijenila Svetu Pismo? Bog sigurno želi da sačuva svoju istinu, pa sigurno ne bi dopustio promjenu svoje poruke ljudima. Najstariji manuskripti su 99% jednaki današnjem tekstu Biblije.

Zašto onda tradicionalističke crkve, koje vjeruju u pogrešnu teoriju da je duša besmrtna, nisu izbacile tekstove iz Biblije koji govore da je duša smrtna? „Koja duša zgriješi ona će poginuti.“ (Ezekiel 18:4,20) Bog je „odredio dan u kom namjerava da sudi svijetu po pravdi“ (Djela 17:31). Umjesto da presuda bude neka nova inkarnacija svaki put kad se neko rodi, Bog je postavio jedan dan u kojem će nad cijelim svijetom da izvrši presudu, prilikom Hristovog drugog dolaska.

Zaključak

Indija je kolijevka reinkarnacije, pa ipak Indija je jedna od najbjednijih nacija u svijetu. Iako su ljudi intelligentni i vrijedni, a prirodni resursi obilni, mnogi ljudi umiru od gladi. Bezbrojne gradske blatnjave ulice su ispunjene prosjacima, a patnja se zapaža svugdje. Sa hiljadama godinama „savršene reinkarnacije“ i mnogobrojnim guruima i „svetim“ ljudima, zašto Indija nije zvijezda vodilja ljudskog progresa i duhovne evolucije?

Istina je da reinkarnacija ne nudi nadu, ne pruža odgovore, ignoriše jasne dokaze, kontradiktorna je razumu i Bogom datom savješću. To je demonski nadahnuta filozofija sa namjerom da zadrži svoje pristalice robovima grijehu do smrti.

Bibliju u potpunosti odbacuje reinkarnaciju. „I kao što je ljudima određeno da jednom umru, a zatim sud.“ (Jevrejima 9:27) Vjerovanje da se „besmrtna“ duša seli iz tijela u tijelo daje lažnu nadu da postoji nova šansa osim ovog života. Možemo da biramo samo ovdje i sada. Ko čeka sledeći život da započne nešto bolje, čeka vječnu smrt.

Predma postoje osobe koje tvrde da se sjećaju svojih prošlih života, Bibliju otkriva da pali anđeli (demoni) egzistiraju vjekovima na zemlji – još od Pada čovjeka. Oni su u stanju da projektuju misli u umu čovjeka u svrhu obmane (1. Dnevnika 21:1; 1. Timoteju 4:1-2; Otkrivenje 12:9; 16:14; itd.) i da do sitnih detalja oponašaju osobe koje su živjele u prošlosti (1. Samuelova 28:7-21).

Za astrologiju mnogi kažu da je bezazlena, zabavna i korisna. U jednom časopisu o zdravlju objavljen je čak i horoskop za bebe. Međutim, postoji i mišljenje da je veoma opasno baviti se astrologijom. Šta je istina? Mnogi koji iz zabave počnu da čitaju horoskope iznenade se kada vide da autori horoskopa imaju značajan uspjeh u pogađanju budućnosti. Ipak, uspjeh u pogađanju nije 100%. To nam govori da astrologija nije ni ono što astrolozi tvrde da jeste. Pravo pitanje je: kako astrolozi uspijevaju da pogode više nego što bi po zakonu vjerovatnoće slučajno pogodili?

Po astrolozima čovjek je mikrokopija svemira (makrokosmosa), pa smatraju da postoji veza između dešavanja u svemiru i dešavanjima u životu čovjeka.

U početku astrologija je bila religija. Sedam glavnih božanstava Zodijsaka bili su: Sunce, Venera, Zemlja, Mjesec, Mars, Saturn i Jupiter. Vjerovalo se da na planetama i zvijezdama žive „bogovi“ koji upravljaju sudbinom ljudi. Ako ljudi slušaju njihove savjete oni im pomažu, ali ako ih ljudi ne slušaju „bogovi“ im prave probleme. Po ovom vjerovanju, posle smrti „duše“ umrlih odlaze na zvijezde zaštitnice, a svaki čovjek ima svoju zvijezdu.

Međutim, svi astrolozi ne vjeruju na isti način. Postoji više vrsta astrologije: kineska, indijska, islamska, jevrejska, nekoliko evropskih (tradicionalistička, naučna, simbolistička, strukturalna). Sve su međusobno različite. Pa, koja je od njih ispravna?

Astrologija i nauka

Priroda galaksija i zvijezda bolje su shvaćeni tek u našem vijeku, pa je u prošlim vjekovima bilo naučnika koji su se zbog manjka informacija bavili astrologijom, na primjer Kepler. Činjenica je da astrolozi ne koriste naučne metode, kao što su posmatranje ili eksperiment, da bi došli do proročanstava. Vjerovanja astrologa zasnovana su na tradicionalnoj

religiji a ne na naučnim podacima o kosmosu.

Astrološka tradicija tvrdi da su Sunce i Mjesec planete, što je netačno. Astrologija uključuje u proračune samo 7 planeta koje poznaje, uključujući tu Sunce i Mjesec koji nisu planete. Vavilonjanima su bili poznati samo Merkur, Venera, Mars, Jupiter i Saturn. Ostale danas poznate planete nisu uključene u proračune. Kako ti proračuni mogu da budu tačni ako ne uzimaju u obzir uticaj Urana, Neptuna i Plutona? Astrolozi su izmislili i nepostojeće nebesko tijelo Ketu.

Za astrologa nije bitna ni masa planete (Jupiter je ogroman, Mars je mnogo manji), ni njeno rastojanje od nas (Jupiter je daleko, Mars je mnogo bliže), ni njena orbita, ni sjaj, već samo njena jedna jedina koordinata. Djelovanje Sunca je jače na Merkuru nego na Zemlji, a različito je i na polovima u odnosu na ekvator, pa bi i horoskopi trebalo da budu različiti za Eskime u odnosu na Afrikance, ali to nije slučaj. Niko ne pravi takve horoskope. Osim toga, mnogi asteroidi koji prolaze pored Zemlje imali bi veći uticaj na nas nego planete.

Na novorođenče babica ima veći gravitacioni uticaj nego Saturn! Nijedan astrolog ne objašnjava kakve je prirode navodni uticaj koji nebeska tijela imaju na nas. Da li su to talasi, zračenje, svjetlost, magnetni uticaj, gravitacija? Kad bi to bila neka prirodna sila, ona ne bi mogla da djeluje samo na neke ljude, nego bi djelovala na sve ljude jednakom.

Astrologija je zasnovana na vjerovanju da se Sunce okreće oko Zemlje (geocentrični sistem), mada je opšte poznato da se Zemlja okreće oko Sunca (heliocentrični sistem). Astrolozi znaju da je to pogrešno, ali im очigledno nije važno da horoskop bude zasnovan na naučnim činjenicama, jer je izvor njihovog proricanja okultne prirode.

Prema astronomskim podacima, astrologija je bliža vradžbinama nego nauči. Međutim, pošto astrolozi koriste komplikovanu terminologiju, stiče se utisak velikog „znanja“ koje je pristupačno samo određenim ljudima. Čini se da je astrologija namjerno zakomplikovana i nejasna da bi prosječan čovjek umjesto zdravog razuma prepustio da ga vodi „natprirodna sila“.

Po astrolozima, kosmosom upravlja inteligentna energija. Pojam

energija u prirodi je vezan za tijelo koje koristi energiju po određenom automatizmu, zakonu. Ne postoji mogućnost da energija sama sebe usmjeri, nego postoji zakonitost po kojoj će se energija ponašati uvijek na isti način. Energiju su sposobni da usmjeravaju na inteligentni način jedino ličnosti.

Po astrolozima, najbitniji je trenutak rođenja, prema kome je određena sADBINA čovjeka. Opšte je poznata stvar da su još prilikom začeća formirane sve urođene osobine sa kojim se beba rađa. Tada je formiran genotip (skup svih gena naslijedenih od roditelja) buduće jedinke. Beba je živa još u materici. Trenutak rađanja djeteta ni po čemu nije važniji od trenutka začeća. Uostalom, na osnovu čega je dato tvrđenje da čas rođenja određuje budućnost djeteta? Ne na osnovu naučnog tvrđenja, nego na osnovu proizvoljne ideje da tada na nebu „vlada“ određena planeta.

Po vjerovanju astrologa, blizanci bi trebalo da imaju iste osobine, navike i sADBINE. Međutim, vidimo da su blizanci veoma različiti po ponašanju i osobinama, iako su rođeni u par minuta razlike, što znači u istom znaku i u istoj „kući“. Kako to da ni blizancima ne odgovara isti horoskop?

Kako je prošla astrologija na testiranju? Paul Conderc je ispitao datume rođenja 2817 muzičara i zaključio da se muzičari rađaju u toku cijele godine bez nekog pravila. Istraženi su i horoskopi 623 zloglasnih kriminalaca poznatih u analima pravosuđa po strahoti njihovih zločina. Astrolozi smatraju da je Mars dominantan u horoskopu kriminalaca, ali to nije bio slučaj. Njihovi datumi rođenja nasumično su razbacani po svim znakovima horoskopa. Nijedan zodijački znak ne okuplja ljude iste struke ili osobina više nego ostali znakovi.

Zadnjih 2000 godina sazvježđa su se u odnosu na nas pomjerila za 30° geografske širine. To znači da se sazvježđe Djevice sada nalazi tamo gdje je bila Vaga, Vaga se nalazi tamo gdje je bila Škorpija, itd. Ni ovaj podatak astrolozi ne uzimaju u svoje proračune. Situacija na nebu je drugačija od situacije na kartama astrologa.

Zvijezde u sazvježđima ne nalaze se u jednoj ravni, nego su raspoređene u dubinu. Sazvježđa izgledaju tako samo iz ugla posmatrača sa Zemljom, inače one u kosmosu nisu cjelina. Sa druge tačke u svemiru ona

izgledaju sasvim drugačije. Zvijezde u istom sazvježđu veoma su daleko jedna od druge, pa se nameće pitanje kako zajedno mogu da imaju uticaj na jednu dvanaestinu čovječanstva? Svet mir ima tri dimenzije, a astrolozi vide samo dvije dimenzije.

Kako uopšte planete mogu da djeluju na ljudi? Da je to neka vrsta zračenja, elektromagnetno na primjer, onda djelovanje na ljudi ne bi moglo da bude selektivno, to jest ne bi djelovalo samo na ljudi koji su određeni u nekom astro znaku, nego bi djelovalo na sve ljudi. Kakvo je to zračenje planeta koje uspijeva da izabere samo ljudi koji imaju srodnine datume rođenja, dok na druge ljudi ne djeluje? Kako je moguće da jedna dvanaestina stanovništva ima svakog dana istu sudbinu?

Ako vjerujemo u nešto što je pogrešno, kad tad suočićemo se sa svojim promašajem. Zato je bolje odmah priznati grešku i vjerovati u ono što je istina.

Koji ste znak u horoskopu?

„Proročanstva“ astrologa veoma često su neodređena, pa mogu da se „ostvare“ u više životnih situacija. Na primjer: „Pazite na kola“ može da znači da ćete imati udes, ili će pauk da vam odnese auto, ili ćete da ih pozajmите neopreznom prijatelju, ili će da se pokvare, ili... Naravno, sa kolima se uvijek nešto događa. Kao kad vam neko u šolji za kafu vidi slovo „N“, to može da znači: neće ti se ispuniti želja, ili srešćeš Nikolu, ili nadaj se, ili postaćeš nadzornik, ili... Dakle, proročanstva astrologa su uopštena i neprecizna.

Kako onda neki astrolozi imaju veliki procenat pogoda budućnosti? Iza astrologa koji uspijevaju da „pogode“ budućnost stoji tajni izvor informacija, sila koja poznaje vašu intimnu životnu situaciju, želje i probleme, toj sili neće biti teško da ispunji proročanstvo koje vam je dala. Na taj način steći će vaše povjerenje, pa će sledeći korak biti da postajete poslušni vjernik te sile. Mnogi državnici i njihove supruge, političari, biznismeni, muzičari, i drugi, izjavljuju kako za sve bitne odluke konsultuju ličnog astrologa. To nas već navodi na zaključak: „Ako želiš da budeš uspješan i

bogat, obrati se astrologu“. Poznate ličnosti često kažu da svoj uspjeh duđuju savjetima astrologa, pa tako upućuju lakome ljude da i oni tamo potraže savjet.

Često mi se dešava da me pitaju koji sam znak u horoskopu. Više puta sam testirao svoje prijatelje koji se bave astrologijom na ovaj način: „Ti me poznaješ, znaš moje osobine. Na osnovu tih podataka biće ti lako da saznaš koji sam znak u horoskopu.“ Većina njih se dvoumila da li da pogađa. Oni koji su iskreno vjerovali da je astrologija istinita odlučili su da mi to dokažu i, uporedivši moje osobine sa određenim znacima u horoskopu, krenuli su da pogađaju. Niko nije nikad pogodio ni iz tri pokušaja u kom sam znaku rođen. To dovoljno govori o istinitosti i naučnosti astrologije. Jedna djevojka je bila uporna da pogodi u kom znaku sam rođen. Tri promašaja, četiri, pet, šest promašaja! Vjerovatnoća istinitosti horoskopa je drastično pala, ali je ona i sedmi put pokušala da pogodi. Pitao sam je: Zar ti još uvijek vjeruješ u horoskop posle 7 promašaja od 12 mogućnosti?

Međutim, kada bi moj horoskopski znak pogađao pravi medijum sile koje stoje iza astrologije, siguran sam da bi pogodio iz prve, ali ne na osnovu astroloških hipoteza. Kako onda astrolozi pogađaju?

Kako astrolozi pogađaju

Pošto astrologija nije zasnovana na naučnim podacima nego na naučno netačnoj religijskoj tradiciji, kako onda astrolog uspijeva da pogodi prošlost, sadašnjost a donekle i budućnost? Neki astrolozi otvoreno tvrde da im je za proricanje važnija intuicija nego raspored planeta. U svakom slučaju, pošto uprkos netačnim podacima o nebeskim tijelima astrolozi uspijevaju da pogode u većoj mjeri nego što bi slučajnim nagađanjem, možemo da zaključimo da je izvor znanja astrologa natprirodan.

Nauka daje odgovore na pojave koje se u prirodi ponavljaju po određenim zakonitostima. Jedinstveni događaji (čuda) koji su vanredne pojave i ne dešavaju se po uobičajenom slijedu stvari, predstavljaju polje u kojem religija ima logične odgovore.

Porijeklo astrologije

Astrologija se pojavila kod naroda koji su vjerovali u mnoštvo bogova. Vjerovali su da je sudbina ljudi predodređena po volji bogova – zvijezda. U astrologiju nisu vjerovala naivna plemena polu divljih ljudi. Naprotiv, astrologija je nastala u naprednim civilizacijama drevnih naroda. U Vavilonu prije oko 2400 godina, astrologija je bila način za „određivanje volje bogova“. Sve planete i zvijezde imale su imena vavilonskih bogova (Šamaš – sunce; Nanar – sin Mjesec, Ištar – Venera, itd). Čak je i astronomija kao nauka usvojila imena „bogova“ za imena planeta i zvijezda, što govori o uticaju mnogobošta i danas. Kako to da su Vavilonjani, koji nisu bili ni najmanje primitivan narod, vjerovali u mnoštvo bogova?

U Bibliji je zapisano da se Lucifer, anđeo koji je imao najviši položaj od svih stvorenih bića, pobunio protiv Boga i poželio da se izjednači sa Njim. Na žalost, Lucifer je poželio Božji položaj, a ne Njegov karakter ljubavi. Želio je da mu drugi služe, da vlada umom i životom drugih bića. Pobunjenički duh prenio je i na mnoge druge anđele, koji su kasnije kao demoni navodili ljudi da ih obožavaju kao „bogove“. Lažno obećanje „Postaćete kao bogovi“ navelo je mnoge anđele i ljudi da odbace Boga. Anđeli imaju veće sposobnosti nego ljudi. Zato Sotoni i demonima nije bilo teško da čineći nešto što je za anđele normalno, a za ljudi predstavlja čudo, zadobiju povjerenje veoma naprednih civilizacija koje se nisu oslanjale na pravog Boga, kao što su Vavilon, Egipat, Asirija, Grčka, Rim.

Anđeli koji su odbacili Boga djeluju kroz lažne religije i okultne pravce, od naizgled bezazlenih, kao što su astrologija, gatanje, bioenergija, telepatija, do još opasnijih, kao što su spiritizam (prizivanje mrtvih), magija (crna, bijela, vudu...), transcendentalna meditacija, satanizam, itd.

Ljudi koji vjeruju u ove pojave nisu praznovjerni, već su prevareni.

Današnji način djelovanja demona je samo dobio novi, ateistički oblik, ali je suština ostala ista.

Šta Bog kaže o astrologiji

„Neka se kod tebe ne nađe niko ko bi svog sina ili svoju kćer provodio kroz vatrnu, ni koji gata, ni koji se bavi magijom, ni koji proriče po zvijezdama, ni враčar, ni koji baca čini, ni koji priziva poznate duhove, ni opsjener, ni koji pita mrtve. Jer ko god tako nešto čini odvratan je Gospodu, i zbog takvih gadosti Gospod, tvoj Bog, tjera te narode ispred tebe. Budi poslušan Gospodu, svom Bogu.“ (5. Mojsijeva 18:10-13) Bog je tražio da se iz naroda uklone svi koji su se bavili astrologijom, spiritizmom, враčanjem, bajanjem, urocima, i sl.

Bog se ovako obratio Vavilonjanima kada je učinio da Vavilon bude osvojen: „Neka sad ustanu i neka te spasu pretskazivači koji posmatraju nebesa, koji gledaju u zvijezde, koji u vrijeme mladog mjeseca proriču šta će te snaći. Gle, postaće kao strnjika, vatra će ih spaliti. Neće izbaviti svoju dušu od siline plamena. Neće od njih ostati ni ugljevljje da se ljudi ugriju...“ (Isajja 47:13-14)

Astrolozi daju savjete ljudima kako da prevare „sudbinu“, a ni sami sebi ne mogu da pomognu da izbjegnu nevolje, Božji sud i smrt. Bog kaže: „Ako se neka duša obrati onima koji prizivaju duhove i onima koji враčaju, čineći blud za njima, ja ћu okrenuti svoje lice protiv te duše i istrijebiću je iz njenog naroda.“ (3. Mojsijeva 20:6) Dakle, Bog nije izvor astrologije nego Božji protivnici.

U Bibliji je opisan i susret astrologa (zvjezdara) sa Božjim prorokom Danilom. Kralj Nebuhadnezar sanjao je san koji ga je uz nemirio, ali je zaboravio šta je sanjao. Pošto su carevi враčari, zvjezdari i gatari tvrdili da komuniciraju sa „bogovima“ (Danilo 2:10,11), kralj je (kao i mnogi današnji političari) tražio da mu otkriju sadržaj i značenje sna. Takozvani „bogovi“, to jest demoni, lako su caru pogađali prošlost i sadašnjost, i nagađali budućnost. Budućnost su uspijevali da pogode samo ako proriču osobu koja ne traži Božje vođstvo, pa su nesmetano mogli da insceniraju ispunjenje prorečenog (npr. pomogli bi mu da uspije na poslu, ili da ima saobraćajnu nesreću). Ali kralj je u određenoj mjeri vjerovao Bogu, pa Bog nije dopustio da mu astrolozi i враčari „proreknu“ sudbinu.

Bilo je očigledno da je Bog dao san caru i učinio da ga zaboravi. Bog mu je dao ovaj san da bi za sva vremena osvjedočio ljudi da On ne djeluje preko враћара, гатара i astrologa, i da povjerenje u njih donosi prevaru i smrt.

Astrolozi i враћари su pokušali da prevare cara. Tražili su vrijeme da bi se dogovorili šta da mu ispričaju i da svi daju isto tumačenje. Kralj je prozeo lukavstvo, pa su astrolozi priznali svoju nemoć. Nebuhadnezar je impulsivno zaprijetio smrću ne samo astrolozima, nego i mnogim službenicima na dvoru, a među njima i Božjem proroku Danilu. Danilo se povukao sa trojicom prijatelja da u molitvi zatraže od Boga da im otkrije san. Bog je dao odgovor: „Danilo je rekao: Neka je blagoslovljeno Božje ime oduvijek i zauvijek, jer njegova je mudrost i moć! On mijenja vremena i razdoblja, obara i postavlja kraljeve, daje mudrost mudrima i znanje razboritima. On otkriva ono što je duboko i sakriveno, zna šta je u tami i kod njega prebiva svjetlost. Tebi, Bože mojih praočeva, zahvaljujem i hvalim te, jer si mi dao mudrost i moć. I obznanio si mi ono za šta smo te molili, obznanio si nam ono što je kralj tražio. ... Tajnu za koju kralj pita ne mogu kralju otkriti mudraci, oni koji prizivaju duhove, sveštenici koji se bave magijom ni astrolozi. Ali postoji Bog na nebu koji otkriva tajne, i on obznađuje kralju Nebuhadnezaru šta će se desiti u poslednjim danima.“ (Danilo 2:20-23,27,28)

Kakav je bio rezultat Božjeg djelovanja? Kada je Danilo ispričao san i tumačenje sna koje mu je dao Bog, carev zaključak je bio: „Kralj progovori Danilu i reče: Doista, vaš je Bog Bog nad bogovima i gospodar nad kraljevima, i koji objavljuje tajne, kad si mogao otkriti ovu tajnu.“ (Danilo 2:47 – vidi 1. Mojsijeva 41:8,15,16; Danilo 4:7,24; 5. Mojsijeva 4:16,19) Svi su mogli da vide da budućnost nije zapisana u astrološkim kartama. Bog zna budućnost i objavljuje da će se ispuniti plan koji je On zamislio: spasiće sve ljudi koji se odluče da mu se vrate.

Postoji velika razlika između Božjih i astroloških proročanstava. Kada Bog da proročanstvo o tome šta će da se dogodi, Bog nudi i rješenje kako se sačuvati od zla koje dolazi zbog grijeha. Bog ne kaže samo: „Dogodiće ti se nesreća“, nego kaže: „Ako budeš živio po mojim uputstvima, ja će ti

pomoći.“

Bog nam je u Svetom Pismu jasno objavio da On ne inspiriše astrologe da proriču sudbinu. Bog u Bibliji govori da naša sudbina zavisi od našeg izbora, da li vjerujemo Njemu ili više vjerujemo bilo kome drugome, pa makar i sebi.

Izvor znanja astrologa koji najbolje pogađaju budućnost su demoni, đavo i pali anđeli. Današnji astrolozi su svjesno ili nesvjesno sveštenici stare astrološke okultne religije. Možemo da kažemo da je astrologija oblik satanizma, jer je povjerenje u Boga zamijenjeno povjerenjem u autore astroloških proročanstava – u demone. Čovjek kao biće manjih sposobnosti od palih anđela (demona) nema načina da izbjegne njihovu mrežu prevara, a astrologija je samo jedna od njih. Samo ako vjerujete Bogu koji je istinu otkrio u Bibliji, i molite mu se, možete biti sačuvani od tih prevara.

Astrologija je prikriveni kult sunca koji je danas dobio ateistički oblik. Sunce, vrhovni „bog“ ovog kulta predstavlja Lucifer (riječ Luciferos znači „nosilac svjetla, svjetlonoša“), koji je sebe proglašio za „svjetlost ovog svijeta“. Astrologiju praktikuju sledbenici pokreta „Novo Doba“ (New Age). Masoni takođe obožavaju sunce.

Interesantno je da prilikom stvaranja Bog nije dao ime Suncu i Mjesecu jer je znao da će ljudi biti nagovarani da obožavaju nebeska tijela. Prilikom stvaranja Bog nije ni spomenuo imena sunce i mjesec. Zašto se ne spominju njihova imena? Zato što, po starim vjerovanjima, spomenuti ime nečega značilo je dati mu određenu vrijednost. Bog to nije želio, nego je rekao: „Bog je načinio dva velika izvora svjetlosti, veći da upravlja danom i manji da upravlja noći, a uz to i zvijezde.“ (1. Mojsijeva 1:16) Bog ih je nazvao samo „manjim i većim izvorom svjetlosti“ (1. Mojsijeva 1:16). Bog je Suncu i Mjesecu dao samo tehničku funkciju, da obezbjeđuju svjetlost i da služe za mjerjenje vremena, a ne da prisiljavaju ljude na određeno ponašanje.

Zašto je Bog stvorio Sunce, Mjesec i zvijezde tek četvrtog dana, a ne prvog? (1. Mojsijeva 1:14-19) Za stare narode, nebeska tijela su bila božanstva, ili mjesta gdje su „bogovi“ stanovali. Sunce je bilo vrhovni bog.

U Egiptu se zvao Amon Ra, u Vavilonu Šamaš, u Persiji Mitra. I Mjesec je smatrana božanstvom ali manjim od Sunca, dok su zvijezde smatrane za skloništa za nečiste duhove.

I Božji narod je bio u opasnosti da slijedi kult sunca i nebeskih tijela. Zato je Bog nadahnuo Mojsija da napiše da su Sunce, Mjesec i zvijezde stvoreni tek četvrtoga dana.

Sunce, mjesec i zvijezde su lampe koje imaju samo mehaničku funkciju. Bog je demitologizovao Sunce, Mjesec i zvijezde. To su samo lampe koje je Bog stvorio, to nisu bogovi. Time je Bog pokazao da je besmisleno obožavanje nebeskih tijela.

Astrologija i moral

Cilj astrologa očigledno je da ljudi usmjeri da žive na određeni način. Oni utiču na brak, ljubav, izbor prijatelja, posao. Savjeti astrologa često su puni otvorenih poziva na nemoral. Oni savjetuju: „promijenite partnera“, „doživjećete ljubavnu avanturu“... nasuprot Božjem uputu: „Ne čini preljube.“ U astrologiji ne postoje kriterijumi za dobro i зло. Astrolozi pozivaju na postupke koji odgovaraju tjelesnom, neduhovnom čovjeku, na zadovoljstva koja imaju kratak vijek, a vječne posljedice. S druge strane, Bog nudi ljudima zadovoljstva koja traju vječno, a donose blagoslov i nama i ljudima oko nas.

Svaki čovjek je odgovoran za svoje ponašanje. Mi to znamo ali nismo u stanju da riješimo svoje moralne probleme. Astrologija je pokušaj da se krivica prebaci sa pravog krivca na nešto drugo, u ovom slučaju na kosmos. „Ja činim зло, ali to je zato što sam predodređen da tako živim.“ Čovjek koji vjeruje da mu je sudska zacrtana nema nadu u promjeni. Zvijezde su krive, a time je optužen Bog koji je stvorio zvijezde. Sada je jasno da pravi krivac – đavo stvara religije i ideologije koje Boga prikazuju izopačeno i optužuju ga za зло koje on, đavo čini. Bog koji čini sve da spase čovjeka prikazan je kao Bog koji jedva čeka da kazni čovjeka.

Zamislite čovjeka koji je napravio udes i pokušava na suđenju da se opravda time što mu zvijezde tog dana nisu bile naklonjene. Zamislite

društvo u kome bi vladali astrološki zakoni. Ne biste smjeli da se oženite djevojkom koja vam se sviđa, jer nije odgovarajući astrološki partner; ne bi vas primili na posao jer ste rođeni u pogrešnom znaku; bili biste diskriminirani ili favorizovani samo zbog datuma i vremena rođenja. U životnim situacijama postaje očigledno da čovjek za svoje pogreške ne može da se sakrije iza astrologije. Ali astrologija je baš zato popularna što nudi ljudima izgovor za zlo koje čine drugim ljudima, sebi i Bogu. Ako hoćemo da varamo sebe vjerovaćemo astrolozima da nismo krivi. Ako hoćemo istinu, priznaćemo svoju krivicu, shvatićemo da je Isus Hrist umro baš radi te naše krivice, i molićemo se Bogu da nam da snagu da živimo pravedan i posvećen život.

Čovjek ima unutrašnju potrebu da vjeruje. Ako ne zadovolji tu potrebu za povjerenjem u više biće tako što će vjerovati svom Stvoritelju, čovjek će onda da traži nešto drugo u šta bi imao povjerenje – na primjer vjerovaće astrologu.

Zaključak

Astrologija je povjerenje u demone. Ateisti kažu da je povjerenje u Boga za lakovjerne, ali i oni sami vrlo lako povjeruju astrolozima, jer ih to moralno ne obavezuje. Ljudi odbacuju Boga mada im On u svojoj dobroti daje savjete kako da se sačuvaju od prevara svih vrsta, i kako da imaju zdrav i ispravan izbor.

Ima mnogo ljekara koji znaju da je nikotin veoma štetan ali ipak puše. Za svaku dobру odluku nije dovoljno samo znanje. Potrebna je sila koju može da da samo Bog.

Nemojte da svoju slobodnu volju zarobite time vjerujući ljudima preko kojih vam Sotona proriče sudbinu. Radite koristite svoju slobodnu volju da upoznate i izaberete Boga. Tada ćete uvijek ostati slobodni.

Pod sudbinom se obično smatra predodređeni tok događaja koji je izvan čovjekove kontrole. Međutim, postavlja se pitanje šta je to sudbina, da li sudbina ima inteligenciju, ili sistem moralnih vrijednosti na osnovu kojeg određuje šta je dobro a šta zlo, pa nekog čovjeka treba da kazni ili da nagradi, ili se radi samo o nasumičnom spletu okolnosti. No u praksi vidimo da je naš život pun uzroka i posledica. Na primjer, ako radimo – dobićemo platu; ako učimo, steći ćemo znanje; ako idemo u pravom pravcu, stići ćemo na svoj cilj. Svojim odlukama mi usmjeravamo nas život u pravcu koji želimo. Na primjer, ako neko piće alkohol i vozi, veće su šanse da će imati udes i da će stradati. Uzrok i posledice pokazuju da mnogo toga zavisi od naših namisli koje pokreću naše odluke.

Mi se rađamo i živimo na ovom svijetu u različitim uslovima i sa različitim predispozicijama i mogućnostima. Međutim, ne treba miješati životne okolnosti, socijalne i genetske predispozicije sa sudbinom ili predestinacijom. Nesreće nisu slučajnost, nego zlo koje su učinili drugi ljudi, sa predumišljajem ili iz nehata. Nepredvidive okolnosti koje dovode do nesreća prouzrokovane su ili našim ili tuđim zlom. Postoje lančani zakoni od uzroka do posledice, iako mi u svim slučajevima to nismo u stanju povezati.

Bog nije predodredio šta će ljudi izabrati, nego je stvorio zakon uzroka i posledica. Mi možemo da izaberemo šta ćemo da uradimo, ali ne možemo da izaberemo drugačije posledice našeg izbora, od onih koje je Bog predodredio.

Pitanje sudbine ili predestinacije spada u ona teška, granična, problematična i diskutabilna pitanja. Dok čitamo određene biblijske tekstove u nama počinje da se izgrađuje jedna koncepcija. Međutim, čitajući dalje mi nailazimo na druge stihove koji kao da su kontradiktorni onim stihovima koje smo već pročitali. Ovo je zaista problematičan teren i to zahtjeva veliku smotrenost od nas. Mi smatramo da je Biblija božanski

nadahnuta knjiga. Ako je Bog autor Biblije, onda Biblija mora biti konzistentna knjiga – postojana u smislu saglasja svih datih istina, jer je Bog dosledno biće. To znači da određene izjave i načela koje je Bog davao u prošlosti, važe i u sadašnjosti, a važiće i za budućnost.

Pitanje predestinacije ili sADBbine je veoma važno jer je povezano sa našim svakodnevnim životom, sa onim kako mi živimo iz dana u dan. Jer, ako postoji predestinacija, ishod će biti isti i, šta god radili, mi na to ne možemo uticati. Znači, ako smo zaista predodređeni, ne možemo da izađemo iz svojih okvira. Dakle, nemamo slobodu.

Razvijajući ovu temu vidimo da je pitanje predeterminisanosti vrlo povezano sa pitanjem ljudske slobode. Da li je čovjek slobodno biće ili čovjek nije slobodno biće? Ako postoji determinizam, ako postoji predodređenje, onda jedino što nama preostaje jeste doživljaj naše sADBbine. Mi ne možemo ništa da izmijenimo i jedina stvar za nas koja ostaje jeste samo doživljaj naše sADBbine. Možemo jedino da gledamo da tu svoju sudbinu što lakše podnesemo.

Većina ljudi ima problem suočavanja sa ovim dilemama. Ljudi bi voljeli da su slobodni, ali kad shvate da imati sloboden izbor znači biti odgovoran za svoje postupke, onda se uplaše slobode koju imaju. Zato mnogi ljudi prepustaju da neko drugi donosi odluke umesto njih (astrolog, guru, sveštenik, političar, gazda na poslu). Sjetimo se kako u djelu „Braća Karamazovi“ veliki inkvizitor zamjera Hristu zato što je ljudima davao slobodu: „Ti si ljudi opteretio davši im slobodu. Mi smo im dali hljeba, a uzeli slobodu.“

Međutim, ljudi mogu da iracionalno koriste slobodnu volju, to jest mogu da donešu pogrešne odluke i loše izvore, pa zato snose odgovornost za ono što su izabrali.

Mnogobožake religije govore o tome da postoji neki fatum otprilike kao što kod Platona postoji „svijet ideja“. I tom fatumu, toj sADBini, ne mogu da se odupru čak ni bogovi. I bogovi stoje pod jurisdikcijom te sADBine. Postoji „svijet ideja“ na koje čak i Bog mora da se obazire ako hoće nešto da stvara.

Predestinacija u religiji znači da prije nego što išta učini, prije nego

što iko išta pomisli, prije nego što iko išta vjeruje, čak i prije nego što se iko rodio, prije nego što je svijet stvoren – Bog je unaprijed odredio sudbinu svakog od nas.

Ako je čovjek bio predodređen da padne u grijeh, onda bi takav bog bio autor grijeha, i ne bi bio apsolutno pravedan. Ako je Bog svemoćan, bilo bi nepotrebno da sudbinski predodredi jedne ljudi za spasenje, a druge za uništenje. Bog bi mogao odmah da stvori samo ljudi za spasenje i da predodredi da niko nikada ne učini zlo. Činjenica da zlo postoji negira predodređenje, jer savršeno pravedni Bog nikada ne bi poželeo da stvori ljudi koji čine zlo, a pogotovo da ih predodredi da moraju da čine zlo.

Ako postoji predodređenje onda božanska pravda gubi svaki smisao. Ako je neko predodređen da pretrpi neko zlo i onaj koji čini to zlo takođe je predodređen. Ako me je Bog predodredio da budem loš, kojim pravom On može da me izvede pred svoj nebeski sud i da me kažnjava. Dakle, po zahtjevu ljudske logike ne može se nikako spojiti božanska pravda i predeterminacija.

Ono što je dalje vrlo značajno, naročito za vjernike, jeste: Ako postoji predodređenost, onda molitve postaju klasično gubljenje vremena. Mi samo dangubimo, trošimo vrijeme, zašto da se mi molimo? Zašto? – ako je sve zacrtano, predodređeno, itd. S druge strane, ako nije sve unaprijed određeno, molitva Bogu ima smisla.

Takođe, ako vjerujemo da smo neopozivo preodređeni za Božje kraljevstvo i vječni život, to nas može navesti da živimo kako god hoćemo, jer bez obzira na naše devijacije na kraju ćemo svakako stići na istu destinaciju. Dakle, to je vrlo opasno ako mi usvojimo takvu ideju. Slično je primjenljivo ako padnemo u drugu zabluđu i povjerujemo da smo predodređeni za propast.

Biblijsko otkrivenje o predodređenosti

Pitanje koje se postavlja jeste da li je Božji izbor ljudi za spasenje zasnovan na našem izboru, ili je ljudski izbor zasnovan na Božjem izboru? Drugim riječima, pitanje je da li nas je Bog izabrao jer je znao šta ćemo

izabrati, ili smo tako izabrali zato što smo bili predodređeni.

Ljudi imaju 3 stava po pitanju sudbine i spasenja: 1) Neki ljudi vjeruju da Bog predodređuje vjersku zajednicu, a ne pojedinca.

Po njima Bog je predodredio za spasenje vjersku zajednicu kao cjelinu, a ne sudi na osnovu odluke pojedinaca. Tako samo treba biti pripadnik određene vjerske zajednice, a ponašanje, riječi i djela postaju sporedni.

Uslovni izbor je vjerovanje da Bog izabira za vječno spasenje ljude za koje On unaprijed zna da će izabrati da imaju povjerenje u Njega.

Bezuslovni izbor je vjerovanje da Bog izabira ljude koje hoće u skladu sa Njegovim ciljevima, bez obzira na našu slobodnu volju.

Tako izgleda da Bog nasumično određuje ljude za propast bez krivice, a da nasumično spasava ljude bez ispravnih odluka.

Ljudi koji vjeruju da Bog određuje sudbinu, kažu da je misterija kako Bog određuje sudbinu, a da ljudi ipak ostaju odgovorni za svoju propast. U svakom slučaju, to je vrlo nelogična misterija.

Tako izgleda najlogičnije da je spasenje ljudi uslovljeno ličnim odgovorom na Božji poziv.

Da sada pogledamo šta govori Biblija. Biblija je standard koji nam pomaze u pravilnoj orijentaciji, jer mi možemo mnogo puta da budemo u iluzijama u vezi sa realnošću. Šta možemo znati o Bogu i višoj realnosti osim onoga što je On nama otkrio? Ono što je sigurno jasno svakom razumnom čovjeku jeste to da bi jedino Bog mogao da predodredi. Ali da vidimo koje su Njegove želje u pogledu čovjeka.

U 1. poslanici Timoteju 2. glava, 3. i 4. stih kaže: „*To je dobro i ugodno u očima našeg Spasitelja, Boga, koji želi da se svi ljudi spasu i dođu u spoznaju istine.*“

Dakle, Bog hoće, On želi da se svi ljudi spasu. Iz same činjenice što mi znamo da se svi ljudi neće spasiti, automatski proizilazi da On nije predodredio. Da je Bog stvorio automate koje bi On predodređivao u vječnoj sudbini, ovaj svijet bi potpuno drugačije izgledao. Ako Bog predodređuje sudbinu, bio bi absurd da istovremeno želi da spasi sve ljude, a da ne može da sam sebi ispuni želju, jer neke ljude neće spasiti. Bog nije kontradiktoran, nego vrlo logičan. Iz činjenice da svi ljudi neće biti spaseni u

prošlosti, a ni svi oni koji Boga neće u sadašnjosti – jasno je da ne postoji predeterminisanost.

Sledeći vrlo važan stih nalazimo u Matejevom Jevanđelju, 18. glava, 14. stih. O čemu se radi? Kada je Hrist odgovarao na pitanje: „Ko je najveći u kraljevstvu nebeskom?“ On je pozvao jedno malo dijete i govorio o tome kako mi treba da budemo kao mala djeca po svojim pobudama, svojoj jednostavnosti, bezazlenosti i povjerenju. U 14. stihu Isus kaže: „*Tako ni vaš nebeski Otac ne želi da propadne ijedan od ovih malenih.*“

Ako se obaziremo na želju Boga Oca, mi vidimo da Njegova želja nije da pogine nijedan najmanji. Dakle, Njegova je želja da se i taj najmanji spase. Opet vidimo nešto što apostol Pavle kaže u poslanicama: „Bog želi da svi budu spaseni.“ Iz te njegove želje, ako bi On htio da predeterminiše, predodredi sudbinski, svi bi išli u spasenje.

Pogledajmo i neke tekstove u Starom Savezu, jer postoje ljudi koji kažu da Stari Savez nije dobar, da se tamo predstavlja neki veoma strogi Bog. Čitamo u Knjizi proroka Ezekijela 33:11 šta kaže Bog preko proroka: „*Reci im: Tako ja bio živ, govorи Gospod Jahve, meni nije drago da onaj ko je zao umre, nego da se odvrati od svog puta i da živi. Odvratite se, odvratite se od svojih zlih puteva. Zašto da umrete, dome Izraelov?*“ Dakle, Bog nikako ne želi da bilo ko propadne, a kamoli da nekoga predeterminiše da ide u propast. Bogu ne pada uopšte na pamet pomisao ili mali elemenat želje da neko propadne, a kamoli da kod njega postoji neka razvijena želja da On predeterminiše nečiji život da ide u propast. „*Zar je meni drago da umre onaj ko je zao, govorи Gospod, a ne da se odvrati od svojih puteva i ostane živ? ... Odbacite od sebe sve svoje prestupe u kojima ste zgriješili, i načinite novo srce i novi duh. Zašto da mrete, dome Izraelov? Jer ja se ne radujem smrti nijednog koji umire, govorи Gospod. Zato se obratite i živite!*“ (Ezekijel 18:23,31,32)

Međutim, postoje i stihovi koji kao da upućuju da ipak postoji predodređenje. Postoji par stihova u Bibliji u određenim poglavljima koji su, čini nam se, drugačiji od ovoga što smo sad pročitali.

Prigovor koji daju ljudi koji vjeruju u sudbinsko predodređenje jesu određeni tekstovi u Bibliji, na primjer da je Bog unaprijed kroz Isusa Hrista

odredio ljudi za posinaštvo, po ugodnosti Njegove volje: „*Jer je unaprijed odredio da nas kroz Isusa Hrista usvoji kao sinove, po ugodnosti volje svoje.*“ (Efescima 1:5)

Da bi bilo jasnije koga ili šta je Bog predodredio, pogledaćemo objašnjenje istog pisca, apostola Pavla:

„*A znamo da sve zajedno na dobro ide onima koji vole Boga, onima koji su pozvani po njegovoj namjeri. Jer one koje je unaprijed znao, njih je i predodredio da se saobraze po oblicju njegovog Sina, da on bude prorođeni među mnogom braćom. A one koje je unaprijed odredio, njih i poziva; one koje pozva, njih i opravdava; a one koje je opravdao, njih i proslavlja.*“ (Rimljanima 8:28-30)

Kako ovo da razumijemo? Da ovo raščlanimo. U 28. stihu se pojavljuje vrlo značajan dio stiha „pozvani po njegovoj namjeri.“ Dakle, Bog ima izvesnu namjeru, Bog nije indiferentan u odnosu na čovjeka. To je vrlo značajno. Postoje ljudi (deisti) koji misle da je Bog stvorio ovaj svijet, dao mu zakone po kojima će on funkcionisati i onda se jednostavno isključio – On je indiferentan prema slobodi čovjeka. Ne, Bog nije indiferentan prema slobodi čovjeka, nego On ima određenu namjeru. I ta namjera je Božji plan spasenja.

Da li su Bog Otac i Sin Božji Isus Hrist sami imali slobodu volje i odlučivanja prilikom dizajniranja ovog Planeta? Naravno da jesu! Otac je sa svoje strane morao da donese najtežu odluku, da predstavi svog sina za grijehe svijeta. „*Jer Bog je toliko volio svijet da je dao svog jedinorođenog Sina, da niko ko vjeruje u njega ne bude uništen, nego da ima vječni život.*“ (Jovan 3:16) S druge strane, Sin Božji se dragovoljno ponudio da se ponizi i žrtvuje za naše spasenje. „*Zato me Otac i voli, jer ja polažem svoj život da bih ga opet primio. Niko mi ga ne oduzima, nego ga ja sam od sebe polažem. Imam vlast da ga položim i imam vlast da ga opet primim. Takvo sam uputstvo primio od svog Oca.*“ (Jovan 10:17-18)

Ovaj plan spasenja ima određene etape. Koje su to etape? Prva etapa je Božje predznanje. Sledeća etapa je predodređenje. Treća etapa je pozivanje ili poziv – Bog zove. Četvrta etapa je opravdanje. I peta etapa, u koju još niko nije ušao je proslavljanje – ono definitivno i konačno

proslavljanje. To je sadržano u ovim stihovima apostola Pavla.

Jasno je da nikakvog plana nema bez predznanja. Mi moramo imati određena predznanja da bi pravili određeni plan. Plan uvijek podrazumiјeva postojanje određenog znanja. Koja su to znanja u vezi sa ovim planom? To je Božje znanje o održivom poretku života, znanje da smo mi pali u grijeh, Božije znanje da mi sami ne možemo sebe da spasemo, itd. Postoji neki skup znanja, predznanja koje Bog ima da bi On pravio određeni plan.

Druga stepenica je predodređenje. Vidimo da Bog ovdje predodređuje. Bog kao apsolutno biće ima pravo da predodređuje. Ali šta da predodređuje? „On predodređuje ko će biti spasen.“ To nam govori apostol Pavle. Kako to sad? Vrlo je lako razumjeti. Ovdje se kaže da je On odredio da će biti spaseni oni koji se budu „saobrazili po obličju Sina Njegova“ – obličju Isusa Hrista. Ovo je najvažnija stepenica. Ako budemo razumjeli ovu stepenicu, onda neće biti problema za dalje. Šta je to Bog predodredio? Bog je predodredio **profil**. On je odredio karakter ili profil ili tip ličnosti koji će biti spasen. Bog je predodredio da spase ljude koji su nalik Njegovom Sinu po karakteru, dakle odredio je karakterni profil spasenih. To znači da Bog nije odredio kog pojedinca će spasiti, nego je odredio kakav karakter je prikladan da se nađe u Božjem kraljevstvu. Bog nije odredio KOGA će spasiti, niti ko će željeti da bude takva ličnost, nego je predodredio koje osobine moraju imati ljudi koje će spasiti. Te osobine uslovljene su Božjim održivim poretkom života, odnosno usklađenošću sa moralnim zakonom kao definicijom poretka života.

U tom smislu postoji apsolutno predodređenje. Budući da Bog želi trajno riješiti probleme kakve danas imamo na Zemlji u uslovima postojanja grijeha, On je odredio profil, On je odredio ko može uči u Njegovo kraljevstvo. Svi oni koji hoće da se uklope u taj profil, u obliče Sina Božijeg oni će uči. To svakako podrazumijeva voljnost za odbacivanje grijeha i saradnju sa Bogom na izgradnji takvog profila.

Mi možemo da izaberemo kakvi ljudi želimo da budemo, a Bog će poštovati našu odluku, i na osnovu toga što smo odlučili, Bog će nas ili spasiti ili konačno verifikovati da budemo uništeni za vječnost po našem izboru.

Ljudi koji izaberu da dozvole Bogu da ih posveti i preobrazi da imaju Hristove osobine, oni će biti spaseni. Ako Bog spasava samo absolutno dobre ljude, onda ne bi spasao nikoga. Bog ne kaže da On donosi odluku umjesto ljudi. Bog ne tera ljude da izaberu karakter kakav je Hrist demonstrirao na Zemlji, nego nas poziva da sami izaberemo. On nas obaveještava šta nam je potrebno da bi bili u Njegovom kraljevstvu i šta treba da izaberemo da bi tamo bili. Dakle, Bog nije predodredio naše odluke, ali je predodredio posledice naših odluka.

Bog bira koji tip ljudi želi da spasi. Bog ima na to pravo, jer je On stvorio svijet sa zakonitostima njegove održivosti. Ljudi nisu predodređeni za spasenje, nego je spasenje predodređeno za ljude koji traže Boga. Naš karakter određuje našu sudbinu.

U tom smislu postoji absolutni Božji determinizam odnosno uslov za primanje spasenja. On je odredio da samo oni koji uzrastu u visinu rasta Hristova (to je taj profil), oni ulaze u nebesko kraljevstvo.

Kada je Bog to odredio, On onda zove. Koga On zove? Sada ćemo da vidimo koga Bog zove. Dakle, kada je Bog napravio plan, On onda poziva ljude (vidi Luka 14:16-24). To je sledeća stepenica – pozivanje. Mora postojati poziv. On, koliko stoji do njega, poziva sve. Sve dovde zavisi od Boga.

Da Bog nije htio, da Bog nije pozivao, šta bi vrijedili naši naporci. Da Bog nije htio da nas spase, mi bi mogli da se upinjemo koliko god hoćemo. Dakle, sve ovo zavisi od Boga.

Sada dolazi nešto što zavisi od nas. Neki bi voljeli da i ovo dalje zavisi od Boga, ali ovo dalje ne zavisi od Boga. Zašto bi neki voljeli da i ovo drugo zavisi od Boga? Zato da bi izbegli ličnu odgovornost. Neki bi voljeli da nemaju odgovornost. Zato se kaže da čovjek za svoje spasenje može da uradi i sve i ništa. Ništa u smislu da ako Bog nije htio da ga spase on nikako ne bi mogao biti spasen, a kad je Bog već htio, čovjek može da uradi sve za svoje spasenje. To sada zavisi od njega. To je ta stepenica.

Kako ovo sad zavisi od čovjeka? U Mateju 19:21 čitamo: „Ako hoćeš da budeš savršen...“ Ima puno tekstova koji govore o ovome, Bog na mnogo mjesta kaže čovjeku „ako“, poštujući njegovu slobodnu volju.

Vidjeli smo da do ove tačke nema slobode. Dotle čovjek ne može da odlučuje jer je Bog suvereni vladar svemira i On tačno zna šta hoće u svome domu, kao što jedan domaćin zna šta hoće u svome domu. Međutim, taj domaćin hoće nas da ugosti u svome domu, ali zavisi od nas da li mi hoćemo, da li mi želimo. Ako mi ne želimo, On će ostati bez izvjesnog broja gostiju. To ne zavisi samo od Boga. To zavisi i od nas – od toga da li mi hoćemo. Ako mi kažemo „Da“, onda Bog dobija šansu da nas opravda – onda tek može Bog nas da opravda. Mi ne možemo biti opravdani ako ne kažemo Bogu „Da“, jer nema nikog drugog da nas opravda. Isus Hrist koji je položio svoj život na krstu Golgotе, položio ga je da bi nas opravdao. Zato mi moramo da kažemo Bogu „Da“ i tek tada Bog ima pravo da nas opravda.

Zašto? Zato što u svemiru postoji borba između dobra ili zla. Po čemu bi sada Bog morao nekoga prisiliti da bude opravdan. Bog je i optuženi vlasnik svemira. Jer Lucifer uvijek može da kaže Bogu: „Zašto ti njega opravdavaš kad on neće da bude opravdan? On hoće da bude na mojoj strani. Zašto se ti toliko petljaš za njegovu sudbinu?“ Zato Isus kaže: „Ako tražite dobićete, ako ne tražite nećete dobiti.“

Bog nikoga ne želi da prisiljava ni svojom ljubavlju. On je rekao u banji Betezdi bolesnome: „Hoćeš li da budeš zdrav?“ Da je on rekao „Neću“, da li bi Hrist njemu nametnuo svoju ljubav? Ne. Isus nikome ne nameće svoju ljubav. Ako čovjek hoće, On će mu je dati. Zato i spasenje, sve što Bog daje to je **dar**, ništa On ne nameće. On ne želi da ima infantilne vjernike koji će biti upropasti bolesnom sentimentalnom ljubavlju od strane Boga. On želi da ima zrele vjernike koji su aktom svoje slobodne volje u odgovoru zahvalnosti i ljubavi rekli Bogu „Da“. Bogu ne trebaju uništene ličnosti, bilo da ih On uplaši kaznom, bilo da ih obaspe potkupe ljevačkom dobrotom. Ne, Njemu trebaju apsolutno slobodne ličnosti koje će mu reći: „Da Bože, mi tebe hoćemo i tvoj poredak života.“ Poništiti čovjekovu volju to znači uništiti čovjeka. Zato ovdje čovjek odlučuje, i to Biblija stalno ističe.

Kad nas opravda, onda Bog može da nas proslavi. Ove stepenice idu po prirodi stvari. Ono što je vrlo važno jeste da postoji nešto što je Bog

predodredio, a to je profil ljudi koji će biti spaseni, ali ličnosti nisu predodređene. Ono što Bogu zadaje poseban problem u svemu ovome jeste to što On poštuje čovjekovu slobodnu volju kao trajnu vrijednost, jer je On stvorio čovjeka kao slobodno biće. Koliko On poštuje čovjeka vidimo i u tome da će On u drugom uskrsenju uskrasnuti nepokajane da im saopšti sud. Oni će ići u vječnu smrt, ali neće otići a da ne znaju presudu. Takvo poštovanje ličnosti imate samo kod biblijskog Boga. Ono što zadaje problem Bogu nije to što smo mi grešni, jer Biblija kaže da smo svi grešnici. To nije problem, jer smo u stanju da se pošteno suočimo sa činjenicama i to priznamo.

Ali postoji druga kategorija grešnika, a to su grešnici kalkulanti. To je pravi problem, prava muka – grešnici kalkulanti. Grešnik kalkulant se manifestuje u mnogo oblika. Navećemo jedan primjer. „Čekaj me, Bože, do sedamdesete godine dok ispunim neke moje planove i želje, a onda ako me želiš, napravi nešto, Ti si svemoguć.“ Drugim riječima, mladost i najbolje godine – đavolu, a onda što ostane – Bogu.

Predestinacija i proroštvo

Kada počnemo da razmišljamo o proročanstvima čini nam se da ne može biti validnih proročanstava ako ne postoji predeterminacija. Jer, ako se nešto mora dogoditi, apsolutno je jasno da postoji neko ko je predodredio da se tako mora desiti. I ako krenemo od stava da se jedan događaj morao desiti, onda ga je neko predeterminisao. To može biti samo Bog.

Ako postoji nepredodređenost, onda proročanstva postaju vrlo diskutabilna jer ima puno toga što naizgled može da ugrozi ispunjenje određenih proročanstava. Jer ako je bilo predodređeno da Isus umre, bilo je predodređeno i da ga Juda izda, i da ga se Petar posle odrekne, da ga Pilat osudi, itd. Čini nam se da ne može biti i proročanstava i nepredeterminacije, nego da mora biti to dvoje zajedno.

Da bi smo to dobro razumjeli potrebno je da učinimo još jedan mentalni napor. Proučavanje Biblije zahtijeva napore. Biblija mora duboko da

se „kopa“. Dakle, ljudi su pozvani ne da budu čitaoci Biblije, nego istraživači Biblije. Da su ljudi više istraživali Bibliju ne bi imali neke probleme koje sada imamo.

Treba da razmotrimo šta su proročanstva i koje vrste proročanstava postoje. Proročanstvo najjednostavnijim riječima jeste predskazivanje događaja koji će tek da se dese. Proročanstva mogu da se podijele u tri kategorije: prva – proročanstva Božje volje, druga – proročanstva Božijeg predznanja i treća – uslovna proročanstva.

Proročanstva Božje volje. – Upravo smo govorili šta je Božja namjera, šta je Njegov plan. Dakle, postoje proročanstva Božje volje. Iz božanske volje su proistekla neka proročanstva kao što su plan spasenja, da će doći Spasitelj, da će Spasitelj položiti svoj život, itd. To su proročanstva u kojima Bog izražava volju i želju da spase čovjeka. Prvo proročanstvo sadržano je već u protojevandeluju koje je saopšteno Adamu i Evi neposredno posle pada u grijeh još u Edenskom vrtu.

Dakle, iz božanske volje proističu određene namjere i On iz svoje volje saopštava šta će biti. Ono što je vrlo važno kod ovih proročanstava jeste to, da ne postoji sila u univerzumu koja može da omete to proročanstvo. Proročanstva Božje volje niko nikada nije mogao, niti će moći da omete. Proročanstvo je bilo da će doći Hrist na zemlju među ljudi. Niko to proročanstvo nije mogao da omete. Takođe nema te sile koja može da spriječi Hrista da ponovo dođe po svoje na planetu Zemlju. Ovo je vrlo važno. Proročanstva Božje volje ne mogu se ugroziti ni na koji način.

Ako je čovjek slobodan, zar on tom svojom slobodom ne može da omete ta proročanstva i ugrozi njihovo ispunjenje? Mogu ljudi pod kontrolom Sotone i palih anđela da to pokušavaju, što se, na primjer, vidi kroz istoriju opstajanja Božjeg naroda i genealogije Isusove. Dakle, naša slobodna volja i naše aktivnosti mogu da ugrožavaju (Sotona je preko Heroda pokušao da ubije bebu Hrista) ali ne i da spriječe proročanstva Božje volje.

Proročanstva Božjeg predznanja. – Ova druga vrsta proročanstava je komplikovanija. To su proročanstva koja proizilaze iz Božjeg predznanja. Bog nikako ne želi da Njegova zajednica otpadne, a ipak kaže: „U hramu

će se pojaviti čovjek bezakonja.“ Apsurdno je vjerovati da to proističe iz Božje volje. On je taj koji bi najmanje volio da se usred hrišćanske zajednice pojavi čovjek bezakonja, ali kaže: „Pojaviće se vuci koji neće štedjeti stada.“ On je taj koji bi najmanje želio da se među hrišćanima pojave takvi ljudi, ali On zna unaprijed da će se pojaviti i On nas obavještava – iz svoje ljubavi – da znamo. Bog ne želi da budu progonstva. Bog ne želi mnoge stvari, ali On nas unaprijed obavještava. Isus nam otvoreno govori da ćemo u svijetu imati nevolju. Dakle, to nisu proročanstva koja proizlaze iz božanske volje.

Međutim, mnogi ljudi ne prave razliku između ova dva tipa proročanstva i oni izjednačavaju jedna i druga proročanstva – za njih sva proročanstva proističu iz Božije volje. Ne proističu sva proročanstva iz Božje volje, nego neka iz božanske volje, a neka iz božanskog predznanja.

Dakle, na jednoj strani imamo predznanje, a na drugoj predodređenje. Koje su razlike između ova dva pojma? Razlika je dvojaka. Prva je da predznanje pripada razumu, Božjem razumu, a predodređenje pripada Božjoj volji. To je vrlo važno da znamo. Predznanje ne pripada Božjoj volji, već pripada Božjem razumu. I druga razlika koja proističe iz ove je da predznanje ne utiče na slobodu, na našu slobodu. Predodređenje utiče na našu slobodu – kada bi ga bilo.

Znači, predznanje pripada Božjem razumu i ne utiče na našu slobodu, a predodređenje pripada Božjoj volji i ono bi uticalo na našu slobodu kada bi postojalo. Da navedemo jedan primjer, da bi ovo ilustrovali, da bi vidjeli kako predznanje ne znači predodređenost.

Recimo, astronom može tačno da nam kaže kada će biti pomračenje Sunca ili Mjeseca. Da li je taj astronom predodredio to pomračenje? Ne, to se dešava po unutrašnjim zakonima, a on samo iz svog predznanja kaže kada će se to desiti.

Isto tako Bog – procesi će se dešavati po svojoj prirodi, ali Bog iz svog predznanja kaže kada će biti „pomračenje“ hrišćanstva. Predznanje ne podrazumijeva determinaciju, ne znači određenje nego samo predznanje i ono se tiče samo božanskog razuma. Dakle, Bog nije predodredio da se desi to i to, ako to ne spada u proročanstva božanske volje. Ovo se dobro

može shvatiti kada pratimo proročanstva i njihova ispunjenja u životu I-susa Hrista.

Uslovna proročanstva. – Treća kategorija su uslovna proročanstava, i prava je katastrofa kada neko i ta proročanstva stavi u isti koš. Pogleđajmo jedan primjer iz knjige proroka Jeremije: „*Kad nekom narodu i nekom kraljevstvu kažem da će ga istrijebiti, zatrti i uništiti, ali se taj narod odvrati od svoje zloće za koju sam mu govorio, meni će biti žao što sam htio nevolju da mu nanesem. A kad nekom narodu i nekom kraljevstvu kažem da će ga izgraditi i zasaditi, ali on počne da čini ono što je zlo u mojim očima ne slušajući moj glas, odustaću od dobra koje sam htio da mu učinim.*“ (Jeremija 18:7-10)

Dakle, Bog neće ispuniti to što je rekao. Šta kaže? „Biće mi žao.“ Postoje određena proročanstva koja Bog izriče – uslovna proročanstva, koja podrazumijevaju čovjekov stav. „Izraelci, vi ćete biti blagosloven narod ako, ako, ako,... U suprotnom doći će prokletstva na vas.“ Da li će se desiti jedno ili drugo zavisi od konkretnog stava pojedinca ili određene grupacije. Da to provjerimo!

Bog je dao nalog proroku Joni: „*Ustanji, idи u Ninivu, veliki grad, i viči protiv njega, jer se njihova zloća popela do mene!*“ (Jona 1:2) Bog upućuje Jonu da ide u Ninivu da propovijeda protiv Ninive, da će ona biti razorenata, da će biti upropasti, da od nje neće ništa ostati. Kad je napokon Jona poslušao, čitamo: „*Jona je ušao u grad i išao njime dan hoda, objavljujući: 'Još samo četrdeset dana i Niniva će biti uništena!'*“ (Jona 3:4) Dakle, proročanstvo kaže: „Još 40 dana i Niniva će propasti.“ A šta su Ninivljani uradili? Vrlo su ozbiljno shvatili poruku od Boga, pokajali se vrlo dramatično i to pokazali. I šta se kaže u 10. stihu, kada su oni već tako odgovorili: „Bog je video njihova djela, da su se odvratili od svog zlog puta, i zato je Bog zažalio zbog zla koje je rekao da će im učiniti, i nije učinio.“

To su uslovna proročanstva koja zavisi od reakcije ljudi na poruku. Direktno proročanstvo je bilo „Za četrdeset dana biće tako.“ Da li će se to ispuniti (ako je uslovno proročanstvo), zavisi od stava.

Dakle, postoje te tri vrste proročanstava. Kada to znamo onda nema nikakvih problema da razumijemo da može da postoji proročanstvo, a da

ne postoji predeterminacija, predodređenje šta će konkretno biti sa određenom ličnošću ili mjestom. Čovjek, ipak, utiče na svoju sudbinu. Biblija ističe da čovjek utiče na svoju sudbinu. Kako? U Rimljanima poslanici 10,8-13 se kaže: „*Nego šta kaže Pismo? Riječ je blizu tebe, u tvojim ustima i u tvom srcu Ta riječ je poruka vjere koju propovijedamo.*“ Znači Bog hoće da kaže da nam je jasna Njegova Riječ. Jednoga dana kada budeš stajao na mome sudu nećeš moći da kažeš: „Bilo je to daleko od mene.“ Ne, bilo ti je dostupno (vidi: 5. Mojsijeva 30:10-20).

„*Jer ako svojim ustima priznaješ Isusa Gospoda, i ako u svom srcu vjeruješ da ga je Bog podigao iz mrtvih, bićeš spasen. Jer se srcem vjeruje za pravednost, a ustima se priznaje za spasenje... Nema razlike između Judejca i Grka, jer je nad svima isti Gospod.*“ (Rimljanima 8:9-12)

Dakle, ovdje je izneseno nešto što može da se kaže da je kao kruna svega ovoga. Tvoja vjera definiše tvoju sudbinu.

U Jeremiji 18. i 19. glava Bog je pokazao jednu divnu sliku o grnčaru, kako Bog stalno pokušava da obnovi čovjeka, ali je prorok Jeremija kupio jedan novi sud i razbio ga pred narodom. Prorok je rekao da je Bog sve uradio, stalno zove, stalno želi da popravi. Taj grnčar je stalno popravlja sud. On se oštetio, ali grnčar hoće da ga dovrši. Tako i Bog hoće da dovrši čovjeka, Bog hoće da čovjeka spase, ali ako neko ne bude htio, on će biti „razbijen“. On će ispasti iz Božje ruke. On će gurnuti Božju ruku, što znači da mi zaista imamo slobodu, da se Bog izuzetno trudi oko nas, ali da mi nemamo jednu vrstu slobode. Ovo je ključna rečenica – mi imamo slobodu da živimo i da biramo, ali nemamo slobodu da mijenjamo rezultate svoga izbora. To je vrlo značajno.

U kom smislu postoji preodređenje, a u kojem ne?

Dakle, Bog je uradio sve za nas – obavijestio nas je da smo slobodni, dao nam moć da biramo, obavijestio nas je šta stoji iza kog izbora, ali nam nije dao moć (to je ono predodređenje) da mijenjamo rezultate svoga izbora. Ako neko sjedne u voz za Beograd, on ne može pred Beogradom da kaže: „Bože, ja bih da uđem u Sarajevo.“ Mi smo na željezničkoj stanici

svoga života. Mi smo sada absolutno slobodni da kažemo u koji voz hoćemo da uđemo i Bog to poštuje. Ali mi ne možemo jednog dana, kad dođemo pred Boga da mijenjamo rezultate svoga izbora. To ne može, to je predeterminisanost. Nemojmo da mislimo da nema nikakve predodređenosti. Ima predodređenosti profila ili smjera u kome određeni voz putuje, a nama ostaje da li ćemo ući u jedan ili u drugi voz. Ne postoji nikakav alternativni „treći“ ili nezavisni ishod. Tu je nauka Svetog Pisma kristalno jasna.

Ali vezano za naš slobodan izbor nema nikakve predeterminacije. Apostol Petar je na pitanje ljudi: „*Šta nam treba činiti da se spasemo?*“, odgovorio: „*Pokajte se i neka se svako od vas krsti u ime Isusa Hrista za oproštenje svojih grijeha.*“ (Djela 2:37,38) Sam izraz „pokajte se“ podrazumijeva čovjekovu slobodu. Da je Bog predodredio neke ljude za propast, ne bi nas pozivao da se pokajemo. Čovjek se nikada ne kaje za djela koja je morao da učini, nego samo za ona djela koja je absolutno svjestan da je na osnovu svoje slobodne volje učinio. Ni samo spasenje ne bi imalo smisla ako se čovjek samo ponašao po predeterminisanom programu. Ljudi koji vjeruju da nam je Bog predodredio sudbinu, očigledno optužuju Boga da je nepravedan. Čak i ljudi koji budu spaseni imali bi problem da vjeruju Bogu ako nepravedno uništava ljude koje je navodno predodredio da čine zlo.

Sve ovo nam pokazuje da je ideju o sudbinskom predodređenju izmislio neko ko je želio da prikaže Boga kao nepravednog, kako nam uskraćuje slobodu izbora, i svaku drugu slobodu.

Kad čovjek bira zlo i čini zlo, time odbacuje Božju zaštitu od prevara, pa autor laži i zla lako može da ga navede da vjeruje da je sudbinski predodređen da čini zlo. Interesantno je da ljudi ne priznaju svoju krivicu za zlo, ne prepoznaju krivicu Sotone za zlo, a drsko optužuju Boga da im je odredio „zlu sudbinu“.

Sama činjenica da imamo sposobnost razmišljanja, razlučivanja i odlučivanja, pokazuje da imamo lični izbor. Čak i ako spasite nekoga ko čini zlo, on će nastaviti da čini zlo, čime bi Bog indirektno dozvolio da nekome bude učinjeno zlo. Spasenje od posledica učinjenog zla ne mijenja

zločinca.

Koga Bog ne želi da spasi? Postavlja se pitanje da li Bog voli ljudi koji neće biti spaseni, i da li je to ljubav drugačijeg kvaliteta nego prema onima koje će spasiti. Ljudi koji vjeruju da je Bog predodredio neke ljudi za propast, misle da se Bog oko njih i ne trudi, da im ne šalje proroke, i da ih ne poziva na pokajanje.

Međutim, u Bibliji Bog kaže da mu nije milo da umre bezbožnik, nego da se vrati bezbožnik sa svoga puta i bude živ (Ezekijel 33:11). Taj tekst smo već navodili. Bog kaže da ne odbacuje nikoga ko ga traži, pa onda nema smisla da je predodredio ljudi da ga ne traže (5. Mojsijeva 4:29).

Problem je što jedna grupa ljudi ne mari za Božju blagodat, opomene i pripravu spasenja: „*Ili možda prezireš bogatstvo njegove dobrote i uzdržljivosti i dugog trpljenja, ne shvatajući da te Božja dobrota vodi do pokajanja?*“ (Rimljanima 2:4)

Bog je svim ljudima pokazao veliku milost, dobrotu i strpljenje, ali je dobio različit odgovor od dvije strane. Jedni su htjeli, a drugi nisu htjeli: „*Koliko puta sam htio da skupim tvoju diecu kao što kvočka skuplja svoje piliće pod krila, ali niste htjeli.*“ (Matej 23:37).

Ljudi čine zlo, a onda optužuju neku sudbinu, kob, udes, predestinaciju, čime zapravo optužuju Boga. Tako ljudi koji odbace Boga uzrokuju da Bog odbaci njih (Rimljanima 1:24-31). Prvo ljudi odluče šta hoće, a Bog onda poštuje njihovu odluku.

Predestinacija je obrnuto tvrđenje – da prvo Bog predodredi čovjeka, a onda čovjek odabere ono što mu je Bog odredio.

U svakom slučaju, Bog voli sve ljudе na isti način. Bog ne diskriminiše ljudе, niti je prema nekim ljudima više naklonjen. Isus kaže: „*A ja vam kažem: volite svoje neprijatelje, blagosiljajte one koji vas proklinju, činite dobro onima koji vas mrze, i molite se za one koji vas klevetaju i progone, da budete sinovi svoga Oca, koji je na nebesima. On čini da njegovo sunce izlazi i zlima i dobrima, i šalje kišu i pravednima i nepravednima.*“ (Matej 5:44-45)

Kako je Bog „otvrdnuo“ srce faraonu?

Kao argument da Bog predodređuje sudbinu, ljudi navode da je Bog predodredio faraona za propast, jer mu je „otvrdnuo srce“.

„*Dakle, onima kojima hoće on je milostiv, a koje hoće otvrdnjava.*“
(Rimljanima 9:18)

Dakle, pitanje je da li je Bog stvaranjem predodredio faraona za propast, ili je Bog učinio sve da bi naveo faraona da prestane da čini zlo, ali faraon nije odustao od zla.

Bog je tražio od faraona da oslobodi Izraelce, koji su bili njegovi robovi. Faraon je odbio, javno pokazujući nepoštovanje prema Bogu. Bog je preko Mojsija, učinio 10 čuda pred faraonom, jedno po jedno, i svaki put je prorekao da nevolja neće prestati dok faraon ne prihvati da pusti narod. Kad bi faraon priznao da je pogriješio, Bog je najavio prestanak zla tačno na određeni način. Zatim bi faraon ponovo promijenio mišljenje, nije poslušao Boga i nije dao Izraelcima slobodu. Bog je faraonu dao najveće dokaze svoje pravde i milosti i time mu je otvrdnuo srce. Bog mu je dao sve argumente, i nije postojalo ništa uvjerljivije šta bi Bog mogao da učini, pa je time faraonovo srce postalo tvrdo, nepromjenljivo i ogrezlo u odbacivanju Boga.

„*Ali faraon reče: ‘Ko je Gospod da poslušam njegov glas i da pustum Izrael? Ja ne poznajem tog Gospoda i neću pustiti Izrael.’*“ (2. Mojsijeva 5:2)

Činjenica stoji da je Bog pravedno kaznio faraona, da je faraonovo srce otvrdnulo njegovim izborom, stalnim odbacivanjem Božjih poziva na pokajanje. To što Bog „otvrdne srce“ nekome, ne znači da je Bog učinio da taj čovjek ne može da reaguje na duhovne pozive, nego da je tog čovjeka Bog prepustio stanju koje je ta osoba sama već izabrala.

Princip pisaca Biblije jeste da sve događaje pripisuju Bogu jer je vrhovni autoritet koji je u konačnici odgovoran za sve, bez obzira da li to Bog čini ili samo dopusti da se dogodi, a da to nije spriječio.

Argument za predodređenje, ljudi vide i u tome što Bog kaže: „*Kao što je napisano: ‘Jakova sam volio, a Isava zamrzio.’*“ (Rimljanima 9:13)

Međutim, Božji stav prema njima posledica je izbora koji su Jakov i Isav napravili. Jakov da se bori za duhovno prvenstvo, jer je vjerovao u Božje obećanje da će se iz potomstva prvorodenih Abramovih potomaka roditi Mesija, dok Isav nije mario za duhovne stvari, pa je prodao prvenstvo, oženio se neznabroškinjama i nanosio bol svojim pobožnim roditeljima.

Dakle, Bog ne bira kojoj osobi će se smilovati, nego je izabrao da se smiluje čovjeku koji je pokazao određene osobine i napravio dobar izbor.

Kako će Bog da reaguje na nas zavisi od „materijala“ koji smo ugradili u naš karakter.

Kao što kriminalac ponavljanjem krađa postaje okoreli kriminalac, tako naše srce postaje tvrdo ponavljanjem grijeha i istražavanjem u grijehu.

Bog želi da ponovo stvori naše srce da bude meko, mesno. To je suština Novog saveza sa Božjim narodom (Ezekijel 37:26-28; Jeremija 31:31,33,34; Ezekijel 18:31,32).

Dakle, vidjeli smo da je u Bibliji opisano kako čovjek ima moralni izbor, i da je odgovoran za svoje izbore. Pad čovjeka u grijeh pokazuje da su ljudi zloupotrijebili slobodnu volju i nisu poslušali Boga. Da su ljudi mašine koje čine zlo jer su tako stvorene, onda Bog ne bi čovjeka smatrao odgovornim i ne bi nas pozivao da se pokajemo prije nego što On dođe da izvrši svoju presudu. Bog ne može da nam da sreću i mir a da nam pri tom ne da sebe. Sreća i mir nerazdvojivo su vezani za Boga i ne mogu se naći van Njega.

Bog je predodredio poslednje poglavljje naših života sa dva moguća završetka. Ne postoji nikakva alternativna opcija izvan toga (Matej 12:30). Bog ima plan za naš život. Bog zna našu budućnost i ima kontrolu nad njom, ali ne određuje našu sudbinu. Božja volja ne ugrožava našu slobodnu volju. Čovjek je stvoren da ima slobodnu volju.

Ukoliko mi sami ne preuzmemosmo kontrolu nad našom sudbinom, neko drugi će je preuzeti. Mi imamo mogućnost da upravljamo svojom sudbinom. Prava sudbina je naš potencijal koji čeka da ga ostvarimo. Čovjekov karakter je njegova sudbina. Dakle, naš izbor da imamo povjerenje u Boga da definiše našu sudbinu. Ne odlučuje pripadnost naciji, rasi ili vjerskoj

zajednici, nego povjerenje ili nepovjerenje u Boga, poslušnost ili neposlušnost. Dakle, Bog je uradio sve za nas – obavijestio nas je da smo slobodni, dao nam moć da biramo, obavijestio nas je šta stoji iza kog izbora. Bog kaže:

„Danas za svjedočke protiv vas uzimam nebesa i zemlju: stavio sam pred tebe život i smrt, blagoslov i prokletstvo. Zato izaberi život da budeš živ i ti i tvoje potomstvo.“ (5. Mojsijeva 30:19)

Osim što moramo uključiti razum da bismo odgovorili na neka zahtjevija pitanja, mi isto tako moramo paziti da nas neko ne zavede manipulativnim tumačenjima Biblije koja se uglavnom zasnivaju na vađenju tekstova izvan konteksta u kojem su dati i ukupnog konteksta temeljnih učenja.

Čovjek zapravo ni ne zna šta je sloboda. Znate li možda vi? Pokušajte i ustanovićete da u vašoj riznici znanja nemate jasno shvatanje slobode. Kad kažemo „sloboda“, podrazumijeva se da je suprotnost tom pojmu „ropstvo“. Kako stvari stoje, ne znamo ni čemu robujemo. Ako i znamo, da li smo spremni da to priznamo?

Zbog zbrke koje vlada u pogledu opšteg razumijevanja osnovnih čovjekovih potreba, ljudi su predmet lake manipulacije u svim bitnim aspektima egzistencije.

Šta umni ljudi kažu za slobodu? Da ne bismo trošili vrijeme u biblioteci, pomoći ćemo se resursima na Internetu.

„Sloboda je mogućnost samostalnog, nezavisnog djelovanja, mogućnost samoodređenja čovjeka. Sloboda se odnosi, u uopštenom smislu, na tvrdnju biti 'slobodan' (neograničen, nezarobljen). Francuzi su ustanovili da je stanje slobode urođeno čovjeku radi činjenice da posjeduje dušu i svijest, s dodatkom da svaki odnos s društвom podrazumijeva donekle gubitak slobode. Sloboda se ne može tačno definisati i svako je drugačije zamišlja.“⁸

Baš kao smo konstatovali na početku ovog razmišljanja, možda je vaše ime Slobodan ali ipak ne znate od čega ste slobodni, niti šta tačno znači biti „nezavisan“ i „samoodređen“.

„No, ideal slobode pokretač je ljudske aktivnosti,“ kaže dalje naš izvor na Wikipediji. U čovjeku, dakle, postoji ideal slobode, kao što postoji ideal ljubavi, pravde ili vječnosti. Otkud to u čovjeku? Kao da smo u svojoj suštini moralna bića, ne čini li se i vama tako? A moralnost čovjeka i naše slučajno porijeklo, kako nas uči zvanična nauka, ni uz veliki napor mašte ne možemo uklopiti zajedno.

„Sloboda je često bila uzrok revolucijama...“ Preciznije, uzrok revolucijama i ratovima bio je izmanipulisani ideal slobode.

---

⁸ Wikipedija: <https://hr.wikipedia.org/wiki/Sloboda>

„Vrlo često ostvarivanje slobode na nasilan način paradoksalno je s njezinom biti. Nasilje i fizički sukobi često prerastaju u rat. Rat je najveće ograničavanje individualne slobode u cilju zaštite prava veće grupe ljudi, odnosno u cilju zaštite ili uspostavljanja nekoga poretka. Od njega teži napad na ljudsku slobodu predstavlja jedino kriminal i nasilje izvan zakona.“⁹

Možemo se složiti sa piscem ove objave da je dolazak do slobode na silnim putem paradoksalan njenoj suštini. Međutim, krucijalno je važno ako znamo zašto.

„Možda je najbolja definicija slobode – sloboda ljudskog duha. Kod tako relativnog pojma, jasno je da će sloboda za različite ljudi podrazumijevati različita stanja i osjećaje.“¹⁰

Ovim završavamo sa navodima iz Wikipedije za pojam „Sloboda“. Kako god, ovdje je pisac makar nesvesno priznao da je čovjek prije svega duhovno biće. Sloboda duha? Da li smo uistinu duhovno slobodni? I da li je to relativan pojam? Ako se, kako nam autor ovih redaka sugerise, oslanjamo na svoja različita „stanja“ i „osjećanja“, onda je zaista sve relativno.

Međutim, mi sami ne možemo biti parametar ili standard za definiciju slobode, jer smo ne-slobodni. Kad bi zaista znali šta je to sloboda, i kad bi postojali mehanizmi kako da dođemo do nje, mi bismo to učinili. Ili, u najmanju ruku, neki od nas bi to postigli. Ali, u najvećem broju slučajeva, kad bi ljudi, kao pojedinci ili udružene grupe, napokon došli do cilja koji su smatrali svojim oslobođenjem, vrlo brzo bi postajali svjesni da to nije „ono pravo“. Mnogi nisu znali šta će sa svojom „slobodom“. Nedorečenost i ne-sloboda bi i dalje ostajali njihovi vjerni pratioci, čak i ako se radilo o teškoj ideološkoj indoktrinaciji, gdje se mozak pere do krajnjih granica. U takvim slučajevima ideološka ili vjerska indoktrinacija se održavaju i kontrolišu putem neke vrste sile i manipulacije, a tu naravno ne može biti govora o slobodi. Sjetimo se samo socijalizma koji je, kao

---

⁹ Wikipedija: <https://hr.wikipedia.org/wiki/Sloboda>

¹⁰ Isto.

društveni poredak, najviše težio idealu jednakosti. Naravno ni u takvom sistemu nije se moglo bez „jednakijih“ od ostalih.

Standard slobode

O slobodi možemo raspravljati ako postoji njen standard? Kako se on definiše? Biblija ga naziva „zakon slobode“. Kako mogu neki zakon i sloboda biti u korelaciji? Odgovor na ovo suštinski važno pitanje takođe nalazimo u Bibliji. Autor teksta na Wikipediji, interesantno, nije citirao Bibliju, osim što se na jednom mjestu osvrnuo na biblijsku istoriju, konstatovavši da je Mojsije izbavio izraelski narod iz Egipta i odveo ga u Slobodu (sa velikim „S“). Ovo, međutim nije cijela istina, ustvari ta izjava uopšte nije tačna. Bog je preko modela oslobođanja Izraelaca, ne dakle Mojsije već Bog, želio ilustrovati jedan mnogo viši nivo slobode do koje se dolazi isključivo na jedan način: saradnjom sa Njim na najvećem projektu svih vremena – Planu spasenja. Kao što možemo zapaziti proučavajući biblijsku istoriju, mnogi Izraelci to nisu shvatili, ili tačnije rečeno nisu željeli takvu slobodu, čak ni nakon ulaska u „Obećanu zemlju“ na zemlji. Jer i sama „Obećana zemlja“ bila je ništa drugo do ilustracija, živa pouka, gdje su mogli da se uče sami njeni stanovnici i da, naučeni – oslobođeni iznutra – budu svjetlost istine drugima oko njih. To je bio Božji plan.

A Mojsije? Ko je u toj priči bio Mojsije? Veliki vojskovođa, vitez, ratnik? Vođa da, ali ne onakav kakve proizvodi jedan drugi moćni natprirodni faktor koji sebe takođe naziva bogom. „A Mojsije je bio najkrotkiji čovjek na zemlji.“ (4. Mojsijeva 12:3) U originalu pridjev „krotak“ ponavlja se dva puta, „iznimno krotak“. Pojam „krotak“ znači smjeran, ponizan. Mojsije je prošao Božju školu i zato je bio takav. Shvatio je da nezavisno od Boga nema ni života ni slobode.

Ali da se vratimo Zakonu. U kakvom srodstvu su Zakon i sloboda? Očigledno Biblija govori o Božjem Zakonu. Šta tačno predstavlja Božji Zakon? Božji Zakon je zapravo poredak života, ustrojstvo koje je sam Tvorac uspostavio u skladu sa svojim karakterom ljubavi, istine, milosti i pravde. Alternativa tome je bezakonje, spoznaja zla, koja automatski uvodi

ropstvo umjesto slobode. Ropstvo čemu? Grijehu, zlu ili bezakonju. Satanistički orijentisan čovjek naziva „slobodom“ neograničenu mogućnost u-dovoljavanja svojim sebičnim i samodestruktivnim prohtjevima, u šta se lako možemo uvjeriti ne samo čitajući različitu ideološku literaturu već i u svakodnevnoj praksi.

Da li je Biblija u pravu kad konstatuje da smo robovi grijehu i smrti? Možemo li to poreći? Možda i možemo u svom izopačenom umu, ali to je u domenu samoobmanjivačkih i iluzornih tvrdnji. Nema tehnike koja nam može pomoći da izmjenimo činjenično stanje.

Mesija oslobođilac

Isus Hrist je imao velikih problema kao čovjek na zemlji oko jednog posebnog pitanja. Naime, Jevreji su smatrali i očekivali da će njihov Mesija biti veliki vođa koji će ih konačno oslobođiti od okupatora, u tom istorijskom okviru – od Rimljana. Toj snažnoj predrasudi robovali su čak i nje-govi najbliži učenici. I oni su očekivali konkretne koristi i položaje ovdje i sada, u tadašnjoj Judeji odnosno Izraelu. S naše tačke gledišta, sa stano-višta onih koji poznaju Bibliju, možemo se pitati kako su mogli biti u tolikoj zabludi. Ali mi smo „generali“ poslije bitke, i veliko je pitanje kako bi-smo sami reagovali na njihovom mjestu.

Da li je Isus govorio o slobodi? Jeste i On je dao najveću moguću izjavu o tome. Čitamo u jevangelju po Jovanu 8. glava. Da bismo to razumjeli u potpunosti, treba uzeti malo širi kontekst.

Isusovi govor i djela bili su dočekivani uglavnom na negativan način od strane Njegovih velikih oponenata, zvaničnih sveštenika tog vremena. Narod se nalazio pod velikim njihovim uticajem, ali mnogi su prepoznali željenog Mesiju u Isusu. Jednom prilikom, nakon nekih „tvrdih“ izjava, Isus se obratio svojim sledbenicima: „Ako ostanete u mojoj riječi, zaista ste moji učenici.“ Logično, ako ne ostanete ili napravite neke devijacije po svom nahođenju, ili tačnije po porivima svoje pale prirode, to neće biti slučaj (vidi 5. Mojsijeva 12:32; Isaija 8:20). Shvatate li šta je problem laži-rane religije?

„I upoznaćete istinu i istina će vas oslobiti.“ (Jovan 8:32) Ovo je jedna od najmoćnijih izjava u cijeloj Bibliji. Ovdje za nas na zemlji, u stanju kakvom jesmo, neophodna je SPOZNAJA ISTINE da bismo bili slobodni. Bez spoznaje istine, naš put ka slobodi ostaje zatvoren, a mi zarobljenici različitih zabluda, pseudo prioriteta, pseudo idealja i raznih drugih „pseudo“.

„A vi ne želite da dođete k meni da biste imali život.“ (Jovan 5:40) Tragično je blaga riječ.

Jedini put do slobode vodi kroz Vrata. „Ja sam vrata. Ko uđe kroz mene, biće spasen.“ (Jovan 10:9) Nesrećni karakter kakav je pali čovjek na ovo reaguje obično ovako: „Kuda ono reče? Gdje su ta vrata? Aha, vrata crkve, to je mislio. Da se ja za svaki slučaj obratim nekom crkvenom velikodostojniku, on će najbolje znati, a tu je i moj lokalni svetac zaštitnik kuće.“

Kakav je bio komentar Jevreja o slobodi koju je Isus ponudio?

„A oni su mu rekli: ‘Mi smo Abramovo potomstvo i nikada nismo nikome robovali. Kako ti kažeš: ‘Postaćete slobodni?’“ (Jovan 8:33) Prihvatanje svog stvarnog stanja je nemoguća misija za palu nepokornu prirodu. Ta priroda će grčevito braniti svoju poziciju, makar bila koliko miš. JA, junak od junaka, sledbenik prave vjere, čistokrvni vitez, vojvoda, serdar... hej, znaš li ti s kim pričaš!? Goli „junak“ nabacio skupe krpice i lažno samopouzdanje i paradira. Tragikomično, ali to smo mi.

„Isus im je odgovorio: ‘Zaista, zaista, kažem vam, svako ko čini grijeh, rob je grijeha... Dakle, ako vas Sin oslobiti, zaista ćete biti slobodni.’“ (stihovi 35. i 36.)

Eto čiji ste robovi i odakle NE želite da se oslobotite. To ropstvo je korjen svakom drugom robovanju, patnji i nesreći. Koliko na zemlji ima robova grijeha?

„Jer SVI su sagriješili i lišeni su Božje slave.“ (Rimljanima 3:23)

Preduslov slobode

Već smo vidjeli da je sloboda neizostavno povezana sa istinom kakva

je u Hristu, i u Bogu koji je apsolut svake vrijednosti. Možemo još dodati da je sloboda takođe neraskidivo vezana sa ljubavlju, pravdom i milošću. Napokon, sloboda je sam život, ne ovaj nego vječni!

Spoznanjom istine kakva je data u Božjoj Riječi, spoznanjom Plana spasenja, mi se oslobođamo ropstva zabludi. Ali puna sloboda se ne može postići bez prethodnog oslobođenja od ropstva grijehu. Biblija uči da kad upoznamo istinu o kojoj je Isus govorio, mi tada bivamo začeti Duhom Božjim u novi život. Mi zapravo prelazimo iz smrti u život (vidi Jovan 5:24)! To naravno ne znači da se desila promjena naše tjelesne prirode, osuđene na propadanje i biološku smrt. Mi, u ovom životu, vjerom primamo Božji dar oslobođenja i rastemo u karakteru po Božjem oblicu. Idemo uskim putem.

Kada se onda dešava konačno oslobođenje?

„Jer materija iščekuje otkrivanje Božjih sinova. Jer materija je podložna ništavosti – ne svojom voljom, nego preko onoga koji ju je pokorio u iščekivanju; jer i sama materija će biti oslobođena iz ropstva raspadljivosti u slavnoj slobodi Božje djece. Jer znamo da sva tvorevina stenje, naprežući se u patnji zajedno s nama. I ne samo to, nego i mi koji imamo prvine Duha, i mi u sebi uzdišemo, očekujući posinjenje, otkup tijela našeg.“ (Rimljanima 8:19-23)

„Ali ovo kažem, braćo: Tijelo i krv ne mogu naslijediti Božje kraljevstvo, niti raspadljivost nasleđuje neraspadljivost. Evo, govorim vam tajnu: Nećemo svi zaspati smrtnim snom, ali svi ćemo se preobraziti, u jednom trenutku, u tren oka, na zvuk poslednje trube. Jer truba će zatrubiti i mrtvi će uskrsnuti neraspadljivi, i mi ćemo se preobraziti. Jer ovo raspadljivo mora da se obuče u neraspadljivost i ovo smrtno mora da se obuče u besmrtnost.“ (1. Korinćanima 15:50-53)

Može li biti jasnije? Dakle, u konačnici realizacije Plan spasenja, ne samo što ćemo mi biti oslobođeni propadanja i smrti, već kompletna materija na zemlji i univerzumu!

To je SLOBODA u punom smislu te riječi! Kao što vidite, itekako možemo znati šta je sloboda, odakle potiče, zašto smo je izgubili i gdje se ona nalazi, osim ako namjerno ne zatvaramo oči i valjamo se u blatu

grijeha toliko da ne želimo izići iz kaljuže više nego svinja.

Protivnici Božji takođe će dobiti svoju slobodu, ali ona se nalazi u vječnom uništenju svih i svega što nepovratno stremi samodestrukciji. Svi će na kraju priznati Božju pravednost, čak i izgubljeni, što je takođe sasvim logično, iako se mnogima to čini nestvarno i daleko.

Zašto nam ovo nisu objasnili Sokrat, Platon, Hegel, Niče...? Jer su svi oni govorili i djelovali u „mudrosti“ pale ljudske prirode, koju Božja Riječ naziva ludošću (vidi 1. Korinćanima 1:20).

Pouka? Odgovori na sva „njajteža“ pitanja nalaze se u Bibliji.

Savršeno Stvaranje

DA LI JE BOG SVE SAVRŠENO STVORIO? „U početku stvori Bog nebesa i zemlju... I Bog je pogledao sve što je načinio i bilo je veoma dobro.“ (1. Mojsijeva 1:1,31) „Zatim Bog reče: ‘Hajde da načinimo čovjeka po svom obličju, sličnog nama...’ I Bog je stvorio čovjeka po svom obličju, po obličju Božjem stvorio ga je – muškarca i ženu stvorio ih je.“ (1. Mojsijeva 1:26,27)

DA LI MI KAO STVORENJA MOŽEMO DA KAŽEMO DA JE BOG NEŠTO LOŠE STVORIO? „Kako ste izopačeni! Zar se na grnčara gleda kao i na glinu? Zar će ono što je načinjeno reći o onome ko ga je načinio: ‘Nije me on načinio?’ Zar će ono što je napravljeno reći o onome ko ga je napravio: ‘Ne razumije on ništa?’“ (Isaija 29:16)

Da li je Bog odgovoran za pojavu zla?

DA LI JE LUCIFER (SVJETLONOŠA) STVOREN SA GREŠKOM? „Ovako kaže Gospod: Ti si pečat savršenstva, pun si mudrosti i savršeno si lijep. Bio si u Edenu, vrtu Božjem. Pokrivalo te je svako drago kamenje, rubin, topaz, jaspis, hrizolit, oniks, žad, safir, tirkiz, smaragd i zlato; tamburine i svirala bili su ti pripremljeni onog dana kad si bio stvoren. Bio si pomazani heruvim zaštitnik, ja sam te postavio. Bio si na svetoj gori Božjoj. Hodio si usred plamenih stijena.“ (Ezekiel 28:12-14)

ALI ODAKLE ZLO? Činiti zlo je nerazumno, ali bića koja imaju slobodnu volju mogu da se ponašaju i nerazumno. LUCIFER JE NERAZUMNO UPO-TRIJEBO SVOJU SLOBODNU VOLJU, ZBOG LJUBOMORE PREMA HRISTU KROZ KOGA JE SVIJET STVOREN. „Kako pade s Neba, Svjetlonošo, zorin sine! Kako se obori na zemlju, ti što si gazio narode! A govorio si u svom srcu: ‘Do nebesa ču se podići. Iznad Božjih zvijezda podići ču svoj presto i

sjeću na zbornu goru na krajnjem sjeveru. Podići će se iznad oblaka. Izjednačiću se sa Najvišim.' Ali u grob bićeš bačen, u najdublju jamu. Oni koji te vide posmatraće te i razmišljaće o tebi govoreći: 'Je li to onaj koji je tresao zemlju, koji je drmao kraljevstva?' (Isaija 14:12-16)

„Bio si besprekoran na svojim putevima od dana kad si stvoren pa sve dok se u tebi nije našla nepravednost. Zbog obilja trgovine tvoje ispunio si se nasiljem, pa si grijeh počinio. Zato će te kao obesvećenog odstraniti s Božje gore i uništiću te, heruvime zaštitniče, između plamenih stijena. Tvoje srce se uzoholilo zbog ljestvica tvoje. Uništio si mudrost svoju zbog svog sjaja. Baciću te na zemlju. Postaviću te pred careve da te prezirno gledaju. Mnoštvom svojih prestupa i nepoštenim trgovanjem svojom robom oskrnavio si svoja svetilišta. Zato će posred tebe pustiti vatrnu koja će te proždrijeti. Pretvoriku te u pepeo na zemlji pred očima svih koji te gledaju. Svi koji te poznaju među narodima zaprepašćeno će te gledati. Snaći će te propast koju ne očekuješ i nikada te više neće biti.” (Ezekiel 28:15-19)

Uzoholilo se tvoje srce i govorиш: 'Ja sam Bog i na Božjem prestolu sjedim usred otvorenog mora', iako si zemaljski čovjek, a ne Bog, i svoje srce izjednačavaš s Božjim srcem...“ (Ezekiel 28:2)

KLEVETAJUĆI BOŽJU VELIKU LJUBAV ZA STVORENJA, SOTONA, KLEVETNIK, OPADAČ, NEPRIJATELJ, PREVARIO JE TREĆINU ANĐELA KOJI SU POSTALI DEMONI. „I pokaza se drugi znak na nebu, i gle velika crvena aždaja koja imaše sedam glava i deset rogova, i na glavama njezinim deset kruna. I rep njezin odvuče trećinu zvijezda nebeskih i baci ih na zemlju.“ (Otkrivenje 12:3,4,7-12)

„I anđele koji nisu zadržali svoj prvobitni položaj, nego su napustili svoje pravo prebivalište, čuva u trajnim okovima u gustoj tami za sud velikog dana.“ (Juda 1:6)

Kako je čovjek naveden na zlo?

Prema izvještajima koje nalazimo u Svetom Pismu, velika borba počela je na Nebu kojim imenom Biblija naziva Božje prebivalište, i zatim se

prinijela na našu planetu koja je postala neka vrsta karantina dok se ne riješi problem grijeha i zla. BOG JE UPOZORIO ČOVJEKA NA LUCIFEROVU POBUNU PROTIV BOŽJEG PORETKA. IPAK, UPOTREBOM SPIRITIZMA, VАRALICA JE I LJUDE NAVЕO NA NEPOSLUŠNOST. „Tada je Gospod Bog dao čovjeku ove upute rekavši: ‘Sa svakog jestivog drveta u vrtu jedi. Ali s drveta spoznanja dobra i zla ne jedi, jer onog dana kada budeš jeo s njega, sigurno ćeš umrijeti.’“ (1. Mojsijeva 2:16,17)

„A zmija je *postala* lukavija od svih životinja poljskih koje je Gospod Bog načinio, i rekla je ženi: ‘Da li je Bog zaista rekao da ne jedete sa svakog drveta u vrtu?’ A žena odgovori zmiji: ‘Možemo da jedemo plodove s drveća u vrtu. Ali za plod s drveta koje je usred vrtu, Bog je rekao: Ne jedite ga i ne dirajte ga da ne umrete.’ Na to zmija reče ženi: ‘Ne, sigurno nećete umrijeti. Jer Bog zna da će vam se onog dana kada ga budete jeli otvoriti oči i da ćete postati kao bogovi, znajući dobro i зло.’ Tada je žena vidjela da je plod sa drveta dobar za jelo, da je primamljiv i požudan za oči i za sticanje spoznaje. I uzela je plod njegov i jela ga. I takođe je dala i svom mužu, kad je bio s njom, pa je i on jeo. Tada su im se otvorile oči i shvatili su da su goli.“ (1. Mojsijeva 3:1-7)

Zapazimo da je Sotona koristio strategiju prikrivanja svojih stvarnih ciljeva i samog sebe. On je preko lakših meta kao medijuma (zmije i Eve) došao do Adama kojemu je bila povjerena ova planeta na čuvanje i upravu.

POSLEDICE RAZDVOJENOSTI OD BOGA SU SE ODMAH JAVILE: STRAH, OPTUŽIVANJE DRUGOGA, TEŽAK ŽIVOT, ODUMIRANJE I NA KRAJU SMRT. „I čuli su glas Gospoda Boga, koji je išao vrtom za dnevnog povjetarca, pa su se čovjek i njegova žena sakrili od lica Gospoda Boga među drvećem u vrtu. Gospod Bog je dozivao čovjeka riječima: ‘Gdje si?’ Čovjek je na kraju odgovorio: ‘Čuo sam tvoj glas u vrtu, ali sam se uplašio jer sam go pa sam se zato sakrio.’“ (1. Mojsijeva 3:8-10)

„Čovjek odgovori: ‘Žena koju si mi dao da bude uz mene, ona mi je dala plod s drveta pa sam ga jeo.’ Tada Gospod Bog upita ženu: ‘Šta si to uradila?’ A žena odgovori: ‘Zmija me je prevarila pa sam jela.’“ (1. Mojsijeva 3:12-13)

Posle Pada u grijeh, prebacivanje krivice na drugog postalo je norma ponašanja među ljudima.

„Ženi reče: ‘Veoma ču umnožiti tvoje muke u trudnoći i u bolovima ćeš djecu rađati. Žudjećeš za svojim mužem, a on će nad tobom gospodariti.’ A Adamu reče: ‘Zato što si poslušao glas svoje žene i jeo s drveta za koje sam te uputio s njega da ne jedeš, zemlja neka je prokleta zbog tebe. S mukom ćeš jesti njen rod sve dane svog života. Trnje i korov će ti rasti, a ti ćeš jesti poljsko bilje. U znoju svog lica ješeš hljeb dok se ne vratиш u zemlju, od koje si i uzet. Jer si prah i u prah ćeš se vratiti.’“ (1. Mojsijeva 3:16-19)

Spor između Boga i usurpatora planete Zemlje

VELIKA BORBA IZMEĐU BOGA I SOTONE POČELA JE NA NOVOM TERENU: BITKA ZA LJUDSKU LOJALNOST. „Staviću neprijateljstvo između tebe i žene i između tvog sjemena i njenog sjemena. Ono će ti glavu zdrobiti, a ti ćeš ga u petu raniti.“ (1. Mojsijeva 3:15)

„Tada ga je Gospod Bog istjerao iz edenskog vrta da obrađuje zemlju od koje je i uzet. Tako je on otjerao čovjeka, i na istočnoj strani edenskog vrta postavio heruvime i plameni mač koji se stalno okretao, da bi čuvali put ka drvetu života.“ (1. Mojsijeva 3:24)

BOG JE IZOLOVAO SOTONU NA PLANETU ZEMLJU KOJU JE OVAJ UZURPIRAO I ODREDIO VRIJEME ZA KOJE TREBA DA RAZVIJE SVOJ KONCEPT I DOKAŽE OPTUŽBE. ZLO NEĆE VJEĆNO POSTOJATI U SVEMIRU.

„A Isus im reče: Gledao sam Sotonu kako je kao munja pao s Neba.“
(Luka 10:18)

„I učinio je da od jedne krvi sav rod čovječiji živi po svemu licu zemaljskom, i postavio je unaprijed određena razdoblja i granice njihovog življenja.“ (Djela 17:26)

SOTONA JE PRED BOGOM I DRUGIM STVORENIM SVJETOVIMA I DALJE KLEVETAO BOŽJU LJUBAV.

„Došao je dan kada su sinovi Božji stali pred Gospoda, a među njih je došao i Sotona. Gospod je tada upitao Sotonu: ‘Odakle dolaziš?’ A Sotona

odgovori Gospodu: 'Prolazio sam zemljom i obilazio je.' Gospod reče Sotoni: 'Jesi li zapazio mog slugu Jova? Nema na zemlji takvog kao što je on – čovjek dobar i pravedan, koji se boji Boga i kloni se zla.' A Sotona odgovori Gospodu: 'Zar se Jov uzalud boji Boga? Zar nisi ogradio njega i nje-govu kuću i sve što ima svuda naokolo? Blagoslovio si djelo njegovih ruku i njegova stoka se umnožila na zemlji. Ali, molim te, pruži ruku i dotakni se svega što ima, i vidjećeš da će te u lice prokleti.' Tada Gospod reče Sotoni: 'Evo, sve što ima u tvojim je rukama. Samo na njega ne diži ruku!' Tako je Sotona otišao od Gospodnjeg lica." (Jov 1:6-12)

Aktivacija Plana spasenja

OTAC I SIN SU NAPRAVILI PLAN SPASENJA U SLUČAJU EVENTUALNE POBUNE STVORENIH MORALNIH BIĆA: „On nas je spasao i pozvao nas svetim pozivom, ne zbog naših djela, već zbog svoje namjere i blagodati, koja nam je prije mjerljivih vremena data u Hristu Isusu.“ (1. Timoteju 1:9)

„Gospod Bog je načinio Adamu i njegovoj ženi duge haljine od kože i obukao ih.“ (1. Mojsijeva 3:21)

„A pošto su ta djeca sudionici tijela i krvi, tako i on sam uze udijela u tome, da kroz smrt uništi onoga koji ima silu smrti, to jest Ćavola, i da osloboди sve koji su zbog straha od smrti cijeli život bili podložni ropstvu.“ (Jevrejima 2:14,15)

„Jer izniče pred njim kao šibljika, i kao korijen iz suve zemlje; nema obličja ni slave da bismo ga zapazili, niti izgleda radi kojeg bismo ga pože-ljeli. Prezren bješe i odbačen između ljudi, čovjek bola i upoznat s bolestima, i kao jedan od koga svako zaklanja lice, prezren i necijenjen među nama. A On bolesti naše nosi i patnje naše uze na sebe, a mi smo mislili da mu Bog stvara nevolju, da ga on udara i da ga muči. Ali on je bio ranjen za naše prestupe, slomljen za naša bezakonja; ukor za izopačenost bio je na njemu našeg mira radi, i ranom njegovom mi se iscjelismo. Svi mi kao ovce zalutasmot, svaki od nas se okrenu svojim putem, a Gospod je polo-žio na njega bezakonje svih nas. Mučen je bio i zlostavljen, ali ne otvor usta svojih; kao jagnje na zaklanje bio je vođen i kao ovca nema pred onim

koji je striže ne otvori usta svojih. Od prinude i od suda uze se, a rod njegov ko će iskazati? Jer je istrgnut iz zemlje živih, i prestupi naroda mog prenijeti su na njega. Odredili su mu grob među zločincima, a kad je umro bio je među bogatima, iako nije učinio nikakvo zlo niti se prevara našla u njegovim ustima. Ali Gospod je htio da bude slomljen, on je učinio da bude ranjen; kad položi dušu svoju u prinos za grijeh, vidjeće potomstvo, produžiće dane, i šta je Gospodu ugodno napredovaće njegovom rukom.“ (Isajia 53:2-10)

RIJEČ KROZ KOJU JE OTAC STVARAO, SIŠAO JE SA MJESTA GDJE SU GA SLAVILA SVA STVORENJA U SVEMIRU, ne da bi kraljevao na zemlji, nego DA BI SLUŽIO NAMA, SVOJIM NEPRIJATELJIMA I PRIVUKAO NAS SVOJOM LJUBAVLJU. „Koji, iako je bio u Božjem obličju, nije se grabio da bude jednak sa Bogom, već se odrekao samog sebe i uzeo obliče sluge i postao sličan ljudima. Osim toga, kad je po obličju postao čovjek, ponizio se i postao poslušan sve do smrti, i to smrti na krstu. Zato ga je Bog i uzvisio i dao mu ime koje je iznad svakog imena, da se u Isusovo ime savije svako koljeno onih koji su na nebu i onih koji su na zemlji i onih koji su pod zemljom, i da svaki jezik prizna Isusa Hrista za Gospoda, na slavu Boga Oca.“ (Filipljanima 2:6-10)

„Kao što ni Sin čovečiji nije došao da mu služe, nego da služi i da svoj život da kao otkupninu za mnoge.“ (Matej 20:28) Isus je rekao: „Ja ne primam slave od ljudi.“ (Jovan 5:41) „A Isus je znao da žele da dođu i da ga uhvate i postave za cara, pa se ponovo povukao u goru, sasvim sam.“ (Jovan 6:15)

Sukob Hrista i Sotone na zemlji

VELIKA BORBA IZMEĐU HRISTA I SOTONE: „Isus se, pun Svetog Duha, vratio s Jordana, i Duh ga je vodio po pustinji četrdeset dana, a Đavo ga je iskušavao. Tih dana ništa nije jeo, pa kad su oni istekli, ogladneo je. Tada mu je Đavo rekao: ‘Ako si sin Božji, reci ovom kamenu da postane hljeb.’ Isus mu reče: ‘Pisano je: Čovjek ne živi samo od hljeba, već od svake objave Božje.’ Zatim ga je odveo na visinu i pokazao mu odjednom

sva carstva svijeta. I Đavo mu je rekao: 'Daću ti vlast nad svima njima i njihovu slavu, jer je meni predata i dajem je kome hoću. Ako mi se, dakle, pokloniš, sva će vlast biti tvoja.' Isus mu na to reče: 'Iđi od mene Sotono. Pisano je: Gospodu, svom Bogu se pokloni i jedino njemu služi. Tada ga je odveo u Jerusalim, postavio ga na vrh hramskog zida i rekao mu: 'Ako si sin Božji, baci se odavde dole! Jer je pisano da će anđele svoje uputiti da te zaštite, i da će te nositi na rukama svojim, da negdje ne zapneš o kamen nogom svojom.' A Isus mu na to reče: 'Kazano je: Ne iskušavaj Gospoda, svog Boga.' Kada je Đavo završio sa svim tim kušanjima, otišao je od njega do neke druge prilike." (Luka 4:1-13)

„Otada Isus poče učenicima da objašnjava da mora ići u Jerusalim i da će mnogo postradati od starješina, prvosveštenika i učitelja zakona, da će biti ubijen, i da će trećeg dana uskrsnuti. A Petar ga odvede na stranu pa poče da ga prekorijeva govoreći: 'Bože sačuvaj, Gospode! Neće ti se to dogoditi!' Isus se okrenu pa reče Petru: 'Odlazi od mene, Sotono! Ti si mi sablazan jer ne misliš na Božije, nego na ljudsko.'“ (Matej 16:21-23)

„A u onome što je i sam trpio kad je bio iskušavan, on može priteći u pomoć onima koji su u kušnjama.“ (Jevrejima 2:18)

ISUS JE ISTJERIVAO DEMONE (PALE ANĐELE) KOJI SU OPSIJEDALI LJUDE: „I tada se u njihovoј sinagogi zatekao čovjek koji je bio opsjednut nečistim duhom, i povikao je: 'Šta mi imamo s tobom, Isuse Nazarećanin? Jesi li došao da nas uništiš? Znam tačno ko si: Sveti od Boga!' Isus ga je prekorio: 'Ućuti i izađi iz njega!' I nakon što ga je nečisti duh bacio u grč i povikao iz sveg glasa, izašao je iz njega.“ (Marko 1:23-26) „...jer sam ja Gospod, ljekar tvoj.“ (2. Mojsijeva 15:26) „Isus je išao po cijeloj Galileji i učio narod u tamošnjim sinagogama, propovijedajući dobru vijest o Kraljevstvu, i liječeći svaku bolest i slabost u narodu. Glas o njemu proširi se po cijeloj Siriji pa su mu donosili sve koji su bolovali od raznih bolesti i mučili se, opsjednute demonima, mjesečare i oduzete, i on ih izlječi.“ (Matej 4:23-24)

Povjerenje u Gospoda – uslov za duhovno i fizičko iscjeljenje

ZAŠTO BOG NEKE LJUDE MOŽE DA IZLIJEĆI A NEKE NE MOŽE? „A jedna Hananka iz tog kraja izađe i povika: ‘Smiluj mi se, Gospode, Sine Davidov! Kćer mi je opsjeo demon i ona se strašno muči’... ‘Velika je tvoja vjera, ženo’, reče joj tada Isus. ‘Neka bude kako želiš.’ I istog časa njena kći ozdravi.“ (Matej 15:22-28)

„Isus mu reče: ‘Kažeš: Ako možeš! Pa sve je moguće onome ko vjeruje.’ Otac tog djeteta je odmah povikao sa suzama u očima: ‘Gospode, vjerujem! Ali pomozi mi da imam više vjere!’ Primijetivši da narod hrli k njima, Isus je prekorio nečistog duha: ‘Duše koji ga činiš nemim i gluvim, zapovijedam ti, izađi iz njega i više ne ulazi u njega!’ I izašao je posle povika i silnog djetetovog grčenja. A dječak je ostao kao mrtav, tako da je većina govorila: ‘Mrtav je!’ Ali Isus ga je uzeo za ruku i podigao, i on je ustao.“ (Marko 9:23-27)

BEZBOŽNI ĆE PROPASTI. ZATO JE SOTONINA NAMJERA DA RELIGIOZNE LJUDE NAVODE NA FORMALNU VJERU. AKO SE ČOVJEK OSLANJA NA SEBE, ILI NA IDOLE, ILI NA DRUGE LJUDE, A NE IZGRADI POVJERENJE U BOGA – PROPAŠĆE.

„Tada iz Jerusalima k Isusu dođoše neki fariseji i učitelji zakona i upitaše: ‘Zašto tvoji učenici krše predanje starješina? Ne peru ruke kad hljeb jedu!’ ‘A zašto vi prestupate Boži nauk zbog svog predanja?’ upita Isus njih.“ (Matej 15:1-3) „Licemeril! Isaija je dobro o vama prorokovao kad je rekao: ‘Ovaj narod mi se približava svojim ustima, i poštije me usnama, ali srce mu je daleko od mene.’ Uzalud me poštiju, učeći naukama i u-redbama ljudskim.“ (Matej 15:7-9)

„Vaš je otac Đavo i želite da postupate po željama svog oca. On je bio ubica ljudi od početka i nije ostao postojan u istini, jer u njemu nema istine. Kad govorи laž, svoje govorи, jer je lažov i otac laži.“ (Jovan 8:44)

Put, Istina i Život

„Isus mu odgovori: ‘Ja sam put i istina i život. Niko ne dolazi k Ocu osim kroz mene.’“ (Jovan 14:6)

„Tada joj Isus reče: ‘Ja sam uskrsenje i život. Ko vjeruje u mene, ako i umre, živjeće. I svako ko živi i vjeruje u mene, nikada neće umrijeti.’“ (Jovan 11:25-26)

„I ni u kom drugom nema spasenja, jer nema drugog imena pod ne-bom datog među ljudima kojim bi se mi mogli spasiti.“ (Djela 4:12)

„Jer jedan je Bog, i jedan je posrednik između Boga i ljudi, čovjek, Hrist Isus.“ (1. Timoteju 2:5)

„Pogledajte u mene i spašćete se svi krajevi zemaljski jer sam ja Bog i nema drugoga.“ (Isajia 45:22)

Hristovo utjelovljenje, bezgrešan život i posrednička žrtva – zalog dobijene borbe protiv zla

KAKVU PROMJENU DONOSI HRISTOV BEZGREŠAN ŽIVOT I SMRT? „Ro-diće sina, a ti ćeš mu dati ime Isus (Ješua na hebrejskom znači Gospod je spasenje), jer će on svoj narod spasti od grijeha njihovih.“ (Matej 1:21)

„Jer Bogu tako omilje svijet da je i Sina svojega jedinorođenoga dao da nijedan koji ga vjeruje ne pogine, nego da ima život vječni.“ (Jovan 3:16)

„Zaista, dok smo još bili slabi, Hrist je u vrijeme koje je za to bilo određeno umro za bezbožnike. Jer teško da bi neko umro za pravednika, ali za dobrog čovjeka neko bi se možda i odvažio da umre. A Bog nam je pokazao svoju ljubav tako što je Hrist, dok smo još bili grešnici, umro za nas.“ (Rimljanim 5:6-8)

„Sada je suđenje ovom svijetu, sada će vladar ovog svijeta biti izba-čen.“ (Jovan 12:31) „...jer je vođa ovoga svijeta osuđen.“ (Jovan 16:11)

„Sada je nastalo spasenje i moći i kraljevstvo našeg Boga i vlast njego-vog Hrista, jer je zbačen tužitelj naše braće, koji ih je dan i noć optuživao pred našim Bogom! I oni su ga pobijedili Jagnjetovom krvlju i riječu svog svjedočanstva...“ (Otkrivenje 12:10-11)

Posle Isusove žrtve na krstu, cio svemir je shvatio Božju ljubav i Soto-nino zlo. To je kvalifikovalo Hrista za veliku stvarnu posredničku službu za spasenje grešnika koji se kaju. Sve dok se to djelo ne završi, još uvijek traje borba za spasenje ljudi.

Božji sud prije Hristovog drugog dolaska

PRIJE ISUSOVOG DOLASKA ISTRAŽIĆE SE NA BOŽJEM SUDU SLUČAJ SVAKOG ČOVJEKA. ZA ONE KOJI VJERUJU ISUS POSREDUJE PRED OCEM. „Ko će optužiti Božje izabranike? Bog koji [ih] opravdava? Ko će ih osuditi? Hrist koji umrije, pa i uskrsnu, koji je s desne strane Bogu i zastupa nas?“ (Rimljanima 8:34)

„Bojte se Boga i dajte mu slavu, jer je došao čas njegovog suda!“ (Otkrivenje 14:7)

„Pristupimo, dakle, slobodno prestolu blagodati, kako bi stekli milosrđe u nalaženju blagodati kad nam zatreba pomoći.“ (Jevrejima 4:16)

Vrlo je važno zapaziti da se Bogu za spasenje i milost pristupa isključivo kroz Hristove posredničke zasluge. Mi se obraćamo direktno Njemu koji nas zastupa pred prestolom blagodati, a ne preko nikakvih samozvanih ljudskih posrednika ili ustanova.

„Dječice moja, ovo vam pišem da ne biste počinili kakav grijeh. Ali ako neko i počini grijeh, kod Oca imamo zastupnika – Isusa Hrista, pravednika. On je žrtva pomirenja za naše grijeha, i ne samo za naše nego i za grijeha cijelog svijeta.“ (1. Jovanova 2:1,2)

„Jer Hrist nije ušao u sveto mjesto načinjeno rukama, koje je kopija onog stvarnog, već u samo nebo, da se sada pojavi pred Božjim licem za nas. I nije ušao da bi mnogo puta prinosio sebe, kao što prvosveštenik svake godine ulazi u sveto mjesto s tuđom krvlju, jer bi inače trebalo da mnogo puta strada od postanka svijeta. Ali sada, na svršetku ovog poretka, pojavio se jednom zauvijek da svojom žrtvom odstrani grijeh. I kao što je ljudima određeno da jednom umru, a zatim sud, tako je i Hrist bio jednom zauvijek prinesen da *ponese grijeha mnogih*. A kad se drugi put pojavi, a to neće biti zato da bi opet uklanjao grijeh, vidjeće ga oni koji ga željno očekuju da bi dobili spasenje.“ (Jevrejima 9:24-28)

Božji Zakon života funkcioniše kao nepromjenljiva i nedjeljiva cjelina

„Svaki koji čini grijeh i bezakonje čini. Grijeh je bezakonje.“ (1. Jovanova 3:4) „Jer koji sav zakon održi a sagripeši u jednom, kriv je za sve.“

(Jakov 2:10) „Jer je plata za grijeh smrt, a dar Božji je život vječni u Hristu Isusu Gospodu našem.“ (Rimljanima 6:23)

„Tako, dakle, Zakon je svet, i propis je svet i pravedan i dobar.“ (Rimljanima 7:12)

„A sada, Izraele, šta Gospod, tvoj Bog, traži od tebe, osim da se bojiš Gospoda, svog Boga, da hodiš svim njegovim putevima, da voliš Gospoda, svog Boga, i da mu služiš svim svojim srcem i svom svojom dušom, da pratiš uputstva Gospoda, svog Boga, i njegove uredbe koje ti danas dajem, da bi ti bilo dobro?“ (5. Mojsijeva 10:12,13) „Ako me volite, držaćete moja uputstva.“ (Jovan 14:15)

Da je bilo moguće promijeniti Božji Zakon, Isus ne bi morao da umre. Bog bi jednostavno promijenio poredak.

Stradanje i patnja su posledica pobune protiv Božjeg poretku života

Zašto stradamo i patimo? „Neki se put čini čovjeku prav, a kraj mu je put k smrti.“ (Propovjednik 14:12)

„Upitaćeš se u svom srcu: ‘Zašto me je ovo snašlo?’ Zbog tvojih mnogih prestupa podignuće se tvoje haljine, tvoje pete biće u ranama. Može li Etiopljalin promijeniti svoju kožu ili leopard svoje šare? Tako ni vi ne možete dobro činiti kad ste navikli zlo činiti.“ (Jeremija 13:22,23)

„Jer znam da u meni, to jest u mom tijelu, ne prebiva ništa dobro... ali u svojim udovima vidim drugi zakon koji ratuje protiv zakona mog uma i zarobljava me zakonom grijeha koji je u mojim udovima. Jadan sam ti ja čovjek! Ko će me izbaviti od tijela smrti ove? Neka je hvala Bogu kroz Isusa Hrista, našeg Gospoda!“ (Rimljanima 7:18,23-25)

Nije samo čovjek u problemu već kompletan Božja tvorevina: „Jer materija iščekuje otkrivanje Božjih sinova. Jer materija je podložna ništavosti – ne svojom voljom, nego preko onoga koji ju je pokorio u iščekivanju; jer i sama materija će biti oslobođena iz ropstva raspadljivosti u slavnoj slobodi Božje djece. Jer znamo da sva tvorevina stenje, naprežući se u patnji zajedno s nama. I ne samo to, nego i mi koji imamo prvine Duha, i mi u sebi uzdišemo, očekujući posinjenje, otkup tijela našeg.“ (Rim. 8:19-23)

Kako se čovjek jedino može oduprijeti napadima i uticaju sila tame?

Kako se boriti sa Bogom protiv đavola?

„Obucite svu Božju ratnu opremu da biste mogli da se oduprete Đavolovim spletkama. Jer se ne borimo protiv krvi i tijela, nego protiv vrhovnih poglavara, protiv sila, protiv kosmičkih vladara tame ovog doba, protiv zlih duhovnih sila na nebesima. Zato uzmite svu Božju ratnu opremu, da biste mogli da se oduprete u zli dan i da ostanete postojani nakon što učinite sve što je potrebno. Dakle, budite postojani. Opašite bedra istinom, na grudi stavite oklop pravednosti, i obujte noge spremnošću da propovijedate dobru vijest mira. Iznad svega, uzmite veliki štit vjere, kojim ćete moći da ugasite sve goruće strijele Zloga. Uzmite i kacigu spaseњa i mač Duha, to jest, Božju riječ, moleći se u duhu svakom molitvom i usrdnim moljenjem u svakoj prilici.“ (Efescima 6:11-18)

„I ne dajte mjesta Đavolu.“ (Efescima 4:27) „Da nas ne prevari Sotona jer znamo šta on misli.“ (2. Korinćanima 2:11)

Sotona će učiniti sve da prevarom ili prisilom odvrati ljude od Boga i Božjih uputstava.

„I govorice rijeći na Najvišega, i ugnjetavaće svece Najvišega, i pomišljaće da promijeni vremena i zakone.“ (Danilo 7:25)

„I razgnjevi se zmija na ženu i otide da se pobije s ostalim sjemenom njezinim koje drži uputstva Božja i ima svjedočanstvo Isusa Hrista.“ (Otkrivenje 12:17)

„A Duh izričito govori da će u budućim vremenima neki otpasti od vjere, slušajući zavodljive duhove i nauke demonske.“ (1. Timotiju 4:1)

„A nije ni čudo, jer se i sam Sotona pretvara da je anđeo svjetlosti. Zato nije ništa neobično ako se i njegove sluge pretvaraju da su sluge pravednosti.“ (2. Korinćanima 11:14,15)

„Pokorite se, dakle, Bogu, a protivite se đavolu, i pobjeći će od vas. Približite se k Bogu i on će se približiti k vama.“ (Jakov 4:7-8)

Isus je obećao: „Neka se vaše srce ne uznemiruje. Vjerujte u Boga, i u mene vjerujte. U kući mog Oca ima mnogo stanova. Da nije tako, rekao bih vam. A sada idem da vam pripremim mjesto. I kad odem i pripremim vam mjesto, ponovo ću doći i uzeću vas k sebi, da i vi budete tamo gdje sam ja.“ (Jovan 14:1-3)

Zašto je došao prvi put? Zašto dolazi drugi put?

„Budući dakle da djeca imaju tijelo i krv, tako i on uze dio u tome, da smrću satre onoga koji ima državu smrti, to jest đavola.“ (Jevrejima 2:14)

„Tako se i Hrist jednom prinese da uzme grijeha mnogih, a drugi put će se javiti bez grijeha na spasenje onima koji ga čekaju.“ (Jevrejima 9:28)

„Čekajući blaženu nadu i javljanje slave velikoga Boga i spasa našega Isusa Hrista, koji je dao sebe za nas da nas izbavi od svakog bezakonja, i da očisti sebi narod izabrani koji revnuje za dobrom djelima.“ (Titu 2:13,14)

Šta će se dogoditi prilikom Drugog Hristovog dolaska?

„Tada će se na nebu pojaviti znak Sina čovječjega. Zakukaće tada sva zemaljska plemena, i vidjeće Sina čovječjega kako dolazi na nebeskim oblacima, sa silom i velikom slavom. On će poslati svoje anđele sa gromoglasnom trubom i oni će skupiti njegove izabrane sa sve četiri strane svijeta, s jednog kraja neba do drugog.“ (Matej 24:30-31)

„Sin čovječji će doći u slavi svoga Oca, sa svojim anđelima, i tada će svakom vratiti po njegovim djelima.“ (Matej 16:27)

„A naše je građanstvo na nebesima, odakle željno očekujemo spasitelja, Gospoda Isusa Hrista, koji će naše poniženo tijelo preoblikovati da bude poput njegovog slavnog tijela, silom kojom može sve da pokori sebi.“ (Filipljanim 3:20-21)

„Nećemo svi zaspati smrtnim snom, ali svi ćemo se preobraziti, u jednom trenutku, u tren oka, na zvuk poslednje trube. Jer truba će zatrubit

i mrtvi će uskrsnuti neraspadljivi, i mi ćemo se preobraziti.“ (1. Korinćanima 15:51-52)

„Ali ja dobro znam da je živ otkupitelj moj, da će posle mene doći i nad prahom stati. I ako se ova koža moja raščini, opet ću u tijelu vidjeti Boga, njega ću ja gledati, njega će vidjeti oči moje, a ne oči stranca.“ (Jov 19:25-27)

„Tvoji mrtvi će oživjeti, moje mrtvo tijelo će ustati. Probudite se i radujte se trijumfalno, vi koji živate u prahu! Jer je vaša rosa kao rosa na slezu, i zemlja će vratiti mrtvace... Jer, gle, Gospod izlazi iz svog mjesta da stanovnike zemlje pozove na odgovornost zbog prestupa koje su počinili protiv njega, i zemlja će otkriti krv koja je u njoj prolivena i neće više pokrивati one koji su u njoj pobijeni.“ (Isajja 26:19,21)

„Jer ovo vam govorimo po Gospodnjoj riječi: mi živi, koji ostanemo do dolaska Gospoda, nećemo preteći one koji su umrli, jer će sam Gospod sici s neba sa zapovjedničkim pozivom, s glasom arhanđela i s Božjom trubom, i mrtvi u Hristu ustaće prvi. Zatim ćemo mi živi, koji ostanemo, biti zajedno s njima odneseni u oblacima da se sretнемo s Gospodom u zraku. I tako ćemo uvijek biti s Gospodom.“ (1. Solunjanima 4:15-17)

Na koji način će doći? Da li ćemo vijest o dolasku Hrista čuti jedan od drugoga, gledati na televiziji, ili ćemo svi vidjeti da je došao?

„Evo, dolazi s oblacima i vidjeće ga svako oko, čak i oni koji su ga proboli. I zbog njega će jadikovati sva zemaljska plemena.“ (Otkrivenje 1:7)

„Jer kao što munja svojim bljeskom zasvijetli s jednog kraja neba do drugog kraja neba, tako će biti i sa Sinom čovječijim u njegov dan.“ (Luka 17:24)

„I nebo je iščezlo kao svitak kad se smota. Svaka gora i svako ostrvo pomakli su se sa svog mjesta. Carevi zemaljski, velikaši, vojni zapovjednici, bogataši, moćnici i svaki rob i svaki slobodnjak sakrili su se u pećine i među gorske stijene. Govorili su gorama i stijenama: ‘Padnite na nas i sakrijte nas od lica Onoga koji sjedi na prestolu i Jagnjetovog gnjeva! Jer došao je veliki dan njegovog gnjeva i ko može opstatи?’“ (Otkrivenje 6:14-

17)

„Ljudi će ulaziti u pećine u stijenama i u rupe u zemlji zbog straha od Gospoda i od njegove veličanstvene uzvišenosti, kada on ustane i kada zemlja pred njim zadrhti. Tog dana će zemaljski čovjek rovčicama i slijepim miševima baciti svoje bezvredne srebrne bogove i ništavne zlatne bogove koji su za njega načinjeni da bi im se klanjao, i ulaziće u šupljine u stijenama i u pukotine u liticama, zbog straha od Gospoda i od njegove veličanstvene uzvišenosti, kad on ustane i kad zemlja pred njim zadrhti.“ (Isaija 2:19-21)

„Sva se zemlja raspukla, sva se zemlja uzdrmala, sva se zemlja uskolebala. Sva se zemlja tetura kao pijanica i ljlja se kao osmatračnica. Pritiska je njen prestup, pa će pasti i više neće ustati. Tog dana Gospod će presuditi vojsci na visini i kraljevima zemaljskim na zemlji.“ (Isaija 24:19-21)

„A Gospodnji dan će doći kao lopov noću, u koji će nebesa proći uz veliku buku, i elementi će se, užareni, raspasti, a zemlja i djela na njoj biće spaljeni. Pošto će se to sve tako raspasti, kakvi vi trebate biti u svetom ponašanju i pobožnosti, dok očekujete i hitate ka dolasku dana Gospodnjeg, kada će se nebesa, zapaljena, raspasti i elementi, užareni, rastopiti!“ (2. Petrova 3:10-13)

Da sumiramo. Prilikom Drugog Hristovog dolaska desiće se kataklizmični događaji kosmičkih razmjera, cijela planeta biće svjedok tom događaju. Glavni cilj Hristovog dolaska je uzimanje Njegovog naroda – svih spasenih opravdanih na Istražnom Božjem sudu. Prvo će biti uskrnuti mrtvi u Gospodu Bogu života (vidi Matej 22:32), a zatim preobraženi Njegovi živi čekaoci. Božji anđeli ih uzimaju na Nebo u susret Gospodu, odašte putuju na Nebo, mjesto Božjeg prebivališta. Planeta zemlja ostaće opustošena a zli nepokajani pobijeni usled kataklizme i slavom Hristovog dolaska.

Prema Planu spasenju, dalje slijedi revizioni hiljadugodišnji sud na Nebu, gdje će spaseni, pored ostalog, imati uvid u slučajeve izgubljenih kako bi se mogli svi uvjeriti u Božju pravednu presudu, a zatim povratak na Zemlju i izvršni sud Božji nad nepokajanim zlima. Finalni čin Božjeg

plana je obnova naše planete i univerzuma za vječni život spasenih!¹¹

Da li će Isus doći da potvrdi napredak čovječanstva (evoluciju)?

Da li svijet napreduje u dobru ili u zlu?

„Kao što je bilo u Nojevo vrijeme, tako će biti i o dolasku Sina čovečjega. Baš kao što su u ono vrijeme, prije potopa, ljudi jeli i pili, ženili se i udavali, sve do dana kad je Noje ušao u kovčeg, a oni nisu ništa slutili dok nije došao potop i sve ih odnio – tako će biti i o dolasku Sina čovječjega.“
(Matej 24:37-39)

„Isto tako, biće kao i u Lotovim danima: jeli su, pili, kupovali, prodavali, sadili i gradili. Ali onog dana kad je Lot izašao iz Sodoma, s neba su zapljuštali vatra i sumpor i sve ih uništili. Isto će tako biti i onog dana kad se pojavi Sin čovečiji.“ (Luka 17:28-30)

Kao što se može vidjeti iz ovih objava, ljudi će ignorisati Gospodnji dolazak i dočekati ga nespremni, zauzeti svojim ovozemaljskim poslovima. Da li je Bog odgovoran za to?

„A prije svega znajte ovo: u poslednjim danima pojaviće se rugači, koji će živjeti po svojim željama, i govorice: ‘Gdje je taj njegov obećani dolazak? Otkada su naši praočevi pomrli, sve stoji kao što je bilo od početka stvaranja.’“ (2. Petrova 3:3,4; vidi takođe Juda 1:18)

„Jer **namjerno neće da znaju...**“ (2. Petrova 3:5)

„O njima je takođe prorokovao Enoh, sedmi od Adama, kad je rekao: ‘Gle! Gospod dolazi sa desetinama hiljada svojih svetih anđela, da суди svima i da osudi sve bezbožnike za sva njihova bezbožna djela koja su bezbožno počinili i za sve strašne stvari koje su bezbožni grešnici protiv njega izgovorili.’“ (Juda 1:14-15)

Kada Isus dođe postajaće samo dvije grupe ljudi

„Kad Sin čovječiji dođe u svojoj slavi, a s njim svi njegovi anđeli, sješće

---

¹¹ Za detalje, vidi Otkrivenje 20-22. glava, kao i knjigu „Otkrivenje života i apokalipsa smrti“, Pavle Simović.

na presto svoje slave. Pred njim će biti okupljeni svi narodi, a on će razdvojiti jedne od drugih kao što pastir razdvaja ovce od jaraca. Ovce će postaviti sebi zdesna, a jarce slijeva. Onda će Kralj reći onima zdesna: ‘Dodata, vi blagosloveni moga Oca, i naslijedite Kraljevstvo koje je za vas pripremljeno od postanka svijeta!’“ (Matej 25:31-34)

Tada propadaju sve podjele koje su ljudi izmislili – ostaje jedina mjerodavna: na one koji su prihvatali Boga i Njegov Plan spasenja i one koji su to odbili.

„Jaoh dana! Jer je blizu dan Gospodnji, i doći će kao pogibao od Sve-mogućega.“ (Joel 1:15) „...jer ide dan Gospodnji, jer je blizu... i svaki koji prizove ime Gospodnje spašće se.“ (Joel 2:1,32) „Izašao si na spasenje narodu svojemu, na spasenje s pomazanikom svojim.“ (Havakuk 3:13) „Jer blizu je Gospodnji dan kad će se podići na sve narode. Kako si ti postupao s drugima, tako će se i s tobom postupati. Tvoja će se djela vratiti na tvoju glavu.“ (Ovadija 1:15)

Kada će Isus doći?

„Zato budno pazite jer ne znate kog dana će doći vaš Gospod. Ali, ovo znajte: da je domaćin znao u koje doba noći će doći lopov, bio bi i ne bi dozvolio da mu provali u kuću. Zato i vi budite spremni jer će Sin čovječiji doći u čas u koji ga ne očekujete.“ (Matej 24:42-44)

„Blizu je veliki dan Gospodnji, blizu je i ide vrlo brzo.“ (Sefanija 1:14)

Da li Isus kasni? „Gospod ne kasni s ispunjenjem svog obećanja, kao što neki misle da kasni, već je strpljiv s nama jer ne želi da iko propadne, već da svi dođu do pokajanja.“ (2. Petrova 3:9) Bog neće nikoga ostaviti bez prilike za pokajanje i spasenje.

„Jer i sami dobro znate da Gospodnji dan dolazi baš kao lopov u noći. Kad budu govorili: ‘Mir i sigurnost!', tada će ih iznenada zadesiti uništenje kao porođajni bolovi trudnu ženu, i neće umaći. Ali vi, braćo, niste u tami, pa da vas taj dan zatekne kao lopov.“ (1. Solunjanima 5:2-4)

Kako da se pripremimo za Isusov dolazak?

„Pokajte se dakle i obratite se da se izbrišu vaši grijesi, da bi od Gospodnjeg lica došla vremena okrepe i da bi on poslao Isusa Hrista, koji je ranije najavljen.“ (Djela 3:19,20)

„I sada, dječice, ostanite u njemu, da bismo, kad se on pojavi, imali slobodu govora i da ne bismo osramotili pred njim prilikom njegovog dolaska.“ (1. Jovanova 2:28)

„Šta moram raditi da bih se spasao?“ Oni su rekli: „Vjeruj u Gospoda Isusa Hrista i bićeš spasen, i ti i tvoj dom.“ (Djela 16:30,31)

„Bori se u dobroj borbi vjere, drži se vječnog života na koji si pozvan, za što si dao dobro svjedočanstvo pred mnogim svjedocima... drži se tog nauka bez mrlje i besprekorno dok se ne pojavi naš Gospod Isus Hrist.“ (1. Timoteju 6:12,14)

„Održite se u Božjoj ljubavi, dok čekate milosrđe našeg Gospoda Isusa Hrista nadajući se vječnom životu.“ (Juda 1:21)

„Neka vas sam Bog mira potpuno posveti. I neka, braćo, sav vaš duh i duša i tijelo budu sačuvani besprekornima do vremena dolaska našeg Gospoda Isusa Hrista. *Vjeran je onaj koji vas poziva. On će to i učiniti.*“ (1. Solunjanima 5:23-24)

Kako se pripremiti za vrijeme nevolje pred Drugi dolazak?

„U to vrijeme ustaće Mihailo, veliki knez koji stoji pomažući sinovima tvoga naroda. I nastaje vrijeme tjeskobe kakve nije bilo otkako je naroda pa do tog vremena. U to će se vrijeme tvoj narod izbaviti, svako ko se nađe zapisan u knjizi. A mnogi od onih što spavaju u prahu zemaljskom probudiće se, jedni za vječni život, a drugi za sramotu i vječni prezir.“ (Danilo 12:1,2)

„U nevolji svojoj prizivao sam Gospoda, vatio sam Bogu svome. Iz hrama svoga on je čuo glas moj, vapaj moj došao je do ušiju njegovih. Zemlja se zatresla i uzdrmala, temelji su se nebeski pokrenuli, zatresli su se, jer se on razgnjevio... Savio je nebesa i sišao, tamni su oblaci bili pod

nogama njegovim. Sjeo je na heruvima i doletio, pokazao se na krilima anđela... Tada je on pružio ruku s visine, uhvatio me je, i izvukao iz vode duboke. Izbavio me je od mog silnog neprijatelja, od onih što me mrze, jer su jači bili od mene. Ustajali su na mene u dan nevolje moje, ali me je Gospod podržao... Jer sam se držao puteva Gospodnjih, i nisam se odmetnuo od Boga svoga.“ (2. Samuelova 22:7-11,17-19,22)

„Jao! Jer je taj dan velik, takvog dana još nije bilo! To je vrijeme muke Jakovljeve. Ali izbaviće se iz nje.“ (Jeremija 30:7) O tome kakvu je duhovnu borbu vodio patrijarh Jakov, čitajte u 1. Mojsijevoj 32. glava. Iz te borbe Jakov je izšao kao pobjednik i dobio ime Izrael – duhovni termin koji se i danas koristi za pripadnike Božjeg naroda!

Opasnost od obmane imitacije Hrista i lažnog predstavljanja Hristovih navodnih zamjenika

„‘Pazite da vas neko ne prevari,’ reče im Isus, ‘jer mnogi će doći u moje ime i reći: Ja sam Hrist i mnoge će zavesti.’“ (Matej 24:4)

„Ja sam došao u ime svog Oca, ali vi me ne primate. Kad bi neko drugi došao u svoje ime, njega biste primili.“ (Jovan 5:43)

„Ne dajte nikome da vas zavede ni na koji način, jer taj dan neće doći dok prvo ne dođe otpad i ne otkrije se Čovjek bezakonja, sin uništenja, koji se protivi i uzvisuje se iznad svega što se naziva ‘bog’ ili se obožava, tako što će sjesti u Božjem hramu prikazujući se kao bog... Jer se već radi tajna bezakonja, samo dok se ukloni onaj koji sad zadržava. Tada će se otkriti bezakonik. Njega će Gospod Isus ubiti duhom svojih usta i uništiti svjetlošću svoga dolaska. Ali bezakonikov dolazak, koji Sotona omogućuje svojim djelovanjem, propraćen je svakim silnim djelom i lažnim čudima i znacima, i svakom nepravdom i prevarom u onima koji propadaju [ginu] zato što nisu prihvatali ljubav prema istini da bi se spasli. I zato Bog dopušta da na njih djeluje zabluda, da bi vjerovali laži, kako bi svi oni bili osuđeni jer nisu vjerovali istini, nego su voljeli nepravdu.“ (2. Solunjanima 2:3,4,7-12)

„Pazite da vas neko ne odmami filozofijom i praznom prevarom, što je

zasnovano na ljudskom predanju, na načelima ovog svijeta, a ne na Hristovim učenjima.“ (Kološanima 2:8)

Pred drugi Hristov dolazak *Sotona će navoditi ljudi da krše Božja uputstva, oslanjaju se na vjerske vođe i svoja osjećanja, ali će najviše napasti uput koji u očima ljudi djeluje najmanje važan.*

Pored obmane o besmrtnosti duše, koja otvara vrata svim oblicima spiritizma i okultizma i omogućava nesmetan pristup demonima, u svijetu je uvriježena još jedna velika obmana u pogledu Božjeg Zakona. Naime, tzv. vjerski svijet Božji Zakon ili proglašava nevažećim, ili osporava i preinačuje određene upute. Biće više riječi o tome u sledećem poglavlju.

Veliko pitanje na koje sada moramo imati odgovor je da li se mi stidimo Hrista i biblijske vjere. „Jer ko se postidi mene i mojih riječi u ovom preljubničkom i grešnom naraštaju, i Sin čovečiji će se postidjeti njega kad dođe u slavi svog Oca sa svetim anđelima.“ (Marko 8:38)

Pred sam kraj vremena milosti, Sotona će imitirati Hristov dolazak! „I nije čudo, jer se sam Sotona pretvara u anđela svijetla. Nije dakle ništa veliko ako se i sluge njegove pretvaraju kao sluge pravde, kojima će svršetak biti po djelima njihovim.“ (2. Korinćanima 11:14-15)

„Ako vam tada neko kaže: ‘Evo Hrista ovdje’, ili: ‘Eno ga ondje’, ne vjerujte. Jer, pojaviće se lažni Hristi i lažni proroci i činiće velika znamenja i čuda da bi, ako mogu, čak i izabrane obmanuli. Eto, unaprijed sam vam rekao. Ako vam, dakle, kažu: ‘Eno ga u pustinji’, ne idite onamo; ili: ‘Evo ga u sobama’, ne vjerujte. Jer, kao što munja dolazi sa istoka i sijeva do zapada, takav će biti i dolazak Sina čovječijega.“ (Matej 24:23-27)

Koji profili ljudi će biti uništeni o Drugom Hristovom dolasku?

„Jer će doći vrijeme kad ljudi neće podnosići zdravo učenje, nego će po sopstvenim željama nakupiti sebi učitelje koji će im govoriti ono što godi njihovim ušima. I odvratiće uši od istine, a okrenuće se izmišljenim pričama.“ (2. Timotiju 4:3-4)

„Neka se kod tebe ne nađe niko ko bi svog sina ili svoju kćer provodio kroz vatru, ni koji gata, ni koji se bavi magijom, ni koji proriče po

zvijezdama (astrolog), ni враčар, ni koji baca čini, ni koji priziva [priateljske] duhove, ni opsjenar (hipnotizer, šarmer), ni koji pita mrtve (nekromant, spiritista). Jer ko god tako nešto čini odvratan je Gospodu.“ (5. Mojsijeva 18:10-12) „Neka stanu sada zvjezdari koji gledaju zvijezde, koji proriču svakog mjeseca, i neka te sačuvaju od onoga što će doći na te. Gle, oni su kao pljeva, oganj će ih spaliti, ni sami sebe neće izbaviti iz plamena.“ (Isajija 47:13,14)

„Zar ne znate da nepravednici neće naslijediti Božje kraljevstvo? Ne zavaravajte se! Ni bludnici, ni idolopoklonici, ni preljubnici, ni muškarci koji se upuštaju u neprirodne odnose, ni muškarci koji liježu s muškarcima, ni lopovi, ni pohlepni, ni pijanice, ni psovači (ružitelji), ni otimači (grabljivci, razbojnici) neće naslijediti Božje kraljevstvo.“ (1. Korinćanima 6:9-10)

„Napolju ostaju psi, враčari, bludnici, ubice, idolopoklonici i svako koji voli laž i njome se služi.“ (Otkrivenje 22:15)

Nepokajani će kasno shvatiti da odlaganje Božje kazne za grijeh nije ono što su oni mislili. „Zato što se presuda za zlo djelo ne izvršava brzo, srce sinova ljudskih odlučno je da čini zlo.“ (Propovjednik 8:11)

„Zato čujte Gospodnju riječ, podrugljivci... Vi govorite: ‘Sa smrću smo sklopili savez, zajedno s grobom napravili ugovor. Pa ako prođe bujica što sve plavi, nas neće zahvatiti, jer smo od laži napravili sebi utočište i pod prevarom se sklonismo... Propašće vaš savez sa smrću, vaš ugovor sa grobom neće ostati. Kad prođe bujica što sve plavi, i vas će satrti.“ (Isajija 28:14,15,18)

Poslednja biblijska knjiga – Otkrivenje – završava riječima o Drugom Hristovom dolasku:

„Onaj koji svjedoči o tome govori: ‘Da, dolazim brzo!’“ Amin! Dođi, Gospode Isuse!“ (Otkrivenje 22:20)

Da li vam još uvijek Drugi Hristov dolazak djeluje kao biblijska mitologija i lažna nada vjerskih zanesenjaka?

Sve mjere za računanje vremena zasnovane su na astronomskim pojavama (godina, mjesec, dan), osim sedmice (7 dana). Ipak, širom naše planete prihvaćen je sedmodnevni ciklus rada i odmora. Razlika je jedino u tome koji se dan uzima kao dan odmora: petak, subota ili nedjelja.

Ako nema astronomsku podlogu, kako je nastao sedmodnevni ciklus? „Jer je za šest dana stvorio Gospod nebesa i zemlju, more i što je god u njima; a sedmog dana je počinuo.“ (2. Mojsijeva 20:11)

Sva Božja uputstva su logična i duboko upisana u moralni profil čovjeka. Svi mi osjećamo da je loše ubiti, ukrasti, slagati, učiniti preljubu ili neprikladno upotrijebiti Božje ime. Jedino uput o danu odmora ljudskoj logici ne izgleda obavezan. Zato će Sotona da napravi veliki pritisak na ljude da ne drže ovaj Božji uput, ili da je drže izopačeno, ne onako kako je Bog rekao da se drži.

Četvrti Božji uput glasi:

„Sjećaj se subotnog dana i smatraj ga svetim. Šest dana radi i obavljam sav svoj posao. A sedmi dan je Subota posvećena Gospodu, tvom Bogu. Ne radi nikakav posao, ni ti, ni tvoj sin, ni tvoja kći, ni tvoj rob, ni tvoja robinja, ni tvoja stoka, ni stranac koji živi u tvom gradu. Jer je za šest dana Gospod stvorio nebesa i zemlju, more i sve što je u njima, a sedmog dana je počinuo. Zato je Gospod blagoslovio subotni dan i posvetio ga.“ (2. Mojsijeva 20:8-11)

Koji dan u sedmici je sedmi? „Šest dana neka se radi, ali sedmi dan je Subota, dan potpunog odmora.“ (2. Mojsijeva 31:15) „I narod je počivao sedmog dana.“ (2. Mojsijeva 16:30)

Ko je uspostavio subotu? „I držite subote moje; ja sam Gospod Bog vaš... Držite subote moje, i svetinju moju poštujte. Ja sam Gospod.“ (3. Mojsijeva 19:3,30; 2. Mojsijeva 26:2)

Zašto treba poštovati subotu? „Jer je za šest dana stvorio Gospod nebo i zemlju, more i što je god u njima; a sedmog dana je počinuo; zato

je blagoslovio Gospod dan od odmora i posvetio ga.“ (2. Mojsijeva 20:11) Bog je obećao odmor, posvećenje i blagoslov onima koji drže subotu. Riječ subota na hebrejskom jeziku, na kojem je pisan Stari savez, znači odmor.

Porijeklo dana odmora

Kada je subota postavljena kao dan odmora? „Tako su bila dovršena nebesa i zemlja i sva njihova vojska. Do sedmog dana Bog je dovršio svoje djelo koje je načinio, i sedmog dana je počinuo od svih djela koja je načinio. I Bog je blagoslovio sedmi dan i posvetio ga, jer je tog dana počinuo od svih svojih djela.“ (1. Mojsijeva 2:1-3) Bog je ustanovio subotu još prije pada u grijeh, kada je stvorio svijet. Posle šest dana djelovanja u sedmici stvaranja planete Zemlje, Bog je počinuo sedmog dana, ne zato što mu je bio potreban odmor, jer se Bog ne umara (Isajija 40:28), nego je prekinuo rad da bi doživio zadovoljstvo zbog svega što je napravio. Adam i Eva su stvoreni šestog dana, pa sigurno nisu bili umorni sedmog dana. Prije nego što su pali u grijeh, izvjesno se nisu umarali, nego im je sedmi dan služio da ga provedu u zajednici sa Tvorcem.

Da li je subota data samo za Jevreje ili za sve ljudе?

Logičan odgovor možemo izvući iz prethodnog pasusa. Ali da nastavimo. „Reci Izraelovim sinovima: Iznad svega treba da držite moje Subote, jer je to znak između mene i vas kroz sve vaše naraštaje, da biste znali da vas ja, Gospod, posvećujem. Držite Subotu, jer je to za vas nešto sveto. Ko je oskrnavi, biće pogubljen. Ako neko nešto radi u Subotu, neka se ta duša istrijebi iz svog naroda. Šest dana neka se radi, ali sedmi dan je Subota, dan potpunog odmora. To je nešto što je sveto Gospodu. Svako ko bude radio neki posao na subotni dan biće pogubljen. Neka Izraelovi sinovi drže Subotu, neka praznuju Subotu kroz sve naraštaje. To je trajan savez. To neka bude trajan znak između mene i Izraelovih sinova, jer je za šest dana Gospod stvorio nebesa i zemlju, a sedmog dana je prestao da

radi i odmorio se.“ (2. Mojsijeva 31:13-17)

„Šest dana radi svoj posao, a sedmog ga dana ostavi, da se tvoj bik i tvoj magarac odmore i da se sin tvoje robinje i stranac okrijepe.“ (2. Mojsijeva 23:12)

„Tuđince koji su stali uz Gospoda da mu služe, da vole Gospodnje ime i da mu budu sluge, sve koji drže Subotu i ne skrnave je i koji se drže mog saveza, dovešću na svoju svetu goru i razveseliću ih u svom domu molitve... Moj dom zvaće se dom molitve za sve narode.“ (Isajja 56:6-7)

Neki ljudi kažu da je Bog samo Jevrejima dao subotu. Međutim, subota je data još u raju, prije pada čovjeka u grijeh. Isus kaže da je subota data radi čovjeka, da bude na blagoslov ljudskom rodu, a ne samo jednoj naciji (Marko 2:27). Kada je Izraelcima dat Božji zakon u pisanom obliku, Bog je naglasio da i stranci (ne Jevreji) treba da ga poštuju.

Subota je postojala prije nego što je Bog na Sinaju Izraelcima napisao Deset Riječi na kamenim pločama. Prvi cijeli dan koji su Adam i Eva proveli sa Bogom bila je subota, kada je Bog počinuo posle stvaranja. Adam je živio 930 godina, i sigurno je prenosio znanje o Božjim uputstvima i o danu odmora. Pobožni Metuselah, koji je živio od 687. godine do pred Potop 1656. godine (što znamo na osnovu rodoslova u 1. Mojsijeva 5:5,25-27; ukupno 969 godina), sigurno je čuo od Adama Božja uputstva i prenio ih Nojevoj porodici koja je preživjela Potop. Posle Potopa, Bogu vjerni Sim, Isak i Josif, živjeli su u kontinuitetu skoro do Mojsija, i prenosili znanje o Božjim uputstvima i o danu odmora. To se vidi jer su Enoch, Noje i Josif živjeli po Božjoj volji (1. Mojsijeva 5:23,24; 6:9; 39:9), a za Abrama Bog kaže da je „slušao moj glas i izvršavao obaveze prema meni, moja uputstva, moje odredbe i moje zakone.“ (1. Mojsijeva 26:5)

Prije objavljivanja zakona na Sinaju, Bog je okušao svoj narod „hoće li hoditi po mome zakonu ili neće“ (2. Mojsijeva 16:4) Okušao ih je baš četvrtim uputom, danom odmora. Bog je učinio čudo da u pustinji pada mana za jelo u toku šest radnih dana. Ko bi ostavio ovo jelo za sjutradan, ono bi se pokvarilo. Sedmog dana mana nije padala, nego je Bog učinio da šestog dana padne dupla količina, koja se jedino tada nije kvarila sjutradan! (4. Mojsijeva 16. glava) Bog je činio ova čuda svakih sedam

dana da bi Izraelci shvatili koliku važnost On daje danu odmora. Nije sve jedno koji dan svetkujemo kao dan odmora. Samo sedmi dan ima Božji blagoslov i svetost.

Kada su neki ljudi izašli i sedmog dana da sakupe manu, Bog je rekao: „A Gospod reče Mojsiju: Dokle čete odbijati da držite moja uputstva i moje zakone?“ (2. Mojsijeva 16:28) Dakle, uput o danu odmora bio je poznat prije nego što ga je Bog objavio na Sinaju. Bog je na Sinaju samo ponovio upute koji su već ranije dati u usmenom obliku. Prije Mojsija, Božja uputstva su se usmeno prenosila jer su ljudi imali neuporedivo bolje pamćenje nego danas, jer ranije ljudski mozak nije bio toliko degradiran pod uticajem grijeha. Bog započinje četvrti uput riječima: „Sjećaj se subotnog dana...“, što znači da im je dan odmora bio već ranije dat.

Bog o suboti

Subota je sveta: „I obznanio si im svoju svetu Subotu i dao si im uputstva, uredbe i zakon.“ (Nehemija 9:14) „A on im reče: ovo kaza Gospod: sutra je subota, odmor svet Gospodu.“ (2. Mojsijeva 16:23)

Subota je Gospodnja: „I reče Mojsije: jedite to danas (manu), jer je danas subota Gospodnja, danas nećete naći u polju.“ (2. Mojsijeva 16:25)

Svetkovanje subote znači prihvatanje da je Bog Stvoritelj svijeta: „I subote moje svetkujte da su znak između mene i vas, da znate da sam ja Gospod Bog vaš.“ (Ezekiel 20:20)

Držanje subote je znak da nas Bog posvećuje: „Dao sam im i svoje Subote, da budu znak između mene i njih, da bi znali da sam ja Gospod, onaj koji ih posvećuje.“ (Ezekiel 20:12)

Šta Bog kaže da predstavlja oskvrnjenje subote? „jer su odbacili moje zakone, i nisu živeli po mojim odredbama i skrnavili su moje Šabate jer im je srce prionulo za njihove odvratne idole.“ (Ezekiel 20:16)

Grijeh je prestup zakona. Kazna za grijeh je smrt (Rimljanima 6:23). Kazna za prestup subote je takođe smrt: „Šest dana neka se radi, ali sedmi dan neka vam bude svet, neka to bude Subota, dan potpunog odmora posvećen Gospodu. Ko god bude nešto radio tog dana neka se pogubi.“

(2. Mojsijeva 35:2)

Kako treba držati subotu?

„Drži dan od odmora i svetkuj ga, kao što te je Gospod, Bog tvoj, uputio.“ (5. Mojsijeva 5:12) Subotu treba držati onako kako je Bog propisao, a ne kako ljudi misle da treba.

„I narod zemaljski neka se poklanja Gospodu na istim vratima u subote i na mladine.“ (Ezekiel 46:3) „Na subotni dan izašli smo iz grada i otišli do rijeke, misleći da se tamo ljudi okupljaju na molitvu. Onda smo sjeli i govorili okupljenim ženama.“ (Djela 16:13) „Šest dana radi, a sedmi dan, koji je subota za počivanje, neka bude sveti sabor, ne radite ni jednoga posla; subota je Gospodnja po svim stanovima vašim.“ (3. Mojsijeva 23:3)

Subota je dan bogosluženja. Subotu je Bog posvetio, što znači da ju je odvojio za svete stvari, da se to vrijeme provede sa Njim. Suština subote nije uzdržavanje od rada, nego zajedništvo s Bogom, na primjer kroz molitvu, duhovno razmišljanje, čitanje Svetog Pisma, itd.

„Jer stanovnici Jerusalima i njihovi poglavari nisu ga prepoznali, nego su svojom presudom ispunili ono što su govorili Proroci, a što se naglas čita svake Subote.“ (Djela 13:27) „Jer Mojsije od drevnih vremena ima po gradovima one koji ga propovijedaju, jer se njegovi spisi svake Subote naglas čitaju u sinagogama.“ (Djela 15:21) Subota je vrijeme kad se čita Sveti Pismo, Biblija.

„Iz Perge su krenuli dalje i došli u Antiohiju u Pisidiji. Na subotni dan ušli su u sinagogu i sjeli... Sledеće Subote okupio se skoro cio grad da čuje Gospodnju riječ.“ (Djela 13:14,44) „A svake Subote diskutovao je (apostol Pavle) u sinagogi i ubjeđivao Judejce i Grke.“ (Djela 18:4) U subotu su apostoli propovijedali Božje riječi iz Svetog Pisma.

„Oni upitaše Isusa s namjerom da ga optuže: ‘Da li se na šabate smije liječiti?’ A on im reče: ‘Ko od vas neće uhvatiti i izvaditi svoju jedinu ovcu ako ona na šabate upadne u jamu? A koliko je čovjek vredniji od ovce! Zato se na šabate smije činiti dobro.’“ (Matej 12:10-12) U subotu treba činiti dobro i treba liječiti i pomagati ljudima u nevolji.

Četvrti uput obuhvata cijelu sedmicu: „Šest dana radi... a sedmi dan je odmor.“ Treba raditi u dane kada Bog kaže da se radi, a odmarati kad Bog kaže da se odmara.

„A on (Mojsije) im reče: ovo kaza Gospod: sjutra je subota, odmor svet Gospodu; što ćete peći, pecite, i što ćete kuvati, kuvajte danas; a što preteče, ostavite i čuvajte za sjutra.“ (2. Mojsijeva 16:23) „Vidite, Gospod vam je dao subotu, zato vam daje šestoga dana hljeba na dva dana. Stojte svaki na svom mjestu, i neka ne odlazi niko sa svojega mjesta u sedmi dan. I počinu narod u sedmi dan.“ (2. Mojsijeva 16:29-30) U subotu ne treba trošiti vrijeme na pečenje, kuvanje, ni sakupljanje hrane, nego hranu treba pripremiti dan ranije, prije subote, da bi u subotu imali vremena da se bavimo duhovnim stvarima. Zbog ovoga se u Bibliji šesti dan (po savremenom računanjem vremena, petak) i naziva „dan pripreme“: „Pošto je već bilo kasno posle podne, a uz to i dan pripreme, to jest dan prije Subote...“ (Marko 15:42)

„Od drugih naroda koji na subotni dan donose na prodaju robu i razne vrste žita, ništa nećemo kupovati u Subotu ili na neki drugi sveti dan...“ (Nehemija 10:31) U subotu ne treba trgovati i baviti se biznisom.

„Ovako kaže Gospod: Čuvajte svoje duše i ne nosite u subotni dan nikakav teret i ne unosite ga na jerusalimska vrata.“ (Jeremija 17:21)

„U to vrijeme video sam u Judi Ijude kako gaze grožđe u vinskoj presi u Subotu, kako donose snopove žita i tovare ga na magarce, a isto tako i vino, grožđe, smokve i razne druge stvari i donose ih u Jerusalim na subotni dan. Opominjao sam ih što su u taj dan prodavalii hranu. U gradu su živjeli i Tirci koji su donosili ribu i raznovrsnu robu i prodavalii je u Subotu sinovima Judinim u Jerusalimu. Zato sam prekoravao Judine velikaše: ‘Kakvo to zlo djelo činite i skrnavite subotni dan? Zar nisu tako činili vaši praočevi, pa je naš Bog doveo svu ovu nevolju na nas i na ovaj grad? A vi još više raspirujete žestoki gnjev na Izrael skrnaveći Subotu.’ Čim je uoči Subote na jerusalimska vrata pala sjenka, naredio sam da se vrata zatvore. I još sam im rekao da ih ne otvaraju dok ne prođe Subota. Na vrata sam postavio nekoliko svojih slugu da se nikakav teret ne unosi na subotni dan. Trgovci i prodavci raznovrsne robe prenoćili su izvan

Jerusalima dvaput. Tada sam ih upozorio: ‘Zašto noćite pred zidinama? Ako to još jednom učinite, dići će ruku na vas.’ Od tada više nisu dolazili u Subotu. Zatim sam rekao Levitima da treba redovno da se čiste i da dolaze i čuvaju vrata kako bi se subotni dan držao svetim.“ (Nehemija 13:15-22)

„Vatre ne ložite po stanovima svojim u dan subotni.“ (2. Mojsijeva 35:3) Naravno, ova uredba se odnosila na ljude koji žive u Mediteranu, gdje se vatra ložila radi spremanja hrane, a ne radi grijanja. Jasno je da Bog ne želi da se vjernici u hladnim krajevima smrzavaju u dan odmora. Bog je dao subotu radi čovjeka. Suština ovog teksta je: ne radi neduhovne stvari u subotu, da bi ti ostalo što više vremena za duhovne.

„Ako odvratiš nogu svoju da ne činiš ono što je tebi dragu u Subotu, na moj sveti dan, i ako Subotu nazoveš radošću, Gospodnjim svetim danom, slavnim danom, i ako ga budeš slavio umesto da ideš svojim putevima, umjesto da činiš ono što je tebi dragu i da govorиш prazne riječi, tada će ja, Gospod, biti tvoja radost najveća i ja će te izvesti na zemaljske uzvišice. Daću ti da jedeš nasledstvo Jakova, tvog praoca, jer usta Gospodnja rekoše.“ (Isajja 58:13,14) Subota, dan Gospodnji, treba da nam bude milina, slavlje i veselje u Gospodu, dan kada se nećemo baviti ličnim, lokalnim interesima, nego najvrednijim, duhovnim stvarima. Ljudi koji tako slave Boga naslijediće Novu Zemlju koju će Gospod da stvori posle vječne presude za sva stvorena.

Po Bibliji dan počinje od večeri (od zalaska sunca) i traje do sledeće večeri (zalaska sunca), a ne od ponoći do ponoći. „I bilo je veče i bilo jutro, dan prvi.“ (1. Mojsijeva 1:5,8,13) ... „od večeri do večeri praznujte počinak svoj.“ (3. Mojsijeva 23:32) „Pošto je već bilo kasno posle podne, a uz to i dan pripreme, to jest dan prije Subote.“ (Marko 15:42)

Subota je postala predstnika odmora od grijeha: „Drži dan subotni i svetkuj ga, kao što te je Gospod, tvoj Bog, uputio. Šest dana radi i obavljam sav svoj posao. A sedmi dan je Subota Gospodu, tvom Bogu. Ne radi nikakav posao, ni ti, ni tvoj sin, ni tvoja kći, ni tvoj rob, ni tvoja robinja, ni tvoj bik, ni tvoj magarac, ni sva tvoja stoka, ni stranac koji živi u tvom gradu, da bi se tvoj rob i tvoja robinja odmorili kao i ti. Sjeti se da si i ti

bio rob u egipatskoj zemlji i da te je Gospod, tvoj Bog, izveo odande snažnom rukom i podignutom mišicom. Zato te je Gospod, tvoj Bog, uputio da praznuješ Subotu.“ (5. Mojsijeva 5:12-15) Oslobođenje Jevreja iz Egiptskog ropstva je predstava oslobođenja Božjeg naroda iz ropstva grijehu. Odmor od ropstva je odmor od grijeha. I prvi Božji uput o poštovanju jednog jedinog Boga povezan je sa ropstvom u Egiptu, ali niko ne kaže da prvi uput treba da poštiju samo Jevreji. Svih deset uputa dati su svim ljudima još prije pada u grijeh, a do Sinaja su bile prenošeni usmeno. Sasvim je logično da nijedan Božji uput ne važi samo za jedan narod.

„Zatim im reče: „Subota je stvorena radi čovjeka, a ne čovjek radi Subote.“ (Marko 2:27) Bog je subotu dao ljudima da bi se radovali u zajedništvu sa Bogom, da bi nam bilo bolje, a ne da nam držanje subote bude opterećenje. Subotu treba držati onako kako je to propisao Gospodar od subote, Bog koji je stvorio svijet.

Hrist i dan odmora

Hrist je držao subotu: „Odmah na šabate ušao je u sinagogu i poučavao.“ (Marko 1:21; Luka 4:31) „Jedne druge Subote ušao je u sinagogu i poučavao.“ (Luka 6:6) „Jednom je na šabate poučavao u jednoj sinagogi...“ (Luka 13:10)

Hrist je učio svake subote: „Došao je u Nazaret, gdje je odrastao. Na dan šabata, po svom običaju, ušao je u sinagogu i ustao da čita.“ (Luka 4:16)

„I reče im: sin je čovječiji gospodar i od subote.“ (Luka 6:5; Matej 12:8; Marko 2:28) Hrist je gospodar subote zato što su Otac i Sin (Riječ) zajedno stvarali (1. Mojsijeva 1:1-3; Jovan 1:1-3; Kološanima 1:16,17), i On je uspostavio subotu kao dan odmora.

Da li je Bog promijenio svoj zakon?

Smrt Isusa Hrista je dokaz da je Božji zakon nepromjenljivo mjerilo pravde. Da je Božji zakon promjenljiv, Bog ne bi dao da Isus umre, nego

bi promijenio Zakon.

Isus je živio u skladu sa Božjim uputstvima. Rekao je da nema namjeru da kvari, to jest mijenja Božji zakon: „Ne mislite da sam ja došao da pokvarim zakon ili proroke: nisam došao da pokvarim, nego da ispunim. Jer vam zaista kažem: dokle nebo i zemlja stoji, neće nestati ni najmanjega slovca ili jedne title iz zakona dok se sve ne izvrši.“ (Matej 5:17-18) Kad bi Bog promijenio svoj zakon, niko od nas ne bi bio siguran šta je dobro a šta zlo. Ono što je danas dobro, sutra može da bude zlo, ako je zakon promjenljiv. Bog kaže za sebe: „Ja Gospod ne mijenjam se.“ (Malahija 3:6) Bog je savršen, i ne mijenja svoje savršene principe koji su odraz Njegovog savršenog karaktera.

Da li će nas Bog prihvati ako držimo sva uputstva, osim jednog? „Jer ko god drži cijeli Zakon, pa ipak zastrani u jednom, postao je odgovoran za sve.“ (Jakov 2:10) Sasvim je logično da je Božji Zakon cjelina koja se ni u jednoj tački ne smije kvariti.

Izopačeno svetkovanje subote

„Sveštenici njeni prestupaju zakon moj i skrnave moje svete stvari, ne razlikuju sveto od oskrnavljenoga, i nečisto od čistoga ne raspoznaju, kriju oči svoje od subota mojih, i bivam oskvrnjen među njima.“ (Ezekiel 22:26) Jevrejske vođe dodale su mnoštvo propisa za svetkovanje subote koji su suprotni Božjim načelima. Postalo im je važnije da održavaju obrede nego da shvate smisao obreda i Božju poruku kroz neki obred. Tako su i subotu držali mehanički, zapostavljajući suštinu zakona: „Voli bližnjega svojega kao samoga sebe.“ (3. Mojsijeva 19:18)

„Tada su se vratili u Jerusalim s gore koja se zove Maslinska, koja je blizu Jerusalima, udaljena subotni dan hoda.“ (Djela 1:12) Ljudi su propisali koliko koraka čovjek smije da napravi subotom. Nigdje u Bibliji nije zapisano da je Bog to propisao. To su naredili ljudi. Vjerske vođe su propisale da je u subotu zabranjeno pisati, osim na pijesku; zabranjeno nositi teret, makar i jednu smokvu; zabranjeno namjestiti čovjeku slomljenu kost ili politi vodom onesviješćenog. Subotu su ljudi pretvorili u teret.

Milostivije su postupali prema životinjama nego prema ljudima.

Bog je propisao da prvosveštenik svake subote postavlja 12 hljebova u Svetinju (3. Mojsijeva 24:7,8; 1. Dnevnika 9:32). Sveštenici su subotom prinosili svakodnevnu i subotnu žrtvu (4. Mojsijeva 28:9). Zato Isus kaže: „Ili, zar niste čitali u Zakonu da na šabate i sveštenici u Hramu skrnave Subotu, i nisu krivi? A ja vam kažem: ovdje je neko veći od Hrama.“ (Matej 12:5,6) „Mojsije vam je dao obrezanje – ali ono u stvari nije od Mojsija, nego od praočeva – a vi u Subotu obrezujete čovjeka. Ako se čovjek obrezuje u Subotu i time se nije prekršio Mojsijev zakon, zašto se gnjevite na mene jer sam čovjeka izlijecio u Subotu?“ (Jovan 7:22,23) Dakle, Isus nije govorio da subotu ne treba držati, nego je govorio da vjerske vođe nameću pravila za držanje subote koja nije dao Bog, nego ljudi.

Fariseji su optuživali Isusa da kvari subotu (Jovan 5:18). „Opel je ušao u sinagogu. Tamo je bio jedan čovjek sa usahlom rukom. Fariseji su posmatrali Isusa da vide hoće li ga izlječiti na šabate, da bi mogli da ga optuže. On je rekao čovjeku sa usahlom rukom: ‘Stani na sredinu.’ Zatim ih je upitao: ‘Da li se na šabate smije činiti dobro ili činiti zlo, spasti život ili ga pogubiti?’ A oni su čutali. S gnjevom ih je pogledao sve unaokolo, duboko ražalošćen zbog neosjetljivosti njihovog srca, pa je rekao čovjeku: ‘Ispruži ruku.’ On ju je ispružio, i ruka mu je opet postala zdrava. Tada su fariseji izašli i sa Herodovim pristalicama odmah stali da se dogovaraju kako da ga pogube.“ (Marko 3:1-6; Luka 6:6-11) Od ispravne doktrine, vjerske vođe su stvorile fanatizam. Bili su u stanju da ubiju da bi sačuvali svoj pogrešan način svetkovanja subote. Isus je ispravljao pogrešan način svetkovanja subote, sprovodio je reformu za ispravno svetkovanje subote i rušio ljudska predanja. Ali Hrist nigdje nije odobrio svjetovne poslove za vrijeme subote.

„Tada je starješina sinagoge, ljut što je Isus liječio u Subotu, rekao narodu: ‘Šest je dana u koje treba raditi. Dakle, u te dane dolazite i liječite se, a ne u subotni dan.’ Gospod mu je na to rekao: ‘Licemjeri, ne odvezuje li svako od vas u Subotu svog bika ili magarca od jasala i odvodi ga da ga napoji? Zar nije onda trebalo ovu Abramovu kćer, koju je Sotona osamnaest godina držao svezana, osloboditi tih okova u subotni dan?’“ (Luka

13:14-16) Držati subotu znači činiti dobro bližnjima (aktivno), pa čak i životinjama, a ne uzdržavati se da nešto ne učiniš da ne bi prekršio Božji propis (pasivno).

„A tog dana, kad je Isus napravio blato i otvorio mu oči, bila je Subota. Tada su ga fariseji opet ispitivali kako je progledao. A on im je rekao: ‘Stavio mi je blato na oči i ja sam se oprao i sad vidim.’ Na to su neki od fariseja rekli: ‘Taj čovjek nije od Boga, jer ne poštuje Subotu.’ A drugi su rekli: ‘Kako može čovjek koji je grešnik da čini takva čuda?’ I došlo je do podjele među njima.“ (Jovan 9:14-16) Po farisejima Isus je prekršio subotu jer je: 1) napravio kal (blato); 2) pomazao oči slijepom; i 3) rekao mu da se umije. Po Božjim mjerilima, Isus nije prekršio četvrti uput, nego je ispunio. Ispravno držanje subote proglašeno je kršenjem Božjeg uputa o danu odmora, a pogrešno držanje dana odmora proglašeno je za ispravno. Mnogi ljudi i danas tako rade.

„U to vrijeme je Isus na šabate prolazio kroz žitna polja. A njegovi učenici ogladnješe pa počeše da kidaju klasove i da ih jedu. Kad su to fariseji vidjeli, rekoše: ‘Vidi, tvoji učenici čine ono što ne smije da se čini u Subotu!’ Tada im Isus reče: ‘Zar niste čitali šta je učinio David kad su on i njegovi pratioci ogladnjeli? Ušao je u Božiji dom i jeo posvećene hljebove, iako ni on ni njegovi pratioci nisu smjeli da ih jedu, nego samo sveštenici. Ili, zar niste čitali u Zakonu da na šabate i sveštenici u Hramu skrnave Subotu, i nisu krivi?’“ (Matej 12:1-5; Marko 2:23-26 Luka 6:1-4) Grešnici koji nisu shvatili da je suština Božjeg karaktera ljubav stalno su spremni da optuže druge ljude. Površno razumijevanje Božjih uputa može od nas da stvori fanatike koji napadaju druge ljude. Pravo razumijevanje Božjeg karaktera otkrivenog u Božjem zakonu učiniće da ljude volimo i pomažemo im.

Hrist nije ukidao držanje subote, nego je oslobođao Božji zakon od ljudske tradicije. I ljudi koji vjeruju da treba svetkovati nedjelju, vjeruju da je Isus ispravno držao subotu, jer kažu da nedjelja treba da se svetuјe tek od Hristovog uskrsenja. To znači da Isus prije svog uskrsenja nije govorio protiv držanja subote. Dalje znači da svi tekstovi u Bibliji prije Hristovog uskrsenja opisuju kako je Hrist držao subotu, kako se ispravno drži

subota.

Prvi dan sedmice (nedjelja) u Bibliji

U svim crkvenim kalendarima, bez obzira na to koja je crkva u pitanju, subota je sedmi dan, a nedjelja prvi dan sedmice, samo što je u nekim kalendarima nedjelja obilježena crvenim slovom. Nedjelja se bilježi crvenim slovom jer neki ljudi smatraju da posle Hristovog uskrsenja ne treba više držati subotu nego nedjelju, zato što je Isus uskrsao u nedjelju. Isusovo uskrsenje je veoma važno za nas, ljudi koji vjerujemo Bogu. *Mesija je svojim uskrsenjem ispunio Praznik prvina (prvi od šabata) koji je uvijek padaо u prvi dan sedmice (vidi 3. Mojsijeva 23:11), i ništa više od toga se ne može pripisati tom danu.*

Ako je Hrist promijenio subotu kao dan svetkovanja u nedjelju tek posle svoga uskrsenja, to znači da svi stihovi prije uskrsenja govore da je Isus tada još uvijek svetkovao subotu i objašnjavao kako je treba svetkovati.

„A bio je dan pripreme i bližilo se veče, početak Subote. Žene koje su došle s njim iz Galileje pratile su to i vidjele grob i kako je položeno njegovo tijelo. Zatim su se vratile da pripreme mirisna ulja i druge mirise. A u Subotu su mirovale, prema propisu. A na prvi od šabata otišle su vrlo rano na grob, noseći mirise koje su pripremili, i neke druge [žene] sa njima.“ (Luka 23:54-24:1) Izraz „prvi od šabata“ odnosi se na početak sedmice zvanih šabati do Pedesetnice. Žene koje su vjerovale u Isusa Hrista, držale su subotu kao dan odmora, a smatrале су da u prvi dan sedmice mogu da pomažu Hristovo tijelo, jer nisu vjerovale da je to dan odmora.

„A na prvi od šabata, Marija Magdalena je došla do groba rano ujutru, dok je još bio mrak, i vidjela je da je kamen već pomjerен sa groba... Uveče tog istog dana, na prvi od šabata, premda su zbog straha od Judejaca vrata bila zaključana tamo gdje su se učenici okupili, Isus je došao, stao na sredinu i rekao im: ‘Mir vama!’“ (Jovan 20:1,19) „Po večeri od šabata, u osvitu prvog od šabata, dođoše Marija Magdalena i druga Marija da pogledaju grob.“ (Matej 28:1) „I u samu zoru prvog od šabata, na izlasku

sunca, došle su do groba.... Kada je Isus uskrsnuo, rano ujutro prvog šabata prvo se pokazao Mariji Magdaleni..." (Marko 16:2,9) Od osam mesta gdje se pominje prvi dan sedmice u Bibliji, nigdje mu se ne pripisuje svetost, niti se pominje kao uspomena na uskrsenje, a kamoli kao izmjena Božjeg zakona.

Da je Isus posle uskrsenja naložio promjenu dana odmora, sigurno bi nam to objavio, da niko ne bi bio u dilemi da je to tako. Ali takav tekst ne postoji u Svetom Pismu. Bog ne griješi, Bog ne mijenja svoj karakter, pa onda nema potrebe ni da mijenja svoj zakon. Apostol Jovan je mnogo godina posle Hristovog uskrsenja zapisao da Božji zakon nije promijenjen ni posle Hristovog uskrsenja: „Ljubazni! Ne pišem vam novi nauk, nego stari nauk koji ste imali od početka.“ (1. Jovanova 2:7; 2. Jovanova 1:5) To znači da Hrist posle uskrsenja nije promijenio Dekalog.

Isus nije uskrsao u subotu, baš zato što je Bog postavio subotu kao dan odmora, i tada je počivao, nije radio. Uskrsenje je isto što i stvaranje, novo stvaranje života, a Bog je stvarao u šest radnih dana. To što je Isus uskrsao prvog radnog dana, u današnju nedjelju, upravo je dokaz da nedjelja nije dan odmora za Boga.

„A na jednom od šabata, kad su se učenici okupili da lome hljeb, Pavle im je govorio, budući spremjan da ide sutradan, te je tako produžio govor sve do ponoći.“ (Djela 20:7) Lomljenje hljeba (večera Gospodnja) nije vezano za dan odmora. Apostoli su lomili hljeb svaki dan: „Svaki dan su jednako jednodušno bili u hramu, lomili hljeb po kućama i uzimali hranu s radošću i u prostoti srca.“ (Djela 2:46)

„Na jednom od šabata neka svako od vas u svom domu stavlja na stranu i skuplja koliko može, da ne bude skupljanja kad ja dođem.“ (1. Korinćanima 16:2) Termin „jedan od šabata“ je inače pogrešno prevođen u većini Biblijia kao „prvi dan sedmice“ ili „nedjelja“.

Apostol Pavle je držao subotu. „Prošli su kroz Amfipolis i Apoloniju, i stigli u Solun, gdje je bila judejska sinagoga. Po svom običaju, Pavle je ušao k njima. Tri Subote razgovarao je s njima na temelju Pisama.“ (Djela 17:1,2) Apostoli su svetkovali subotu (Djela 16:13; 17:1,2; 13:14,15,44; 15:21). Da im je Isus rekao da je promijenio zakon, apostoli bi sigurno to

zapisali i objavili nam. Promjenu dana odmora apostoli nisu spomenuli čak ni na saboru u Jerusalimu 50. godine n.e. (Djela 15:20-29)

Jevreji nikad nisu optužili apostole da krše subotu, iako su i Hrista pokusavali da optuže za kršenje subote (Djela 26:4,5,32; 25:10). Za kršenje subote slijedila bi smrtna kazna, a niko ih za to nije optužio, što znači da su držali subotu ispravno.

Razlika između obrednih subota (šabata) i sedmične Subote

„I izbrisao pisani dokument koji je svojim odredbama bio protiv nas, koji nam se protivio, uklonivši ga s puta i pribivši ga na krst... Zato neka vas niko ne osuđuje zbog jela i pića, bilo kao dio praznika ili mladina ili šabata, jer je to sjenka onoga što predstoji, tijela Hristova.“ (Kološanima 2:14,16,17)

Neki ljudi kažu da je Isus Hrist prikovan na krst, i time učinio da vjernici ne moraju da drže Božji zakon. Naravno ovdje je riječ o propisima obrednog zakona koji se ispunio u Hristu, a riječ „subote“ je u množini jer takvih šabata je bilo više u sklopu godišnjih praznika.

Pavle kaže da niko ne može da nas osuđuje ako ne držimo simboličke obrede koje su propisani za godišnje praznike, subote. Godišnji praznici su nazvani subotama jer se tada takođe nije radilo, nego se održavalo bogosluženje koje je ukazivalo na neki dio Plana spasenja. Godišnji praznici su dati posle pada u grijeh, a sedmična subota prije pada u grijeh. Praznici su bili „osim subota Gospodnjih“ (3. Mojsijeva 23:38), i njihova svrha je drugačija – tipski prikaz Plana spasenja.

Biblija je dosledna u pogledu obaveze držanja Zakona

Cijela Biblija govori o potrebi držanja Božjih uputstava, a naročito pisci Novog saveza posle Hristovog uskrsenja (1. Jovanova 2:4,6; 5:3; Rimljani 7:12; Jovan 15:10,14; Otkrivenje 14:12). Dan odmora je nešto nalik na „rođendan“ planete Zemlje. Ni datum svog rođenja nijedan čovjek ne može da promijeni, a kamoli dan sjećanja na stvaranje planete Zemlje u

kojem čovjek nema nikakvog udijela.

Poslednja Božja poruka upućena čovječanstvu u Otkrivenju 14. glava takođe upućuje na važnost prepoznavanja pravog Božjeg identiteta i Njega kao Stvoritelja: „I vidi sam jednog drugog anđela kako leti posred neba noseći vječnu dobru vijest da je objavi onima koji žive na zemlji – svim narodima i plemenima i jezicima i ljudima. On je govorio jakim glasom: ‘Bojte se Boga i dajte mu slavu, jer je došao čas njegovog suda! Poklonite se Onome koji je stvorio nebo i zemlju i more i izvore voda!’“ (Otk. 14:6-7) Ova poruka je, dakle, upućena svim stanovnicima planete Zemlje, sa naglaskom na vječno jevanđelje (dobru vijest) i poštovanju Stvoritelja. Vječnost označava trajnu važnost i nepromjenljivost. Samo Četvrti uput identificira pravog Boga i oblast Njegove jurisdikcije (Nebo i Zemlja). Manipulisanje Četvrtim uputom predstavlja direktno negiranje Tvorca i uspostavljanje zakona koje su donijeli ljudi nadahnuti silama tame.

Šta je motivisalo promjenu dana od odmora u religijskom svijetu?

Pokušaj promjene Božjeg zakona je prorečen u Bibliji: „Govoriće nadmene riječi protiv Najvišeg, i svece Najvišega će progoniti. Imaće namjeru da promijeni vremena i zakon.“ (Danilo 7:25) Jedna lažno pobožna sila je uspjela da većinu ljudi na planeti uputi da svetkuju neki drugi dan odmora, a ne sedmi kako je Bog rekao da treba.

Nedjelja je za sve paganske narode od Vavilona do Rima bila dan sunca. Da bi vođe ustanove koju su proglašile hrišćanskom crkvom privukle mnogobošće da pređu u njihovu novu ekumensku religiju, u 3. vijeku su počeli da svetkuju i subotu i nedjelju, a zatim samo nedjelju, a ljudi koji su nastavili da svetkuju subotu su progonili. Rimski car Konstantin, koji je navodno prihvatio hrišćanstvo, proglašio je 7. marta 321. godine zakon o svetkovanju „časnog dana sunca“ – nedjelje. Vrlo važno je zapaziti da njihova terminologija nije biblijska, tj. oni ovaj dan nisu nazivali Šabatom ili subotom, već „Danom Sunca“.

Kada je Konstantin posle svog navodnog „obraćenja u hrišćanstvo“

utjerao svoje paganske horde u crkvu, oni su proslavljali Dan sunca kao njihov dan obožavanja boga sunca. Kako bi primili novu ekumensku religiju, Konstantin je prihvatio njihov dan svetkovanja nedjelje umjesto hrišćanske subote (Šabata) koja je svetkovana od strane svih biblijskih vjernika, uključujući Isusa i njegove sledbenike. Careva politika je bila da na taj način sjedini interes hrišćanstva i neznaboštva, te da sve to iskoristi u cilju učvršćivanja svoje vlasti. Sa druge strane u crkvi, posebno među neposvećenim episkopima željnih moći, vlasti i slave, našao je svoje saradnike na tom poslu. Oni (episkopi) su vidjeli šansu i radili na tome da neznabošci makar formalno prihvate hrišćanstvo, što bi povećalo silu, moć i uticaj crkve. Nadalje, crkva bi u vojski imala snažnog saradnika za svjetovne planove.

To je bio prvi i najveći korak za ukidanje četvrtog uputa. Koliko god da je ovo vodilo u bezakonje, odnosno u grijeh, ono što je uslijedilo kasnije bilo je još strašnije. A uslijedilo je praktično ukidanje ostalih Božjih uputa i praksa crkve da umjesto da prva osudi bezakonje u svojim redovima, brani prestupnike svojim autoritetom.

„Pošto je Mitra predstavljao nepobjedivo sunce (tokom drugog i trećeg vijeka kult mitraizma ili obožavanja sunca bio je zvanična religija Rimskog carstva), a sunce je važilo za carsku zvijezdu, religija je zatražila cara koji će da posluži kao predstavnik Mitre na zemlji. Rimski imperator je po svemu sudeći bio jasno označen kao pravi car. U oštrom kontrastu hrišćanstva, mitraizam je prepoznao cezara kao nosioca božanske blagodati. Njegovo prihvatanje je bilo toliko da je bio u stanju hrišćanskog svjetu nametnuti svoj sopstveni Dan sunca i zamijeniti ga umjesto Šabata; rođendan njegovog sunca, 25. decembar, kao Isusov rođendan.“¹²

Pored toga, crkvene vođe, pod patronatom države, željeli su se po svaku cijenu distancirati od Jevreja i njihove religije, presijecajući sve veze, od kojih je najtipičniji upravo Šabat.

I u naše vrijeme postoje pokušaji da se donese zakon o obaveznom

---

¹² „Istorija Hrišćanstva u svijetu savremenog shvatanja“, Dr Gilbert Murray M.A., D.Litt, LLD, FBA.

svetkovaju nedjelje na svjetskom nivou pod istim izgovorom objedinjene globalne ekumenske religije na čelu sa papskim Rimom. Sotona će učiniti sve da bi pritisnuo Božji narod da prestane da drži četvrti Božji uput.

Isusovo proročanstvo o Suboti

Da li se Isus izjasnio da posle Njegovog uskrsenja treba svetkovati subotu ili nedjelju? Kada je govorio o događajima pred Njegov drugi dolazak, Isus je rekao: „Nego se molite Bogu da ne bude bježanje vaše u zimu ni u subotu.“ (Matej 24:20) Treba se moliti da naše bježanje zbog nevolje i progonstva ne bude u zimu zbog hladnoće, ni u subotu da ne bi gubili Božje blagoslove dana odmora. Dakle, Isus za vrijeme posle Njegovog uskrsenja opet daje značaj suboti.

Samo držanje Božjih uputstava donosi sklad sa Bogom: „Ako držite moja uputstva, ostaćete u mojoj ljubavi, kao što sam ja održao Očeva uputstva i ostajem u njegovoj ljubavi.“ (Jovan 15:10) Subota je bila i još uvijek je probni kamen da se vidi da li će Božji narod ostati vjeran Bogu.

Subota na Novoj Zemlji

„‘Jer kao što nova nebesa i nova zemlja koje stvaram stoje preda mnom’, govori Gospod, ‘tako će stajati i vaše potomstvo i vaše ime. I od mладine do mладine i od Subote do Subote svako će tijelo dolaziti da se pokloni preda mnom’, kaže Gospod.“ (Isajia 66:22-23) I kada Bog bude uništilo grijeh i kad bude stvorio Novu Zemlju, opet će se svetkovati subota.

Bog je predvidio konačan odmor za svoj narod kada Isus bude drugi put došao. Subota je slika odmora od grijeha koji ćemo vječno imati kad nas Bog spasi i izvrši presudu: „Dakle, budući da ostaje obećanje o ulasku u njegov počinak, pazite da se za nekoga od vas ne utvrdi da u tome nije uspio. Jer nama je objavljena dobra vijest kao i njima, ali riječ koju su čuli njima nije koristila, jer nisu bili vjerom ujedinjeni s onima koji su poslušali.

A mi koji vjerovasmo ulazimo u počinak, jer je rekao: 'Zato sam se zakleo u gnjevu svom: Neće ući u moj počinak, iako su njegova djela dovršena od postanka svijeta. Jer je na jednom mjestu o sedmom danu ovako rekao: 'I Bog je sedmog dana počinuo od svih svojih djela', a ovdje opet kaže: 'Neće ući u moj počinak.' Dakle, pošto neki još treba da uđu u njega, a oni kojima je dobra vijest najprije bila objavljena nisu ušli zbog neposlušnosti, on ponovo određuje jedan dan: Danas, govoreći o tome posle toliko vremena u Davidovom psalmu, kao što je već rečeno: Danas, ako slušate glas njegov, nemojte da vam srce otvrdne. Jer da im je Jošua [Nunov] dao počinak, Bog ne bi posle toga govorio o nekom drugom danu. Dakle, Božjem narodu ostaje subotni počinak. Jer ko uđe u Božji počinak, i sam počiva od svojih djela, kao i Bog od svojih. Zato dajmo sve od sebe da uđemo u taj počinak, da ne bi neko pao oponašajući takvu neposlušnost." (Jevrejima 4:1-11)

Subota je predstava nebeskog spokoja u koji će ući oni koji vjeruju Bogu, kada Isus bude drugi put došao da spase Bogu vjerne ljude i izvrši presudu nad bezbožnima.

Zaključak

„Srećan je čovjek smrtni koji tako čini i sin čovječiji koji se toga pridržava, koji drži Subotu i ne skrnavi je i čuva svoju ruku da ne učini nikakvo zlo. Neka tuđinac koji je stao uz Gospoda ne kaže: Sigurno će me Gospod odvojiti od svog naroda. Neka uškopljenik ne kaže: Evo, ja sam suvo drvo. Jer ovako kaže Gospod: Uškopljenicima koji drže moje Subote, koji biraju ono što je meni ugodno i koji se drže mog saveza, daću u svom domu i među svojim zidovima spomenik i ime, nešto što je bolje od sinova i kćeri. Daću im vječno ime, koje se neće zatrati. Tuđince koji su stali uz Gospoda da mu služe, da vole Gospodnje ime i da mu budu sluge, sve koji drže Subotu i ne skrnave je i koji se drže mog saveza, dovešću na svoju svetu goru i razveseliću ih u svom domu molitve... Moj dom zvaće se dom molitve za sve narode.“ (Isaija 56:2-7)

„I svjestan sam da je njegov nauk život vječni.“ (Jovan 12:50)

„Srećni su oni koji tvore uputstva Njegova, da bi imali pravo na drvo života, i da uđu na kapije u grad.“ (Otkrivenje 22:14)

„Zaključak svega što si čuo jeste ovo: Boj se Boga i uputstva njegova drži. Jer to je sve čovjeku. Jer će Bog iznijeti svako djelo na sud, i sve što je skriveno, bilo dobro ili zlo.“ (Propovjednik 12:13-14)
